

Giới thiệu Hoa Thị Chiêu Nguyệt

Nàng chính là đích nữ thế gia duy nhất trong truyện Hoa Thị Chiêu Nguyệt của tác giả Lưu Kỳ Kha mà trăm năm trở lại đây mới có. Nàng có tổ phụ làm thái sư, bà cô là thái hậu, một ngoại tổ phụ là quốc công, ngoại tổ mẫu là đại trưởng công chúa, phụ thân là tuần phủ, mẫu thân là quận chúa, di mẫu là một quý phi...

Ngày mà nàng cất tiếng khóc chào đời vận mệnh đã định sẵn nàng cả đời vinh diệu điền duyên.

Thế nhưng tạo hóa trêu người, sau khi vào cung ngày thứ ba, nàng bị coi là yêu nghiệt khiến con dân Đại Lương chỉ trích, nàng là kiều nữ ngôn tình cổ đại được Hoa gia nâng niu như châu báu, nàng là hậu phi duy nhất cùng Đế Vương hợp táng.

Chúng ta hãy cùng đi vào câu chuyện của nàng, lắng nghe một giai thoại về tình yêu và thù hận chốn cung đình rung động đến tận tâm can.

Chú ý trước khi nhảy hố:

1. Bồn văn: kiên trì tiểu ngược di tình, đại ngược thương thân, kiên trì đi theo phong cách điền văn.
2. Bồn văn: nữ chủ hơi nói nhiều, có cấu tạo yy đơn thuần, xin tự mang cột thu lôi.
3. Bồn văn: bối cảnh không có cơ sở, quan chức hậu cung phỏng theo nhà Đường nhà Thanh, xin đừng bám chặt tình tiết.
4. Tác giả có trái tim mong manh dễ vỡ như thủy tinh, không thích cũng đừng phun loạn xạ, xin trực tiếp gạch chéo.

Nội dung nhãn mác: cung đình hàu tước, thanh mai trúc mã, cung đấu, điền văn.

Nhân vật chính của truyện online: Hoa Mộ Dao.

Vai phụ: Hoa gia, Thành Quốc Công phủ, đám người hoàng gia.

Khác: Sủng nịch cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thị Chiêu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Ra Đời

Edit: Chickenliverpate

Cổ nhân có câu: trên có Thiên đàng, dưới có Tô Hàng.

Tháng ba ở Giang Nam, cỏ cây xanh tươi mơn mẫm, tháng ba ở Tô Hàng lại càng đẹp không sao tả xiết.

Năm Quang Hi thứ 13, trong phủ đệ của tri phủ Tô Châu, lại không có người nào quan tâm đến cảnh xuân tươi đẹp đó.

“A -- a --”

Hoa Tường Ngọc nghe trong phòng truyền đến từng đợt từng đợt âm thanh la hét đau đớn, đôi tay hần không khỏi nắm chặt, cả người nôn nóng bức bối đi qua đi lại ở trong viện.

“Lão gia yên tâm, đây là thai thứ ba của phu nhân rồi, đại phu cũng đến chẩn mạch mỗi ngày, chắc chắn mẫu tử đều bình an.” Điền quân gia nhìn người bên cạnh mang vẻ mặt nóng nảy và lo lắng, trấn an nói.

Sao Hoa Tường Ngọc lại không biết chứ, nhưng khi nghe thấy tiếng hét đau đớn của thê tử, trong lòng lại dâng lên một nỗi lo lắng không thể diễn tả, đều nói nữ nhân sanh con giống như đi dạo một vòng quanh quỷ môn quan, sao có thể không lo lắng đây.

“Đã cho người chăm sóc Đại thiếu gia và Nhị thiếu gia rồi chứ?”

“Lão gia yên tâm, hai vị thiếu gia rất ngoan, tuy nói lo lắng cho phu nhân và tiểu thiếu gia, nhưng lại rất nghe lời lão gia, nên đều nhu thuận ở trong viện chờ đợi tin tức.” Điền quân gia không hề là người lạnh lợi, chỉ vài câu đã có thể khiến cho người ta thư thái.

Hoa Tường Ngọc nghe hẳn nói xong, liền nghĩ đến hai nhi tử nhu thuận hiểu chuyện của mình, trong lòng cảm thấy vô cùng an ủi.

Đúng lúc này, trong phòng đột nhiên vang lên tiếng khóc của trẻ sơ sinh, Hoa Tường Ngọc đang đi tới đi lui lập tức dừng lại, vội vàng bước về phía cửa phòng.

Cửa phòng bất ngờ bật mở từ phía bên trong. Từ ma ma tươi cười ôm một cái bao tã lót đi ra.

“Chúc mừng lão gia, phu nhân đã vì lão gia hạ sanh một vị tiểu thư.”

Hoa Tường Ngọc nghe xong, lập tức nở một nụ cười sáng lạn: “Tốt, tốt . . . Phu nhân sao rồi?”

Từ ma ma nghe hẳn hỏi như vậy, trong lòng càng thêm thoải mái, bà vốn là nhũ mẫu của Thành Thị, từ nhỏ đã đi theo chăm sóc tiểu thư, cùng tiểu thư đến Hoa gia, thấy cô gia coi trọng tiểu thư như vậy, dĩ nhiên là cao hứng không thôi.

“Lão gia yên tâm, phu nhân rất tốt, chỉ là có chút mệt mỏi.”

Hoa Tường Ngọc nghe vậy mới hoàn toàn yên tâm, lúc này mới nhìn đến đứa nhỏ Từ ma ma đang ôm trong ngực.

Từ ma ma thấy thế, vội vàng đặt đứa nhỏ vào trong lòng Hoa Tường Ngọc, cũng may trước đó đã có hai hài tử, ít nhiều gì hẳn cũng đã có mấy phần kinh nghiệm, lúc này mới xem như có chút vững vàng ôm lấy đứa bé.

Chỉ là, nhìn đứa nhỏ hồng hào bé bỏng trong ngực, đôi mắt khép hờ, được che phủ bởi hàng lông mi thật dài, cái miệng chúm chím, chép chép không ngừng.

Cục thịt mềm mại này chính là nữ nhi ngoan mà hẳn và phu nhân đã mong mỏi nhiều năm qua, cũng không giống hai tiểu oa nam kia.

Nghĩ tới đây, tay chân Hoa Tường Ngọc không khỏi có hơi luống cuống, tiểu nữ oa mềm mại này, ngàn vạn lần không thể bị mình làm tổn thương.

Cũng không biết có phải trong giấc ngủ mơ màng, tiểu nữ oa cảm nhận được hơi thở của tình thân hay không, mà tự giác dụi dụi vào trong lòng Hoa Tường Ngọc, hành động vô thức này lại vô tình khiến cho lòng hẳn mềm như nước, quả thật là nữ nhi thân thiết mà, chính vì vậy, một thế hệ nữ khổng đã bất tri bất giác được sinh ra.

“Phụ thân -- phụ thân --”

Thời điểm Hoa Tường Ngọc đang cảm thấy ấm áp phần khởi, bên ngoài viện đột nhiên truyền đến tiếng gọi dòn dập của hai tiểu nam hài, ngay sau đó là hình ảnh một tiểu nam hài mang y phục màu xanh ngọc nắm tay một tiểu nam hài mang y phục màu xanh lá đi vào.

Tiểu nam hài mang y phục màu xanh ngọc, nhìn không quá bảy tám tuổi, khuôn mặt ngây thơ trắng nõn nà, lại có một chút mập mạp như những đứa trẻ sơ sinh, nhưng lại cố ý làm ra vẻ nghiêm túc, thành thực. Chỉ là ánh mắt lại có vẻ hoán loạn, chứng minh nó vẫn chỉ là một đứa bé.

Tiểu nam hài mang y phục màu xanh lá, ước chừng khoảng bốn tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn phúng phính, hai hàng mi vừa đen vừa dài giống như quạt lông đang nhướn lên, bên dưới là một đôi mắt to tròn, lấp lánh.

Hoa Tường Ngọc nhìn thấy hai nhi tử tới đây, cũng biết nhất định là bọn chúng đang lo lắng tình tình trong viện, đặc biệt phái người đứng bên ngoài viện trông chừng, nên vừa nghe tiếng khóc của hai nhi, liền lập tức chạy đến.

“Sâm Nhi, Diễm Nhi, mau tới nhìn một chút, đây chính là muội muội của các con.”

Hoa Tường Ngọc từ từ cúi người xuống, để lộ ra tiểu oa nhi đang ở trong ngực.

Hoa Mộ Diễm lập tức rướn người nhìn về phía trước, đến khi nhìn được rõ ràng, nó bất mãn nhíu mày: “Muội muội thật xấu.”

Hoa Mộ Sâm lập tức trừng mắt liếc nó một cái: “Muội muội còn nhỏ mà, lúc đệ mới sanh còn xấu xí hơn.”

Hoa Mộ Diễm vừa nghe, lập tức bĩu môi giận dữ, nó tự nhận mình là đệ nhất tiểu mỹ nam Hàng Châu, từ trước đến nay, có vị quan phu nhân nào nhìn thấy nó mà không khen ngợi mấy câu, sao đại ca có thể nói khi nó vừa sinh còn xấu xí hơn tiểu muội muội chứ.

Hoa Tường Ngọc thấy thế liền giải thích: “Sâm Nhi nói không sai, hài tử nào mới sinh cũng đều như vậy, chờ thêm mấy ngày nữa, con quay lại xem muội muội, nhất định sẽ trở nên xinh đẹp hơn.”

Hoa Mộ Diễm vẫn còn có chút nửa tin nửa ngờ, muội muội xấu như vậy, mấy ngày nữa thật sự có thể trở nên xinh đẹp sao? Nếu như vẫn xấu như vậy thì Nhưng nó nhớ Tam Nha bán đậu hủ ở trên đường, lớn lên xấu xí đến nỗi muốn gả cũng không ai thèm lấy.

Không đúng, muội muội của Hoa Mộ Diễm sao có thể có dáng dấp xấu xí như Tam Nha đó được. Coi như, coi như thật sự xấu xí như vậy đi, cùng lắm thì . . cùng lắm thì ca ca như nó sẽ chăm sóc thật tốt, chắc chắn sẽ không để cho muội muội nó chịu uất ức giống như Tam Nha đâu.

Đúng, chính là như vậy!

Hoa Mộ Diễm vì ý tưởng của bản thân mà âm thầm gật đầu một cái, Hoa Tường Ngọc nhìn nét mặt của tiểu nhi tử biến đổi không ngừng, cũng không biết nó đang suy nghĩ cái gì trong đầu.

“Đây chính là muội muội của các con, hai đứa con chính là ca ca, sau này nhất định phải yêu thương muội muội, bảo vệ muội muội, tuyệt đối không để cho bất cứ kẻ nào khi dễ muội muội.” Hoa Tường Ngọc nghiêm túc nói với hai tiểu hài tử.

Thân thể hai tiểu ca lập tức ưỡn lên, trên gương mặt nhỏ nhắn giống nhau đến mấy phần đều là dị thường nghiêm túc: “Chúng con nhất định sẽ bảo vệ muội muội thật tốt.”

Lúc này, Hoa Tường Ngọc mới hài lòng gật đầu một cái, không biết trong lúc vô tình, bản thân đã bồi dưỡng ra hai muội không tuyệt đối.

“Lão gia.” Lý ma ma từ trong phòng đi ra ngoài, khẽ nhún người với Hoa Tường Ngọc: “Phu nhân muốn gặp mặt tiểu thư.”

Hoa Tường Ngọc vừa nghe, liền vội vàng đưa nữ nhi cho Lý ma ma. “Nếu phu nhân muốn gặp, liền ôm tiểu thư vào đi. Nhớ sau khi nhìn xong hãy để cho phu nhân nghỉ ngơi, đừng để phu nhân quá mức mệt nhọc.”

Lý ma ma nghe xong, lập tức vui như hoa nở: “Lão gia yên tâm đi, lão nô hiểu được.”

Thành Thị nhìn nữ nhi trong ngực, trong lòng nhất thời tràn đầy thỏa mãn.

Năm thứ hai sau khi gả vào Hoa gia, bà liền sanh trưởng tử Sâm Nhi, qua ba năm lại sanh con thứ Diễm Nhi, hiện tại cuối cùng cũng có được một nữ nhi bảo bối.

“Phu nhân yên tâm đi, lão nô nhìn thấy lão gia cao hứng lắm. Lúc ôm tiểu thư, còn vui vẻ hơn thời điểm hai tiểu thiếu gia sinh ra nữa.”

Lý ma ma là ma ma giáo dưỡng của Thành thị, cũng do mẫu thân của Thành thị, Đại Trưởng công chúa Gia Như đặc biệt cầu xin hoàng tẩu Hoa hoàng hậu của bà, cũng chính là Hoa Thái hậu hiện tại, tuyển chọn từ trong cung đưa ra.

Lý ma ma trải qua nửa đời người ở trong cung, dưới gối không con không gái, cho nên, khi Thành thị được gả đi, cũng cùng theo đến Hoa gia.

Thành thị nghe vậy, hơi mỉm cười, vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt đang say ngủ của nữ nhi, trong đáy mắt đều là sự dịu dàng của từ mẫu: “Lão gia và ta mong mỏi nhiều năm như vậy mới có được một nữ nhi, vui mừng là lẽ đương nhiên, chỉ là thân phận của những bà vú kia đã tìm hiểu kỹ càng rồi chứ?”

Từ ma ma gật đầu: “Phu nhân yên tâm, tất cả đều có thân thể trong sạch, Đại Trưởng công chúa đưa tới một người, lão phu nhân đưa tới một người, Thái hậu và Quý phi nương nương ở trong cung, mỗi người cũng đưa tới một người.”

Thành Thị cười thật tươi, dĩ nhiên cảm thấy cao hứng vì nữ nhi nhà mình nhận được sự quan tâm của nhiều người như vậy.

Dù sao cũng là một nữ oa nhi, có nhiều hơn nữa ánh mắt quan tâm của những người khác cũng không ngại, huống chi, nữ nhi ở mọi nhà, chính là nên nuông chiều một chút mới tốt.

“Mặc dù vậy cũng nên cẩn thận, phải thêm người để ý đến mấy bà vú đi.” Thành Thị không yên lòng dặn dò.

Lý ma ma gật đầu: “Phu nhân cứ yên tâm, vừa rồi lão gia đã đặc biệt căn dặn, sau khi phu nhân nhìn tiểu thư xong thì phải nghỉ ngơi một chút, không được quá sức.”

Thành thị nghe vậy, trên mặt lộ rõ vẻ yên tâm, Lý ma ma và Từ ma ma nhìn nhau cười một tiếng, một người đón lấy tiểu nữ oa, một người hầu hạ Thành Thị nằm xuống nghỉ ngơi.

Sáng ngày hôm sau, Thành Thị vừa mới tỉnh lại, đã nghe thấy giọng nói của nha hoàn ở bên ngoài vọng đến: “Lão gia --”

Thành thị nghe xong, ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy Hoa Tường Ngọc một thân quan phục màu đỏ nhạt đi vào, trên mặt mang theo vài phần ý cười.

“Sao lão gia lại tới sớm như vậy? Có phải mới từ nha môn trở về?”

Hoa Tường Ngọc thấy thế, vội vàng bước nhanh lại, đỡ Thành Thị ngồi dậy, có chút trách cứ: “Thân thể nàng vẫn còn rất yếu, mau nằm xuống nghỉ ngơi.”

“Đây là thai thứ ba của thiếp rồi đấy, đâu có yếu ớt như vật chứ.” Mặc dù nói như vậy, nhưng trong lòng Thành Thị vẫn cảm thấy vô cùng ảm áp. “Lão gia thật sự đã nhìn qua nữ nhi rồi sao?”

Vừa nhắc tới tiểu khuê nữ của mình, nụ cười trên mặt Hoa Tường Ngọc không có cách nào che giấu được: “Nhìn qua rồi, tiểu nha đầu đang ngủ say đấy, khiến phu nhân vất vả rồi.”

“Đều là bổn phận của thiếp, có chỗ nào vất vả đâu, huống chi có thể sinh hạ nữ nhi cho lão gia, trong lòng thiếp cũng rất vui.” Thành thị cúi đầu, nhìn dáng vẻ rất giống tiểu nữ nhi.

Lý ma ma thấy thế, liền nháy mắt cho mấy nha hoàn bên cạnh, mang người lui xuống, để gian phòng lại cho đôi phu thê trẻ nói chuyện riêng tư.

Đợi khi mọi người đi hết, Thành Thị mới mở miệng hỏi: “Lão gia đã đặt tên cho nữ nhi bảo bối của chúng ta chưa?”

Nghe xong lời này, Hoa Tường Ngọc liền nhủ mảy bắt mẩn: “Dù sao đây cũng là đích nữ đầu tiên trong phủ, lại còn do nàng sinh, e rằng phụ thân cũng muốn tự mình đặt tên.”

Lúc này, Thành Thị mới nhớ tới, liền nói: “Đã cho người báo tin bên phía kinh thành chưa?”

Hoa Tường Ngọc giúp nàng chỉnh gối kê lưng: “Nàng yên tâm đi, trong phủ và Quốc công phủ, ta đều đã phái người đưa tin.”

Thành Thị mới thở phào nhẹ nhõm: “Tuy rằng không thể đặt tên, nhưng nhũ danh chắc là có thể.”

Hoa Tường Ngọc nghe xong lời này, ánh mắt sáng lên: “Phu nhân nói cực phải, ta sẽ tìm hiểu thật kỹ, nhất định phải cho nữ nhi của chúng ta một cái nhũ danh thật hay.”

Thành Thị nghe giọng nói hưng phấn của hắn, đáy lòng cảm thấy rất ngọt ngào.

Hai người dựa sát vào với nhau, chung quanh tràn ngập không khí ấm áp. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thị Chiêu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Kinh Thành Có Tin

Kinh Thành, Hoa phủ.

“Ha ha, tốt, tốt, cuối cùng Hoa phủ của ta cũng có đích nữ rồi.”

Hoa Hòa Khôn cầm thư tín mà Hoa Tường Ngọc cho khoai mã cấp tốc đưa tới, trên mặt không che giấu được vui sướng.

Một bên là Hoa lão phu nhân Lưu Thị, cũng mang vẻ mặt hớn hờ dương dương tự đắc: “Mong mỏi nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng có thể nhìn thấy được đích nữ, lại còn do bên nhà lão Nhị sinh ra, tất nhiên thân phận cực kỳ tôn quý.”

Một bên là Đại lão gia Hoa phủ, cũng chính là đại ca Hoa Tường Minh, huynh đệ ruột thịt với Hoa Tường Ngọc, đang vuốt ve chòm râu mà ông đã cố công nuôi dưỡng, cũng không ngừng gật đầu, dưới gối của ông chỉ có hai đích tử, nữ nhi duy nhất thì lại là thứ xuất, năm nay chưa được năm tuổi, tính tình nhút nhát rụt rè, thật sự khiến ông có chút không mặn ý, đối với tiểu chất nữ của dòng chính tự nhiên cũng cảm thấy rất vui mừng.

“Nhị đệ quả thật có phúc lớn, căn cứ theo tướng mạo của Nhị đệ và Huệ Dung quận chúa, vị ngũ tiểu thư này của chúng ta nhất định là có tướng mạo rất tốt rồi.” Bên cạnh Hoa Tường Minh là chính thê Mạnh thị cũng tán dương.

Nói thật thì, trong lòng Mạnh thị không phải không cảm thấy chua xót, hai chị em bạn dâu, dưới gối vốn đều có hai nhi tử, có ai ngờ đối phương đúng là rất may mắn lại có thể sanh ra đích nữ đầu tiên trong phủ.

Nhưng đó cũng chỉ đơn thuần là hâm mộ mà thôi, Mạnh thị xuất thân từ Lũng Tây, Mạnh gia ở Lũng Tây cũng là đại gia tộc, là thế gia truyền thừa trăm năm của Đại Lương Quốc, phần lớn trong tộc đều là danh lưu nhà sĩ, tài tử văn hào. Nữ tử có xuất thân từ gia đình như thế, đa số đều hiền thực hiểu biết, ít có người ăn chưa uống dấm.

“Mấy ngày trước, Đại ca mới từ Chỉ huy đồng tri của Kinh vệ Chỉ huy sứ ti tông tam phẩm được thăng lên thành Chỉ huy sứ Chính tam phẩm, ngay khi tin tức của tiểu chất nữ truyền đến, có thể thấy tiểu chất nữ này của chúng ta là một phúc tinh nha.” Tam lão gia Hoa Tường Duệ, đệ đệ thứ xuất của Hoa Tường Ngọc cũng phụ họa.

Nghe xong những lời này, ánh mắt Hoa Hòa Khôn tràn ngập hài lòng và thỏa mãn, ngày nhận được thư của nhị nhi tử, cũng là ngày nhận được ý chỉ thăng chức cho đại nhi tử, nhất định là do sự ra đời của tiểu tôn nữ, tiểu tôn nữ này quả thật một phúc tinh rồi, nghĩ như vậy, trong lòng Hoa Hòa Khôn nổi lên nhiều suy nghĩ.

“Lão Tam nói không sai, tên của nha đầu này liền do ta đặt.”

Ngày hôm sau, kết thúc tảo triều, hoàng thượng liền giữ Hoa Hòa Khôn lại.

“Trên buổi chiều ngày hôm nay, nhìn thấy thần sắc của cữu cữu không giống ngày thường, có chuyện gì vui sao?”

Mẫu thân ruột thịt của Hoàng thượng, đương kim Hoa Thái hậu, chính là trưởng tỷ của Hoa Hòa Khôn, hơn nữa, năm xưa Hoa Hòa Khôn cũng đã từng

dạy dỗ hoàng thượng vài năm, cũng coi là lão sư của hoàng thượng, khi chỉ có hai người thì sẽ ít đi mấy phần quân thần.

Hoa Hòa Khôn nghe xong, gương mặt già nua lập tức tươi như hoa nở: “Quả thật cái gì cũng không thể giấu được Hoàng thượng, ngày hôm qua nhị nhi tử vô dụng của lão thần đã gửi một lá thư thông báo Huệ Dung Quận chúa đã sinh cho nó một nữ nhi bảo bối.”

Về mặt hoàng thượng lập tức xuất hiện mấy phần kinh hi: “Ồ, đó không phải là đích tôn nữ của cữu cữu sao, vậy lần này, biểu đệ và Dung biểu muội cũng nên mãn ý rồi.”

Nghĩ đến trước đây, thời điểm Hoa Mộ Diễm được sinh ra, nhìn bộ dáng thất vọng của hai người bọn họ, hoàng thượng cảm thấy không khỏi buồn cười, gia đình nào lại không hy vọng đa tử đa phúc, nhưng hai người này chỉ muốn nữ nhi bảo bối, lần này rốt cuộc cũng để cho bọn họ được như ý nguyện.

“Ha ha, mãn ý, dĩ nhiên là cực kỳ mãn ý.” Hoa Hòa Khôn cười hả hê, về mặt đắc ý không thể che giấu.

Vị cữu cữu kiêm Lão sư này của mình, cho tới bây giờ đều là người chưa từng để lộ bất cứ biểu tình gì trên mặt, hôm nay lại thể hiện cảm xúc như thế này, có thể thấy được trong lòng đang rất cao hứng.

Hoàng thượng hơi cong môi: “Thân phận của tiểu nha đầu này cũng coi như đứng đầu Đại Lương Quốc, Trẫm vừa là biểu thúc của nó, vừa là biểu cữu, cũng là dưỡng nó, theo lý thuyết Trẫm cũng nên cho nha đầu này một chút ân điển.”

Ánh mắt Hoa Hòa Khôn sáng lên, chấp tay: “Lão thần tạ ơn Hoàng thượng.”

Sau khi tiễn Hoa Hòa Khôn, hoàng thượng liền trực tiếp đi Ninh Chi cung.

Ninh Chi cung là do hoàng thượng tự mình đề danh, đây là nơi ở của Quý phi nương nương Đại Lương Quốc, là trưởng nữ của cô mẫu của đương kim thánh thượng, được tiên đế ngự phong Huệ Ninh Quận chúa, biểu muội của hoàng thượng.

“Trẫm vừa mới nghe cữu cữu nói biểu đệ và Dung biểu muội vừa có thêm nữ nhi, chuyện đó đã khiến cho cữu cữu cao hứng đến phát rồ rồi.” Hoàng thượng cười híp mắt nói.

Trữ Quý Phi nghe vậy, cong môi mỉm cười, trên mặt cũng tràn đầy ý cười: “Sáng nay thần thiếp cũng vừa nghe mẫu thân bên kia truyền đến tin tức, Dung Nhi vẫn luôn muốn nữ nhi, lần này đạt được ý nguyện, mẫu thân cũng vui mừng theo.”

Hoàng thượng nhìn Quý phi đang nhắm mắt ngưng mi, đáy mắt dâng lên mấy phần nhu tình, ôm lấy người vào trong ngực, nhẹ giọng nói: “Vừa rồi Trẫm cũng đã nói với cữu cữu, nên ban một ân điển.”

Trong đáy mắt Trữ Quý phi lập tức dâng lên một tia kinh hi, liền đứng dậy tạ ơn: “Thần thiếp tạ ơn Hoàng thượng.”

Hoàng thượng nâng người dậy: “Giữa nàng và ta cần gì khách khí như vậy, nha đầu đó, mặc kệ về phía bên nào cũng đều có quan hệ với trẫm, hơn nữa trẫm còn là dưỡng của nó, theo ý nàng, liền phong quận chúa, phong hào. Chiêu Nguyệt, thì như thế nào?”

Sắc mặt Trữ Quý phi nhất thời cứng đờ: “Chuyện này. e rằng nha đầu kia không thể áp được phúc khí lớn như vậy, Hoàng thượng vẫn nên đổi lại phong hào đi.”

Hoàng thượng lơ đãng nói: “Có cái gì áp không được, vừa vặn cùng với Trần Nguyệt, nghe qua giống như là tỷ muội.”

Nhìn thấy hoàng thượng đã hạ quyết tâm, cho dù trong lòng Trữ Quý phi đã nổi sóng, nhưng cũng không dám nói thêm lời nào nữa.

Hoàng tộc Minh thị đã có quy định từ trước, chỉ có đích công chúa do hoàng hậu sinh ra mới có tư cách được đặt tên theo thứ bậc của hoàng tử, những thế hệ hoàng tử này mới được nhận chữ mang theo bộ 'nhật'.

Trước mắt, trong hoàng cung có rất nhiều công chúa, nhưng chỉ có Bích Tinh công chúa do hoàng hậu sinh ra mới có thể có bộ 'nhật', ngay cả trưởng nữ của Trữ Quý phi, cũng chỉ có phong hào Trần Nguyệt công chúa.

(chữ 'nhật': 日, Tinh: 晴, Chiêu: 昭)

Chiêu Nguyệt, chữ 'chiêu' không những có bộ 'nhật', mà còn mang ý nghĩa hướng tới ánh sáng mặt trời, là người dẫn đường cho ánh sáng ấm áp, trong cung có rất nhiều hoàng tử, nhưng không có người nào may mắn được nhận chữ đó, hành động lần này của hoàng thượng không khác nào khiến người khác suy nghĩ sâu xa.

Trữ Quý phi không dám trì hoãn, lập tức sai người truyền tin tức này về phủ Thành Quốc Công.

Cô mẫu ruột của hoàng thượng, cũng chính là ấu muội đồng mẫu với tiên đế, Quốc công phu nhân phủ Thành Quốc Công, Đại trưởng công chúa Gia Như nghe được tin tức Trữ Quý phi từ trong cung truyền đến, cũng không hét hoảng như vậy.

Hoa phủ là nhà mẹ đẻ của Hoa Thái hậu, phủ Thành Quốc Công lại có bà trấn giữ, hoàng thượng cũng biết rằng, ở Đại Lương Quốc này, chỉ có hai nhà này chắc chắn sẽ không bao giờ phản bội lẫn.

Phủ Thành Quốc Công đã là siêu phẩm Quốc Công, Hoa gia là trăm năm thế gia, đã sản xuất ra rất nhiều quân đội cho hoàng đế, nhưng lại rất ít tham

gia vào công cuộc tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, tự cho mình là thanh lưu văn nhân, tuyệt đối không tiếp nhận hành động phong hầu, cứ như vậy, hoàng thượng đành phải trao phần vinh hạnh đặc biệt này cho tiểu nha đầu vừa mới được sinh ra, tuy sẽ khiến một số người sinh lòng bất mãn, nhưng sẽ không thật sự làm rối loạn đại cục.

Phủ Thành Quốc Công vừa nhận được tin này, thì Hoa phủ bên kia cũng lập tức nhận được thư.

Hoa Tường Duệ hiện đang đảm nhiệm chức vụ Lễ Bộ Lang Trung chính ngũ phẩm, hoàng thượng muốn phong Chiêu Nguyệt làm quận chúa, tất nhiên phải thông qua Lễ bộ, huống chi hoàng thượng lại cố ý cho Hoa Tường Duệ đi phủ Tô Châu tuyên chỉ.

Dù sao Hoa Hòa Khôn cũng là lão thần hai triều, so với sự hốt hoảng của Hoa Tường Duệ và thấp thỏm của Hoa Tường Minh, suy nghĩ của ông và Đại Trường công chúa Gia Như không mưu mà hợp.

“Không cần lo lắng, hoàng thượng đã muốn người đi phủ Tô Châu tuyên chỉ, cũng là ân tứ đối với Hoa Gia chúng ta, đúng lúc bà đang chuẩn bị lễ vật đầy tháng, vậy thì chuẩn bị một phần để lão tam mang trả lễ đi.” Nửa câu sau là nói với Lưu thị đang đứng bên cạnh.

Rồi xoay người về phía Hoa Tường Minh nói: “Thời gian sắp tới con cũng nên chú ý một chút, một khi thánh chỉ đã ban xuống, sẽ không thiếu người muốn nhảy tới nhảy lui, nhất là con, thân là Chỉ huy sứ Kinh vệ Chỉ huy sứ ti, sẽ không tránh được có người muốn ngăn chân con, đặc biệt lưu ý một số người có tâm nhãn.”

Hoa Tường Minh nghiêm túc đáp: “Nhi tử biết.”

Hoa Hòa Khôn nhìn trưởng tử mang bộ dáng võ tướng mới hơn ba mươi tuổi đã nuôi râu, không khỏi thở dài: “Hoa gia ta trăm năm thư hương thế gia, không biết tại sao lại sinh ra một thế hệ như ngươi, suốt ngày chỉ thích cầm thương múa đao.”

Lưu Thị bên cạnh trừng mắt liếc ông một cái, bất mãn nói: “Ý của ông là đang trách ta, hử?”

Lưu Thị xuất thân từ Kính An Hầu phủ, năm đó, tổ tiên phủ Kính An Hầu và huynh đệ Đại Lương cùng nhau tranh giành thiên hạ, con cháu Kính An Hầu phủ, bất luận là nam hay nữ, mặc kệ chính thứ, đều phải tập võ, không cầu ra trận giết địch, chí ít cũng có thể cường thân kiện thể.

Lưu Thị thân là đích nữ Kính An Hầu phủ, tự nhiên cũng luyện võ từ nhỏ, tính tình nhanh nhẹn hào phóng, không câu nệ tiểu tiết, hoàn toàn khác biệt với những đại gia khuê tú bình thường.

Năm đó, chính là Lưu thị nhìn trúng Hoa Hòa Khôn trước, đã cầu Kính An hầu đến Hoa phủ mờ lòi, Kính An hầu thương yêu nữ nhi quá, nên đã trực tiếp đến gặp hoàng thượng, xin tử hôn.

Ban đầu Hoa gia rất là bất mãn, Hoa Hòa Khôn đối với thế tử xuất thân từ gia đình võ tướng này cũng khư khư giữ một thái độ nhất định, nhưng sau đó lại phát hiện, Lưu Thị rất khác với những nữ tử khuê các bình thường, tính tình hào sảng, yêu ghét phân minh, lúc đó, quan hệ của hai người mới từ từ hòa hoãn.

“Bà xem đó, ta cũng chỉ nói một chút thôi, bà lại giờ tính khí đó ra nữa rồi, đây không phải đang nói chuyện lão nhị sao.” Hoa Hòa Khôn đối với thái độ của Lưu Thị, cũng có mấy phần bất đắc dĩ, trưởng tử giỏi võ như vậy, mặc dù nhị nữ từ đi theo con đường khoa cử, nhưng cũng có thể đánh được hai chiêu, đây nhất định là huyết mạch Kính An Hầu phủ đang tác quái.

Lưu Thị nghe vậy, thở dài: “Lão gia yên tâm, cả nhà lão nhị tự nhiên sẽ hiểu ý chỉ của hoàng thượng, huống chi chúng ta và phủ Thành Quốc Công xưa nay đều ủng hộ hoàng thượng, có Thái hậu cùng Đại Trường công chúa ở đây, tự nhiên hoàng thượng sẽ tin tưởng chúng ta thôi.”

Thê tử của Hoa Tường Duệ, là chất nữ của Lưu Thị, thứ nữ của Kính An hầu đương nhiệm, tiểu Lưu Thị cũng vội nói: “Mẫu thân nói rất đúng, hoàng thượng cho lão gia đi tuyên chỉ, chỉ sợ cũng vì muốn chúng ta yên tâm, chẳng qua chỉ là ban ân điển cho chất nữ, chất nữ cũng chỉ là một nữ hài tử, cho dù những người đó không phục, cũng sẽ không nói lung tung cái gì đâu.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thị Chiêu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Chiêu Nguyệt Huyền Chủ

Phủ Tô Châu

Thành Thị nằm ở một thung, mới có thể xuống giường tắm, liền sai Nhĩ Lam và Nhĩ Mạn đặc biệt chuẩn bị một thùng nước nóng lớn, tẩy rửa thật sạch từ trên xuống dưới, mới cảm thấy mùi trên người nhẹ đi đôi chút.

“Phu nhân đã thu thập xong chưa?”

Thành Thị đang ngồi để cho nha hoàn trang điểm và thay y phục, bất ngờ nghe thấy giọng nói của Từ ma ma ở ngoài cửa, gấp gáp hỏi: “Tả Nhi có chuyện gì sao?”

Hoa Tường Ngọc tìm nhũ danh cho nữ nhi bảo bối, tìm gần một tháng cũng không quyết định được, nên hiện tại đành phải gọi là Tả Nhi. (Tả nhi: con gái)

Từ ma ma bước nhanh vào trong phòng, theo sau là một phụ nhân tuổi còn khá trẻ, chính là bà vú mà Đại Trưởng công chúa đưa tới.

Bà vú họ Tri, là cháu gái của ma ma đặc lực nhất bên cạnh Đại Trưởng công chúa, được bồi dưỡng từ khi còn rất nhỏ, không chỉ tinh thông y thuật, mà còn am hiểu rất rõ những thủ đoạn ngầm ngấm xấu xa, Thành Thị chủ yếu để cho bà chăm sóc Tả Nhi, dĩ nhiên là để phòng ngừa những người có tâm tư không sạch sẽ.

Mặc dù không phát hiện những bà vú này có chỗ nào không thích hợp, nhưng cẩn thận vẫn tốt hơn, có Tri Thị ở bên cạnh, Thành Thị cũng có thể thả lỏng một chút.

Trong ngực Tri Thị đang ôm một tiểu oa nhi phấn điều ngọc trác: “Tả Nhi vừa tỉnh lại liền bắt đầu gào khóc, nô tỳ đã cho bé uống sữa nhưng vẫn như vậy, nô tỳ nghĩ có thể là bé muốn phụ nhân, nên quyết định ôm đến đây.”

Thành Thị nghe xong, trên mặt lập tức xuất hiện lo lắng: “Sao lại khóc đến như vậy, không phải gần đây Tả Nhi rất ngoan hay sao?”

“Lão nô nghĩ bé bị bí hơi, nên đã kiểm tra cẩn thận, nhưng cũng không phát hiện ra có vấn đề gì.”

Lý ma ma không chỉ là ma ma giáo dưỡng của Thành Thị, quan trọng hơn, bà còn là người từ trong cung đưa ra, đối với những thủ đoạn xấu xa ngấm ngầm ở trong cung tương đối hiểu rõ, cũng chính như vậy, Thành Thị mới đặc biệt để cho bà và Tri Thị cùng nhau chăm sóc Tả Nhi, chỉ sợ không cẩn thận khiến Tả Nhi trúng chiêu của người nào đó.

Vốn tưởng rằng cẩn thận mấy cũng có sơ sót, nhưng khi nhìn thấy nữ nhi bảo bối nằm ngoan ngoãn trong ngực mình phun bong bóng, Thành Thị mới thở phào nhẹ nhõm, nở nụ cười nhẹ nhàng.

Lý ma ma cũng thở phào nhẹ nhõm “Quả thật là nẫu từ liền tâm, chắc là Tả Nhi nhớ phụ nhân, nên khi được phụ nhân ôm lấy liền trở nên an tĩnh.”

Thành Thị vuốt ve gương mặt trắng nõn của nữ nhi, sự mềm mại của bé đã khiến lòng nàng cũng mềm ra.

“Phụ nhân đã thu thập xong rồi sao?”

Hoa Tường Ngọc vừa nói vừa xoắn màn đi vào, trái phải mang theo hai nam hài tựa như kim đồng xanh xắn.

“Muội muội, muội muội.” Hoa Mộ Diễm nhìn lên thấy nữ oa nhi trong ngực Thành Thị, lập tức nhiệt tình chạy tới, nhón chân nhìn vào trong.

“Không phải trước đây đệ còn ghét bỏ muội muội xấu xí ư, sao bây giờ vừa nhìn thấy liền nhào tới?” Hoa Mộ Sâm không chút khách khí vạch trần vết thương lòng của đệ đệ.

Hoa Mộ Diễm lập tức bĩu môi: “Muội muội không xấu xí, muội muội xinh đẹp nhất.”

Hoa Tường Ngọc nghe vậy, cười cười, đi đến sau lưng Thành Thị, Nhĩ Mạn vốn đang chải đầu cho Thành Thị liền tự giác tranh sang một bên mấy bước.

Hoa Tường Ngọc vươn tay cầm lấy một chiếc trâm ngọc trai đính ba cái lông vũ, cài lên đầu Thành Thị, rồi nhìn nàng một thân váy thêu chỉ bạc hoa văn bách điệp độ hoa, quả thật là người còn yêu kiều hơn hoa, thập phần quý khí.

“Quận chúa...quả thật càng ngày càng kiều diễm, thật sự công lao của vi phu cũng không phải nhỏ nha.”

Gương mặt Thành Thị lập tức đỏ bừng, giận dữ trừng Hoa Tường Ngọc một cái, xưa nay, người này nhìn có vẻ rất đứng đắn, nhưng mà...những lúc riêng tư, nhất là khi hấn gọi nàng là quận chúa, nhất định là mang theo một bụng tâm địa gian trá.

Mấy tiểu nha hoàn xung quanh đưa mắt ra hiệu toàn bộ cúi đầu, dù sao cũng là nữ nhi gia chưa xuất giá, nghe lão gia nói những lời lộ liễu như vậy, không khí bỗng trở nên lúng túng, duy chỉ có Lý ma ma là mang vẻ mặt vui mừng, phu thê sống chung thình thoảng cũng nên có chút tình thú mới tốt.

Dù sao Hoa Mộ Sâm cũng là trưởng tử, lại đã bảy tám tuổi rồi, có thể coi như một tiểu tử choai choai, đối với những chuyện này dĩ nhiên cũng có cảm giác lờ mờ, nhìn thấy tình cảnh trong phòng, một đôi phụ mẫu nhà mình đã tận lực biến sự tồn tại của những người trong phòng thành không khí, thì không khỏi ho khan ra tiếng.

“Thời điểm cũng không còn sớm, nên ôm muội muội ra ngoài rồi.”

Nghe được đại nhi tử nói những lời này, gương mặt Thành Thị càng thêm đỏ, hung hăng trừng mắt nhìn Hoa Tường Ngọc một cái, thế nhưng cái nhìn này trong mắt Hoa Tường Ngọc lại biến thành cái nhìn ướt át khiêu khích, dịu dàng mang đầy tình cảm, lại bởi vì lần mang thai này, mà đã gần một năm nay, mình đã không được chạm vào thê tử kiều diễm, đáy lòng càng thêm ngứa ngáy.

Nhìn Thành Thị ôm nữ nhi đi phía trước, không hề có ý chờ mình, Hoa Tường Ngọc đành phải vội vàng đuổi theo, bỏ lại hai ca nhi đáng thương tội nghiệp.

“Đi nào, ca ca dẫn đệ đi.” Hoa Mộ Sâm rất có phong phạm huynh trưởng kéo tay Hoa Mộ Diễm, đi theo đôi phụ mẫu vô lương.

Hoa Tường Ngọc không chỉ là Tri phủ Tô Châu, mà còn là nhị tử đích xuất của Hoa Thái sư kinh thành, biểu đệ của đương kim hoàng thượng, Thành Thị cũng là ấu nữ của Đại Trưởng công chúa, biểu muội của đương kim hoàng thượng, có thân nhân tôn quý như vậy, đừng nói là ở cái phủ Tô Châu nhỏ bé này, coi như ở kinh thành cũng là nhân gia số một số hai, tiệc đầy tháng nữ nhi bảo bối của bọn họ, nhận được thiệp mời tự nhiên là vinh hạnh không nhỏ.

“Tri phủ Đại nhân quả thật có phúc lớn, lần này đúng là nam nữ song toàn rồi.”

“Đúng vậy, Đúng vậy, nghe nói thiên kim của Tri phủ Đại nhân vừa thông minh vừa đáng yêu, quả thực là khiến người ta ghen chết mà.”

.....

Những lời khen ngợi cứ liều mạng tuôn ra liên tục, thật ra cũng chỉ là một tiểu nữ oa mới vừa tròn một tháng, có thể nhìn ra được cái gì chứ, vậy mà cũng có người không biết xấu hổ mượn cơ hội leo lên.

Bên Hoa Tường Ngọc ồn ào vì những lời tán dương xáo rỗng, thì bên phía Thành Thị cũng không được rảnh rỗi.

Dù sao cũng là tiệc đầy tháng của nữ nhi nhà mình, cho dù lo lắng bé bị va chạm, nhưng theo quy củ cũng phải ôm ra đi tới đi lui, để cho người ta nhìn một chút.

“Vẫn là Quận chúa có phúc lớn, được phu quân thương yêu, nam nữ song toàn, thật sự khiến cho người ta hâm mộ mà.”

“Đúng vậy, phải nói Tri phủ Đại nhân của chúng ta quả thật là một người chung thủy, cả phủ Tô Châu này có người nào không biết bên cạnh Tri phủ Đại nhân chỉ có một mình Quận chúa chứ.”

“Nhìn bộ dáng nhỏ nhắn này đi, thật đúng là rất giống Quận chúa, sau khi lớn lên nhất định sẽ là một mỹ nhân.”

.....

Thành Thị nghe những lời tán dương này, nâng cao thân phận Quận chúa tông nhất phẩm của mình, chỉ cười cười không bình luận, nhưng ánh mắt vẫn luôn dõi theo nữ nhi bảo bối đang nằm trong tá, sợ bé có chỗ nào không thoải mái hay chịu ủy khuất gì.

Nhìn những phu nhân này quá mức nhiệt tình, mơ hồ thấy nữ nhi nhà mình hình như đang nhận mặt nhử mầy, Thành thị rút cuộc cũng không nhịn được nữa, đang chuẩn bị cho Lý ma ma ôm bé đi xuống, lại nhìn thấy Điền Toàn bên cạnh Hoa Tường Ngọc đang vội vàng bước nhanh tới.

“Lão gia có phân phó gì sao?”

Điền Toàn chấp tay, gấp gáp nói: “Là Tam lão gia, không phải, là trong cung, Tam lão gia tới truyền ý chỉ trong cung, lão gia mời phu nhân mang theo tiểu thư đi qua tiếp chỉ.”

Thành Thị nghe xong, mặt liền biến sắc, lập tức đứng dậy, các vị phu nhân chung quanh cũng mang những biểu hiện khác nhau, nhưng trong lòng đều nghĩ Hoàng thượng đối với Hoa gia và phủ Đại Trưởng công chúa phủ quả nhiên rất vinh sủng mà.

Thành Thị ôm nữ nhi đi về phía trước, xa xa nhìn thấy người đang nói chuyện với lão gia nhà mình, là Hoa phủ Tam lão gia Hoa Tường Duệ, mà vị trong trang phục nội thị đứng bên cạnh Hoa Tường Duệ, lại là người đặc lực nhất bên cạnh hoàng thượng, người còn lại là một lão ma ma, nhìn đáng vẻ cũng là người lạnh lợi.

Hoa Tường Duệ nhìn thấy Thành Thị tới, liền chấp tay: “Nhị tẩu.”

Thành Thị gật đầu, thần sắc bình thường nói: “Tam đệ.”

Nội thị đứng bên cạnh cũng mỉm cười chấp tay: “Lão nô gặp qua Huệ Dung Quận chúa.”

Thành Thị cười thán nhiên, đưa tay đỡ người dậy: “Cũng chỉ là yến hội của tiểu hài tử, sao lại phiền Viên công công tự mình tới đây?”

Viên công công vốn là người của Thái hậu, vẫn theo Thái hậu từ lúc mới vào cung, rất được Thái hậu sủng tín, sau này đã phải đến hầu hạ bên người hoàng thượng, hiện tại cũng chính là hồng nhân bên cạnh hoàng thượng.

“Thái hậu nhớ Hoa Đại nhân và Quận chúa, lại nghe tin Chiêu Nguyệt huyện chủ mới vừa ra đời, càng thêm vui mừng, hoàng thượng đặc biệt sai lão nô tới đây nhìn một chút.” Viên công công cười, thái độ không kiêu ngạo không tự ti, nhưng lại khiến người chung quanh không khỏi xem trọng mấy phần, không hổ là người trong cung đi ra.

“Chiêu Nguyệt huyện chủ?” Trong lòng Thành Thị sợ hãi, nhìn sang Hoa Tường Ngọc, Hoa Tường Ngọc mang vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn lại, âm thầm gật đầu một cái.

Viên công công thấy thế, liền lấy thánh chỉ ra, cao giọng nói: “Huệ Dung Quận chúa, Hoa Tường Ngọc tiếp chỉ.”

Hoa Tường Ngọc và Thành Thị nhìn nhau, rồi quỳ xuống, người chung quanh nghe xong, cũng lộp độp quỳ xuống. Đây chính là thánh chỉ đó!

“Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: Đích nữ hiện tại của Hoa thị, là ngoại tôn nữ của Đại Trưởng công chúa Gia Như, là biểu chất nữ, biểu sanh nữ của Trẫm, thông tuệ động lòng người, đoan trang trầm tĩnh ưu tú tốt đẹp, đặc biệt phong làm Huyện chủ, phong hào Chiêu Nguyệt, ban Hoài Nam phủ làm đất phong.”

“Thần linh chỉ, tạ ơn.” Hoa Tường Ngọc là người phục hồi tinh thần từ con chấn kinh đầu tiên, sắc mặt có mấy phần nặng nề, nhưng lại không thể không đón lấy đạo ý chỉ này.

Viên công công đưa thánh chỉ tới, cười hề hề nói: “Dù sao thì trước mắt cũng là đích nữ duy nhất của Hoa phủ, Thái hậu cũng rất quan tâm, nghe Hoàng thượng nói có ý phong làm Huyện chủ, liền cảm thấy có chút ủy khuất cho Huyện chủ, nên đã cố ý để cho Hoàng thượng ban phủ Hoài Nam cho Quận chúa làm đất phong.”

Hoa Tường Ngọc nghe vậy, vụng trộm nhét vào tay Viên công công một cái hà bao: “Cô mẫu quả thật là có một trái tim từ ái, cũng làm phiền công công ngậm dậm xa xôi đến đây tuyên chỉ.”

“Đừng nói vậy, Thái hậu đối với Huyện chủ là quan tâm vô hạn, đặc biệt lệnh cho lão nô mang họa sư từ trong cung đến đây, nhất định phải mang hình của Quận chúa về cho Thái hậu nhìn một cái.” Viên công công nói xong liền chỉ vào một ma ma bên cạnh: “Thái hậu lo lắng nhân thủ của Quận chúa ở đây không đủ, cố ý để cho lão nô mang theo Nghiêm ma ma tới hầu hạ Huyện chủ.”

“Lão nô gặp qua Quận chúa.” Nghiêm ma ma rất có nề nếp phúc thân nói.

Lúc này, Thành Thị mới cẩn thận đánh giá người này, thấy đối phương không kiêu ngạo không siểm nịnh, thần thái tự nhiên, nhất cử nhất động không hề có một chút bối rối, lúc này mới âm thầm gật đầu hài lòng: “Ma ma, mời đứng lên, đây là ý của Thái hậu, vậy thì sau này, Chiêu Nguyệt phải làm phiền ma ma lo lắng nhiều rồi.”

“Có thể hầu hạ Huyện chủ là phúc đức của lão nô, lão nô tự nhiên sẽ tận tâm tận lực.”

Những người hiện diện bên dưới nghe nói như vậy, không biết có bao nhiêu người trong lòng lại trào lên một dòng nước chua xót, chính là vinh sùng của hoàng gia, đúng là người bình thường có nghĩ cũng không dám nghĩ.

Thư phòng của Tri phủ Tô Châu.

“Phụ thân thật sự bảo đệ mang đến cái gì?”

Lúc này, Hoa Tường Duệ mới lấy ra một phong thư: “Phụ thân muốn Nhị ca an tâm, đây chẳng qua là Hoàng thượng tôn vinh Hoa gia và Đại Trưởng công chúa, Nhị ca Nhị tẩu cứ việc yên tâm.”

Hoa Tường Ngọc đọc qua thư tín, trên mặt hiện lên vài phần bất đắc dĩ: “Phụ thân thật sự sợ nha đầu kia phúc khí còn quá ít hay sao đây?”

Thành Thị bên cạnh lo lắng hỏi: “Trên thư tín nói gì?”

“Phụ thân đã đặt tên cho Tả Nhi, Hoa Mộ Dao, dao thai chi dao, nhưng vẫn giữ chữ 'mộ' như hai ca ca của nó.”

Sắc mặt Thành Thị cũng hơi hơi đổi: “Phụ thân này...”

“Nhị ca không cần phải lo lắng, phụ thân làm như vậy, tự nhiên là có lý của người, hiện tại địa vị Huyện chủ của tiểu chất nữ nhi cao quý như vậy, tên này dĩ nhiên là hoàn toàn tương xứng.” Mặc dù trong lòng Hoa Tường Ngọc đối với thái độ coi trọng thái quá của Hoa Hòa Khôn cũng hơi có chút chua xót, chính bản thân hắn cũng là đích nữ sinh ra, khi đó, ngay cả liếc mắt phụ thân cũng chưa từng nhìn một cái, nhưng hắn cũng tự biết thân biết phận, chẳng qua chỉ là chút suy ngẫm mà thôi.

“Phụ thân đặt tên, dĩ nhiên là đã định, chẳng qua lão gia cũng có thể đặt cho Tả Nhi một cái nữ danh, không bằng liền dựa theo chữ 'mộ' của mấy nữ nhi, xưa nay cũng có nhiều nữ danh, cũng chỉ như vậy thôi.” Thành Thị mở miệng nói.

Hoa Tường Ngọc suy nghĩ một lát rồi thở dài: “Cũng đành phải như vậy thôi, phụ thân đã dùng chữ 'dao' cho tên, không bằng tiểu danh gọi là Đào Nhi, thủ chỉ đầu ngã dĩ mộ đào, báo chí dĩ quỳnh giao (trao cho ta quả đào, dùng ngọc quỳnh trả lại).”

“Đào Nhi, Tiểu Đào Nhi.” Thành Thị đọc đi đọc lại, rồi hài lòng gật đầu một cái: “Đã như vậy, nữ danh gọi là Tiểu Đào Nhi đi.”

Không ngoài dự đoán, hoàng thượng hạ thánh chỉ ngự phong Chiêu Nguyệt huyện chủ, kinh thành liền nổi lên sóng to gió lớn.

Căn cứ theo quy định của Đại Lương quốc, chỉ có đích nữ của thân vương mới có thể được phong làm quận chúa, mà đích nữ của quận vương mới có thể được phong Huyện chủ.

Tiên hoàng phong một đôi đích nữ nhi của Gia Như Đại Trưởng công chúa làm quận chúa, hơn nữa phong hào còn chọn từ bảo tự của hoàng tử, đây đã là ân tứ đặc biệt rồi.

Trước mắt, nữ nhi này của Huệ Dung quận chúa, được đặc biệt phong làm Huyện chủ, lại còn dùng chữ 'chiêu' có thâm ý đặc biệt làm phong hào, hơn nữa còn được ban cho phủ Hoài Nam giàu có và đông đúc làm đất phong, điều này, đừng nói là Huyện chủ, ngay cả một quận chúa đứng cách, cũng chưa chắc có được vinh hạnh đặc biệt đó.

Một nhóm Ngự sử to bự bắt đầu luân phiên thượng tấu, nói hành động lần này không hợp quy củ, nhưng hoàng thượng cũng mặc kệ, thậm chí còn phát tác những lời khá kịch liệt, đến đây thì những người có lòng bất mãn như thế nào đi nữa cũng đều từ từ hạ nhiệt, cũng may chỉ là một nữ hài, nếu là một nam hài nhi, sợ là không thể dễ dàng xong chuyện như thế.

Tiểu kịch trường:

Hoa Mộ Dao (ôm ngực): “Nghe nói lúc nhỏ huynh ghét bỏ muội xấu xí?”

Hoa Mộ Diễm (nhìn quanh quất): “Muội nghe ai nói, tuyệt đối không có khả năng, hoàn toàn là chia rẽ tình cảm giữa chúng ta mà.”

Hoa Mộ Sâm (cười lạnh): “Ngươi nói ta chia rẽ tình cảm giữa ngươi và Tiểu Đào Nhi?”

Hoa Mộ Diễm: ha ha. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thị Chiêu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Đầy Tháng Chọn Đồ Vật Đoán Tương Lai

Xuân qua thu tới, chớp mắt đã tròn một năm.

Trong kinh thành vĩnh viễn không bao giờ thiếu bát quái gì gì đó, phu nhân nhà này cho tiểu thiếp quỳ trên mặt đất hai canh giờ, dẫn đến đẻ non, tiểu thiếp nhà kia vậy mà tính toán hãm hại phu nhân để thượng vị. Nói tóm lại, phong ba mang tên Chiêu Nguyệt huyện chủ nhìn có vẻ như đã dần dần bị người ta quên lãng, không chỉ vì đối phương vẫn còn là một tiểu nha đầu chưa tròn tháng, mà còn vì đối phương ở tận phủ Tô Châu xa xôi.

Từ khi sinh ra, Hoa Mộ Dao đã đặc biệt nhu thuận, trừ những lúc đói bụng gào khóc hai ba tiếng, thì bình thường nhu thuận đến mức khiến người ta đau lòng.

Hoa Tường Ngọc và Thành Thị đối với nữ nhi không dễ dàng có được này yêu thương đến tận tâm can, ngay cả cặp ca nhi cũng thích tiểu muội muội mềm mại này đến kinh khủng.

Hiện tại, tất cả mọi người ở phủ Tô Châu đều biết, trong nhà Tri Phủ đại nhân, nhận được sủng ái nhiều nhất không phải là một đôi công tử, mà là Chiêu Nguyệt huyện chủ vừa sinh ra không được bao lâu, Hoa Mộ Dao.

Khi Hoa Mộ Dao được tám tháng, đã có thể nói chuyện, từ đầu tiên bé gọi chính là 'nuơng', việc đó đã khiến cho Thành Thị vui mừng đến không ngủ được, cũng khiến cho Hoa Tường Ngọc và hai tiểu ca hăm mộ và ghen tỵ ghê gớm.

Nên đã âm thầm nỗ lực dạy Hoa Mộ Dao gọi cha và ca, chuyện này tạm thời không nói đến nữa.

Lúc được mười tháng tuổi, Hoa Mộ Dao đã bập bẹ nói từng chữ từng chữ một, cũng có thể chập chững bước đi từng bước một.

Đối với tiểu nữ nhi có vẻ thông tuệ hơn hai nhi tử vài phần này, Hoa Tường Ngọc và Thành Thị càng thương yêu nhiều hơn, hận không thể cho bé tất cả những thứ đồ tốt nhất trên thế gian này.

Chớp mắt, Hoa Mộ Dao đã tròn một tuổi, bởi vì ở phủ Tô Châu quá xa, gần đó lại không có thân nhân hay bằng hữu gì đặc biệt, Hoa Tường Ngọc hiện là quan phụ mẫu phủ Tô Châu, Thành Thị thân lại là Quận chúa, tự nhiên sẽ có người nịnh hót, bợ đỡ thân phận của bọn họ, mà Thành Thị lại không có đủ kiên nhẫn để ứng phó với những người đó.

Cho nên mới nói, sinh nhật một tuổi này cũng không định tổ chức lớn lắm, chỉ cần những người trong nhà tụ họp lại một chỗ, ăn một bữa cơm là được

rồi.

Hoa phủ và Thành Quốc Công phủ trong kinh thành, đã sớm phái người đưa lễ vật đến, cũng đã chuẩn bị mấy món 'chọn đồ vật đoán tương lai' gì gì đó, ngay cả Thái hậu và Quý Phi nương nương ở trong cung, cũng đều ban thưởng này nọ đến đây.

Khi mấy người trong cung tới, đúng vào ngày sinh nhật một tuổi của Hoa Mộ Dao. Sáng sớm, Hoa Mộ Dao còn chưa ngủ dậy, Hoa Tường Ngọc và Thành Thị đã dậy thật sớm để phân phó người chuẩn bị tiệc chọn đồ vật đoán tương lai, thì bất ngờ nghe thấy hạ nhân truyền lời, nói là có người trong cung đến.

Hai người vội vàng ra ngoài tiếp nhận lễ vật của Thái hậu và Quý Phi nương nương ở trong cung thường xuống.

Sự việc đang diễn ra rất tốt, mặc dù Hoa Mộ Dao sinh ra tại phủ Tô Châu, thân bằng hảo hữu trong kinh thành cũng chưa từng gặp qua bé, nhưng trong lòng bọn họ cũng đều nhớ đến, thậm chí còn có hai vị ở trong cung, điều này khiến cho Thành Thị có hơi cao hứng.

Nhưng ngay tại thời điểm kiểm kê lễ vật, lại phát hiện có một thứ không nên có -- Cừu vĩ phượng trâm.

Phải biết rằng đây chính là thứ mà chỉ có hoàng hậu nương nương mới có tư cách mang, ngay cả hoàng quý phi cũng chỉ có thể mang Thất vĩ phượng trâm, và lại cũng nói rất rõ ràng là muốn đặt vật này tại buổi lễ chọn đồ vật đoán tương lai của Hoa Mộ Dao, tâm tư này không phải rất rõ ràng hay sao.

Sắc mặt Thành Thị nhanh chóng sa sầm, sắc mặt Hoa Tường Ngọc cũng ngưng trọng không kém.

“Hoàng thượng có ý gì đây, tuổi Đào Nhi còn nhỏ như vậy, huống chi nhà chúng ta cũng không cần trông cậy vào bé đi bá m long dựa phượng.” Thái độ của Thành thị thậm chí có thể nói là có vài phần không cung kính, xem ra quả thật là đã tức giận không nhẹ.

Hoa Tường Ngọc thở dài, trên mặt cũng lộ rõ vẻ lo lắng: “Trước mắt trung cung vô tử, hoàng thượng lại chưa lập thái tử, vị vị hoàng tử có thể lực sau lưng không thể khinh thường. Mặc dù các thế hệ Hoa gia đều là trung quân, nhưng trong mắt người khác, chúng ta và Quý Phi nương nương là không thể tách rời, nếu quả thật Tam hoàng tử có ý với vị trí kia, mà dựa theo thân phận của Đào nhi, hoàng thượng ân sủng như vậy, sợ là sớm đã có tính toán, ta chỉ sợ đến lúc đó...”

Thành Thị nghe vậy, đôi mắt cũng phấp phồng, Hoa Tường Ngọc thở dài, dịu dàng ôm người vào trong ngực, nhẹ giọng trấn an: “Nàng cũng đừng quá lo lắng, có nhạc mẫu và cô mẫu ở đây, hai người tuyệt đối sẽ không đẩy Đào Nhi vào trong hố lửa, cho dù thực sự đi đến bước đó, đưa ra quyết định cũng chắc chắn là tốt nhất cho Đào Nhi, huống chi tuổi của Đào Nhi còn nhỏ mà đã thông tuệ như vậy, nàng cũng đừng suy nghĩ mọi chuyện theo chiều hướng quá tiêu cực.”

Thành Thị nghe nói như thế, rốt cuộc cũng không nhịn được mà rơi nước mắt: “Tất cả mọi người đều cảm thấy đó chính là nơi tôn quý nhất thiên hạ, nhưng đã có bao nhiêu người nhìn thấy được sự lạnh lẽo bên trong đó. Thời điểm Hoàng thượng hướng mẫu thân cầu hôn tỷ tỷ, mẫu thân vốn không muốn đáp ứng, dù sao lúc bấy giờ, bên cạnh hoàng thượng cũng đã có Đồng Thị, nhưng ai có thể lường trước được tỷ tỷ vậy mà đã âm thầm trao trái tim cho hoàng thượng, mẫu thân không lay chuyển được tỷ tỷ, đành phải đáp ứng, nhưng đã nhiều năm trôi qua, bà chưa từng vào cung liếc mắt nhìn một cái. Lại nhìn tỷ tỷ sau khi vào cung, mặc dù đã có địa vị Quý phi cao quý, nhưng hàng năm hậu cung đều có thêm người mới, tâm tư hoàng thượng có thể tồn tại trên người mình bao lâu, trước mắt ngoại trừ nguyên nhân vài phần tôn trọng tình cảm ngày xưa, e rằng tỷ tỷ chỉ có thể nuốt đau khổ vào trong bụng, nghĩ đến tương lai Tiểu Đào Nhi cũng sẽ trải qua loại cuộc sống như thế, ta liền cảm thấy đau đớn không thể chịu đựng nổi.”

Nghe người trong lòng khóc lóc kể lể, Hoa Tường Ngọc cũng không dễ chịu gì, cả nhà bọn họ đã là vinh sủng chí cực, chưa từng nghĩ tới chuyện dựa vào hôn nhân của nữ nhi để đạt được chút gì, chỉ hy vọng có thể bảo hộ hài tử như châu như bảo trưởng thành, có thể sống vui vẻ khoái hoạt, như vậy là đủ rồi.

“Tình tình Đào nhi lời nhác, mặc dù thông minh lại không thích quản nhiều việc, ta đã nghĩ đến lúc đó, sẽ gả con cho một gia đình đơn giản, không yêu cầu đối phương có dòng dõi cao bao nhiêu, chỉ cần hẳn có thể đối xử tốt với Đào Nhi là đủ rồi, ai có thể nghĩ đến hoàng thượng lại có tính toán như vậy.”

“Nàng cũng đừng suy nghĩ nhiều quá, đã có cô mẫu và nhạc mẫu, ít nhiều gì hoàng thượng cũng phải giữ cho họ vài phần mặt mũi, hơn nữa, trước mắt Đào Nhi còn nhỏ, nhóm hoàng tử vẫn chưa trưởng thành, cho dù hoàng thượng có phần tâm tư này, nhưng mười mấy năm sau, ai biết được tình hình sẽ như thế nào.” Mặc dù tâm trạng của Hoa Tường Ngọc cũng dị thường trầm trọng, nhưng vẫn nhẹ giọng trấn an.

“Bất luận thế nào, chỉ cần Đào Nhi không muốn, ta quyết sẽ không để cho con gả vào hoàng gia, làm dâu hoàng gia đâu có dễ dàng như vậy, huống chi nếu ngày sau bước lên được vị trí cao quý hơn kia, những khổ sở mà Đào Nhi phải chịu chẳng phải là chỉ có thể tự mình chịu đựng sao.” Thành Thị tựa vào trong ngực Hoa Tường Ngọc, trong giọng nói yêu kiều mang theo vài phần oán trách.

Hoa Tường Ngọc thở dài: “Ta đương nhiên cũng không muốn, chỉ là theo tình hình hiện tại, e rằng ứng cử viên mà trong lòng hoàng thượng hướng tới cũng không phải là Tam hoàng tử.”

Thành Thị cũng cảm thấy hơi khó sở: “Đúng vậy, chỉ sợ là vì lo lắng chúng ta làm hậu thuẫn cho Tam hoàng tử, mới dùng loại biện pháp này tạo thế lực cho Thái tử, chỉ là tại sao muốn lấy Đào Nhi của chúng ta làm lợi thế?”

Hai người tựa sát vào nhau, trong lòng ngổn ngang lo lắng cho tương lai sau này của Hoa Mộ Dao.

“Cha -- nương --”

Ngoài cửa bất ngờ truyền đến một giọng nói non nớt mềm mại, Thành Thị vội vàng lau sạch nước mắt trên mặt, nhìn tiểu nữ nhi được Tri Thị ôm trong ngực, cười dịu dàng.

“Tiểu Đào Nhi tới đây, cho cha ôm ôm nào.” Hoa Tường Ngọc cười ha hả vươn tay ôm lấy bé.

Nhìn nữ nhi một thân y phục màu hồng phấn, giữa trán còn vẽ một đóa hoa đào, đôi mắt to tròn long lanh, giống như em bé trong những bức tranh treo ngày tết, tâm trạng Hoa Tường Ngọc nhất thời khá hơn một chút.

“Lẽ vật, lẽ vật.” Hoa Mộ Dao ở trong ngực Hoa Tường Ngọc, kéo kéo cánh tay của hắn, mang khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn hắn.

Tri Thị thấy thế, ở một bên cười giải thích: “Sáng sớm hôm nay Đại thiếu gia và Tiểu thiếu gia đã cầm lẽ vật đến tìm tiểu thư, tiểu thư nhìn thấy vui mừng không thôi, liền lôi kéo nô tỳ muốn đến nơi này của lão gia phu nhân, e là vội vã đến để đòi lẽ vật.”

Hoa Tường Ngọc cười ha hả vuốt vuốt cái mũi be bé của Hoa Mộ Dao: “Ồ, Tiểu Đào Nhi của cha, chẳng lẽ con lại là một Tiểu Tài Mê hay sao?”

Hoa Mộ Dao ở trong ngực Hoa Tường Ngọc cũng đã có chút mất kiên nhẫn, vùng vẫy muốn xuống đất.

“Tiểu Đào Nhi làm sao vậy?”

“Lẽ vật, lẽ vật.” Hoa Mộ Dao vừa la hét, vừa vùng tay vùng chân loạn xạ đòi xuống đất.

Thành Thị nhìn theo tầm mắt của Hoa Mộ Dao, lúc này mới phát hiện thì ra tiểu nha đầu này đã nhìn thấy đồ vật trong cung mới vừa thưởng xuống.

“Người đó, người nói xem sao ta lại sinh ra một cái Tiểu Tài Mê vậy há. Đừng vội đừng vội, những thứ này đều là của con mà, đợi lát nữa, nương cho người mang qua phòng cho con nha.” Thành Thị buồn cười nói.

Lúc này, Hoa Mộ Dao mới chịu yên tĩnh lại, chỉ là con mắt cứ đảo quanh mớ hòm xiềng.

Hoa Mộ Dao vốn ngủ cùng một phòng với Thành Thị, nhưng từ sau khi Hoa Mộ Dao biết nói chuyện, bé cứ nhất định muốn ở một mình, bắt đắc dĩ, Thành Thị không thể làm gì khác hơn là ở trong viện của mình, cho dọn dẹp một gian phòng ngay bên cạnh phòng mình cho bé.

“Thời gian cũng không còn sớm, đã đến giờ Đào Nhi nên chọn đồ vật đoán tương lai rồi.” Hoa Tường Ngọc nhìn nhìn Thành thị rồi nói.

Thành Thị nhìn Lý ma ma đứng bên cạnh: “Những món đồ ‘chọn đồ vật đoán tương lai’ gì đó đều đã chuẩn bị xong rồi chứ?”

“Đều đã chuẩn bị xong, phu nhân yên tâm.”

Thành Thị lại nhìn cây trâm khiến cho người ta phiền muộn một hồi, suy nghĩ thêm một chút, rồi phản phó: “Bỏ cây trâm đó vào luôn đi.”

Lý ma ma nhìn kiểu dáng cây trâm, lại nhìn vẻ mặt không mấy tốt của phu thê bọn họ, tự nhiên cũng biết rõ quan hệ bên trong đó, nhưng dù sao bà cũng chỉ là một hạ nhân, nên đành phải tuân theo phản phó của chủ tử.

Lễ chọn đồ vật đoán tương lai diễn ra ở trong hoa viên, có mặt ở đây cũng chỉ có một nhà bốn người Hoa Tường Ngọc, trên bàn bày đầy những vật dụng, phong phú về chủng loại.

Giấy và bút mực, sách vở châm tuyền, sơn phấn son môi, thậm chí còn có cây cuốc chùy thủ, dĩ nhiên trọng yếu nhất vẫn là cây cửu vĩ phượng trâm đó, nằm đặc biệt nổi bật ở giữa trung tâm.

Hoa Tường Ngọc đặt Hoa Mộ Dao lên bàn, nhẹ nhàng vỗ về bé: “Đào Nhi, con nhìn một chút, thích cái gì thì lấy cái đó.”

Hoa Mộ Dao ngồi trên bàn, tò mò nhìn đồng đồ trước mặt, rồi nghiêng đầu nhìn Hoa Tường Ngọc và Thành Thị.

Thành Thị cúi người xuống, nhẹ giọng nói: “Đào Nhi nhanh đi, đều là của con đó, thích thì cầm đi con.”

Hoa Mộ Dao bò lên phía trước, quay đầu nhìn chung quanh một lúc, sách vở.. vút, châm tuyền...vút, kỳ phở..., tiếp tục vút.

“Đào Nhi, thích gì, cầm nhanh đi con.” Thành Thị nhìn Hoa Mộ Dao bò loạn xạ chung quanh, liền thúc giục.

Hoa Mộ Dao ngừng lại ngay chính giữa, rồi xoay về phía Thành thị cười cười, đôi tay bé nhỏ chìa ra: “Nương -- nương --”

Thành Thị cầm đại một món đồ trên bàn quơ qua quơ lại: “Đào Nhi mau cầm một món đi, cầm rồi nương sẽ ôm con nha.”

Nhìn Thành Thị không có ý định ôm nàng, Hoa Mộ Dao bấu môi bắt mắt, đôi mắt lại nhìn quanh quất, rất nhanh đã bị một món đồ hấp dẫn.

Hoa Mộ Dao từ từ cầm lấy món đồ tỏa ra một thứ ánh sáng lấp lánh chói lọi, bé cầm cây trâm đưa qua, trái tim Thành Thị ngay lập tức nhảy lên, rồi nhìn sang Hoa Tường Ngọc, sắc mặt hai người càng lúc càng nặng nề.

“Đẹp, nương . . . đẹp . . .” Hoa Mộ Dao hưng phấn giơ cây trâm về phía Thành Thị.

Trong lòng Thành Thị căng thẳng, nhưng trên mặt miễn cưỡng kéo ra một nụ cười, ôm Hoa Mộ Dao đang nhào về phía mình, không tập trung nói: “Ừ, đẹp lắm.”

Hoa Tường Ngọc đứng bên cạnh cũng mặt mày ủ dột, cũng may vì để phòng ngừa vạn nhất, ngoại trừ một nhà bốn người bọn họ ra, cũng không cho bất kỳ kẻ nào ở bên cạnh, nếu không để loại chuyện như thế này truyền đi, đã có thể là chuyện lớn rồi.

“Phụ thân, vật này.” Hoa Mộ Sâm cũng đã mấy tuổi rồi, có một số chuyện Hoa Tường Ngọc cũng không thể gạt nó, cửu vĩ phượng trâm này đúng là có quy chế gì gì đó.

Hoa Tường Ngọc thở dài, trên mặt hiện lên mấy phần bất đắc dĩ: “Đây là ý chí của hoàng thượng.”

Hoa Mộ Sâm ngạc nhiên: “Hoàng thượng?”

Hoa Tường Ngọc vỗ vỗ vai Hoa Mộ Sâm, ý vị sâu xa nói: “Sâm Nhi, con nên hiểu, mặc dù nhà chúng ta có địa vị cực cao, nhưng vẫn là thần tử.”

Hoa Mộ Sâm nhìn muội muội đang nằm trong ngực Thành Thị, hoàn toàn không biết gì cả, đang cười rất vui vẻ, trong tay vẫn còn cầm cây trâm chói mắt kia, khiến cho nó không khỏi từ từ nắm chặt đôi tay.

“Thật may là không có người ngoài ở đây, chuyện Đào Nhi bắt được cây trâm này tuyệt đối không thể truyền ra ngoài, nói với bên ngoài rằng. . . nói bé bắt được một quyển sách.” Hoa Tường Ngọc hướng về phía hai nhi tử dặn dò.

Hoa Mộ Sâm nghiêm túc gật đầu, mặc dù Hoa Mộ Diễm vẫn còn có chút không rõ chân tướng, nhưng nhìn sắc mặt cha và ca ca nghiêm túc như vậy, cũng nhanh chóng mặt gật đầu một cái.

Nhưng bọn họ cũng không phát phát hiện, có một bóng người lóe lên từ hành lang hoa viên.

Năm ngày sau, kết quả Hoa Mộ Dao chọn đồ vật đoán tương lai đã nằm trên ngự án của hoàng thượng.

Hoàng thượng nhìn trên giấy viết Hoa Mộ Dao chọn đồ vật đoán tương lai đã chọn cây trâm, vẻ mặt khẽ trầm xuống, thở dài một tiếng: “Xem ra lời nói của Trí Viên Đại Sư quả thật không sai.”

Lý Tân Tuyền hầu hạ bên cạnh, khẽ khom người, nghe được câu nói của hoàng thượng, thần sắc trên mặt biến đổi, đầu lại cúi thấp hơn.

“Trông chừng bé cho thật kỹ càng, đừng để những thứ xấu xa động đến bé.” Hoàng thượng nhỏ giọng phân phó.

Trong bóng tối, một thân hắc y nhân chấp tay trả lời: “Thuộc hạ hiểu.”

Sau khi hầu hạ hoàng thượng ngủ, Lý Tân Tuyền lặng lẽ từ Càn Chính điện chạy ra ngoài, thận trọng đi tới một cung điện bỏ hoang gặp một ma ma, nói với bà chuyện vừa xảy ra không sót một chữ nào, sau đó lại im lặng không tiếng động trở lại Càn Chính điện.

Không yên lòng đi qua nhìn hoàng thượng thêm một lần nữa, thấy người vẫn còn ngủ say, lúc này mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm, rón rén lui ra ngoài cửa canh chừng.

Dĩ nhiên phu thê Hoa Tường Ngọc không biết chuyện bọn họ một lòng muốn giấu giếm đã bị hoàng thượng biết được.

Bởi vì trong lòng đối với tiểu nữ nhi chất chứa mấy phần ái náy, cho nên cả nhà đối với Hoa Mộ Dao càng thêm thương yêu. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thị Chiêu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Giải Xả

Phủ đệ Tri phủ Tô Châu.

“Nương -- nương --”

Thành Thị đang dùng điểm tâm, chợt nghe được một tiếng kêu trong trẻo từ bên ngoài truyền đến, trên mặt lập tức xuất hiện một nụ cười thật tươi. Vừa buông đũa trong tay xuống, liền bị một cục tròn vo nhào vào trong ngực.

“Cứ từ từ, chạy nhanh như vậy làm cái gì.”

Đi theo phía sau, Chi Song và Chi Hủy vội vã tiến vào quỳ xuống tạ tội.

“Là con muốn nhanh chóng gặp nương mà, đừng trách họ.” Hoa Mộ Dao tròn xoe mắt làm nũng ở trong ngực Thành Thị.

Ba tuổi, dung mạo Hoa Mộ Dao đã bắt đầu rõ nét.

Trên gương mặt ngây thơ trắng nõn là một đôi mắt phượng mang dấu hiệu của hoàng thất, ánh mắt mỹ lệ như một loại bồ đào bằng thủy tinh, khiến tất cả những người bị bé nhìn chăm chú đều không khỏi mềm lòng, mỗi khi khóe miệng nhếch lên, sẽ mang theo hai lúm đồng tiền xinh xắn.

Thành Thị đối với nữ nhi này rất là không có biện pháp, nhưng bọn nô tài này chiều cô chủ từ không được tốt, dù sao cũng phải để các nàng ném chút khô sớ: “Tiểu thư đã thay các người cầu tình, vậy thì phạt mỗi người ba tháng tiền công, nếu còn có lần sau, các người cũng không cần tiếp tục ở bên cạnh hầu hạ nữa.”

Chi Song và Chi Hủy rùng mình, cuống quýt bảo đảm: “Nô tỳ nhất định sẽ chiều cố tiểu thư thật tốt, tuyệt đối không dám có lần sau.”

Lúc này Thành Thị mới cúi đầu, chỉ trong nháy mắt, ánh mắt sắc bén liền biến thành từ ái: “Đã ăn điểm tâm chưa?”

Hoa Mộ Dao lắc đầu: “Muốn cùng ăn với nương.”

Thành Thị cười dịu dàng: “Đi lấy bát đĩa của tiểu thư tới đây.”

“Nương, con muốn bú sữa.”

“Nương, cái cuộn Như Ý gì đó nhìn rất ngon nha.”

“Nương, mùi vị của dưa non chua ngọt là tốt nhất.”

.....

Buổi điểm tâm kết thúc trong tiếng cười nói sôi nổi của Hoa Mộ Dao và sự dung túng bất chấp của Thành Thị.

“Đã chuẩn bị tốt tất cả rồi chứ?” Thành Thị vừa lau miệng cho Hoa Mộ Dao vừa hỏi.

Lý ma ma trả lời: “Đều đã chuẩn bị xong.”

Thành Thị gật đầu hài lòng, âu yếm nhìn nữ nhi trong ngực, nhỏ giọng hỏi: “Ăn xong rồi chứ, chúng ta còn phải đi đó.”

Hoa Mộ Dao kích động, gấp gấp gật đầu: “Xong rồi, xong rồi, nương, chúng ta đi nhanh đi.”

Khó khăn lắm mới có thể ra ngoài một chuyến, Hoa Mộ Dao kích động đến nỗi cả đêm không ngủ được.

Nhĩ Lam đỡ Thành Thị, Nghiêm ma ma thì ôm Hoa Mộ Dao, ra đến ngoài cửa, nhìn hai chiếc xe ngựa đã được chuẩn bị sẵn sàng, dĩ nhiên Thành Thị và Hoa Mộ Dao lên chiếc xe ngựa thứ nhất, đi cùng còn có Nhĩ Lam và Nghiêm ma ma, một người hầu hạ Thành Thị, người còn lại chăm sóc Hoa Mộ Dao.

Về phần đám người Từ ma ma, dĩ nhiên là ngồi trên chiếc xe ngựa phía sau.

Xe ngựa từ từ lăn bánh về hướng cửa thành, vừa lên xe Hoa Mộ Dao đã tò mò vén một bên rèm lên, mở to mắt nhìn loạn xạ ở chung quanh.

Thành Thị buông rèm xuống, ôm lấy con bé vào trong ngực: “Cẩn thận một chút, con ngồi ngoan ngoan nào.”

Hoa Mộ Dao hưng phấn ngẩng đầu nhìn Thành Thị: “Nương, thật là náo nhiệt.”

Nhìn hai mắt nữ nhi sáng ngời, Thành Thị khẽ mỉm cười, đáy mắt tràn ngập áy náy, từ khi ra đời đến nay, hài tử này cũng chưa từng được xuất phủ, trước đây, mỗi lần Sâm Nhi và Diễm Nhi mang đến cho bé những thứ đồ tốt từ bên ngoài về, hầu như đều có thể nhìn thấy ánh mắt trong suốt của con bé sáng lấp lánh, nhưng bé chưa từng đề cập với nàng chuyện xuất môn, nhu thuận đến mức khiến người đau lòng không chịu nổi.

“Nghe nói Phở Đà tự trên núi Lăng Vân là linh nghiệm nhất, lần này nhân dịp sinh nhật của Đào Nhi, nên cũng muốn đến cầu phúc một lần, hi vọng Phật tổ có thể phù hộ Đào Nhi của ta cả đời vừa lòng vừa ý, vui vẻ hạnh phúc.” Thành Thị yêu thương vuốt tóc Hoa Mộ Dao, dịu dàng nói.

Hoa Mộ Dao nằm trong ngực Thành Thị, mềm mại non nớt nói: “Đào Nhi cũng sẽ cầu nguyện cho nương, cầu cho nương đẹp đẹp xinh xinh.”

Thành Thị nghe xong, bật cười ôm lấy bé: “Được được, nương đẹp đẹp xinh xinh, so với nương, Đào Nhi còn xinh đẹp hơn.”

“Phu nhân yên tâm, thân phận tiểu thư tôn quý lại thông tuệ như vậy, ai lại không thích chứ, đến đâu cũng sẽ không chịu uất ức.” Nghiêm ma ma ở bên cạnh nhìn tiểu nhân nhi ở trong ngực Thành Thị, ánh mắt cũng trở nên từ ái, dù sao cũng là đứa trẻ bà nhìn lớn lên, còn rất thân thiết và hiểu chuyện như vậy, sao có thể khiến người ta không thích đây.

“Mong là vậy.” Thành Thị thở dài, trong lòng vẫn như bị một tảng đá đè nặng.

Thành Thị tới phủ Tô Châu đã bốn năm, nhưng đây là lần đầu tiên đến Phổ Đà tự. Phổ Đà tự là tự miếu nổi danh nhất Giang Nam, mà xưa nay Thành Thị lại không mấy hứng thú đối với mấy cái này, thà rằng mình tốn chút tâm tư che chở cho người nhà, cũng không tin tưởng một cây sâm có thể quyết định tất cả, thế nhưng lần này. Vừa nhớ lại mấy ngày trước mẫu thân có đưa tin tới, tâm trạng của nàng càng thêm chán nản.

Bởi vì tối ngày hôm qua Hoa Mộ Dao quá hưng phấn, nên mới lên xe không được bao lâu đã mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, Thành Thị liền đặt bé lên một cái giường nhỏ êm ái, nhìn đáng vẻ bình thân của bé, trên mặt cũng hiện lên một nụ cười nhợt nhạt.

Cúi đầu hôn lên trán bé một cái, thì thầm: “Đào Nhi yên tâm, mặc kệ như thế nào, nương cũng nhất định bảo hộ con chu toàn.”

Khi xe ngựa đến Phổ Đà tự, Hoa Mộ Dao cũng vừa tỉnh dậy, bé ngo ngắc ngồi ở đó, đôi mắt to tròn mông lung, đầu óc vẫn còn chưa thanh tỉnh, cứ mặc cho Nghiêm ma ma giúp bé chải lại tóc, rồi ôm bé xuống xe ngựa.

Gió nhẹ nhàng lướt qua, Hoa Mộ Dao rung mình một cái, lúc này bé mới hoàn toàn tỉnh táo.

Nghiêm ma ma nhìn thấy thế, cũng giúp bé kéo áo choàng thật chặt: “Tiểu thư tỉnh lại vừa đúng lúc, chúng ta đến nơi rồi.”

Thành Thị nhìn tiểu nữ nhi đang mơ màng, lòng mềm như nước, đón lấy bé từ trong ngực Nghiêm ma ma: “Con cảm thấy lạnh sao?”

Nghiêm ma ma nghe vậy liền chuẩn bị trở về xe ngựa lấy thêm một cái áo choàng dày hơn, nhưng Hoa Mộ Dao đã lắc đầu: “Không lạnh, vì con mới tỉnh ngủ mà. Nương, đây là Phổ Đà tự sao?”

Thành Thị xoa xoa tay Hoa Mộ Dao, xác định hai tay bé nóng lên, lúc này mới ôm bé đi vào bên trong tự: “Đúng rồi, nơi này chính là Phổ Đà tự, lát nữa Đào Nhi phải thật ngoan ngoãn, không được đi lung tung một mình.”

Hoa Mộ Dao nhanh chóng gật đầu: “Nương yên tâm, Đào Nhi nhất định sẽ ngoan ngoãn.”

Đi tới ngưỡng cửa, đã nhìn thấy một tiểu hòa thượng từ bên trong ra đón, tay phải để trước ngực, khê khom lưng: “A di đà Phật, thí chủ, mời vào bên trong.”

Thành Thị gật đầu với hòa thượng kia một cái: “Làm phiền vị tiểu sư phụ này rồi.”

Thành Thị cung kính quỳ gối trước Phật đường, hai tay chấp trước ngực, trong lòng âm thầm cầu nguyện Phật tổ phù hộ cho Tiểu Đào Nhi của nàng có thể vĩnh viễn bình an vui vẻ, rồi khấu đầu ba cái, sau đó mới cầm lên một cái ông thờ, hai tay bắt đầu lắc, mắt nhìn chăm chăm về phía trước, cho đến khi một cái thẻ tre từ bên trong rơi ra.

Thành Thị nhặt cái thẻ lên, rồi dịu dàng nhìn nữ nhi đang được Nghiêm ma ma ôm trong ngực, trong lòng âm thầm cầu nguyện, hi vọng đây là một xăm tốt.

Vị đại sư giải xăm nhìn thấy thẻ xăm mà Thành thị đưa tới, trong lòng không khỏi chấn động, nhưng trên mặt lại không để lộ ra bất cứ biểu tình nào: “Xin hỏi phu nhân, thẻ tre này vì ai mà cầu, cầu vì chuyện gì?”

“Cầu cho ấu nữ trong nhà, cầu là . . . cả đời này của bé có được như ý hay không.”

Đại sư trầm ngâm một hồi, rồi ngẩng đầu nhìn về phía tiểu hài đồng tuổi còn rất nhỏ đang được người khác bồng cách đó không xa: “Tiểu thư cả đời tôn quý vô song, có điều... về nhân duyên sẽ có chút trắc trở.”

Trái tim Thành Thị run lên, tôn quý vô song, như thế nào là vô song, mỗi một thiên kim đều có thể được xưng tụng một tiếng tôn quý, duy chỉ có một người mới có thể được mang hai chữ vô song, đây là có ý gì.

Hơn nữa nhân duyên lại rất trắc trở sao, chẳng lẽ nói là sau này lập gia đình sẽ không được phu quân thương yêu, cũng đúng, xưa nay hoàng gia có bao nhiêu bạc tình, nhất là người đã leo lên đến vị trí tôn quý đó, muốn dạng nữ nhân nào mà không có, mặc dù nữ nhi của mình đến lúc đó sẽ có thân phận tôn quý, nhưng cũng chỉ là không được kính trọng mà thôi.

“Vậy. Không biết đại sư có phương pháp nào giải quyết hay không?” Thành Thị nhìn nữ nhi ngây thơ hồn nhiên, thật sự không dám tưởng tượng ra tình cảnh nhiều năm sau đó, con bé sẽ phải một mình chịu đau khổ dẫn vật ở chốn thâm cung, chỉ suy nghĩ đến đây thôi, nàng đã đau lòng đến không thở nổi.

Vị đại sư kia khe khẽ lắc đầu, ra vẻ huyền bí nói: “Hết thảy cứ tùy theo tâm của tiểu thư đi, mọi việc đều có thể trong húng cầu cát. Phu nhân cứ yên tâm đi, số mệnh tiểu thư cao quý, người bình thường không thể gây thương tổn đến tiểu thư được, huống chi tiểu thư thông minh phi phàm, mọi việc không thể cưỡng cầu.”

Thành thị nghe xong, trong lòng càng thêm khó chịu, cái gì gọi là người bình thường không thể gây thương tổn được, không phải là sẽ có người muốn tính toán Đào Nhi hay sao, người bình thường không thể gây thương tổn được, vậy người không bình thường thì được à, chẳng lẽ thật sự giống như những gì mẫu thân đã nói trong thư sao?

Thấy sắc mặt Thành Thị càng lúc càng âm đạm, đại sư âm thầm thở dài, cũng không nói thêm gì nữa.

“Đa tạ đại sư.” Thành Thị nói xong, liền đi tới bên cạnh Hoa Mộ Dao, rồi vuốt ve tóc bé, trên mặt vẫn là vẻ mặt từ ái.

“Nurong--” Hoa Mộ Dao nghiêng ngả trong ngực Nghiêm ma ma, cười ngọt ngào với Thành Thị.

Nhìn nữ nhi nhu thuận hiểu chuyện như vậy, Thành thị chỉ muốn bật khóc, nhưng lại mạnh mẽ nuốt xuống: “Nghe nói cảnh sắc Phở Đà tự này rất đẹp, mẫu thân dẫn Đào Nhi đi xem một chút, có được không?”

Hai mắt Hoa Mộ Dao tỏa sáng, vội vã gật đầu: “Được ạ, được ạ.”

Nhìn đoàn người Thành Thị rời đi, vị đại sư giải xăm chấp hai tay trước ngực, liên niệm một tiếng, “A di đà Phật.”

Tiểu hòa thượng bên cạnh không nhịn được hỏi: “Sư phụ, xăm này là xăm hạ hạ mà!”

Đại sư mỉm cười, rồi lắc đầu một cái: “Cái gọi là quẻ xăm cũng phải đúng với người, tuy thê tre này là xăm hạ hạ, nhưng đối với vị tiểu thư xin xăm kia chưa chắc đã như thế. Những lời Trí Viên nói, ta vốn không tin, không ngờ, hôm nay gặp mặt, quả thật là như thế, chỉ mong trong lòng nàng ấy có thể lưu lại một con đường sống, cũng là phúc của Đại Lương.”

Tiểu Hòa Thượng nghe xong như rơi vào trong đám sương mù mờ mịt, mơ mơ màng màng gỡ cái đầu trọc của mình, vẫn không hiểu gì cả.

Đây là lần đầu tiên Thành Thị đến Phở Đà tự, đối với cảnh vật nơi đây dĩ nhiên là không hề quen thuộc, cho nên đã nhờ một vị tiểu hòa thượng ở trong chùa làm người dẫn đường.

“Nổi danh nhất ở nơi này của chúng ta chính là rừng đào phía sau núi đó, nếu phu nhân thích, ta sẽ dẫn phu nhân đến đó.” Tiểu Hòa Thượng này, chẳng qua cũng chỉ hơn mười tuổi, trên mặt vẫn còn là mang theo sự ngây thơ của một tiểu hài tử, cách nói chuyện cũng khiến người khác vui vẻ.

Trong lòng Thành Thị đang tích trữ tâm sự, nhưng không muốn để tiểu nữ nhi nhìn ra nguyên nhân, liền gật đầu.

“Nghe nói hương khói ở Phở Đà tự là thịnh vượng nhất, sao hôm nay lại không thấy một người nào vậy?” Lý ma ma quan sát chung quanh một chút, rồi bất ngờ lên tiếng hỏi.

Tiểu hòa thượng cười toe toét: “Mấy ngày trước, đúng lúc Trí Thông đại sư vân du đến tiểu tự, vì chúng thí chủ đến tự để xin xăm, giải xăm, giải đáp thắc mắc, cho nên lập tức có rất nhiều người đến đây, vì vậy mấy ngày nay người đến cũng ít lại.”

Thành Thị kinh ngạc: “Trí Thông đại sư đã tới Phở Đà tự!”

Lại nói, Trí Thông đại sư, vị quốc sư của Đại Lương quốc không có gì không tinh thông, Phật học tinh hậu, có thể nói là đứng đầu cả quốc gia, ngay cả Trí Viên đại sư ở tự miếu của hoàng gia – được Minh Nhân tự cung phụng, cũng là sư đệ của Trí Thông đại sư.

“Đáng tiếc, thật sự không biết, nếu không thì đã sớm đến đây từ mấy ngày trước.” Thành thị tiếc nuối nói, nếu số mệnh này là do Trí Viên đại sư phán ra, vậy thì Trí Thông đại sư thân là sư huynh của ông ấy, nói không chừng sẽ có biện pháp gì đó có thể phá giải.

Tiểu hòa thượng nghi ngờ nhìn Thành thị: “Chẳng lẽ Phu nhân không biết người mới vừa giải xăm cho phu nhân chính là Trí Thông đại sư sao?”

Trong nháy mắt, Thành Thị bỗng trở nên sững sờ: “Người Người vừa nói cái gì?”

“Người mới vừa giải xăm cho phu nhân trong đại sảnh chính là Trí Thông đại sư đó, vốn dĩ đại sư đã rời đi vào ngày hôm qua, nhưng không biết vì nguyên nhân gì, đi nửa đường lại trở về, mới đến sáng nay thôi, trùng hợp là phu nhân lại tới.” Tiểu hòa thượng giải thích.

Sau một lúc sững sờ, Thành Thị liền phục hồi tinh thần, vội vàng đi về phía đại sảnh, trong lòng vẫn hi vọng Trí Thông đại sư có thể giải đáp thắc mắc giúp cho nữ nhi của nàng.

Nhưng khi đến đại sảnh, vị đại sư vừa giải xăm đã không còn ở đó, chỉ còn lại một vị tiểu hòa thượng đang dọn dẹp.

“Vị tiểu sư phụ này, xin cho hỏi vị đại sư mới vừa ở đây đi đâu rồi?” Thành Thị gấp gấp hỏi.

Tiểu hòa thượng hơi ngẩng đầu, nhìn thấy Thành Thị, liền lắc đầu một cái: “Sư phụ vừa mới đi.”

Thành Thị vội vàng truy vấn: “Vậy. Đại sư đi về hướng nào hả?”

Tiểu hòa thượng lại lắc đầu: “Trước khi đi, Sư phụ có dặn dò tiểu tăng nói với phu nhân một câu, hết thảy cứ tùy theo tâm của tiểu thư là được, mọi việc chớ có cưỡng cầu, trong lòng tiểu thư tự sẽ có lối thoát.”

Nghiêm ma ma ôm Hoa Mộ Dao đuổi theo tới đây, chỉ nhìn thấy dáng vẻ thất hồn lạc phách của Thành Thị, Hoa Mộ Dao vờn đôi bàn tay bé nhỏ của mình về phía mẫu thân, thân thiết gọi: “Nurong, ôm ôm--”

Thành Thị nhìn thấy nữ nhi nhu thuận như vậy, lại nhớ tới những lời của Trí Thông đại sư, có lẽ chuyện cũng không đến nỗi bi quan như mình đã tưởng

tượng, nàng nhẹ nhàng đón lấy nữ nhi, rồi dịu dàng vuốt tóc bé: “Đào Nhi ngoan, có mẹ ở đây.”

Tiểu kịch trường:

Hoa mộ Dao (khóc lóc chạy tới): Nương --

Thành Thị (ôm lấy nữ nhi): Đào Nhi ngoan, sao vậy, ai khi dễ con?

Hoa Mộ Dao (chỉ vào hai người ở phía sau): Bọn họ!

Hoa Mộ Sâm, Hoa Mộ Diễm (lắc đầu liên tục): Không phải chúng con, chúng con không có.

Hoa Mộ Dao: Có mà, có mà, bọn họ xem văn chương của con, lại không nhận xét cho con, còn không chịu cất giữ.

Thành Thị (trợn mắt nhìn): Đào Nhi ngoan, nhìn mẫu thân làm sao thu thập bọn chúng, lại dám không bình luận, còn không chịu cất giữ.

Hoa Mộ Sâm, Hoa Mộ Diễm (chạy trốn chết): chúng con sai rồi, chúng con bình luận ngay, chúng con muốn cất giữ lắm, chúng con còn ném ra vài quả địa lôi để ăn mừng. Muội muội tốt, muội giúp các huynh năn nỉ đi.

Hoa Mộ Dao (ngặng đầu): Được thôi, xem như các huynh thức thời, vậy bỏ qua cho hai người một lần đó. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thị Chiêu Nguyệt* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Đại Hoàng Tử Tới Chơi

“Phu nhân, phu nhân --”

Thành Thị đang chọn lựa vài vóc để may xiêm y mới theo mùa cho Hoa Mộ Dao, thì nghe thấy một giọng nói dồn dập từ bên ngoài truyền tới.

“Ồ trước mặt phu nhân, hốt ha hốt hoảng như vậy còn ra thể thống gì nữa!” Lý ma ma nhìn gã sai vặt hốt hoảng chạy tới, liền khiển trách.

Gã sai vặt kia vội vàng quỳ xuống, kích động nói: “Ngoài cửa, ngoài cửa có người trong cung đến, bảo là muốn tới tuyên chỉ.”

Thành Thị vội vàng đứng dậy, trên mặt không khỏi xuất hiện vài phần kinh ngạc.

“Nương --” Hoa Mộ Dao nhìn thấy Thành Thị vội vã đi ra ngoài, hoàn toàn quên mất mình, liền lên tiếng nhắc nhở.

Thành Thị dừng bước, quay đầu nhìn lại, áy náy cười cười với Hoa Mộ Dao, rồi xoay người phân phó Chi Song và Chi Hủy: “Các người cẩn thận hầu hạ tiểu thư hồi viện.”

“Con ngoan ngoãn nghe lời, đợi ở trong viện của mình đừng đi loạn, lát nữa mẫu thân sẽ trở lại tìm con.” Thành Thị âu yếm nhìn Hoa Mộ Dao dặn dò.

Hoa Mộ Dao bĩu môi, mặc dù có chút bất mãn, nhưng vẫn nhu thuận gật đầu một cái.

Nói dứt lời, Thành Thị liền vội vã đi ra ngoài cửa, dưới sự hộ tống của hai nha hoàn, Hoa Mộ Dao cũng đi về viện của mình.

Năm Hoa Mộ Dao tròn ba tuổi, rốt cuộc cũng có viện tử của riêng mình, nó nằm không xa viện tử của Thành Thị, bé đã tự đặt cho viện tử của mình một cái tên, gọi là Chúc Hoa uyển, lấy từ "đào chi yêu yêu, chúc chúc kỳ hoa".

“Người đi hỏi thăm một chút, trong cung có người nào đến, và tới tuyên cái gì.” Đi không bao xa, Hoa Mộ Dao liền phân phó Chi Song.

Tính tình Chi Song khá cởi mở, với người nào cũng có thể nói được dăm ba câu, hỏi thăm tin tức thì không ai có thể tốt hơn.

Không phải Hoa Mộ Dao cố ý muốn hỏi thăm tình hình, chỉ vì Thành Thị mới vừa dặn dò, ngược lại đã khiến nàng sinh lòng nghi ngờ, không cho nàng ra khỏi viện tử, nhất định là có vấn đề.

Hiện tại Thành Thị đang đứng trong đại sảnh, không hề hay biết lời nói của mình đã bị phản tác dụng, nàng đang nhìn một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi một thân hoa phục đang đứng trước mặt, hình như có chút quen mắt.

“Chất nhĩ gặp qua cô mẫu.” Hoa phục thiếu niên chấp tay chào Thành Thị.

Thành Thị nghe xong, mới nhớ ra người trước mặt là ai, liền vội vàng nâng người dậy: “Thì ra là Đại hoàng tử, mấy năm không gặp, đã lớn như vậy rồi sao, nhưng tiếng gọi cô mẫu này, thần phụ không đảm đương nổi.”

Minh Thừa Huy cười cười: “Đại trưởng công chúa là thân cô cô của Phụ hoàng, Quận chúa lại là đích nữ của Đại trưởng công chúa, chính là biểu muội của Phụ hoàng, dĩ nhiên chính là cô cô của Diễn Tu rồi.”

Diễn Tu chính là tên tự của Minh Thừa Huy.

Thành Thị thấy Minh Thừa Huy bày tỏ thái độ cực kỳ tốt, trong lòng lại xuất hiện lo âu nhân nhạ, mặc dù Đào Nhi ra đời đã đưa tới nhiều chuyện như vậy, nhưng dù sao mình cũng ở phủ Tô Châu xa xôi như vậy, còn có thể lừa mình dối người một phen, nhưng vị Đại hoàng tử này xuất hiện, đã hoàn toàn kích động đến những lo lắng mà Thành Thị dần xútm tận đáy lòng.

“Không biết lần này Đại hoàng tử tới đây là phụng ý chỉ gì của Hoàng thượng?” Thành Thị cũng không muốn dính líu thân thích gì với hần nữa, bây giờ nằng ước gì giữa mình và những người này không hề có một chút quan hệ nào.

Nội thị đứng bên cạnh cười nói ha hả: “Nô tài ở đây chúc mừng Quận chúa.”

“Hả?” Thành Thị nhíu mày. “Bản Quận chúa có gì mà chúc mừng?”

Nội thị vui vẻ hỏi: “Không biết Hoa đại nhân có ở trong phủ hay không?”

Từ khi ra đời cho đến nay, Thành Thị tự nhận bản thân chưa từng sợ hãi điều gì, nhưng kể từ khi Hoa Mộ Dao ra đời, nàng đã có thứ để sợ hãi, đặc biệt là những năm gần đây, nằng sợ nhất chính là ý chỉ từ trong cung đưa tới, sợ cái ý chỉ này sẽ liên quan đến nữ nhi bảo bối của mình.

“Lão gia còn ở nha môn.”

“Vậy thì làm phiền Quận chúa phái người đi mời Hoa đại nhân trở về, nô tài có tin tốt muốn thông báo cho Hoa đại nhân.”

Thành Thị nháy mắt ra hiệu cho Điền quân gia, Điền quân gia vội vàng phái người đi nha môn báo tin.

“Rốt cuộc là có tin tức tốt gì, không biết công công có thể tiết lộ đôi chút?” Thành Thị lo lắng hỏi.

Nội thị kia cười cười: “Quận chúa yên tâm, tuyệt đối là tin tức tốt.”

Nhìn thấy người này cực kỳ thận trọng, trong lòng Hoa Thị cười lạnh, rời khỏi Kinh Thành nhiều năm như vậy, ngay cả một tên thái giám cũng dám bác đi thể diện của nàng, xem ra những người này đều đã quên cảnh tượng ngày xưa nàng oai phong cười ngửa giương roi.

“Sao không nhìn thấy Chiêu Nguyệt biểu muội?”

Minh Thừa Huy vừa lên tiếng, trái tim Thành Thị lập tức nhảy lên đến cổ họng, nàng nhíu nhíu mày: “Đào Nhi đang ở trong viện tử, Đại hoàng tử tới phủ Tô Châu, phải chăng đã nhận được phân phó gì của Hoàng thượng?”

Hiển nhiên là Thành Thị không muốn bên ngoài nhắc tới nữ nhi của mình, nhất là vị vương tôn hoàng tử trước mặt, nhưng dường như Minh Thừa Huy không nhận ra được thái độ của Thành thị, còn cố ý làm tới.

“Chẳng qua là nghe Hoàng tử mẫu nhắc đến biểu muội, đúng lúc Lục công công muốn đến tuyên chỉ, Diễn Tu liền hướng Phụ hoàng thỉnh chỉ, cùng đi đến đây nhìn một chút.” Minh Thừa Huy cười cười nói.

Thành Thị nhếch mép, trong lòng không ngừng suy nghĩ ý đồ chân chính của vị này khi đến đây.

Nếu nói hoàng thượng quả thật có ý đồ khiến Đào Nhi trở thành nữ nhân tôn quý nhất trong tương lai, vậy thì vị đại hoàng tử này không thể nghi ngờ là đã bị gạt ra khỏi vị trí người kế vị, dù sao hần cũng lớn hơn Đào Nhi mười ba tuổi, lại nghe nói vị trí Đại hoàng tử phi đã được định xuống, chính là đích nữ của Lai Dương Bá phủ, mà thân phận của Đào Nhi hoàn toàn không có khả năng làm nhiếp, cho dù là nhiếp thất của hoàng tử, như vậy, vị Đại hoàng tử này, dĩ nhiên cũng không phải là người được chọn cho ngôi vị thái tử.

Mà chắc hần hần cũng hiểu rõ đạo lý này, chỉ là đáng tiếc, ai bảo hần ra đời quá sớm, tuổi quá lớn như vậy.

Nhưng lần này tới đây, ắt cũng có ý tưởng gì đó, cho dù có thể nào, hạn chế để Đào Nhi tiếp xúc với hần là tốt nhất.

“Nếu đã như vậy, Đại hoàng tử cũng muốn dừng chân ở chỗ này thêm mấy ngày sao? Phủ đệ hơi nhỏ, sợ là sẽ uất ức Đại hoàng tử.” Thành Thị đã nắm được tính toán của hần, trong lòng trăm vạn lần không muốn để cho hần ở đây, chỉ sợ là không có khả năng.

Minh Thừa Huy vừa định nói, thì Hoa Tường Ngọc vội vã chạy về: “Không biết Đại hoàng tử giá lâm, hạ quan không có từ xa tiếp đón.”

Nhìn thấy Hoa Tường Ngọc chấp tay thi lễ với hần, Minh Thừa Huy liền vội vàng đến nâng người dậy: “Hoa đại nhân khách khí, nếu tính từ phía Hoàng

tổ mẫu, thì ta nên gọi ngài một tiếng biểu thức, từ phía Đại trưởng công chúa thì ta nên gọi ngài một tiếng biểu cô phụ, mặc kệ như thế nào, chúng ta đều là người một nhà, thật sự không cần phải khách khí như vậy.”

“Đại hoàng tử nói gì vậy, xưa nay quân thần khác biệt, ngài là hoàng tử, lễ này, dĩ nhiên là nên nhận.” Hoa Tường Ngọc nghiêm túc nói.

Trong lòng Minh Thừa Huy lạnh lẽo, âm thầm oán giận Hoa Tường Ngọc không thức thời, nhưng trên mặt lại không dám biểu lộ.

“Lần này theo Lục công công đến đây, trước hết là muốn chúc mừng Hoa đại nhân.”

Lúc này Hoa Tường Ngọc mới nhìn thấy Lục công công trong trang phục nội thị đứng bên cạnh: “Không biết Hoàng thượng có ý gì?”

Lục công công liền lấy thánh chỉ ra, cất cao giọng nói: “Tri phủ Tô Châu Hoa Tường Ngọc tiếp chỉ.”

Hoa Tường Ngọc vội vàng quỳ xuống, Thành thị cũng quỳ theo, Minh Thừa Huy vẫn đứng bên cạnh Lục công công.

“Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: Tri phủ Tô Châu Hoa Tường Ngọc, đặt quyền lợi chung lên quyền lợi riêng, thành tích nổi bật, phân ưu thay cho Trẫm, trong lòng Trẫm rất vui mừng, đặc biệt phong làm Tuần phủ Quảng Ninh tòng nhị phẩm, lập tức tiến về Quảng Ninh nhậm chức, khâm thủ!”

Lục công công tuyên chỉ xong, vui vẻ chúc mừng Hoa Tường Ngọc: “Nô tài xin chúc mừng Hoa đại nhân.”

“Thần, tạ chủ long ân.” Hoa Tường Ngọc nhận lấy thánh chỉ, đứng lên, Thành thị cũng được Nhĩ Lam đỡ dậy.

Tuy là ý chỉ thăng quan, nhưng sắc mặt Hoa Tường Ngọc cũng không được tốt, Tri phủ tòng tứ phẩm thăng lên thành Tuần phủ tòng nhị phẩm, trực tiếp thăng lên bốn cấp, người ngoài nhìn vào sẽ nói là vinh sủng vô cùng, nhưng trong lòng Hoa Tường Ngọc lại không nghĩ như vậy.

Trên danh nghĩa, Hoa Tường Ngọc là Tri phủ Tô Châu, nhưng thực tế là được hoàng thượng phái đến Giang Nam điều tra bè cánh của Phúc thân vương, chuyện tham ô mua bán chức quan, cũng vì hắn đã nhò đi rất nhiều vây cánh của Phúc thân vương ở Giang Nam, hoàng thượng mới thăng hắn lên bốn cấp, nhưng hắn vẫn cho rằng mình sẽ bị điều về kinh thành, không lường trước hoàng thượng sẽ để cho hắn tiếp tục làm quan ở Giang Nam.

“Không biết Hoàng thượng còn có thánh ý gì khác hay không?” Hoa Tường Ngọc cả gan suy đoán hành động lần này của hoàng thượng có phải còn có thâm ý khác hay không, nên nhỏ giọng dò hỏi.

Lục công công cười cười: “Hoa đại nhân yên tâm, đây là Hoàng thượng rất coi trọng đại nhân.”

Nhìn thấy Minh Thừa Huy đang nhìn bức tường thêu chính giữa đại sảnh đến nhập thần, Lục công công nói nhỏ vào tai Hoa Tường Ngọc: “Gần đây trong triều lại liên danh thỉnh cầu Hoàng thượng sắc lập thái tử, Hoàng thượng quả thật là phiền chết đi được, lúc này đại nhân cách kinh thành xa một chút thì tốt hơn.”

Hoa Tường Ngọc nhận cơ hội nhét vào tay Lục công công một cái hà bao: “Đa tạ công công.”

Lục công công ước lượng một lát, cảm giác rất có phân lượng, nụ cười trên mặt lại càng sâu thêm mấy phần: “Hoa đại nhân đừng nói vậy, chúng ta làm nô tài, không phải đều phải nhìn sắc mặt của vị kia hay sao.”

Trong lòng Hoa Tường Ngọc suy tính, xem ra hoàng thượng là có ý này, không muốn hắn, hoặc là Hoa phủ và Đại trưởng công chúa liên quan đến việc tranh giành ngôi vị thái tử, nhưng nếu nói như vậy, mặc dù tương lai Đào Nhi gả cho vị hoàng tử kia, sợ là cũng chưa chắc tốt hơn, trong cuộc chiến tranh giành người kế vị này, cả nhà bọn họ cũng không xuất ra bất kỳ sức lực nào.

Thành Thị biết Hoa Tường Ngọc và Lục công công có chuyện riêng cần phải nói, tầm mắt vẫn âm thầm quan sát Minh Thừa Huy, thấy hắn hình như có khuynh hướng quay đầu về phía bên này, liền vội vàng mở miệng nói: “Đại hoàng tử một đường từ Kinh Thành tới đây, thần phụ sẽ đi xuống an bài một chút.”

Hoa Tường Ngọc nghe vậy, lập tức cùng Lục công công tách ra, gật đầu với Thành Thị một cái: “Tất nhiên phải như vậy, nàng đi an bài thật chu đáo nhé, mặc dù nơi này của chúng ta không phồn hoa bằng kinh thành, nhưng cũng không thể khiến Đại hoàng tử bị uất ức.”

Thành Thị đi ra khỏi đại sảnh, liền phân phó Lý ma ma cho người đến tiền viện phía đông nam dọn dẹp, Hoa Mộ Dao đang ở hậu viện phía tây nam, Thành Thị làm như vậy, tất nhiên là để tránh cho hai người tiếp xúc.

Thành Thị phân phó xong, liền trực tiếp đi về phía viện tử của Hoa Mộ Dao.

Lúc này Hoa Mộ Dao đang nghe tin tức Chi Song mang về từ tiền viện.

“Nô tỳ nghe nói người trong cung tới, ngoài trừ một thái giám truyền chỉ, còn có Đại hoàng tử.”

“Đại hoàng tử?” Hoa Mộ Dao đang nằm ở trên chiếc giường êm ái, được Chi Hủy đút cho ăn bò đào, sau khi nghe xong lời này, liền ngồi bật dậy, kinh ngạc hỏi.

“Còn không phải sao.” Chi Song nói đến đây, ánh mắt lập tức sáng lên. “Nô tỳ nghe nói mi mắt Đại hoàng tử như đào, diện mạo cường tráng, văn thái và võ công đều là nhất đẳng.”

Hoa Mộ Dao nghe vậy, cười híp mắt nhìn nàng, đang chuẩn bị nói chuyện, thì nghe được một giọng khiển trách từ trong sân truyền đến: “Đúng là nói xằng nói bậy, hoàng tử là người người có thể nghị luận ở sau lưng hay sao?”

Hoa Mộ Dao nghe xong, liền nhìn thấy Thành Thị từ ngoài cửa bước vào, liền vui mừng chạy tới, mềm mại gọi một tiếng: “Nương --”

Thành Thị dịu dàng vuốt đầu bé, ngược lại nghiêm khắc nhìn Chi Song, Chi Song sợ hãi vội vàng quỳ xuống: “Nô tỳ biết sai, cầu xin phu nhân bỏ qua cho nô tỳ lần này.”

Hoa Mộ Dao đứng đưa cánh tay Thành Thị, làm nũng nói: “Đều tại Đào Nhi nhất thời hiếu kỳ, mới để cho nàng đi hỏi thăm, mẫu thân tha cho nàng ấy lần này nha.”

Nếu là bình thường, nghe nữ nhi làm nũng như vậy, Thành Thị chắc chắn sẽ không kiên trì, nhưng hiện tại, chỉ cần nghĩ tới trong viện tử đang có một người như hồ rình mồi, trong lòng Thành Thị liền khó chịu, lại nghe đại nha hoàn bên cạnh nữ nhi thể nhưng lại bí mật nói với chủ tử chỉ ba bốn tuổi những lời như vậy, quả thật là to gan lớn mật, nhất là mấy ngày sắp tới, Đại hoàng tử vẫn còn ở lại trong phủ, không biết được nha đầu này sẽ gây ra hỗn loạn gì nữa.

“Lá gan của nha đầu này càng ngày càng lớn rồi, cái gì cũng dám nói ra ngoài, sau này không tránh được sẽ gây ra đại họa, đưa đến cho Nghiêm ma ma dạy dỗ một thời gian đi, khi nào học thật tốt quy củ, lúc đó mới được trở về hầu hạ cho con.”

Nghe những lời nghiêm khắc của Thành Thị, Hoa Mộ Dao biết lần này nhất định không thể lay chuyển, nghĩ tới Chi Song cũng chỉ là đi theo Nghiêm ma ma học quy củ mấy ngày, sau này cũng sẽ trở lại hầu hạ mình, không thể làm gì khác hơn là nhìn nàng cười áy náy.

Chi Song tự biết mình đã gây họa gì, nàng cũng biết nếu không có tiểu thư nhà mình cầu cạnh, kết quả của nàng tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy, tự nhiên trong lòng đối với kết quả này không một câu câu oán hận.

“Nô tỳ đa tạ phu nhân, nô tỳ nhất định sẽ nghiêm chỉnh đi theo Nghiêm ma ma học quy củ.”

Thành Thị nhìn đôi mắt Chi Song sáng ngời, liền biết trong lòng nàng không hề tồn tại một chút oán hận, cảm thấy rất hài lòng: “Bây giờ bên cạnh con quá ít người hầu hạ, nương sẽ để cho Tổ Tâm đến đây.”

“Bên cạnh Đào Nhi còn có Chi Hủy, Chi Tú và Chi Hương mà, Tổ Tâm là người bên cạnh mẫu thân, đang hầu hạ mẫu thân rất tốt.” Đào Nhi cười ngọt ngào, dùng ngón tay đếm đếm.

Thành Thị vuốt đầu bé, cười cười: “Bên cạnh mẫu thân có rất nhiều người, lại nói, Tổ Tâm vốn là chuẩn bị cho con, vốn muốn đợi con..... Hiện tại tới hầu hạ bên cạnh con cũng tốt.”

Hoa Mộ Dao nhảy bén nhận ra trong đáy mắt của Thành Thị ẩn chứa nỗi cô đơn, liền nhu thuận đáp ứng, thân thiết cọ cọ trong ngực Thành Thị, quả nhiên, trong mắt Thành Thị nhiều thêm vài phần dịu dàng, ít đi vài phần ừ dột.

“Hoàng thượng hạ chỉ thăng chức cho phụ thân con làm Tuần phủ Quảng Ninh, hai ngày sau chúng ta sẽ phải thu dọn đồ đạc đi Quảng Ninh rồi.”

Hoa Mộ Dao nghe xong, đôi mắt trong suốt lập tức mở to nhìn Thành Thị: “Quảng Ninh?”

Thành Thị hơi nhếch môi: “Đúng vậy, Quảng Ninh, nghe nói nơi đó có không ít người Nam Dương, còn có rất nhiều đồ Nam Dương rất thú vị, giống chiếc hộp âm nhạc nhị ca đã cho con vài ngày trước đó.”

Hoa Mộ Dao nghe vậy, lại càng thích thú: “Đúng rồi, đúng rồi, con nghe nói người Nam Dương đều là tóc vàng mắt xanh, có phải thật như vậy hay không?”

Thành Thị ôm Hoa Mộ Dao, cười cười: “Đến lúc đó dĩ nhiên sẽ biết thôi. Đại hoàng tử muốn ở lại nhà chúng ta mấy ngày, đến khi chúng ta lên đường đi Quảng Ninh, hắn sẽ trở lại kinh thành. Những ngày này, con cũng ít chạy ra ngoài, không có việc gì thì cứ ở trong viện của mình, tránh va chạm. Mặc dù nhà chúng ta không sợ gì cả, nhưng mẫu thân cũng không muốn con chịu một chút uất ức nào.”

Hoa Mộ Dao nhu thuận gật đầu: “Nương yên tâm đi, con sẽ ngoan ngoãn nghe lời mà, tuyệt đối sẽ không bước ra khỏi viện tử.”

Thành Thị nhìn nữ nhi nhu thuận hiểu biết như vậy, trong lòng càng bất mãn với ý tưởng kia của hoàng thượng, nữ nhi đơn thuần như thế, nếu rơi vào vùng đất hồ lang đó, còn có thể tốt sao?

Tiểu kịch trường:

Minh Thừa Huy (cẩn thận hỏi): Không biết Diễn Tu đã làm gì khiến biểu cô không hài lòng?

Thành Thị (lạnh lùng liếc mắt một cái): Tuổi tác quá lớn!

Minh Thừa Huy (cười cười): Tuổi tác lớn, mới biết yêu thương người khác, Biểu cô yên tâm, sau này nếu Đào Nhi muốn điểm văn chương, ta liền sai bọn thuộc hạ, mỗi một ngày một người điểm một lần, muốn bình luận, ta sẽ khiến bọn họ ngày ngày đều đến trước mặt Đào Nhi để khen ngợi, muốn cất giữ, ta liền để cho bọn họ sưu tầm văn chương sách vở, về phần các loại địa lời hỏa tiễn...càng không thành vấn đề.

Thành Thị (hơi dao động):.....

Hoa Mộ Dao (nóng nảy chạy đến): Nương, là hấn, hấn chịu vì con điểm văn chương, bình luận, cất giữ, chịu vì con đốt địa lôi hỏa tiễn, con tin rằng hấn sẽ rất tốt với con, nương --

Thành Thị xót xa nghĩ: Nữ nhi quá đáng thương, chỉ vì mấy cái điểm văn chương, bình luận, cất giữ, vì mấy viên địa lôi hỏa tiễn mà dễ dàng bán cả bản thân, cũng là các người, thường ngày các người không thể cho con bé nhiều hơn một chút cái gì đó hay sao.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thị Chiêu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Buộc Phải Chia Cách

Bởi vì thân phận Minh Thừa Huy, tối đó, Hoa Tường Ngọc đã mở một bàn tiệc tẩy trần cho hấn, dĩ nhiên, khách mời đều là người trong nhà, ngay cả hai huynh đệ đang đi học ở thư viện cũng bị gọi trở về.

“Nương ơi, sao Đào Nhi lại không được đi vậy?” Hoa Mộ Dao nhìn Thành Thị trong trang phục gấm Tứ Xuyên hoa văn mẫu đơn, nút áo khảm tơ vàng, hai bên là hai huynh đệ ăn mặc tỉ mỉ, chu miệng ái oán nói.

Thành Thị ôm bé vào trong ngực, nhẹ giọng trấn an: “Đào Nhi ngoan, dù sao đó cũng là Đại hoàng tử, trước đây lúc còn ở trong cung, mẫu thân cũng đã gặp qua mấy lần, nhưng hiện tại không biết tính khí hấn như thế nào, dĩ nhiên mẫu thân không muốn để cho Đào Nhi chịu uất ức. Đào Nhi ngoan ngoan nghe lời, mấy ngày nữa lên đường đi Quảng Ninh, mẫu thân cho phép con chơi đùa trên đường đi, được không?”

Hoa Mộ Dao nghe xong, trong lòng lập tức vui vẻ, nhưng trên mặt lại ra vẻ “ta bị thua thiệt bị uất ức, miễn cưỡng đồng ý thôi đó”: “..... Được rồi, nương nói chuyện phải giữ lời đó nha.”

Thành Thị hơi cong môi: “Đã khi nào nương lừa gạt con chưa.”

Hoa Mộ Diễm nghịch ngợm thề lười trên Hoa Mộ Dao: “Nha đầu này, chỉ cần cho muội ấy ăn ngon chơi vui, nương muốn muội ấy làm gì cũng được.”

Hoa Mộ Sâm lập tức gõ đầu nó một cái, trừng mắt: “Ăn nói lung tung cái gì vậy, Đào Nhi thông minh lắm đấy.”

Hoa Mộ Dao ngẩng đầu, ưỡn ngực, đáng đáp nhỏ bé tỏ ra kiêu ngạo: “Tất nhiên, muội rất thông minh đó.”

Hoa Mộ Diễm lại cố ý trêu tiếp: “Vậy muội nói nghe thử muội thông minh như thế nào nè, nếu có người nói sẽ mua cho muội quế hoa cao bột sen, dẫn muội đi Tây Hồ ngắm hoa sen đang nở, muội nói đi, muội có đi theo người đó hay không?”

Hoa Mộ Dao nghiêng nghiêng đầu, nhử mảy, làm ra vẻ suy tư, mọi người bên cạnh đều nhìn bé cười, chờ bé trả lời.

“Nếu người kia là Đại ca, vậy thì muội nhất định sẽ đi theo, nếu như người kia là Nhị ca.... vậy thì muội đi tìm Đại ca.” Hoa Mộ Dao nói xong, hả hê nhìn Hoa Mộ Diễm

Hoa Mộ Diễm vừa giận vừa buồn cười, trên gương mặt nhỏ nhún mồm mỉm của bé, véo một cái: “Tiểu nha đầu cũng biết làm tổn thương ta.”

Hoa Mộ Dao vội vàng dụi đầu vào ngực Thành Thị, uất ức nói: “Nương, nương nhìn đi, Nhị ca khi dễ con.”

Thành Thị ngẩng đầu tròn mắt nhìn Hoa Mộ Diễm: “Đã lớn như vậy rồi, còn cãi nhau với muội muội.”

Hoa Mộ Sâm khoanh tay, ra vẻ hồ thẹn, nói: “Đều tại nhi tử quản giáo Nhị đệ quá sơ sài, mẫu thân yên tâm, về sau nhi tử nhất định sẽ dạy bảo Nhị đệ thật tốt, để cho đệ ấy biết làm một ca ca tốt là như thế nào.”

Hoa Mộ Diễm nghe xong, gấp đến độ giậm chân, phải biết rằng, nó không sợ Hoa Tường Ngọc, không sợ Thành Thị, nhưng sợ nhất chính là huynh trưởng lớn hơn nó ba bốn tuổi này đây, mỗi lần Hoa Mộ Sâm trầm giọng nghiêm mặt buộc nó học tập, nó có cảm giác cuộc sống của mình là một vùng tăm tối.

Liếc thấy Hoa Mộ Dao đang nằm trong ngực Thành Thị cười trộm, đôi mắt sáng lấp lánh, Hoa Mộ Diễm vội vàng thờ dài bồi tội: “Đào Nhi tốt, muội muội tốt, Nhị ca không nên hoài nghi muội, Tiểu Đào Nhi nhà chúng ta, đương nhiên là thông minh nhất, ai cũng không lừa được, muội giúp Nhị ca nói tốt vài lời với Đại ca đi.”

Hoa Mộ Dao nhìn người đang cười làm lành bồi tội, đặc ý ngheh mặt: “Được thôi, thấy huynh cũng thành tâm thành ý cầu xin bốn Huyện chủ, bốn Huyện chủ tạm tha cho huynh lần này đó.”

Hoa Mộ Diễm vội vàng nói tạ ơn: “Đa tạ Chiêu Nguyệt Huyện chủ nha.”

Nhìn thấy nó cố làm ra vẻ khôi hài, rốt cuộc Hoa Mộ Dao cũng không nhịn được bật cười, Thành Thị nhẹ nhàng xoa đầu bé, thả người trong lòng ngực xuống đất: “Thời gian cũng không còn sớm, đừng để Đại hoàng tử chờ.”

Hoa Mộ Dao nghe xong, tâm tình bắt đầu xuống thấp, lại có loại cảm giác mình đang bị bỏ rơi.

Hoa Mộ Diễm thấy thế, vội vàng nói với Thành Thị: “Con với Đại hoàng tử cũng không quen biết, hơn nữa nương cũng biết tính khí của con rồi, ngộ nhỡ ăn nói bậy bạ, mắc công đắc tội với người ta, hay là....con ở lại đây chơi với Tiểu Đào Nhi nha.”

Thành Thị nhìn tiểu nữ nhi đang cúi đầu, dĩ nhiên trong lòng cũng không nở, nhưng nghe Hoa Mộ Diễm nói, cũng không tán thành: “Nhà chúng ta vinh sùng hơn người, nhưng cũng là thân tử, dù sao đối phương cũng là hoàng tử, tuổi Đào Nhi còn nhỏ, lại là nữ hài nhi, không đi còn có thể tìm cớ này nọ, con đã bảy tám tuổi rồi, nếu không đi, không tránh được người khác gièm pha.”

Hoa Mộ Dao ngẩng đầu lên, cổ ý chun mũi, bày tỏ thái độ ghét bỏ: “Nhị ca lúc nào cũng khi dễ muội, muội không cần huynh chơi với muội.”

Hoa Mộ Diễm lườm bé một cái, nhưng trong lòng lại hiểu dụng ý của bé, âm thầm thở dài, bây giờ nó đã không còn là thằng nhóc ngây thơ lúc Hoa Mộ Dao chọn đồ vật đoán tương lai nữa.

Qua nhiều năm như vậy, dựa theo thái độ, lời nói và hành động của phụ mẫu cùng huynh trưởng, nó cũng đã dần dần hiểu được chân tướng sự việc, mặc dù trong lòng vạn lần không muốn, nhưng nó cũng biết quân thân khác biệt, chỉ có thể âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải khiến bản thân không thua kém bất cứ ai, cho dù phải gả cho người ta, cũng quyết không để Tiểu Đào Nhi chịu một chút uất ức nào, bằng không....hãy cẩn thận quả đấm của nó.

Cuối cùng cũng chỉ còn lại một mình Hoa Mộ Dao ở lại trong viện.

Hôm nay, so với tiền viện đèn đuốc sáng trưng, cả hậu viện lại có vẻ tĩnh lặng khác thường, mặc dù Hoa Mộ Dao nói như vậy, nhưng trong lòng vẫn không tránh khỏi có chút mất mát.

“Buổi tối gió lớn, tiểu thư cẩn thận bị cảm lạnh. “Nghiêm ma ma khoác áo choàng lên người Hoa Mộ Dao, rồi đứng cùng với bé bên cửa sổ.

“Ma ma, con không lạnh mà, người sờ sờ đi, tay của con rất ấm đó.” Hoa Mộ Dao ngẩng đầu lên, cười ngọt ngào với bà.

Nhìn bé khéo léo nhu thuận như vậy, trong lòng Tri Thị cũng không dễ chịu, thử dò xét: “Nếu tiểu thư cảm thấy không thú vị, không bằng ra hoa viên đi dạo một lúc nhé, lúc này Đại hoàng tử đang ở trong tiền viện, chắc là sẽ không gặp đâu.”

Hoa Mộ Dao quả thật là cảm thấy nhàm chán, bình thường đây là thời điểm cả nhà quây quần một chỗ, trò chuyện sôi nổi, đầu giống như ngày hôm nay, chỉ có một mình bé.

“Được ạ, được ạ.”

Tri Thị lo lắng nên đã khoác thêm cho bé một cái áo choàng gấm lông mượt màu hồng, bao phủ cả người bé thật chặt chẽ, chỉ để lộ ra ngoài khuôn mặt nhỏ nhắn, càng làm nổi bật làn da trắng mềm mại đáng yêu. Mặc dù sắc trời đã tối, nhưng nhờ ánh sáng đèn lồng treo trong hành lang, cũng có thể nhìn thấy lờ mờ hình dáng hoa viên rực rỡ.

Hoa Mộ Dao đi thẳng tới bàn đu dây ở góc tây bắc hoa viên, rồi để Chi Hủy từ từ đẩy nàng chơi đùa.

Cả người đóng đưa theo bàn đu dây, phát ra tiếng cười khanh khách như chuông bạc, Tri Thị nghe bé cười, cũng nhẹ nhàng cười theo.

“Tiểu thư, thời gian cũng không còn sớm, nên trở về nghỉ ngơi thôi.” Tri Thị ngẩng đầu nhìn sắc trời một cái, rồi nhắc nhở.

Lúc này Hoa Mộ Dao mới lưu luyến từ trên bàn đu dây leo xuống, để mặc cho Tri Thị tiếp tục bao bọc bé lại cực kỳ chặt chẽ, ôm vào trong ngực rồi đi về hướng viện tử của mình.

Nhưng không ai phát hiện, trong bụi hoa không xa ở đằng kia, một ánh mắt tối đen tỏa sáng, nhìn chăm chăm về hướng Hoa Mộ Dao vừa rời đi.

Đợi đến khi trong hoa viên không còn ai, mới len lén chạy tới chỗ bàn đu dây, lôi từ trong ngực áo ra một cây kéo, rồi thận trọng cắt sợi dây của bàn đu cho đến khi nó chỉ còn một sợi rất mỏng, sau đó mới cẩn thận cuộn nhanh.

“Haiz, thật là, nghĩ tới ta đường đường là...thế nhưng lại luân lạc tới mức này, sau khi trở về nhất định phải bắt chẹt tên gia hỏa kia một trận mới được.” Trong bóng tối, một giọng nói cầu nhàu từ bàn đu dây truyền đến, nhưng không ai có thể nghe thấy.

Sau khi bữa tiệc kết thúc, Minh Thừa Huy liền trở về viện tử Thành Thị đã chuẩn bị cho hắn, xa xa bên ngoài viện tử liền nhìn thấy một bóng người quen thuộc, tâm tư khẽ động, nhưng bước chân cũng thong thả đi tới, không có tí ti thay đổi.

“Chủ tử, việc đã làm xong.”

Minh Thừa Huy khẽ nhếch môi, nhưng lại lập tức biến mất không để lại dấu vết, hắn nhỏ giọng nói: “Mấy ngày nay chú ý bên kia nhiều một chút.”

Hôm sau, Thành Thị liền bắt đầu chuẩn bị thu thập hành lý, dù sao cũng không phải là một loại đi xa nhà, lần này tiến về Quảng Ninh nhậm chức, đồ đạc trong phủ, tự nhiên phải thu thập toàn bộ, có thể mang đi đều mang đi.

Lý ma ma và Từ ma ma cũng tất bật, kiểm lại đồ đạc trong phủ, hạ nhân cũng không phải mang theo toàn bộ.

Tuy nói Quảng Ninh cách phủ Tô Châu không quá xa, nhưng trên đường đi cũng không thể kéo theo nhiều hạ nhân dài lê thê như vậy, Thành Thị cũng chỉ định mang theo những người ban đầu từ kinh thành đến đây, hơn nữa những nha hoàn mới đến hầu hạ bên cạnh Hoa Mộ Dao, những hạ nhân mới được mua ở phủ Tô Châu, dĩ nhiên cũng sẽ bị phát mại hết.

“Gần đây trong phủ có chút rối loạn, chú ý tất cả mọi người cho ta, nhất là vị khách quý ở tiền viện, không thể để cho bọn họ tiếp xúc.” Thành thị sắp xếp khế ước bán thân trong tay, dặn dò Lý ma ma.

“Phu nhân yên tâm, lão nô hiểu được, những người không lành lợi, lão nô đã sớm cho người trông chừng, tuyệt đối sẽ không để cho bọn họ đến tiền viện.”

“Còn phía Tiểu Đào Nhi, mấy ngày sắp tới có thể ta sẽ không thể quan tâm đến nó nhiều được, người trở lại bảo Nghiêm ma ma chú ý nhiều một chút, đừng để cho bọn tiểu nhân đó tiếp cận viện tử của nó.” Thành Thị không yên lòng dặn dò.

Nhưng sau đó, khi nhớ lại vẻ mặt cô đơn của Hoa Mộ Dao tối ngày hôm qua, liền thở dài: “Thôi, mấy ngày nay trong phủ có chút lộn xộn, nhất là vị trong tiền viện vị kia vẫn còn ở đây, để cho Đào Nhi ở lại trong phủ, trong lòng ta luôn không nở, người gọi Nghiêm ma ma tới đây một chuyến, ta có chút chuyện muốn nói với bà ấy.”

Không lâu sau, Nghiêm ma ma đã tới viện tử của Thành Thị, bà khẽ nhún người: “Phu nhân.”

“Ma ma, mời ngồi.” Dù sao Nghiêm ma ma cũng là người Thái hậu đưa tới, hơn nữa còn hầu hạ bên cạnh Hoa Mộ Dao, xưa nay Thành Thị đối xử với bà cũng rất kính trọng.

“Lão nô không dám, phu nhân có phân phó gì cứ nói là được.” Nghiêm ma ma nghiêm túc nói, vô cùng quy củ.

Đã nhiều năm như vậy, Thành Thị cũng biết rất rõ tính tình của Nghiêm ma ma, đối với nàng vẫn luôn giữ quy củ như vậy, trong lòng rất là vui mừng.

“Ma ma cũng biết, gần đây trong phủ có hơi rối loạn, vị ở tiền viện kia, ta nghĩ, thật sự không yên lòng cho Đào Nhi, đúng lúc, hoa đào phía sau núi ở Phở Đà tự cũng đã nở. Năm ngoái, Đào Nhi đặc biệt rất thích nơi đó, ta muốn ma ma mang nó đi Phở Đà tự ở lại mấy ngày, đến khi việc này xong xuôi, thì hãy cho nó trở lại.”

Nghiêm ma ma cúi đầu, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Lão nô lo lắng tiểu thư chưa bao giờ rời khỏi nhà, hơn nữa e là điều kiện trong chùa cũng không tốt lắm, sơ tiểu thư không quen.”

“Ta để cho nó ở trong chùa, vốn cũng không phải để cho nó chịu khổ, thu thập một ít đồ đạc mang theo cho nó đi. Trong chùa đều ăn chay, sai Chi Hủy làm thêm một ít điểm tâm mang theo là đủ rồi.” Những chuyện này, Thành Thị đã sớm suy tính rõ ràng, nàng tuyệt đối sẽ không để cho nữ nhi mình nuông chiều chịu khổ chịu tội.

Nghiêm ma ma nhẹ nhẹ gật đầu: “Như vậy, lão nô lập tức đi chuẩn bị đồ cho tiểu thư, nhưng phía tiểu thư... là lão nô nói hay là để phu nhân tự mình nói?”

“E rằng đứa nhỏ này biết được lại làm âm ỉ, người cứ giấu chuyện này trước, thu thập đồ đạc cũng không khác nhau lắm, trước khi xuất phát sẽ nói với nó vậy.” Thành Thị vừa nhắc tới Hoa Mộ Dao, đáy mắt liền xuất hiện ánh sáng dịu dàng, nhưng vừa nghĩ tới mình buộc phải tách khỏi nữ nhi mấy ngày, trong lòng liền phát sinh oán hận đối với cái tên đang sống trong tiền viện.

Tiểu kịch trường:

Hoa Mộ Diễm (xấn tay áo): Đào Nhi, nói cho ca ca biết ai khi dễ muội?

Hoa Mộ Dao (khóc thút thít): Bọn họ..... Chính là bọn họ.

Hoa mộ diễm (trừng mắt): Tốt lắm, lá gan của các người cũng lớn lắm, nhìn văn chương lại không bình luận, không cất giữ, chẳng lẽ cho rằng Hoa phủ ta dễ khi dễ vậy sao?

XX (sợ đến quèo người): Nhị công tử tha mạng, tiểu nhân biết sai rồi, tiểu nhân nhất định liệu mạng bình luận, liệu mạng cất giữ, tiểu nhân lấy hết tất cả tiền dành dụm mua địa lỗi cho Huyện chủ đốt chơi, tiểu nhân không dám nữa.

Hoa Mộ Diễm (hừ lạnh một tiếng): Cho các người thêm một cơ hội, nếu còn có lần sau, người cứ chống mắt chờ xem bản công tử.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thị Chiêu Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Rơi Vào Trận Pháp

Phải rời khỏi nhà, mặc dù trong lòng Hoa Mộ Dao có chút thương cảm, nhưng lại cảm thấy kích động hơn vì có thể ra khỏi cửa.

"Tiểu thư của ta ơi, người hãy ngoan ngoãn ngồi yên một chỗ đi, nếu người xảy ra chuyện gì, nô tỳ thật sự sẽ rất thê thảm." Chi Song nhìn Hoa Mộ Dao đang vén màn xe, tò mò nhìn ra ngoài, liền cuống quýt khuyên nhủ.

Hoa Mộ Dao phải đi Phở Đà tự, dĩ nhiên những người hầu hạ bên cạnh đều phải đi theo, cứ như vậy, Nghiêm ma ma cũng không có biện pháp quản giáo Chi Song, hơn nữa Hoa Mộ Dao cũng đã ở trước mặt Thành Thị làm nũng, cuối cùng Thành Thị cũng nhả người ra, nhưng trước khi thả cũng đã cảnh cáo một trận ra hồn.

Trải qua chuyện lần này, Chi Song hầu hạ Hoa Mộ Dao cũng dè dặt và cẩn thận hơn.

Tri Thị thấy Hoa Mộ Dao buông rèm xuống, liền vội vàng lấy tiểu điểm tâm đã được chuẩn bị từ trước ra. "Trên đường đông người như vậy, mặc dù đang ở trên xe ngựa, nhưng tiểu thư cũng phải cẩn thận tránh tiếp xúc với người khác, đợi đến Phở Đà tự, nô tỳ sẽ cùng tiểu thư đi dạo nha."

"Đúng vậy, nghe nói bây giờ ở Phở Đà tự, hoa đào đã nở rộ, thời điểm này năm ngoái khi tiểu thư đến Phở Đà tự, không phải thích nhất hoa đào nơi đó của bọn họ sao, đến lúc đó nô tỳ có thể làm đào hoa cao cho tiểu thư, rồi chưng cất đào hoa tửu nữa." Chi Hủy vui vẻ nói.

"Hoa đào này làm yên chi mới là tốt nhất, đến lúc đó nô tỳ sẽ dùng yên chi này vẽ lên giữa trán tiểu thư một đóa hoa đào, nhất định nhìn sẽ rất đẹp." Chi Hương cũng nói theo.

Hoa Mộ Dao nghe nói như thế, đôi chút không vui vì bị buộc phải ngoan ngoãn ngồi ở trong xe cũng nhanh chóng biến mất không còn dấu vết, vỗ tay nói: "Đúng, đúng, đào hoa cao, đào hoa tửu, đào hoa yên chi, đều là của ta."

"Đều là của tiểu thư, đến lúc đó tiểu thư chính là tiểu đào hoa tiên trong rừng hoa đào rồi." Nghiêm ma ma cũng nở một nụ cười hiếm hoi, trêu ghẹo nói.

Đoàn người vừa nói vừa cười, bất tri bất giác đã đến Phở Đà tự.

"Không phải đều nói hương khói Phở Đà tự cường thịnh ư, vì sao đến đây hai lần đều thừa thốt người như vậy?" Chi Hủy tò mò quan sát bốn phía, trừ mấy tiểu hòa thượng đang quét sân, những người đến đây cầu hương bái Phật chỉ lác đác có vài người.

"Ai biết được, nhưng ít người cũng tốt, tiểu thư cũng đỡ bị người ta va chạm." Chi Hương cười cười nói.

Bởi vì hương khói Phở Đà tự cường thịnh, không ít quan lại quyền quý cũng đến đây bái Phật xin xăm, nên dĩ nhiên sương phòng của Phở Đà tự so với tự miếu bình thường cũng tốt hơn rất nhiều, nhưng trong mắt những người bên cạnh Hoa Mộ Dao thì lại không phải như vậy.

Ngắm lại, khi tiểu thư nhà mình còn ở nhà, ăn mặc dùng, mọi thứ đều là tốt nhất. Không bàn đến sự cung chiều của lão gia và phu nhân, ngay cả trong kinh thành thỉnh thoảng cũng đưa đồ tốt tới, nếu so sánh với điều kiện ở Phở Đà tự, quả nhiên là quá gian khổ rồi.

Cũng may là đã dự kiến từ trước, vật dụng thường ngày trên giường, y phục để mặc, ly uống nước, v...v... tất cả đều mang theo tới đây, điều này có nghĩa Hoa Mộ Dao sẽ ở lại trong chùa vài ngày, bên trong hai chiếc xe ngựa to lớn phía sau đều là vật dùng hằng ngày của bé.

"Phòng này vẫn chưa được dọn dẹp, không bằng tiểu thư ra rừng đào sau núi chơi một chút trước đi, chờ chúng nô tỳ thu thập xong phòng ốc rồi hãy về." Tri Thị quét mắt một vòng quanh phòng, hơi nhíu nhíu mày, trong lòng lo lắng không biết Hoa Mộ Dao có thể chịu được hay không.

"Ta và Chi Tú sẽ theo hầu tiểu thư, đồng thời cũng sẽ mang theo vài thị vệ ra sau núi trước, mấy người các người dọn dẹp phòng một chút đi." Nghiêm ma ma nói với Tri Thị.

Căn cứ theo pháp lịch của Đại Lương, công chúa có thể có đội cận vệ của riêng mình, nhưng nhân số chỉ trong vòng năm mươi người.

Dĩ nhiên, quy củ là chết, con người mới là sống, năm đó, đội cận vệ bên cạnh Đại Trưởng công chúa Gia Như, ngoại tổ mẫu của Hoa Mộ Dao, cũng đã lên đến con số tám mươi người, sau khi Thành Thị và Quý phi nương nương được sanh ra, tiền đề không chỉ ban cho cặp ngoại sanh nữ phong hào công chúa, mà còn trang bị cho mỗi người một đội cận vệ năm mươi người.

Đội cận vệ bên cạnh Thành Thị, dĩ nhiên là phải đi theo bọn họ tới phủ Tô Châu, sau khi sinh Hoa Mộ Dao, Thành Thị đã cố ý điều mười người âm thầm bảo vệ ở bên cạnh bé. Lần này ra cửa, không chỉ có mười hộ vệ đi theo âm thầm bảo vệ, Thành Thị cũng đã điều thêm mười người khác đến, tổng cộng là hai mươi hộ vệ xuất thân từ Ngự lâm quân, trên đường bảo vệ bất kể sáng tối, hộ tống tới đây.

"Nơi này nhiều hoa quá đi, nô tỳ quay về lấy một rổ, không thể lãng phí đống hoa đào rơi trên mặt đất này được." Chi Hủy nhìn thấy hoa rơi đầy đất, liền nói với Hoa Mộ Dao một tiếng, rồi xoay người đi trở về.

Hoa Mộ Dao buông tay Nghiêm ma ma, một mình chạy tới chạy lui trong rừng hoa đào, trên bề mặt chiếc váy đỏ tươi có thêu mấy đóa hoa đào, trên nụ hoa có đính vài đóa trâm hoa, theo mỗi bước chạy của bé mà vang lên tiếng chuông nghe rất êm tai.

"Ma ma, người mau mau đến đây đi, nơi này thật đẹp nha." Hoa Mộ Dao chạy phía trước, vẫn không quên ngoái đầu thúc giục Nghiêm ma ma đang đi ở đằng sau.

"Tiểu thư ngoan của ta, người chậm lại một chút." Nghiêm ma ma vắt vả đuổi theo phía sau, cẩn thận dặn dò.

Mặc dù Nghiêm ma ma đi đứng không theo kịp Hoa Mộ Dao, nhưng bà cũng không lo lắng lắm, bởi vì bà biết bên cạnh Hoa Mộ Dao có người bảo vệ.

"Kỳ nghệ của Đại sư quả nhiên cao siêu, Diễn Tu cam bái hạ phong."

Minh Thừa Huy thả viên cờ đen vào bên trong hộp, nhìn cờ đen trên bàn cờ bị bao vây không có lối thoát, bất đắc dĩ lắc đầu.

Lão hòa thượng có chòm râu trắng xóa ngồi đối diện với Minh Thừa Huy cười cười: "Kỳ nghệ của thí chủ kỳ rất tốt, chẳng qua đang có chuyện trong lòng, nên lão nạp mới may mắn thắng hai chiêu."

"Đại sư khiêm nhường, trong lục nghệ từ, trước tới giờ, kỳ nghệ của ta là kém nhất, kỳ nghệ của Trí Thông đại sư là nổi danh nhất Đại Lương, có thể có cục diện trước mắt như vậy, là đại sư đã xuống tay lưu tình." Minh Thừa Huy không quan tâm bộc lộ yếu điểm của mình.

Không sai, đang cùng Minh Thừa Huy đánh cờ chính là vị đã giải xăm cho Thành Thị năm trước, Trí Thông đại sư, sở dĩ Phở Đà tự thừa thốt người như thế, cũng chính bởi vì Minh Thừa Huy đã phái người chặn lại dưới chân núi, không cho phép ai lên.

"A di đà Phật." Trí Thông đại sư chấp tay trước ngực, đầu hơi cúi xuống. "Thí chủ hạ cờ đều lưu lại con đường sống, lấy thủ làm công, mới để cho lão nạp may mắn chiến thắng."

"Vậy theo đại sư quan sát, nếu ta chủ động tấn công lúc hạ cờ, có thể chiến thắng hay không?" Nhìn Minh Thừa Huy như vô tình hỏi, nhưng thật ra nội tâm đã đặc biệt thấp thòm chờ câu trả lời của Trí Thông đại sư.

Trí Thông đại sư âm thầm thở dài một tiếng, lắc đầu nói: "Kỳ nghệ của thí chủ vốn thiên về nhu hòa, nếu cố ý ác liệt, ngược lại sẽ mất đi bản tính, không tốt."

Minh Thừa Huy nhếch môi: "Đại sư cũng nhìn thấy, nếu ta cứ tiếp tục như vậy, cũng chỉ có một con đường chết, vậy sao không tranh đấu một lần, nói không chừng còn có một con đường sống, chuyên bại thành thắng, chẳng lẽ đại sư nhìn ra, ta. . . chắc chắn sẽ thất bại sao?"

"Chuyện thành bại, sớm đã được định trước, thí chủ cần gì. . . hại người hại mình." Trí Thông đại sư ý vị sâu xa nói.

Trên mặt Minh Thừa Huy xuất hiện mấy phần khổ sở: "Sớm đã định trước? Nhưng ta không muốn tương lai của mình dễ dàng bị định đoạt như vậy, rõ ràng ta mới là trường tử, tại sao cố tình loại ta ra khỏi vị trí kia? Ta không cam lòng, không cam lòng."

"Thí chủ có từng nghĩ tới chỉ vì một lúc không cam lòng của bản thân, sẽ mang đến cho chúng sinh bách tính tai nạn như thế nào hay không? Trong lòng thí chủ có từ bi, cần gì phải khổ khổ bức bách mình như vậy?" Trí Thông đại sư trấn an nói.

"Đại sư, bức ta không phải là bản thân ta, mà là vị kia, nếu ta không tranh đoạt, không biết kết quả chờ đợi ta sau này sẽ là cái gì." Minh Thừa Huy cười khổ nói.

Đúng lúc này, đột nhiên có một hắc y nhân từ bên ngoài nhảy vào, bên tai Minh Thừa Huy nói một câu gì đó, Minh Thừa Huy liền biến sắc, trực tiếp đi ra ngoài.

Trí Thông đại sư nhìn theo dáng vẻ kích động đó, thở dài một hơi: "Nhất kỳ chi tử, Đại Lương chi hoạn, chỉ mong có thể suy nghĩ thông suốt." (Vì tham vọng cá nhân mà mang tai họa đến cho Đại Lương)

Hoa Mộ Dao vui vẻ chạy tung tăng trong rừng đào, trong chốc lát đã không còn thấy bóng dáng của Nghiêm ma ma ở sau lưng, chỉ còn lại mùi hợ vệ âm thầm đi theo bảo vệ từ xa.

Sâu bên trong rừng đào có một ngôi nhà gỗ, nước chảy róc rách bao quanh ngôi nhà nhỏ, trong sân còn có gà vịt chạy loạn xạ, Hoa Mộ Dao bất tri bất giác đã chạy tới chỗ này.

"Thật đáng yêu nha." Hoa Mộ Dao nhìn mấy con gà con vừa chạy vừa kêu ở trong sân, mấy con vịt con tự do tự tại bơi ở trong nước, đôi mắt to tròn lấp lánh ánh sáng.

Lúc này bé đã quên mình đang ở chỗ nào, trực tiếp bước lên cái cầu nhỏ, đi vào trong viện tử, thủ lĩnh hộ vệ đi theo phía sau, đột nhiên nhảy bèn cảm giác được một luồng sát khí, vội vàng vận động nội lực bay về phía Hoa Mộ Dao.

Hoa Mộ Dao vừa bước chân lên cây cầu gỗ nhỏ, liền cảm thấy cây cầu rung lên dữ dội, nếu cây cầu sập xuống, bé sẽ lập tức rơi vào trong nước, trên mặt liền lộ ra vẻ sợ hãi, ngây ngốc đứng ở đó không biết nên làm cái gì bây giờ.

"Huyện chủ cẩn thận!" Thủ lĩnh hộ vệ nóng nảy vội vàng chạy tới, gần như đã chụp được Hoa Mộ Dao rồi, bỗng nhiên cảnh sắc trước mắt đột nhiên thay đổi, cầu nhỏ nước chảy róc rách, gà vịt nhà gỗ gì đó, kể cả Hoa Mộ Dao cũng cùng nhau biến mất không để lại dấu vết, chỉ còn lại một mảnh rừng đào.

Thủ lĩnh hộ vệ Dung Nhất cảm thấy có chuyện không ổn, lập tức điều tra cẩn thận xung quanh chỗ Hoa Mộ Dao đột ngột biến mất.

"Thủ lĩnh, có lẽ nơi này có một trận pháp." Một hộ vệ có chút nghiên cứu về trận pháp, nhìn cây đào lệch không bình thường rồi nói.

Ánh mắt Dung Nhất sáng lên, gấp gấp hỏi: "Vị người có biện pháp phá giải?"

Hộ vệ kia đau khổ lắc đầu một cái: "Thủ lĩnh, huynh cũng biết đệ chỉ là tay mơ, trận pháp này vừa nhìn đã biết độ khó rất cao, đệ hoàn toàn không giải quyết được."

Thủ lĩnh hộ vệ đập tên kia một cước, tức giận nói: "Tại người bình thường không học hành cho đàng hoàng, thời khắc mấu chốt lại không dùng được người."

"Lão Tam, đệ nhanh chóng quay về...."

Dung Nhất còn chưa nói hết câu, đã nhìn thấy một người nhanh chóng chạy tới trước mắt.

"Sao không thấy Chiêu Nguyệt Huyện chủ?"

Dung Nhất vừa nghe xong lời này, trong lòng hần rét lạnh, dĩ nhiên hần nhận ra vị này, cũng biết ý tứ của Quận chúa, cho nên thấy vị này đột nhiên xuất hiện một cách trùng hợp như vậy, không, phải nói là vận phước người theo dõi bên này mới đúng? Nếu không sao có thể biết chuyện tiểu thư biến mất.

"Nơi này là một trận pháp, Huyện chủ không cần thận xông vào."

Tuy trong lòng hần đối với vị Đại hoàng tử này tồn tại một loại dè chừng nhất định, nhưng dưới tình huống trước mắt, cứu người quan trọng hơn.

Minh Thừa Huy nghe xong lời này, vội vàng phân phó một người bên cạnh: "Mau tìm Ngạn Thanh đến đây."

Người nọ vội vàng bay ra khỏi rừng đào.

Giờ khắc này tâm trạng Minh Thừa Huy đặc biệt mâu thuẫn, hần không biết cuối cùng mình có nên nhúng tay vào hay không, nếu cứu người, coi như Hoa gia có tồn tại cảm kích đối với hần, nhưng vị kia vẫn còn ở đó, Hoa gia cũng không dám kháng chỉ bất tuân, nếu như không cứu, chỉ cần nằng bướng biến mất, tính toán của vị kia sẽ hoàn toàn vô dụng, như vậy hần sẽ có tư cách thoải mái cạnh tranh.

Dung Nhất nhảy bén quan sát cảm xúc dao động của Minh Thừa Huy, mặc dù có sự nhúng tay của vị này, mọi chuyện sẽ trở nên phức tạp, nhưng dưới tình huống khẩn cấp như thế này, hần nghĩ cho dù là Quận chúa cũng sẽ đưa ra lựa chọn như vậy, dù sao tất cả cũng đều không quan trọng bằng an toàn của tiểu thư.

"Đa tạ Đại hoàng tử, chờ sau khi trở về phủ, thuộc hạ nhất định sẽ bẩm báo toàn bộ chi tiết cho Quận chúa, Quận chúa yêu thương nhất là Huyện chủ, đến lúc đó nhất định sẽ cảm tạ Đại hoàng tử thật tốt."

Minh Thừa Huy nghe vậy, hơi nhếch mép, cũng được, nếu đã phái người đi tìm Ngạn Thanh, vậy tất cả cứ thuận theo ý trời đi, nếu hần có thể phá trận pháp này, cứu được tiểu nha đầu kia, cứ xem như làm một việc thiện thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thị Chiêu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Cứu Người

Ngạn Thanh bị người khác lôi một mạch tới đây, vừa vuốt lại mái tóc rối tung trong gió, vừa bất mãn nói: "Thật là thô lỗ, nhìn kiểu tóc của ta đã bị người làm cho rối nùi rồi đấy."

"Khụ!" Tên đó vừa mở miệng, Minh Thừa Huy đã cảm thấy trên trán hần tuôn ra vài giọt mồ hôi lạnh, không muốn để cho hần tiếp tục làm mất thể diện như vậy nữa, nên trầm giọng gọi: "Ngạn Thanh!"

Lúc này Ngạn Thanh mới xoay người lại, bắn cho Minh Thừa Huy một nụ cười: "A, Đại gia, ngài tìm tiểu nhân tới là có chuyện gì?"

Dường như Minh Thừa Huy cũng có thể cảm nhận được mọi người chung quanh đang cố nén cười, sắc mặt càng lúc càng lúng túng: "Nói bậy bạ gì đó!"

"Ồi ôi ôi, ta đây nói bậy chỗ nào, ngài xem đi, ở trong nhà ngài là trưởng tử, dĩ nhiên là Đại gia rồi, con thứ hai chính là Nhị gia, con thứ ba chính là Tam gia." Ngạn Thanh đếm đếm đầu ngón tay.

"Được rồi, mau đến xem thử, trận pháp này người có thể phá giải được không." Đầu Minh Thừa Huy đỏ đầy mồ hôi lạnh, nói với hân.

Ngan Thanh cảm thấy người đối diện không được vui, liền thu lại dáng vẻ cà lơ phất phơ, lập tức đi vào đám cây đào, nghiêm túc quan sát.

Dung Nhất cảm thấy người kia thật sự có chút không đáng tin, liền đến bên cạnh Minh Thừa Huy, nhỏ giọng hỏi: "Vị này thật sự có thể phá được trận pháp này?"

Nghe thấy câu hỏi hoài nghi của hân, vẻ mặt Minh Thừa Huy trở nên lúng túng: "Mặc dù người như hân có chút không biết điều, nhưng về cơ quan trận pháp cũng có chút trình độ."

Dung Nhất vẫn ôm thái độ hoài nghi đối với Ngan Thanh, nhưng cũng quan sát người nọ tùy ý đi vài bước, không biết giờ trò gì đó với mấy cây đào, đột nhiên, cảnh sắc trước mắt đột nhiên thay đổi, cảnh tượng ngôi nhà có cây cầu nhỏ bắc ngang qua dòng nước cũng xuất hiện trở lại.

"Huyện chủ!" Dung Nhất vừa nhìn thấy một người nổi lênh bênh trong khe suối, sắc mặt đột nhiên thay đổi, vội vàng bay qua ôm người lên bờ.

Minh Thừa Huy nhìn thấy tình huống như thế, sắc mặt cũng nặng nề hơn mấy phần, nếu như tiểu nha đầu này thật sự xảy ra chuyện gì, hân không chỉ mất công toi cứu nó, không được Hoa gia cảm kích thì không nói, nhưng hân xuất hiện ở đây khéo như vậy, cũng sẽ khiến Hoa gia và vị trên cao kia sinh lòng nghi kỵ đối với hân, ngược lại sẽ tự đẩy bản thân mình vào tuyệt lộ, cho nên nha đầu này nhất định không thể xảy ra chuyện gì.

"Trước tiên hãy lật người lại, vỗ vào phía sau lưng của bé, ép nước trong bụng ra ngoài." Minh Thừa Huy gấp gấp nói.

Dung Nhất vội vàng làm theo lời của hân, rất nhanh trên mặt đất liền xuất hiện một vũng nước.

"Khụ khụ --"

Nghe được âm thanh đó, Minh Thừa Huy mới thở phào nhẹ nhõm.

Dung Nhất cũng thở phào nhẹ nhõm, dđanle*quy'đôn, chắp tay nói với Minh Thừa Huy: "Lần này đa tạ Đại hoàng tử, thuộc hạ nhất định sẽ bảo toàn bộ chuyện này với Quận chúa."

Minh Thừa Huy nhếch mép, nhìn sắc mặt con bé trắng bệch, hơi thở yếu ớt, liền nhớ lại tình cảnh của bản thân mình cũng vào độ tuổi đó, đáy lòng không khỏi dâng lên một cảm giác thương tiếc.

"Chẳng qua không muốn có thêm một người giống như ta mà thôi."

Dung Nhất vẫn luôn đi theo Thành Thị, những năm còn ở kinh thành, cũng thường xuyên ra vào hoàng cung, đối với những bí mật của hoàng thất cũng nghe qua không ít.

Chẳng hạn như vị Đại hoàng tử trước mắt này, sinh mẫu là Thục phi nương nương, từ khi vị này ra đời, để bảo đảm địa vị cho nhi tử của mình, ròng rã năm năm trời trong hoàng cung cũng chỉ tăng thêm hai vị công chúa.

Vì vậy trong thời gian đó, vị hoàng tử duy nhất này dĩ nhiên đã trở thành cái đinh trong mắt của cả hậu cung, cho dù Thục phi đã cố gắng bảo vệ cho hân rất chu toàn, nhưng cũng không tránh khỏi gặp phải ám toán của người khác, trong đó nghiêm trọng nhất là sự kiện hân bị đầu độc khi vừa tròn bốn tuổi.

Ngự y vốn lác đầu không thể cứu, trong con giận dữ, hoàng thượng đã thanh tẩy hậu cung, xử tử hai Bảo lâm, một vị Tần, một Tu viện cùng rất nhiều cung nữ thái giám.

Sau đó, nhờ có Trí Viên đại sư đến dâng lên một phương thuốc giải độc, mới có thể kéo người từ quỷ môn quan trở lại, nhưng suy cho cùng cũng là độc được, nên phải nằm trên giường liên tục gần hai năm, mới bắt đầu tốt hơn, chỉ là thể cốt so với người khác thì yếu ớt hơn một chút, sau đó được đi theo sư phụ luyện tập võ nghệ, tình trạng mới từ từ khá hơn.

Mặc kệ vị này xuất phát từ mục đích gì, nhưng chuyện hân cứu Huyện chủ là xác thực không thể nghi ngờ, trong lòng Dung Nhất cũng sinh ra vài phần hảo cảm, nếu không thật sự xảy ra điều gì ngoài ý muốn, mấy huynh đệ bọn họ nhất định khó thoát khỏi cái chết.

"Cho dù thế nào, cũng phải cảm tạ Đại hoàng tử. Mặc dù Huyện chủ đã vô sự, nhưng cũng bị ngâm trong nước một thời gian lâu như vậy, vì đề phòng ngừa vạn nhất, diendanlqdo^n, thuộc hạ phải mang Huyện chủ xuống núi trước." Dung Nhất liền ôm Hoa Mộ Dao lên, xoay người chuẩn bị rời đi.

"Này này này, tiểu tử từ đâu tới, làm cái gì ở đây?"

Đúng lúc đó, một lão già râu tóc bạc phơ đang ngênh ngang đi đến, trong tay đang cầm một con gà nướng, trên miệng còn dính đầy dầu mỡ bóng loáng.

"Thánh địa Phật môn, sao lão nhân gia lại có thể ở đây ăn mặn như vậy." Minh Thừa Huy nhìn lão đầu, rất không tán đồng nói.

Lão già nhíu mày nhìn Minh Thừa Huy, tầm mắt dừng lại trên người Hoa Mộ Dao đang nằm trong ngực Dung Nhất: "Chính tiểu nha đầu này đã xông vào trận pháp của lão nạp?"

"Lão nạp?" Dung Nhất cau mày.

"Sư phụ!" Ngay vào lúc này, bên ngoài sân có một người vội vã chạy đến, hướng về phía lão giả gọi.

"Trí Thông đại sư!" Minh Thừa Huy kinh ngạc nhìn người vừa mới xuất hiện, rồi lại nhìn sang lão giả râu tóc bạc phơ đang gặm đùi gà, mỡ dính đầy ở trên mặt, kinh hãi.

"Tiểu thư của ta --" Từ phía sau lưng Trí Thông đại sư có hai người bất ngờ chạy đến, trực tiếp chạy đến bên cạnh Hoa Mộ Dao, bắt đầu kêu la khóc lóc.

Chính là Nghiêm ma ma và Chi Hủy bị Hoa Mộ Dao bỏ rơi.

Bọn họ vốn đang tìm kiếm khắp nơi trong rừng đào, nhưng vì nghĩ có hộ vệ âm thầm đi theo bảo hộ, nên cũng không lo lắng cho lắm, đúng lúc gặp được Trí Thông đại sư đang vội vã chạy tới báo tin có người xông vào trận pháp bên trong rừng đào, nên đã đi theo đến đây, lại nhìn thấy tình huống khiến người ta đau lòng như vậy.

"Tiểu thư sao lại như thế, các người đã xảy ra chuyện gì, bảo vệ tiểu thư như vậy sao?" Nghiêm ma ma quay sang lớn tiếng chất vấn đám người Dung Nhất.

Mặc dù bị một người có thân phận hạ nhân trách mắng, Dung Nhất có hơi bất mãn, thế nhưng sự việc lần này đúng là sai lầm của hắn, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu không dám lên tiếng.

Minh Thừa Huy vẫn còn trong tâm trạng kinh hãi, ánh mắt di chuyển qua lại giữa Trí Thông đại sư và bạch phát lão giả: "Xin hỏi đại sư, lão nhân gia này là...?"

Trí Thông đại sư nhìn thấy người trong ngực Dung Nhất, sắc mặt tái nhợt, toàn thân ướt nhẹp, liền có hơi mất tinh thần: "A di đà Phật, thiện tai thiện tai! Vị này là sư phụ của lão nạp."

Vừa dứt lời, toàn bộ đều chấn kinh.

Trí Thông đại sư là ai, đừng nói ở Đại Lương, mà cả những quốc gia xung quanh cũng đều hưởng danh khí Phật học của đại sư, ngay cả Trí Viên đại sư trong Minh Nhân tự rất được hoàng thượng nể trọng cũng là sư đệ của ông ấy.

Nhưng đột nhiên lại nói lão giả lời thôi léch thếch, miệng đầy dầu mỡ ngay trước mặt này chính là sư phụ của ông ấy, đây quả thực khiến cho người ta khó có thể tin.

"Lão nhân gia này xem ra không giống như người trong Phật môn." Minh Thừa Huy thờ dãi nói.

Lão giả bất mãn trừng mắt liếc hắn một cái: "Tiểu tử nào dám nói lão đây không phải người trong Phật môn hả? Mở to mắt của ngươi nhìn cho thật kỹ, lão đây là hàng thật giá thật nhé, chính là người một nhà trong Phật môn, Trí Thông tiểu tử, ngươi mau đưa mấy tên tiểu tử này ra ngoài cho ta, đừng làm phiền lão đây thanh tịnh."

Trí Thông đại sư khổ tâm nói: "Đây đúng là sư phụ của lão nạp, sư phụ không thích người ngoài quấy rầy, mấy vị tạm thời theo lão nạp đi trước, đợi lão nạp chân trị cho vị tiểu thí chủ này một phen."

Dung Nhất lộ vẻ không vui, lớn tiếng trách cứ: "Ta mặc kệ vị này là người nào, nhưng Huyện chủ đã xảy ra chuyện ở chỗ này, ngày sau Quận chúa hỏi tới, chúng ta cũng không dám che giấu."

"Trí Thông đại sư, tuy nói Chiêu Nguyệt vô ý xông vào, nhưng cũng vì vậy mà rơi xuống nước, đừng nói là Huệ Dung Quận chúa, ngay cả khi Phụ hoàng biết được, chỉ sợ cũng sẽ truy cứu." Minh Thừa Huy nhìn Trí Thông đại sư cười nhạt nói.

"A -- tiểu tử ngươi nói tiểu nha đầu này là ai?" Bạch phát lão giả đột nhiên cảm thấy hứng thú hỏi.

"Chiêu Nguyệt Huyện chủ."

Trong nháy mắt, lão giả đã đến trước mặt Dung Nhất, tò mò quan sát Hoa Mộ Dao trong ngực hắn, vươn tay muốn chạm vào bẻ, lại bị Dung Nhất nghiêng người tránh né.

"Ông muốn làm gì?" Dung Nhất cảnh giác hỏi.

"Chao ôi." Lão giả tròn mắt nhìn Dung Nhất. "Chẳng lẽ tiểu tử ngươi sợ ta sẽ làm cái gì tiểu nha đầu sao, lão chỉ muốn xem tiểu nha đầu này một chút, nước ở chỗ này của ta cũng không phải là một loại nước bình thường, tiểu nha đầu này uống nhiều như vậy, nói không chừng đã xảy ra chuyện gì đó nha."

Nghe như vậy, Nghiêm ma ma lập tức hốt hoảng: "Vậy. . . vậy mau xem một chút đi."

Trí Thông đại sư nhìn thấy trong mắt lão giả thấp thoáng nét cười, cũng biết ông ấy lại đang trêu chọc người ta, bắt đầu dĩ thử dài: "Sư phụ!"

Lão giả trừng mắt liếc Trí Thông đại sư một cái: "Thế nào, chẳng lẽ lão nói không đúng?"

Trí Thông đại sư lại không dám khuyên, Dung Nhất đành phải để lão giả chặn mạch cho Hoa Mộ Dao.

Lão giả chạm vào mạch tự của Hoa Mộ Dao, ánh mắt cũng nhìn chăm chăm vào dung nhan tái nhợt của bé, một lúc sau mới khẽ lắc đầu thở dài.

Thân thể Nghiêm ma ma mềm nhũn, nếu không có Chi Hủy ở phía sau đỡ, e là đã ngã xụi lơ trên mặt đất: "Đại sư --"

"Người xem người đang làm cái gì đây, lão nói cô bé không có chuyện gì." Lão giả đưa mắt nhìn những người chung quanh bởi vì cái lắc đầu của lão mà sinh ra phản ứng, vui vẻ nói ra chân tướng.

Lúc này Nghiêm ma ma mới thở phào nhẹ nhõm.

"Nhưng..." Lão giả đổi giọng. "Dù sao cũng là rơi xuống nước, không khỏi bị phong hàn, cho cô bé uống chút canh gừng cho là được."

"Đa tạ đại sư, đa tạ Đại sư." Nghiêm ma ma luôn miệng nói cảm tạ.

Lão giả nhìn Hoa Mộ Dao thêm một lát, lại nhìn sang Minh Thừa Huy, đáy mắt thoáng qua một tia sáng, khẽ cười quỷ dị, diendle^quy'dd0*n, Trí Thông đại sư nhìn thấy dáng vẻ này của lão, cũng biết lão đang có ý đồ xấu gì đây, quả thật càng già càng giống như một đứa bé.

Lão giả đi tới bên tai Minh Thừa Huy, hạ giọng nói một câu, đã khiến cho sắc mặt hắn đại biến, không thể tin nhìn Hoa Mộ Dao, rồi lại nhìn lão giả với vẻ nghi ngờ không che giấu.

"Lão nạp là người xuất gia, người xuất gia chưa bao giờ nói dối, diêm phúc của tiểu tử người cũng không ít nha." Sau khi nhỏ giọng nói xong, lão giả liền cười ha hả, rồi há mồm gặm thịt gà đang cầm trên tay, từ từ đi về ngôi nhà nhỏ của mình.

Bỏ lại Minh Thừa Huy đứng đó, sắc mặt phức tạp, trong đầu cứ lớn vồn câu nói kia của lão.

Còn về mặt Trí Thông đại sư thì mờ mịt, ông âm thầm thở dài, là phúc không phải là họa, là họa không tránh khỏi, chỉ mong trời phù hộ Đại Lương mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thị Chiêu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Ân Nhân Cứu Mạng

Khi Hoa Mộ Dao mang sắc mặt tái nhợt được ôm trở lại sương phòng, bọn người Chi Song đều sợ hết hồn, sau khi nghe thuật lại nguyên nhân, vội vàng thu xếp người ổn thỏa, nấu bát canh gừng.

"Ma ma, thật sự phải báo cáo tình hình cho lão gia và phu nhân?" Chi Hủy nhỏ giọng hỏi.

Nghiêm ma ma dịch dịch góc chăn, xoay mặt nhìn về phía Dung Nhất.

Tay phải của Dung Nhất co lại thành quyền: "Chuyện này ta sẽ phải người báo cho Quận chúa, là sơ sót của chúng ta, chúng ta nhất định cam tâm chịu phạt."

Minh Thừa Huy đột nhiên mở miệng nói: "Theo ta thấy, hãy cho biểu muội uống canh gừng trước, đợi cô bé tỉnh lại xem tình hình như thế nào rồi nói sau, nếu không có chuyện gì, vậy thì không cần quấy rầy Hoa đại nhân vào lúc này, dù sao đây cũng là thời điểm bọn họ đang rất bận rộn, nếu như uống canh gừng rồi mà vẫn còn lên cơn sốt, dĩ nhiên là phải xuống núi mời một đại phu, thuận tiện thông báo cho bọn họ biết sự tình."

Nghiêm ma ma suy nghĩ một hồi, lúc ra cửa, phu nhân đã dặn đi dặn lại rất nhiều lần, vậy mà vừa tới nơi đã xảy ra chuyện lớn như thế, chỉ sợ cuồng phong bão táp đang chờ đợi, nếu như người tỉnh lại không có chuyện gì, nói không chừng sẽ dễ dàng xử lý hơn.

"Như thế cũng tốt, cũng vì lão gia phu nhân lo lắng mình quá bận rộn không thể để ý tiểu thư, mới để tiểu thư lên núi chơi vài ngày, nếu không có chuyện gì lại quấy rầy bọn họ, cũng không tốt, đợi sau khi tiểu thư tỉnh lại, quan sát tình hình thật kỹ rồi hãy nói."

Minh Thừa Huy nghe vậy, âm thầm khẽ cười, lặng lẽ quan sát tiểu nha đầu đưa đầy bốn tuổi đang nằm trên giường, bản thân lại lớn hơn cô bé tròn mười ba tuổi, thật sự rất khó tin những gì lão gia kia mới vừa nói.

"Theo ta thấy, người và tiểu nha đầu này vậy mà có chút duyên phận vợ chồng đấy."

Trong lòng Minh Thừa Huy kích động không nhỏ, còn cảm thấy có chút buồn cười.

Hắn biết rất rõ sau khi tiểu nha đầu này ra đời, Trí Viên Đại Sư đã phán số mệnh của cô bé sau này chính là 'Phượng lâm thiên hạ', nhưng trong vô hình

hắn đã bị loại ra khỏi vị trí người thừa kế, thế nhưng hắn lại không muốn dễ dàng nhận thua như vậy, nghĩ đến canh bạc lần này, hắn mới thỉnh chí đi tới Tô Châu, phụ hoàng hắn cũng biết rõ hắn sẽ không hết hy vọng đơn giản như vậy, cho nên mới thỏa mãn nguyện vọng này của hắn.

Hắn cũng biết sau khi mình hồi kinh, chỉ sợ sẽ phải đối mặt với đại hôn phong vương, là tình huống nói lời tạm biệt mãi mãi với vị trí kia, nhưng câu nói của vị lão giả được Trí Thông đại sư tôn xưng là sư phụ, đã khiến cho lòng hắn dậy sóng.

Chẳng lẽ nói, hắn, quả thật chính là thiên định quân vương?

"Canh gừng tới rồi, mau mau, nhanh chóng cho tiểu thư uống vào." Chi Hủy bưng canh gừng bước nhanh đến.

Nghiêm ma ma từ từ đỡ người trên giường dậy, để cho bé tựa vào trong ngực bà, nhẹ giọng trấn an: "Tiểu thư ngoan nào, chúng ta uống canh gừng nhé, sẽ không ngã bệnh, ngoan ngoãn uống hết nha."

Chi Hủy khăn trương múc một muỗng, từ từ đưa đến miệng Hoa Mộ Dao, nhưng làm như thế nào cũng không thể khiến cho bé há miệng.

"Xưa nay tiểu thư sợ nhất là uống những thứ có mùi vị, trước kia có lão gia phu nhân và hai vị thiếu gia, dụ dỗ thật lâu mới có thể miễn cưỡng uống hai hớp, hiện tại phải làm sao đây?" Chi Tú lo lắng nói.

Nhìn đáng vẻ bỏ tay hết cách của mấy người bọn họ, ánh mắt Minh Thừa Huy lóe lên: "Không bằng để ta thử xem."

Cả đám đồng loạt quay đầu, mang thái độ hoài nghi nhìn hắn.

"Lúc ta còn nhỏ cũng sợ nhất là uống mấy thứ này, khi đó mẫu phi luôn dụ dỗ ta...ta nghĩ, thử nhìn một chút cũng tốt."

Nghiêm ma ma suy nghĩ một lúc, rồi đứng dậy. "Vậy thì làm phiền Đại hoàng tử rồi."

Minh Thừa Huy đỡ lấy cô bé, khi bàn tay hắn chạm vào cánh tay của bé, hắn cảm nhận được sự mềm mại non nớt, mịn màng của làn da tiểu hài tử, nhất thời khiến cho hắn không nổi buột tay, bộ đồ ngủ màu hoa đào bé đang mặc trên người, làm nổi bật gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt không huyết sắc của bé, lông mi dài rậm đen mượt, làm cho người ta không nhận được muốn biết khi đôi mắt đó mở ra sẽ lấp lánh như thế nào.

"Ngaoan, Chiêu Nguyệt nghe lời nào, ngaoan ngoan uống cho hết, thân thể sẽ tốt hơn, huynh biết Chiêu Nguyệt nghe lời nhất mà, muội nhất định không muốn để cha nương lo lắng đúng không? Nếu để bọn họ biết muội bị bệnh, như vậy sẽ thương tâm biết bao nhiêu, Chiêu Nguyệt là một tiểu hài tử ngaoan nhất, hiếu thuận nhất, thân thiết nhất, chúng ta ngaoan ngoan uống canh gừng nào." Minh Thừa Huy hạ giọng, dịu dàng dụ dỗ.

Hoa Mộ Dao cảm thấy có một người nào đó đang thì thầm ở bên tai mình, giọng nói này có chút quen thuộc, lại thật xa lạ, là phụ thân sao, hay là ca ca? Bé đã ngã bệnh rồi ư, mọi người nhất định sẽ rất lo lắng, rất sốt ruột, bé không muốn để mọi người đau lòng, bé rất muốn mở mắt ra nói với mọi người rằng bé không sao đâu.

Giọng nói bên tai lại vang lên một lần nữa, cuối cùng Hoa Mộ Dao cũng nghe lời há miệng ra, Chi Hủy nhân cơ hội vội vàng đút vào một muỗng canh gừng, đã mở miệng một lần, những lần sau cũng thuận lợi hơn, chỉ chốc lát, hơn phân nửa bát canh gừng đã vào trong bụng, cơ thể Hoa Mộ Dao cũng bắt đầu nóng lên.

"Uống canh gừng xong, cơ thể tỏa nhiệt là một hiện tượng tốt, đợi sau khi tỉnh lại sẽ không có chuyện gì."

Minh Thừa Huy nhẹ nhàng đặt bé lại trên giường, đắp chăn cẩn thận, có lẽ ngay cả bản thân hắn cũng không phát hiện, động tác của mình lúc này có bao nhiêu dịu dàng, đầy mắt mang theo mấy phần thương tiếc có bao nhiêu rõ ràng.

"Nếu không phải Đại hoàng tử kịp thời cứu giúp, không biết hiện tại tiểu thư sẽ như thế nào nữa, dù có thế nào, phần ân tình này của Đại hoàng tử, nô tỳ nhất định sẽ ghi nhớ, nhưng... về phía lão gia phu nhân... nô tỳ cũng sẽ không thể nói bất cứ điều gì." Lúc này cân cân lòng Nghiêm ma ma đã có chút nghiêng về phía Đại hoàng tử, hắn đã cứu Hoa Mộ Dao, nói theo phương diện khác, cũng coi như đã cứu đám hạ nhân bọn họ.

Minh Thừa Huy khẽ nhếch môi, nâng người dậy: "Ma ma khách khí rồi, Chiêu Nguyệt cũng là biểu muội của Bản hoàng tử, dĩ nhiên ta không thể trở mặt nhìn cô bé xảy ra chuyện, còn về những chuyện kia... Ma ma có thể hầu hạ biểu muội thật tốt, dĩ nhiên là đủ rồi."

Tinh thần Nghiêm ma ma khẽ run, dường như ý thức được ý đồ thật sự của hắn, vẻ mặt đột biến, nhưng không dám ngẩng đầu lên nhìn.

"Sư phụ, trận pháp này của người, lần này thật sự đã gây nên họa lớn." Trí Thông đại sư cười khổ nói.

Lão già đang gặm một cái đùi gà, không thèm để ý chút nào nói: "Người đó, so với tiểu tử Trí Viên kia thì người thông minh hơn, nhưng có một điểm người không bằng nó, cái gì gọi là thuận thiên mà đi, sao người vẫn thích làm mấy chuyện vô bổ."

"Sư phụ, con vốn là con dân Đại Lương, không muốn nhìn thấy một ngày nào đó Đại Lương rơi vào tình cảnh sinh linh đồ tể." "

Lão già liếc hắn một cái: "Người thật là cứ thích làm rối loạn nhân tâm, ai nói cho người biết Đại Lương sẽ sinh linh đồ tể hả?"

Trí Thông đại sư ngăn người: "Mấy năm trước, đệ tử đã tự bốc một quẻ, trên bầu trời, cách sao Tử Vi không xa, có ba ngôi sao mới đột nhiên tỏa sáng,

khiến cho ánh sáng của sao Tử Vi lập tức mờ dần, đây chẳng phải là điềm báo thiên hạ đại loạn sao, hơn nữa số mệnh của vị Chiêu Nguyệt Huyện chủ đó, chẳng phải là người mê hoặc thể gian, làm rối loạn quốc gia hay sao."

Lão giả trực tiếp cầm đùi gà đang ăn trên tay gỗ lên đầu Trí Thông đại sư: "Đều nói tóc dài não ngắn, người cũng đâu có tóc, sao kiến thức lại hạn hẹp như vậy? Người nào nói cho người biết loại tình tượng này là thiên hạ đại loạn hả? Mặc dù dị tính mọc lên, để tính âm đậm, nhưng người lại không phát hiện cách đó không xa, một ngôi sao nhỏ lóe sáng, người chỉ thấy tướng mệnh 'hoặc thể loạn quốc' của cô bé, lại chưa từng chú ý tới mệnh cách 'phượng lâm thiên hạ' của cô bé."

Trí Thông đại sư nghe vậy, không khỏi nhíu mày, dường như đang nghiền ngẫm rất nghiêm túc lời sư phụ vừa nói: "Ý của sư phụ là?"

Lão giả tiếp tục cắn một miếng thịt gà: "Ý của vị sư chính là mùi vị thịt gà này quả thực không tồi, trở về mang tới đây cho vị sư thêm hai con nữa."

Trí Thông đại sư dờ khóc dờ cười, suy nghĩ trong lòng cũng dần dần thay đổi trong vô thức.

Đến gần tối, rốt cuộc Hoa Mộ Dao cũng tỉnh lại.

"Tiểu thư, tiểu thư người tỉnh rồi!" Chi Tú đang ở bên cạnh thêu hoa đào lên y phục mới cho Hoa Mộ Dao, đột nhiên nghe thấy trên giường truyền đến một tiếng 'um' rất khẽ, vội vàng gác lại công việc trong tay, chạy tới.

Hoa Mộ Dao chậm rãi mở mắt, nhìn căn phòng quen thuộc nhưng xa lạ này, khẽ nhíu nhíu mày: "Đây là nơi nào vậy?"

Giọng nói còn hơi khàn khàn, Chi Tú vội vàng chạy đến cái bàn bên cạnh rót cho bé một chén nước: "Tiểu thư uống từ từ thôi."

"Chi Tú, ta bị sao vậy?" Ấn tượng của Hoa Mộ Dao chỉ dừng lại tại thời điểm cây cầu bắt ngờ sập xuống, bé bị rơi xuống trong nước, vừa nhớ lại cảnh tượng đó, cả người bé đột nhiên run rẩy, liền chui vào trong chăn.

Chi Tú thấy vậy, vội vàng hốt hoảng hỏi: "Tiểu thư làm sao vậy? Có phải có chỗ nào không thoải mái hay không?"

Hoa Mộ Dao nhìn Chi Tú bằng ánh mắt đỏ hoe, giọng nghèn nghẹn nói: "Chi Tú, ta sợ --"

Nhất thời, Chi Tú cảm thấy tay chân luống cuống, dù sao nàng cũng chỉ là một tiểu nữ hài tử mới vừa mười tuổi.

Nghiêm ma ma nghe thấy trong phòng có tiếng khóc, vội vàng chạy vào, liền nhìn thấy tiểu nhân nhi trên giường ôm chăn khóc nức nở nghẹn ngào, cả trái tim như bị bóp nghẹt: "Tiểu thư của ta ơi, làm sao vậy?"

Hoa Mộ Dao ngẩng đầu lên, ánh mắt lấp lánh nước nhìn Nghiêm ma ma, khiến trái tim của bà như tan vỡ: "Ma ma, con thật sự rất sợ, hức --"

Nghiêm ma ma vội vàng ôm bé vào trong lòng, vừa nhẹ nhàng vỗ về lưng bé, vừa trấn an: "Tiểu thư đừng sợ, ma ma ở đây, không sợ, đều qua hết rồi."

Hoa Mộ Dao thút thít nói: "Cầu . . . cầu sập, nước, đều là nước, con sợ lắm."

"Không sao, không sao, đều là lỗi của ma ma, ta nên liên tục đi theo tiểu thư, nếu không tiểu thư cũng sẽ không gặp phải tai nạn lớn như vậy." Nghiêm ma ma nói, hốc mắt cũng đỏ lên.

Ngay vào lúc này, một chuỗi âm thanh ột ột vang lên ở trong phòng, Hoa Mộ Dao lập tức vùi người vào ngực Nghiêm ma ma, nụ cười cũng xuất hiện trở lại trên gương mặt bà: "Tiểu thư cũng đã hơn nửa ngày chưa ăn gì, nên đói bụng rồi, Chi Tú ra ngoài kêu người khản trương mang thức ăn vào đây."

Phòng bếp nhỏ cũng đã sớm chuẩn bị xong thức ăn, vẫn để trên lò giữ ấm, chính vì đói bé tỉnh lại là có thể nhanh chóng ăn được.

Đến khi Hoa Mộ Dao rửa mặt xong, đám người Chi Hủy bụng thức ăn đến, theo sau còn có một người.

Hoa Mộ Dao nhìn nam nhân xa lạ kia, một thân y phục xanh đen, một đôi mắt phượng ẩn chứa nụ cười thần nhiên.

Hoa Mộ Dao khẽ nghiêng nghiêng đầu suy nghĩ: "Ma ma, hắn ta là ai vậy?"

Nghiêm ma ma nhìn thấy Minh Thừa Huy, vội vàng khẽ nhún người: "Gặp qua Đại hoàng tử."

"Đại hoàng tử?" Hoa mộ Dao hơi kinh ngạc, nhìn Minh Thừa Huy từ trên xuống dưới, giọng nói có phần tiếc nuối: "Huynh chính là vị Đại hoàng tử đã làm hại Chi Song bị phạt sao? Xem ra cũng đâu có đẹp mắt như Chi Song đã nói."

Hoa Mộ Dao là một thành viên hiệp hội về ngoại tuyệt đối, từ nhỏ cô bé đã lớn lên bên cạnh những lời tán dương, tự cảm thấy những món đồ đẹp nhất trên thế gian này mới xứng với mình, cho nên, y phục bé mặc, những món đồ mà bé dùng đều là từ tinh xảo đến tinh xảo.

Mặc dù Minh Thừa Huy mang dáng vẻ quân tử nhẹ nhàng, nhưng đã thường thấy qua phong thái nho nhã của phụ thân, quân tử sáng loáng của đại ca, phong lưu tiêu sái của nhị ca, thì đối với loại tướng mạo này, thật sự có chút khó vừa mắt.

Chi Song nghe xong lời này, cả người lập tức xấu hổ, với thân phận của Đại hoàng tử, sao có thể nói hấn làm hại mình bị phạt, đây không phải là muốn cho mình bị phạt thể thảm hơn sao, co rúm người lên lén liếc về phía Minh Thừa Huy, hy vọng hấn đừng để bụng những lời này.

Quả thật Minh Thừa Huy cũng không để bụng, lúc này hấn, đang đánh giá đôi mắt lần đầu tiên mình nhìn thấy, chúng vẫn còn hơi sưng đỏ, cũng là một đôi mắt phượng giống như hấn, nhưng lại mang đến cảm giác rất khác, nhu mì mềm mại nhìn người, khiến cho người hận không thể dâng toàn bộ thể giới đến trước mặt bé, quả thật không hề giống như trong tưởng tượng của hấn, không, có lẽ còn tạo cho người ta nhiều cảm xúc hơn.

"Dáng vẻ của huynh khiến Chiêu Nguyệt Huyền chủ thất vọng sao?" Minh Thừa Huy trêu ghẹo nói.

Hoa Mộ Dao trực tiếp đi thẳng tới bàn bắt đầu ăn, ngoại trừ cái đẹp thì bé thích ăn nhất, đói bụng hơn nửa ngày thật sự là không được.

Miệng nhai nhóp nhép, bé ngẩng đầu liếc Minh Thừa Huy một cái: "Coi như huynh cũng tự biết mình."

Đám người Nghiêm ma ma vẫn đứng bên cạnh lo lắng đề phòng, tuy rằng nói thân phận của tiểu thư nhà mình quả thật rất tôn quý, nhưng dù sao đối phương cũng là hoàng tử, là nhi tử của hoàng thượng, ngộ nhờ câu nói kia không ổn, tiểu thư có thể không có việc gì, nhưng hạ nhân bọn họ không thể không gặp phải tai ương.

Trong mắt Minh Thừa Huy, hai má căng phồng lên của Hoa Mộ Dao, có vẻ đặc biệt đáng yêu.

"Muội đối đãi với ân nhân cứu mạng của mình như vậy sao?"

Miệng Hoa Mộ Dao hoạt động liên tục không ngừng nghỉ, nghi ngờ nhìn về phía Nghiêm ma ma, tình huống gì thế này, tự nhiên lôi ra một ân nhân cứu mạng?

Tiểu kịch trường:

Minh Thừa Huy (nhú mày): Muội báo đáp ân nhân cứu mạng của mình như vậy sao?

Hoa Mộ Dao (cười như không cười): Vậy. . . . không bằng ta lấy thân báo đáp?

Minh Thừa Huy (sáng mắt): Được được!

Hoa Mộ Dao (tiểu sái xoay người): Chờ ta có địa lời rồi hãy nói.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thị Chiêu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Huy Ca Ca

Sau khi biết rõ nguyên nhân tất cả sự tình, cả người Hoa Mộ Dao khó chịu một cách lý lẽ, đối với việc bản thân chưa rõ chân tướng đã buông lời trách móc người khác, bé cảm thấy vô cùng hối hận.

Trước đó, ấn tượng của Hoa Mộ Dao đối với Minh Thừa Huy có thể nói là không được tốt lắm.

Bởi vì sự xuất hiện của hấn, đã làm hại bé buộc phải ở lại trong viện từ nhỏ bé của mình, không được phép ra ngoài, ngay cả mẫu thân bình thường đều cùng dùng điểm tâm với bé cũng trở nên bận rộn khác thường, muốn gặp mặt một lần cũng khó khăn.

Tiếp đó, cũng bởi vì hấn, làm hại Chi Song đại nha hoàn bên cạnh mình bị phạt, mặc dù cuối cùng hình phạt đó cũng không được áp dụng xuống, nhưng trong lòng bé không tránh khỏi có chút không thoải mái.

Bởi vì từ trước tới nay, bé vẫn luôn được phụ mẫu và huynh trưởng nâng niu trong lòng bàn tay, nuông chiều đến mức độ nếu bé muốn ngôi sao tuyệt đối sẽ không hái mặt trăng cho bé. Thế nhưng bỗng đâu lại xuất hiện một người còn lợi hại hơn bé, khiến phụ mẫu bé nơm nớp lo sợ, thậm chí chỉ vì vụng trộm đàm luận một câu về hấn, đã phải chuốc lấy trừng phạt nặng như vậy, người này khiến tận đáy lòng bé không được vui.

Dĩ nhiên, tất cả những điều này Minh Thừa Huy đều không biết, nếu không nhờ lần này hấn ra tay tương trợ, Hoa Mộ Dao cũng thay đổi cách nhìn đối với hấn ở một mức độ nhất định, e rằng cả đời hấn sẽ phải mang trên lưng cái tội bị chán ghét.

"À ừ... đa tạ huynh đã cứu muội." Hoa Mộ Dao cúi đầu, cảm thấy không được tự nhiên.

Minh Thừa Huy nhìn dáng vẻ gần như muốn chôn đầu xuống đất của bé, trong lòng buồn cười: "Được rồi, ta đây cứu người ngược lại đã khiến cho người ta ghét, ai bảo muội là tiểu biểu muội của ta chứ, như vậy đi, nếu muội chịu gọi ta một tiếng Huy ca ca, ta sẽ tha thứ cho muội."

Hoa Mộ Dao ngẩng đầu lên, ánh mắt mang theo vài phần nghi hoặc nhìn hấn, sao bé có cảm giác chuyện này có gì đó không đúng lắm, tại sao bé lại muốn hấn tha thứ chứ, nhưng quả thật hấn đã cứu bé, mà khi này bé còn nói hấn như vậy, mặc dù dáng dấp của hấn không được đẹp mắt như cha và ca ca, nhưng..., nói thế nào đây nhỉ, cũng không đến nỗi khó coi, vậy, vậy bé sẽ cố gắng đáp ứng hấn là được.

"Huy ca ca!"

Nghe được tên của mình thoát ra từ cái miệng bé bé xinh xinh, giọng nói mềm mại êm ái, lần đầu tiên Minh Thừa Huy có cảm giác tên của mình lại dễ nghe đến như vậy, so với tiếng gọi đại hoàng huynh mà bọn muội muội ở trong cung gọi hấn, thì dễ nghe gấp vạn lần.

"Khụ khụ." Minh Thừa Huy cố gắng che giấu vẻ không tự nhiên của mình. "Cái đó, sau này cứ gọi ta như vậy là được."

Hoa Mộ Dao mở trừng hai mắt, uất ức nói: "Nhưng nương nói huynh là hoàng tử, lần trước Chi Song vụng trộm nói về huynh, liền bị nương phạt một trận đấy."

Chi Song nghe xong, liền rùng mình một cái, tiểu thư tốt của ta ời, tiểu tử tông của ta à, chúng ta có thể không nói chuyện này có được hay không, không phải người thật sự cảm thấy nô tỳ không chịu phạt thì trong lòng không vui chứ.

Minh Thừa Huy thân nhiên liếc Chi Song một cái, khiến nàng suýt chút nữa đã xui lợ tại chỗ, rồi quay đầu lại cười với Hoa Mộ Dao: "Nàng ta cũng chỉ là một hạ nhân, sao có thể đánh đồng với muội, huống chi mặc kệ là về phía Đại trưởng công chúa, hay từ phía Hoa phủ bên kia, chúng ta cũng là thân thích, ta gọi muội một tiếng biểu muội, muội gọi ta là một tiếng biểu ca, tất nhiên không quá đáng."

Hoa Mộ Dao nghiêng đầu suy nghĩ một lúc, có vẻ như cũng có đạo lý.

Mặc dù Thành Thị đã nhiều lần dặn dò đừng quá thân cận với hoàng tử, bọn họ là những người hi nộ vô thường, chỉ một câu đã có thể lấy mạng người khác.

Nhưng vì được người bên cạnh sủng ái từ nhỏ, bản thân lại là huyện chủ ngự phong, tuổi tác lại còn quá nhỏ, đối với những thứ gọi là quyền thế này hoàn toàn không hiểu biết quá sâu, nếu đối phương là biểu ca của bé, tiếng gọi Huy ca ca này, dĩ nhiên là không quá đáng.

"Huy ca ca! Tốt quá, muội lại có thêm một người ca ca." Hoa Mộ Dao không chút do dự gọi một tiếng, trên mặt bé hiện lên mấy phần vui mừng, vội vàng xòe bàn tay ra.

"Làm gì vậy?"

"Lẽ vật đó, có một người vừa xinh đẹp vừa đáng yêu lại thông minh làm muội muội, chẳng lẽ huynh không cần tặng lễ vật sao? Mỗi lần đại ca và nhị ca từ thư viện trở về cũng đều mang cho muội lễ vật đấy." Hoa Mộ Dao vừa dứt lời, cái miệng nhỏ nhắn không hài lòng trề ra, mức độ hảo cảm đối với Minh Thừa Huy mơ hồ có khuynh hướng giảm xuống, một ca ca keo kiệt như vậy, còn lâu bé mới muốn.

Minh Thừa Huy nghe vậy, liền nở nụ cười, trực tiếp tháo một khối ngọc bội đang đeo bên hông xuống, thả vào lòng bàn tay của bé. "Không có chuẩn bị trước, miếng ngọc bội này tặng cho biểu muội vậy."

Bàn tay bé nhỏ của Hoa Mộ Dao lật tới lật lui khối ngọc bội, đôi mắt sáng lấp lánh, đối với một người quen tiếp xúc với đồ cao cấp từ nhỏ như bé, ngọc bội này, đích xác là một món đồ tốt: "Huynh gọi muội là Đào Nhi được rồi, ca ca muội đều gọi như vậy."

Minh Thừa Huy nghe vậy, nụ cười trên mặt càng sâu hơn, rất thuận theo gọi: "Đào nhi." Trong lòng hấn suy nghĩ, quả thật là một cái tên hay, gương mặt như đào nguyệt, vô cùng thích hợp.

Hoa Mộ Dao đưa món đồ cho Chi Tú, rồi phân phó: "Đặt đồ vật vào trong cái hộp nhỏ cho ta nha."

Cái gọi là hộp nhỏ, chính là nơi Hoa Mộ Dao cất giữ những món đồ tốt mà bé đã vơ vét hàng ngày từ chỗ phụ mẫu và huynh trưởng.

Chi Tú thận trọng nhận lấy khối ngọc bội, khẽ sờ nhìn về phía Nghiêm ma ma.

"Ngọc bội đó là đồ vật bên người của Đại hoàng tử, dĩ nhiên là vô cùng quý trọng, sao có thể tùy tiện tặng cho người khác, vẫn xin phiền Đại hoàng tử lấy lại." Nghiêm ma ma vội vàng nói, vẻ mặt đã hơi nặng nề.

Minh Thừa Huy nhàn nhạt liếc nhìn Nghiêm ma ma: "Năm xưa từng gặp qua ma ma ở chỗ Hoàng tổ mẫu, vẫn còn nhớ hình như trong cung ma ma còn có một diệt nữ nhi, không biết có phải là như vậy hay không?" Nghiêm ma ma hốt hoảng nhìn về phía Minh Thừa Huy, nhưng chỉ thấy trên mặt hấn là nụ cười lạnh nhạt, giống như những lời hấn vừa nói ra hết sức bình thường.

"Lão nô..... Lão nô đã hiểu."

Chi Tú nhìn thấy dáng vẻ của Nghiêm ma ma, âm thầm thở dài, cầm đồ xoay người rời đi.

"Thời gian không còn sớm, ta phải trở về rồi, Đào Nhi cũng nghỉ ngơi cho thật tốt nhé."

"Huy ca ca phải về nhà muội sao? Vậy có thể đừng nói chuyện của muội cho cha nương hay không, muội biết rõ nếu để cha nương biết được, nhất định

sẽ rất lo lắng cho muội." Hoa Mộ Dao nói mang theo vài phần khăn cầu.

Một đôi mắt như vậy nhìn người, sao người có thể không đáp ứng yêu cầu của bé: "Được, muội ngoan ngoan nghe lời, cũng đừng chạy lung tung."

Hoa Mộ Dao cười ngọt ngào: "Muội biết rồi, đa tạ Huy ca ca."

Minh Thừa Huy quét mắt nhìn hạ nhân đang hầu hạ trong phòng, nhàn nhạt mở miệng: "Nếu muội ấy xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, chắc các người cũng biết kết quả của mình rồi chứ, làm hạ nhân nên có tự giác của hạ nhân, hầu hạ chủ tử cũng không xong, giữ lại các người còn có tác dụng gì chứ."

Minh Thừa Huy không hồ là hoàng tử, chỉ nói nhàn nhạt đôi ba câu, thì người trong phòng đã sợ đến không dám lên tiếng, toàn thân run rẩy.

Hoa Mộ Dao lặng lẽ bĩu môi một cái, nhưng cũng không lên tiếng, mặc dù tuổi bé còn nhỏ, nhưng cũng đã được Thành Thị dạy qua, chủ tử chính là chủ tử, hạ nhân chính là hạ nhân, chủ tử đối xử tốt với bọn họ, đó là vinh hạnh của bọn họ, nếu vì vậy mà không biết thân biết phận của mình, như vậy kết cục của hạ nhân rất rõ ràng.

Cho nên nói, khi Thành Thị khiển trách hạ nhân, bé chưa bao giờ nhúng tay.

Minh Thừa Huy vừa xuống tới chân núi, liền nhìn thấy Ngạn Thanh đang chờ ở đó.

"Ái chà, ta còn tưởng tối nay người vui đến quên cả trời đất rồi chứ." Ngạn Thanh trêu ghẹo.

Minh Thừa Huy lạnh nhạt nhìn hán một cái, không trả lời, tiếp tục đi thẳng về phía trước.

Ngạn Thanh vội vàng bước theo: "Này này, người làm người như vậy không được, qua cầu rút ván như vậy không được. Nhưng mà, tiểu nha đầu kia chính là Chiêu Nguyệt Huyện chủ trong truyền thuyết đó sao?"

Ngạn Thanh nghiêng đầu nhìn Minh Thừa Huy, thấy hán vẫn không chịu mở miệng, nên tiếp tục đọc thoại: "Theo ta thấy vị kia nhà người thật sự quá hồ đồ, cũng chỉ vì câu nói của một lão hòa thượng, đã nhất định cho rằng nha đầu kia là mệnh hoàng hậu sao? Theo ta thấy rõ ràng chỉ là một tiểu nha đầu ngu ngốc mà thôi. Hơn nữa, coi như lão hòa thượng kia nói sự thật, như thế nào cũng không thể là người, không phải người lớn hơn cô bé mười mấy tuổi sao, mặc dù ặc.... phụ thân của cô bé cũng lớn hơn người sáu bảy tuổi, nhưng vậy thì có thể như thế nào, trong hậu viện của cha người không phải còn nhỏ hơn sao, sao đến phiên người thì một chút hi vọng cũng không cho, theo ta thấy người liền....."

Minh Thừa Huy nghe Ngạn Thanh lẩm bẩm, không khỏi nhíu mày, hán lạnh lùng nói: "Vị sự phụ của Trí Thông đại sư vừa rồi đã nói với ta, ta với cô bé đó có duyên phận phu thê."

"Người nhất định phải tạo ra một thành tích, để cho phụ thân người biết không chọn người là sai lầm của ông ấy.... Haiz, không đúng, người mới vừa nói cái gì?" Ngạn Thanh đột nhiên tròn mắt hỏi.

"Người không nghe thấy thì thôi."

"Này này, không được, cái này không thể được, người mới vừa nói cái gì mà duyên phận phu thê, thật hay giả? Mau nói cho ta biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nha đầu kia mới ba bốn tuổi, người không thật sự xuống tay đấy chứ, hơn nữa khi người trở lại kinh thành sẽ phải chuẩn bị cho đại hôn, không phải là ta đã kích người... người và nha đầu kia tuyệt đối không thể nào, lão nhân kia nhất định đã lừa gạt người."

Minh Thừa Huy bất ngờ dừng bước, làm hại Ngạn Thanh đang đuổi theo phía sau, không cẩn thận đâm sầm vào lưng hán, nhìn ánh mắt âm u sâu không thấy đáy của hán, không khỏi khoanh tay trước ngực, khiếp sợ nói: "Người muốn làm gì? Ta nói cho người biết, ta.... ta bán nghệ không bán thân đâu!"

Cảm thấy ánh mắt Minh Thừa Huy càng lúc càng kinh khủng, Ngạn Thanh rút cổ một cái, vừa khóc vừa nói: "Ta..... Ta thích nữ nhân, người..... Được rồi, người chờ một chút, nhưng phải nhẹ nhàng nha, đây là lần đầu tiên của người ta đấy."

Minh Thừa Huy khinh bỉ nhìn hán: "Nếu người cứ tiếp tục nói hư nói vượn, ta sẽ cho Lô Văn đến đây bồi người."

Ngạn Thanh vừa nghe đến cái tên này, lập tức bị dọa đến lui về sau mấy bước: "Đừng, người tuyệt đối đừng để cho nàng ta tới đây, ta nhận sai vẫn không được sao."

Ngạn Thanh vừa nghe đến cái tên đó, trước mắt liền hiện lên hình ảnh một nữ nhân, hai tay nàng ta cầm hai cây búa, hán tử như thế này, không muốn được không?

"Người đi điều tra một chút, rốt cuộc lão đầu phía sau núi kia là ai, ông ta và Trí Thông đại sư có quan hệ gì." Minh Thừa Huy phân phó.

Ngạn Thanh không sợ chết phản bác: "Người thật sự vẫn tin lời của ông ta à?"

Tiếp nhận ánh mắt lợi hại của Minh Thừa Huy, hán vội vàng sửa lại: "Ta lập tức đi điều tra, nhất định sẽ moi ra hết tổ tông ba đời nhà ông ta cho người."

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thị Chiêu Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Hồi Phủ

Đến khi Thành Thị và Hoa Tường Ngọc thu xếp gần như toàn bộ công việc, đón Hoa Mộ Dao từ Phổ Đà tự trở về, mới phát hiện chuyện bọn họ lo lắng thật sự đã xảy ra.

"Cha -- nương --"

Thành Thị ôm nữ nhi mềm mại vào trong lòng, vẻ mặt phức tạp nhìn về phía nam tử đang đứng bên cạnh.

"Không phải Đại hoàng tử đang đi du ngoạn sao, không biết như thế nào lại gặp phải phải tiểu nữ?" Hoa Tường Ngọc cố gắng giữ vững tinh thần, truy hỏi như đối diện với kẻ địch.

Minh Thừa Huy có thể lý giải thái độ của bọn họ đối với hắn, khẽ nhếch môi: "Nghe nói đúng lúc Trí Thông đại sư cũng vân du đến Phổ Đà tự, mấy ngày nay ta đến bãi phỏng đại sư."

Trong nháy mắt, sắc mặt Thành Thị đen lại, đây không phải là nàng đã đưa nữ nhi vào hang sói hay sao, theo tình huống trước mắt, e rằng hai người đã sớm gặp mặt, thậm chí còn nói chuyện luôn rồi.

"Trí Thông đại sư?" Về mặt Thành Thị kinh sợ.

"Chính thế." Minh Thừa Huy khẽ gật đầu.

Thành Thị có chút do dự: "Nếu biết Trí Thông đại sư ở đó, mấy ngày trước, ta đã đưa Đào Nhi qua, không biết hiện tại Trí Thông đại sư có còn ở đó hay không?"

"Hôm qua Đại sư đã đi rồi."

Trên mặt Thành Thị xuất hiện mấy phần tiếc nuối, lại nghĩ đến mấy ngày qua hai người đều ở trong chùa, quả thực hối hận không chịu nổi: "Không biết mấy ngày nay tiểu nữ có quấy rầy Đại hoàng tử không, tiểu nữ không tốt, nếu có gì đắc tội, mong Đại hoàng tử thứ tội."

Minh Thừa Huy vội vàng nói: "Biểu cô nói gì vậy, Đào Nhi vốn là biểu muội của ta, đều là người một nhà, sao lại đề cập đến đắc tội hay không đắc tội, còn nữa, Đào Nhi thông minh đáng yêu như vậy, ta thích còn không kịp đấy."

Lần này không chỉ có Thành Thị, Hoa Tường Ngọc cũng đen mặt, người thích? Thích cũng vô dụng, lớn hơn nhiều tuổi như vậy, muốn trâu già gặm cỏ non hả, tuyệt đối không có khả năng.

"Nương, Đào Nhi ngoan lắm cơ, Huy ca ca cũng khen Đào Nhi nghe lời nhất hiểu chuyện nhất đó." Hoa Mộ Dao nằm trong ngực Thành Thị bất mãn nói, nương chỉ biết nói xấu bé thôi.

"Huy ca ca?" Sắc mặt Thành Thị kinh hoàng, trong lòng bắt đầu xuất hiện cảm giác không ổn, tuy nữ nhi còn nhỏ tuổi, nhưng đúng là trừ người trong nhà ra thì rất khó thân cận với người khác, sao chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, lại xuất hiện thêm một Huy ca ca.

Trong lòng Minh Thừa Huy đắc ý, nhưng trên mặt hắn vẫn là biểu hiện lạnh nhạt: "Khi Đào Nhi vừa tới Phổ Đà tự đã xảy ra một số chuyện, ta trùng hợp gặp phải liền giúp một tay, hướng chi ta vốn là biểu ca của Đào Nhi, gọi như vậy cũng không sai."

"Cái này sao có thể được." Hoa Tường Ngọc căng thẳng, vội vàng nói.

Minh Thừa Huy khoát tay ngăn lại, mang biểu cảm không ngờ hỏi: "Hoa đại nhân đây là có ý gì, Đào Nhi là Chiêu Nguyệt Huyện chủ Phụ hoàng ngự phong, chẳng lẽ Bản hoàng tử còn không nhận nổi một tiếng ca ca này hay sao?"

"Hạ quan không có ý này." Hoa Tường Ngọc giải thích. "Mong Đại hoàng tử thứ tội."

Nhìn dáng vẻ luống cuống của phụ thân mình, trong lòng Hoa Mộ Dao mất hứng, ánh mắt có chút buồn bã và chỉ trích nhìn về phía Minh Thừa Huy.

Minh Thừa Huy lập tức chấn động, vì bản thân nhất thời muốn sáng khoái, lại quên đối phương không phải là một người bình thường, nhất là ở trong lòng cô bé địa vị của người nhà là quan trọng nhất, vất vả lắm mới tạo nên một hình tượng tốt đẹp, ngàn vạn lần không thể thất bại trong gang tấc.

"Hoa đại nhân nói gì vậy, mẫu phi chỉ có ta là hài tử, mặc dù trong cung có không ít công chúa, nhưng trong hậu cung, những người được gọi là muội muội lại vô cùng xa cách, Đào Nhi hiểu chuyện như vậy, đáng yêu như vậy, dĩ nhiên trong lòng ta rất thích."

Bấy giờ Hoa Tường Ngọc mới từ từ thở phào nhẹ nhõm, lời này có nghĩa vị Đại hoàng tử này muốn đối xử với Đào Nhi như muội muội, cũng đúng, hiện tại Đào Nhi chỉ là một tiểu hài tử, Đại hoàng tử cũng lớn như vậy rồi, đại hôn sẽ lập tức được cử hành, có thể nào đi nữa cũng không trở thành đối tượng ăn quà cưới?

Phi phi phi, suy nghĩ lung tung cái gì đây chứ.

Thành Thị lại không suy nghĩ lạc quan như Hoa Tường Ngọc, khi nàng còn bé, Tiên hoàng còn tại thế, đặc biệt thích hai tỷ muội bọn họ, thỉnh thoảng cũng đón vào trong cung ở mấy ngày, đối với những người xuất thân từ chốn thâm cung này, tâm tư có bao nhiêu thâm sâu, nàng nhìn thấu đáo hơn Hoa Tường Ngọc.

Vị Đại hoàng tử này nhất định có dã tâm, nếu không hẳn cũng sẽ không hao tổn tâm huyết đi tới phủ Tô Châu. Nếu là như vậy, chắc chắn hẳn đã biết tầm quan trọng của Đào Nhi, cái gọi là muội muội, chẳng qua cũng chỉ nói cho xong mà thôi, nếu hẳn không có loại tâm tư kia, sao lại trùng hợp xuất hiện ở Phò Đà tự?

"Làm phiền Đại hoàng tử rồi, chắc Đào Nhi cũng đã mệt, thiếp thân đưa con bé trở về nghỉ ngơi trước." Sắc mặt Thành Thị lạnh như băng tuyết, nói với Minh Thừa Huy xong, liền ôm Hoa Mộ Dao, xoay người rời đi.

Hoa Mộ Dao thật sự có hơi mệt, vừa đặt lên giường, liền ngủ mất tiêu.

Thành Thị nhìn nữ nhi đang ngủ say, khẽ thở dài một tiếng. Nghiêm ma ma đứng sau lưng mang vè mặt rồi rầm, một lát sau, mới hạ quyết tâm nói: "Phu nhân, lão nô có chuyện muốn bẩm báo với người."

Thành Thị cũng muốn thừa dịp này hỏi một chút chuyện bên trong chùa.

Mới vừa từ nội thất ra ngoài, Nghiêm ma ma liền trực tiếp quỳ xuống, khiến Thành Thị hoảng sợ: "Ma ma làm gì vậy?"

Nghiêm ma ma nghiêm túc lắc đầu: "Phu nhân, lão nô có tội."

"Nhưng đã xảy ra chuyện gì?" Trong lòng Thành Thị đột nhiên trầm xuống, vội vàng hỏi tới.

Nghiêm ma ma thuật lại chuyện Hoa Mộ Dao rơi xuống nước rồi được cứu, thậm chí nói ra luôn chuyện mấy ngày sau Minh Thừa Huy thỉnh thoảng cũng lui tới thăm: "Lão nô có tội, một là đã không chăm sóc tiểu thư cẩn thận, làm hại tiểu thư gặp khổ nạn lớn như vậy, hai là đã không kịp thời báo lại việc này cho phu nhân, chỉ là... Lão nô chỉ có một diệt nữ, thật sự là...."

Thành Thị từ từ nhắm mắt lại, rồi chậm rãi thở dài, trên mặt xuất hiện mấy phần khổ sở, cuối cùng cũng không tránh khỏi sao?

"Theo những gì người chứng kiến, thái độ của Đào Nhi đối với Đại hoàng tử như thế nào?"

"Chuyện này....." Nghiêm ma ma suy nghĩ một lúc rồi nói. "Lão nô cảm thấy tiểu thư ở một mình trong chùa tương đối không thú vị, Đại hoàng tử lại thường xuyên mang một ít đồ chơi từ bên ngoài đến, lúc này mới....."

Thành Thị cười khổ nói: "Người biết cái gì, khối ngọc bội mà hẳn mang theo bên người, chính là đồ Hoàng thượng ban thưởng cho hẳn vào sinh nhật năm tuổi, hơn mười năm qua chưa từng rời khỏi người, ngày đó trở lại nhìn thấy trên người hẳn không có vật kia, ta còn không biết vì sao, không ngờ lại....."

"Đại hôn của Đại hoàng tử lập tức sẽ được cử hành, có phải phu nhân đã suy nghĩ quá nhiều rồi hay không?" "Hừ --" Thành Thị nở nụ cười lạnh lùng. "Đại hôn thì sao chứ, vị Đại hoàng tử phi này có thể sống đến khi nào, cũng còn khó nói."

Nghiêm ma ma nghe được lời ấy, sắc mặt cả kinh, lập tức cúi đầu, trong lòng gợn sóng mạnh mẽ.

Thành Thị cau mày nhìn bà, nếu là người khác, chắc chắn đã bị nàng trực tiếp xử lý xong rồi, nhưng đáng tiếc đây lại là người Thái hậu đưa tới, là người đã từng hầu hạ Thái hậu, đó mới là phiền toái.

"Cũng coi như Đại hoàng tử đã cứu Đào Nhi một mạng, chuyện lần này coi như xong, nhưng...nếu có lần sau...?"

Nghiêm ma ma vội vàng bảo đảm: "Nếu có lần sau, không cần phu nhân hạ lệnh, lão nô cũng không còn mặt mũi đến gặp người."

Lúc này Thành Thị mới hài lòng gật đầu một cái: "Lát nữa ta sẽ đưa tin đến kinh thành, nói mẫu thân nhận diệt nữ nhi của người vào phủ Đại Trưởng công chúa."

Đây hoàn toàn chính là niềm vui ngoài ý muốn, Nghiêm ma ma liên tục khấu đầu tạ ơn: "Lão nô đa tạ phu nhân, đa tạ phu nhân, về sau, cái mạng này của lão nô chính là của phu nhân, nhất định sẽ bảo vệ cho tiểu thư thật tốt, tuyệt đối sẽ không để bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra với tiểu thư."

Thành Thị hơi nhếch môi, không thốt ra một từ.

"Dung Nhất, chuyện này Nghiêm ma ma không báo cáo với ta, người định cả gan qua mặt ta sao?"

Dung Nhất mang cánh tay đã được băng bó xuất hiện, trực tiếp quỳ xuống, không phân trần, chỉ nói: "Thuộc hạ biết tội."

Thành Thị nhìn cánh tay bị thương của Dung Nhất, ánh mắt chợt lóe lên: "Minh Thừa Huy làm?"

Hiển nhiên Thành Thị đã phẫn nộ đến cực độ, ngay cả tên của Đại hoàng tử cũng gọi thẳng ra.

Dung Nhất cúi đầu thật thấp: "Thuộc hạ học nghệ không tinh, không lập tức hồi báo cho Quận chúa, thuộc hạ cam nguyện chịu phạt."

Thành Thị giận quá hóa cười: "Tốt! Giỏi cho một Minh Thừa Huy! Hẳn đoán ra được nếu là những chuyện Đào Nhi nhất quyết muốn làm, chúng ta tuyệt đối sẽ không ngăn cản con bé, đây là hẳn muốn ra tay từ phía Đào Nhi sao."

Nghiêm ma ma cũng hốt hoảng: "Vây, chuyện này....."

Thành Thị hừ lạnh một tiếng: "Nữ nhi của ta, một: sẽ không làm thiếp thất, hai: sẽ không làm kẻ thất cho người ta, còn có mấy tháng nữa Đại hoàng tử sẽ phải đại hôn, ta quyết sẽ không để cho hắn tiếp xúc với Đào Nhi nữa. Mấy ngày sắp tới, ma ma cũng nên tỉnh táo một chút, ta không hy vọng loại chuyện như thế này xảy ra lần thứ hai."

"Lão nô đã hiểu, phu nhân yên tâm" Nghiêm ma ma vội vàng bảo đảm.

Thành Thị nhìn Dung Nhất nói: "Chỗ của ta còn có một hộp Đoạn Ngọc cao, một lát nữa sẽ cho Nhĩ Mạn đưa qua cho ngươi."

Dung Nhất thụ sủng nhược kinh: "Thuộc hạ vốn là người có tội, không dám để Quận chúa phí tâm."

"Ngươi cho rằng Bản Quận chúa lo lắng cho thương thế của ngươi sao? Bản Quận chúa chỉ lo lắng Minh Thừa Huy lại động tâm tư gì nữa mà thôi, các ngươi một chút bản lĩnh đánh trả cũng không có."

Cả người Dung Nhất chấn động: "Thuộc hạ đa tạ Quận chúa, thuộc hạ nhất định sẽ chết bảo vệ Huyện chủ."

"Lão đại thật sự đã có hơi quá mức, lão Nhị cũng có chút sốt ruột rồi." Hoàng thượng nhìn bảng báo cáo trên ngự án bên phía phủ Tô Châu mấy ngày nay, khẽ thở dài một cái.

"Kỳ Cận cũng đã giải quyết hết tất cả, hoàng thượng cứ việc yên tâm." Lý Tân Tuyền dè dặt nói.

Hoàng thượng hừ lạnh một tiếng, tức giận vỗ mạnh xuống bàn: "Trẫm còn chưa chết đâu, từng cái tiểu tâm tư đều đã xuất ra hết rồi, đợi đến khi Trẫm trăm tuổi, sao có thể yên tâm giao giang sơn Đại Lương vào tay bọn chúng?"

"Tuổi của mấy vị hoàng tử còn nhỏ, nhưng cũng đều rất thông minh, Hoàng thượng dụng tâm dạy dỗ, tự nhiên đều sẽ tốt."

Có một số lời hoàng thượng nói, hẳn làm nô tài chỉ có thể nghe vào tai trái ra tai phải, run run rẩy rẩy, chỉ sợ sau khi hoàng thượng hết tức giận, quay đầu lại tìm hấn tính sổ.

"Phải tra rõ ràng thân phận của lão đầu phía sau núi ở Phổ Đà tự, nếu Trẫm nhớ không lầm, đó chính là sư phụ của Trí Thông đại sư và Trí Viên đại sư, hẳn là Tuệ Năng đại sư, nhưng không phải Tuệ Năng đại sư đã sớm viên tịch hơn hai mươi năm trước rồi sao?" Trên mặt Hoàng thượng xuất hiện mấy phần mê muội.

Tuệ Năng đại sư là trụ trì trước đây của Minh Nhân tự, trình độ Phật pháp cao thâm, rất được tiên đế sủng ái, đáng tiếc lúc tiên đế bệnh nặng, bị tuyên vào trong cung tâm sự với tiên đế cả đêm, ngày hôm sau khi trở về liền viên tịch.

Nếu lão đầu kia quả thật là Tuệ Năng đại sư, đây cũng không còn là chuyện nhỏ, rõ ràng chính là tội khi quân.

"Vẫn chưa tra ra được, nhưng theo Kỳ Cận nói, lão đầu kia có lẽ không phải là Tuệ Năng đại sư."

"Mặc kệ thế nào, trước tiên điều tra người cho Trẫm, Trẫm tuyệt đối không cho phép bất cứ nhân tố không xác định nào tồn tại." Hoàng thượng lạnh giọng phân phó.

"Nô tài đã hiểu." Lý Tân Tuyền cung kính khom người, ánh mắt tối tăm.

Thành Thị (lạnh giọng): Ai cho con gọi hắn là Huy ca ca?

Hoa Mộ Dao (rúm người): Hấn, hấn bình luận cho con, lại chịu cất giữ, đã vậy còn mua cho con mấy quả địa lôi đó.

Thành Thị (xía vào trán bé): Nhìn đáng vẻ không có tiền đồ của con đi, chỉ có mấy quả địa lôi liền bán luôn bán thân?

Hoa Mộ Dao (khóc thút thít): Vây mọi người mua cho con đi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thị Chiêu Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Năm Tháng Như Thoi Đưa (Thượng)

Tháng năm năm Quang Hi thứ 17, Tri phủ Tô Châu Hoa Tường Ngọc được vinh thăng lên làm Tuần phủ Quảng Ninh, ngày rời đi, dân chúng cả phủ Tô Châu đều khẩn thiết giữ lại, mười dặm đưa tiễn.

Tháng năm năm Quang Hi thứ 17, hai huynh đệ Hoa Mộ Sâm và Hoa Mộ Diễm bái biệt phụ mẫu và muội muội, hộ tống Đại hoàng tử hồi kinh cầu học.

Năm nay Hoa Mộ Sâm mười một tuổi, đã là một Tiểu Tử Tài, lần này lên kinh chính là vì tiến vào Quốc Tử Giám, chuẩn bị tham gia thi Hương sau này.

Năm nay Hoa Mộ Diễm tám tuổi, mới vừa tham gia thi Phủ, trước mắt cũng là một vị Tiểu Đồng Sinh, lần này đi theo huynh trưởng hồi kinh cầu học.

Tháng sáu năm Quang Hi thứ 17, một nhà Hoa Tường Ngọc chuyển đến Quảng Ninh.

"Oa! Nương, trên đường có rất nhiều người sắc sỡ!" Xuyên qua màn xe, Hoa Mộ Dao nhìn thấy trên đường cái có rất nhiều người tóc vàng tóc trắng đi tới đi lui, cô bé kêu lên kinh ngạc.

Thành Thị ôm nữ nhi vào trong ngực, giải thích: "Miền duyên hải Quảng Ninh, thường có rất nhiều người Nam Dương lui tới tiến hành buôn bán, cho nên trên đường thường có thể nhìn thấy một vài người Nam Dương, trong cửa hàng cũng có rất nhiều đồ chơi Nam Dương."

"Nương, con có thể ra phố chơi hay không? Nơi này có nhiều đồ hay như vậy, các ca ca lại không có ở đây, nên sẽ không ai mua cho con cả." Hoa Mộ Dao tủi thân nói.

Mặc dù bị con bé nhìn đến gần như lập tức đồng ý, Thành Thị vẫn cố gắng suy nghĩ một chút: "Không thể thường xuyên ra ngoài, một tháng nhiều nhất một lần, hơn nữa bên cạnh phải có người đi theo, ra đường cũng không được chạy lung tung một mình."

Nghe Thành Thị dặn dò hết cái này đến cái kia, trong lòng Hoa Mộ Dao vui vẻ đến nở hoa, bởi vì cuối cùng bé cũng có thể đi dạo phố, điểm này cũng đủ để xóa tan đau buồn khi phải rời xa hai ca ca.

Tháng sáu năm Quang Hi thứ 17, nghe nói khi ấu nữ của Tri phủ Tô Châu mới nhậm chức đang chơi đu dây ở trong hoa viên, sợi dây bất ngờ đứt lìa, rơi từ trên cao xuống, đầu óc liên hỏng.

Tháng bảy năm Quang Hi thứ 17, Đại hoàng tử Minh Thừa Huy chính thức chuyển từ trong cung đến phủ đệ của mình.

Phủ đệ của Đại hoàng tử là Hoàng thượng lệnh cho Công Bộ xây dựng, có lẽ muốn đền bù cho đứa con không có cách nào tham gia tranh giành ngôi vị thái tử, phủ Đại hoàng tử đất đai cực kỳ rộng lớn, nhưng kiến trúc bên trong quy hoạch lại không mất đi vẻ tinh tế, quả thật đã hao phí không ít khí lực của Công Bộ.

Tháng tám năm Quang Hi thứ 17, Hoa Mộ Dao nhận được lễ vật Minh Thừa Huy phái người từ trong kinh thành ngàn dặm xa xôi đưa tới.

"Con mèo con này thật đáng yêu." Hoa Mộ Dao nhìn con vật nhỏ bé đang nằm trong giỏ trúc, toàn thân trắng tinh không một chút tạp sắc, ánh mắt màu hồ phách của nó nhìn chăm chăm vào bé, khiến bé yêu thích đến không chịu nổi.

"Đây là Phàn Miêu do Tây Vực tiến cống, đặc biệt ngoan ngoãn, lần đầu tiên nhìn thấy nó, chủ tử đã cảm thấy Huyện chủ nhất định sẽ thích, cố ý xin từ chỗ của Hoàng hậu nương nương tới đây." Người đưa mèo cũng không quên thưa dịp tán dương chủ tử nhà mình.

Sau khi Hoa Mộ Dao nghe xong, quả thật vui mừng nói: "Huy ca ca còn nhớ tặng lễ vật cho ta, Đại ca và Nhị ca đều đã quên mất ta rồi."

Nói cho cùng, cảm xúc khó tránh khỏi có chút mất mát, dù sao cũng ở chung từ nhỏ, bất ngờ chia tay, mặc dù bình thường không nói, nhưng trong lòng cũng rất nhớ.

Thành Thị nghe vậy, trên mặt cũng hiện lên mấy phần cô đơn, hai hài tử từ nhỏ đã lớn lên bên cạnh mình, năm đó khi mới đến phủ Tô Châu nhậm chức, tiểu nhi từ cũng chỉ hai tuổi, mọi người đều khuyên nàng nên để nó lại vì hài tử còn quá nhỏ, nhưng nàng lại không nỡ, nên đã mang theo bọn chúng tới đó.

Nhưng bây giờ tình hình đã khác, vì tiền đồ của hai hài tử, coi như trong lòng nàng không nỡ, cũng chỉ có thể buông tay. Mặc dù biết có Hoa phủ và Thành Quốc Công phủ ở đó, bọn chúng tuyệt đối sẽ không phải chịu bất cứ uất ức nào, nhưng dù sao cũng không phải ở bên cạnh nàng, không lo không được.

"Dĩ nhiên các ca ca con lúc nào cũng nghĩ tới con, nhưng bọn chúng đã không trở lại kinh thành nhiều năm rồi, chỉ sợ bây giờ đang bận rộn làm quen với tình huống ở đó thôi, đợi khi thu xếp xong tất cả, tự nhiên sẽ nhớ tới con thôi."

"Nương, con mèo trắng trời mập mập này, chúng ta gọi nó Tuyết Cầu có được hay không?" Hoa Mộ Dao năn nỉ.

Minh Thừa Huy tặng lễ vật, theo Thành Thị thấy, tốt nhất là không cần, nhưng nhìn bộ dáng yêu thích của nữ nhi, con mèo kia cũng rất xinh đẹp lại ngoan

ngoãn, chỉ thoáng nhìn qua mà ngay cả nàng cũng không khỏi yêu thích.

Thay vì cứng rắn ép buộc, không bằng cứ nghe theo lời của Trí Thông đại sư, thuận theo tự nhiên là được, dù sao mấy tháng nữa hấn cũng phải đại hôn, đến lúc đó hấn và Tiểu Đào Nhi tuyệt đối không còn khả năng.

"Được, nếu như con thích, vậy thì nuôi."

Được Thành Thị cho phép, Hoa Mộ Dao đặc biệt cao hứng vuốt ve đầu con mèo nhỏ: "Tuyệt Cầu ngoan nha, người nhất định phải ngoan ngoãn, ngàn vạn lần không được chọc mẩu thân tức giận, bằng không mẩu thân sẽ không để cho ta nuôi người."

Thành Thị nghe xong, giận đến bật cười, nghe cứ như bản thân ngược lại là một ác nhân.

Tháng mười năm Quang Hi thứ 17, Lễ bộ phụ trách đưa sinh lễ đại hôn của Đại hoàng tử đến phủ Lai Dương Bá.

Lai Dương Bá đương nhiệm là Đốc Sát Viện Tả Đô Ngự Sử chính nhị phẩm, công việc chủ yếu chính là giám sát đôn đốc và xét duyệt đối với quan viên trong triều, phát hiện ra bất cứ sai trái nào, đều có thể ban tội, mà Minh Thừa Huy chính là nhìn trúng thân phận này của Lai Dương Bá, mới có thể đồng ý thú đích nữ của phủ Lai Dương Bá.

Đại hôn của Đại hoàng tử, là đương kim hoàng tử đầu tiên, dĩ nhiên phải làm thật náo nhiệt mới được, nên từ bốn tháng trước Lễ bộ đã bắt tay vào chuẩn bị.

Mỗi ngày Hoa Tường Duệ về đến nhà đều một muốn chết, tiểu Lưu Thị nhìn thấy cũng đau lòng.

"Chàng nói xem, chàng cật lực như vậy để làm gì, Lễ bộ nhiều người như vậy, sao chuyện gì cũng đều để cho chàng nhúng tay vào vậy hả?" Tiểu Lưu Thị bất mãn than phiền.

Hoa Tường Duệ cười cười: "Nàng cho rằng chỉ có một mình ta bận rộn như vậy sao, đây chính là đại hôn đầu tiên của hoàng tử, trước đó cũng chưa có tiêu chuẩn nào, tất cả đều phải lần mò mà ra, mấy ngày nay ai cũng loay hoay đến trời đất mù mịt."

Tiểu Lưu Thị thờ dãi, có vài phần phẫn tức hận nói: "Tội nghiệp Đại hoàng tử tuổi tác quá lớn, sau đại hôn này, e rằng không bao lâu nữa sẽ phải nhận phong vương thôi, xem ra Hoàng thượng đã hoàn toàn buông bỏ vị này rồi."

"Lời này tuyệt đối không thể nói lung tung, trước mắt thái tử còn chưa lập, là ai cũng còn khó nói, nhất là thân phận của Đào Nhi cũng còn ở đó, loại chuyện như vậy nhà chúng ta càng ít nghị luận càng tốt." Hoa Tường Duệ cẩn thận nói.

"Ta biết, đây không phải chỉ có hai chúng ta nói thôi sao. Chàng nói xem, Hoàng thượng điều Nhị ca đến Quảng Ninh, nghe nói mấy ngày trước còn triệu kiến chỉ thứ hai, không e dè gì khen ngợi một phen, đây rốt cuộc là có ý gì?"

"Tâm tư của Hoàng thượng, sao chúng ta có thể tùy tiện suy đoán, lúc trước đáp ứng cho Đại hoàng tử đi Tô Châu một chuyến, không phải cũng đã chuốc lấy không ít chỉ trích ở trên triều sao? Hoa phủ của chúng ta chưa bao giờ tham gia vào bất cứ cuộc tranh giành ngôi vị hoàng đế nào, coi như Hoàng thượng có một chút tâm tư đối với Đào Nhi, cũng phải chờ sau khi tất cả kết thúc mới nói, nàng cũng đừng lo lắng về vấn đề này nữa." Đêm trước đại hôn, Minh Thừa Huy một mình cô đơn ở trong sân uống rượu.

"Ngày mai là ngày vui của người rồi, hơn nửa đêm không ngủ ở đây uống rượu cái gì?" Ngạn Thanh cầm ly rượu lên uống một hớp, thờ dãi nói: "Không hồ là rượu trong hoàng cung, mùi vị thật là tốt."

"Người nói, Hoa phủ sẽ đồng ý để Hoa Mộ Dao gả cho ta sao?"

Ngậm rượu bị nghẹn lại trong cổ họng Ngạn Thanh, nửa ngày mới nuốt xuống: "Người đùa cái gì thế! Đại gia à, ngày mai là đại hôn của người đó, đối phương lại là nữ nhi của phủ Lai Dương Bá, Hoa Mộ Dao này không chỉ là đích tôn nữ của Hoa phủ, là ngoại tôn nữ của Đại trưởng Công chúa, còn là Chiêu Nguyệt Huyện chủ do Hoàng thượng ngự phong, lấy thân phận nào cũng đều không thấp hơn so với một vị hoàng tử như người, người cảm thấy dựa vào cái gì vị này sẽ gả cho người? Làm thiếp là chuyện tuyệt đối không thể, người chết tâm đi."

"Nếu là làm chính phi?" Trong đáy mắt Minh Thừa Huy thoáng qua một nét kiên định.

Ngạn Thanh kinh ngạc nói: "Người..... Người muốn làm gì, Âu tiểu thư, người ta cũng không đắc tội người, người cũng đừng làm chuyện ngu xuẩn gì đó!"

Minh Thừa Huy lập tức đứng lên đi ra ngoài, Ngạn Thanh vội vàng hỏi tới: "Người đi làm cái gì? Ngày mai sẽ là đại hôn, sẽ không phải muốn đào hôn chứ?"

"Người yên tâm, trước ngày mai ta nhất định sẽ trở về." Minh Thừa Huy không quay đầu lại đi ra ngoài.

Ngạn Thanh nhìn theo bóng lưng của hấn mà lắc đầu bất đắc dĩ: "Mặc kệ khổ tâm như thế nào, đại hôn ngày mai nhất định phải thành, lão đầu kia thật sự chỉ sợ thiên hạ không loạn, nhất định phải nói với hấn mấy câu kia để làm gì?"

Minh Thừa Huy ra khỏi phủ đệ của mình liền chạy thẳng tới Minh Nhân tự ở ngoại thành, mặc dù sắc trời đã tối, cửa thành cũng đã đóng, nhưng dù sao Minh Thừa Huy cũng là hoàng tử, tuy rằng lính giữ thành bày tỏ rất nghi hoặc vị Đại Hoàng tử này ngày mai sẽ thành hôn nhưng tối khuya như vậy lại

chạy ra khỏi thành, nhưng vẫn mở cửa cho đi.

Minh Thừa Huy mới vừa ra khỏi thành, hoàng thượng liền nhận được tin tức, ông đoán được nhi tử của mình sẽ đi đâu, nên cũng không ngăn cản, chỉ thờ dài: "Cũng được, đứa nhỏ này cũng nên chết tâm."

"Đại sư, rõ ràng ta mới là trưởng tử của Phụ hoàng, rõ ràng ra đời trước Nhị đệ, những kiến thức đầu tiên đều do Phụ hoàng tự tay dạy dỗ, vì sao đến cuối cùng ngay cả tư cách cạnh tranh cũng không có?"

Trí Viên đại sư nhắm mắt lại, nghe được những lời không phục của Minh Thừa Huy, yên lặng thờ dài: "Tất cả sớm đã có định số, ngày mai Đại hoàng tử sẽ phải đại hôn, cần gì phải trở lại hỏi những thứ này."

Minh Thừa Huy cười lạnh: "Khi ta ở Tô Châu, đã gặp một vị lão giả ở phía sau núi của Phở Đà tự, Trí Thông đại sư gọi ông ấy là sư phụ, ông ấy đã nói cho ta biết một câu, Đại sư có muốn biết không?"

Trí Viên Đại sư mở choàng mắt, nhìn thấy nụ cười đắc ý thoáng hiện lên trên gương mặt của Minh Thừa Huy, bất đắc dĩ nói: "Đại hoàng tử có vẻ đã biết, cần gì phải hỏi lại lão nạp?"

"Lão giả kia có phải Tuệ Năng đại sư hay không?" Minh Thừa Huy hỏi tới.

Trí Viên Đại sư nhẹ nhàng nở nụ cười bí ẩn: "Tuệ Năng sư phụ đã viên tịch, hiện tại đã không còn sớm, ngày mai Đại hoàng tử sẽ phải đại hôn, vẫn nên trở về sớm đi."

"Đại sư cảm thấy ngày mai tất cả sẽ thuận lợi?"

"Đó là tất nhiên."

Ngày mười một tháng mười một năm Quang Hi thứ 17, Đại hoàng tử Minh Thừa Huy đại hôn, thú đích nữ Âu Tinh của phủ Lai Dương Bá.

Hôm đó trời vừa sáng, người của Lễ bộ liền bận rộn, ngự lâm quân đứng đầy trên đường phố từ phủ Lai Dương Bá đến phủ Đại hoàng tử, náo nhiệt mà lại nghiêm trang.

Sáng sớm Âu Tinh đã bị ma ma đánh thức, cả người vừa hưng phấn vừa thấp thòm để người bên cạnh tùy ý bồi bồi trét trét lên mặt mình.

"Tình Nhi, con nên biết người con gả là Đại hoàng tử, Đại hoàng tử....có lẽ trong lòng sẽ có chút không vừa ý đối với con, nhưng con phải hiểu đó là phụ quân của con, mặc kệ hắn nói cái gì, làm cái gì, con.... cha và nương cũng không giúp được con." Lai Dương Bá phụ nhân nói xong nước mắt liền trào ra.

Âu Tinh trở nên luống cuống: "Nương, người nói gì vậy, vì cái gì Đại hoàng tử lại không hài lòng con, hay là phụ thân đã từng đắc tội Đại hoàng tử trên triều đình?"

Lai Dương Bá phụ nhân há miệng định nói, nhưng nhìn nữ nhi được nuông chiều từ nhỏ, chỉ lắc đầu không nói lời nào, ai cũng biết hoàng thượng chậm chạp không chịu lập thái tử, không phải muốn nhìn xem vị hoàng tử nào thích hợp với ngôi vị thái tử, mà là chờ vị Chiêu Nguyệt Huyện chủ kia lớn lên.

Mặc dù phán mệnh của Trí Viên Đại sư chỉ trình trước mặt hoàng thượng, nhưng đâu có bức tường nào gió không thể lùa qua, hào môn đại gia trong kinh thành có ai không biết số mệnh tôn quý vô song của vị kia, hôm nay Đại hoàng tử thành hôn, chính là hoàn toàn đoạn tuyệt với cơ hội thừa kế để vị, sao hắn lại đối xử tốt với con gái của mình chứ.

"Nương, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, người nói thật cho con biết đi." Âu Tinh gấp đến độ không chịu nổi.

Đúng lúc đó, Lai Dương Bá Âu Quân Vũ đi vào, lạnh lùng nói: "Có cái gì tốt mà nói! Con chỉ cần nhớ Đại hoàng tử là phụ quân của con, sau khi gả đi rồi, con chỉ cần làm tốt chức trách Đại hoàng tử phi của mình, Đại hoàng tử.... cũng nể nang mặt mũi của vị phụ vài phần, nên sẽ không bạc đãi con."

Âu Tinh càng thêm hốt hoảng, rốt cuộc những lời của cha và nương là có ý gì, tại sao lại cảm thấy Đại hoàng tử nhất định sẽ lạnh nhạt với nàng? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

"Bá gia, phụ nhân, thời gian không còn sớm, trễ giờ lành sẽ không tốt." Hi ma ma nhỏ giọng nhắc nhở.

Lúc này Lai Dương Bá phụ nhân mới lau nước mắt, ân cần dặn dò: "Tình Nhi, nhất định phải sống tốt, nhất định phải thật tốt."

Âu Tinh mang một bụng đầy tâm tư bị đưa lên kiệu hoa, đưa đến phủ Đại hoàng tử, đưa vào trong hi phòng.

Vẫn đang mong đợi đêm tân hôn, lại bị những lời của phụ phụ Lai Dương Bá làm cho hoàn toàn hoang mang lo sợ, ngồi trên giường, thấp thòm chờ Đại hoàng tử đến.

Thời gian chậm chạp trôi qua, trăng cũng đã lên thật cao, cả một ngày không ăn gì, Âu Tinh vừa mệt vừa đói, nhưng vẫn cố gắng chịu đựng chờ Minh Thừa Huy đến.

Bất ngờ nghe được một hồi huyền não bên ngoài cửa, Âu Tinh lập tức xúc lại tinh thần, Đại hoàng tử trở lại?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thị Chiêu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Năm Tháng Như Thoi Đưa (Hạ)

Sau khi nghe được những lời của hạ nhân vừa đến, Âu Tinh ngây dại: “Ngươi..... Ngươi nói cái gì?”

Hạ nhân đến thông báo nói: “Đêm nay Chủ tử uống say, ngủ lại thư phòng rồi, khiến hoàng tử phi cũng sớm đi nghỉ ngơi thôi.”

“Ngươi nói vậy bậy bạ gì đó!” Hoài Lục bên cạnh lập tức trách cứ: “Đêm hôm nay là ngày đại hi, tại sao Đại hoàng tử có thể nghỉ ngơi ở thư phòng chứ, tất cả hạ nhân các ngươi biết đã xảy ra chuyện gì?”

“Chủ tử muốn nghỉ ngơi ở thư phòng, chúng ta làm hạ nhân thì phải nghe lời phân phó một cách tự nhiên, chẳng lẽ có thể quyết định thay chủ tử đến đây hay sao?” Hạ nhân này cũng không chút khách khí phản bác lại.

Một hạ nhân lại dám xúc phạm ở trước mặt mình như thế, đêm đại hôn mà phu quân lại nghỉ ngơi ở thư phòng, nàng giờ mới hiểu được lời nói của cha mẹ trước khi xuất giá, Đại hoàng tử không chỉ là không thích, sợ là rất chán ghét nàng, nàng hình như cũng có thể tưởng tượng được đến sáng sớm ngày mai mình sẽ thấy vẻ mặt nhạo báng của mọi người, đáng tiếc, nàng cũng không thể làm gì được cả.

“Đã như vậy, các ngươi hãy chăm sóc tốt cho Đại hoàng tử.” Âu Tinh nói xong, cả người thất hồn lạc phách tựa vào bên giường, khóe môi nhếch lên nụ cười đau khổ.

Ngày mười bốn tháng mười một năm Quang Hi thứ 17, hoàng thượng hạ chỉ, phong Đại hoàng tử Minh Thừa Huy làm Duệ Vương, Đại hoàng tử phi Âu Tinh làm Duệ Vương Phi.

Trong mắt của những người trong hoàng gia, vị này cũng chính thức thôi lui ra khỏi vị trí tranh giành thái tử.

Ngày mười tám tháng ba năm Quang Hi, Duệ Vương Minh Thừa Huy chính thức tiến vào Binh Bộ, dẫn đến xôn xao trong và ngoài triều đình.

“Từ trước đến giờ binh quyền luôn là trọng yếu nhất, hoàng thượng để cho Duệ Vương nhập chủ Binh bộ, rốt cuộc là ý gì đây?” Năm trước, Hoa Tường Minh mới vừa thăng chức nhậm phẩm Đô Đốc Thiêm Sự, đi được con đường vô quan này, sau này nếu muốn lên chức mới, tất nhiên là phải đi qua quan viên Binh bộ khảo hạch mới được.

“Hoàng thượng có ý gì chứ, đều không liên quan đến chúng ta, ngươi chỉ cần làm tốt chuyện của mình là được.” Hoa Hòa Khôn không nhanh không chậm nói.

“Nhưng mà, Đào nhi bên kia.....”

Ánh mắt Hoa Hòa Khôn lạnh lẽo: “Chuyện này người khác có thể nói, nhưng chúng ta thì không thể, Đào nhi thì sao, Đào nhi chỉ có năm tuổi thôi, có liên quan gì đến con bé chứ?”

Về mặt Hoa Tường Minh căng thẳng: “Nhi tử hiểu rồi.”

“Tuy nói hoàng thượng có suy nghĩ này, nhưng chúng ta tuyệt đối không thể tham gia vào tranh giành vị trí thái tử, với lại đại sư Trí Thông cũng đã nói, chỉ cần tất cả theo tâm ý của Đào nhi thì mọi việc sẽ có thể gặp gỡ hóa lành, chúng ta lại càng không cần thiết phải nhảy vào vũng nước đục này.”

“Nhưng như vậy, chỉ sợ nhị hoàng tử sẽ ngồi không yên, sau lưng nhị hoàng tử lại ý vào phủ Ngụy quốc công, lớn hơn Đào nhi tám tuổi, so với Tam hoàng tử Tứ hoàng tử mà nói, hy vọng của bản thân hẳn cũng rất nhỏ, hơn nữa trước mặt Duệ Vương cũng đã vào triều làm việc, chỉ sợ phải lo lắng thôi.” Trong lòng Hoa Tường Minh thở dài nói.

“Phải một số người đến Nghiêm Trữ, nhất định phải bảo vệ Tiểu Đào Nhi.” Hoa Hòa Khôn nặng nề phân phó nói.

“Nhi tử hiểu.”

Ngày mười tám tháng bảy năm Quang Hi thứ 18, Tuần phủ Nghiêm Trữ Hoa Tường Ngọc tiêu diệt một đám phản tặc, nghe nói là phản tặc còn sót lại của Phúc Thân Vương.

Tháng chín năm Quang Hi thứ 18, Hoa Mộ Diễm thông qua thi viện, chính thức trở thành tú tài.

Tháng ba năm Quang Hi thứ 19, trường nữ đóng chính phủ Thánh Quốc Công, cháu nữ ruột của dòng chính Đại Trường công chúa Gia Như, trường nữ

Thành Quốc Công thế tử, Đại chất nữ của Thành thị Thành Nhã thực, mười sáu tuổi, gả cho trưởng tử Liêm Thân Vương thế tử.

Liêm Thân Vương là Đường Thúc của hoàng thượng, lại là Tông Nhân Lệnh phủ Tông Nhân, ngay cả dòng chính Đại Trường công chúa Gia Như cũng rất tôn kính đối với vị đường huynh này.

Thành thị phái đoàn người Lý ma ma hồi kinh tặng lễ.

Tháng sáu năm Quang Hi thứ 19, công chúa dòng chính duy nhất của Đại Lương Quốc, Uyển Tinh dòng chính Đại công chúa, mười bảy tuổi, gả cho Du Dương quận công Thế tử.

Trước đây Phủ công chúa là phủ đệ của một Thái Sư, trên cơ sở này tiến hành xây dựng và sửa chữa rộng hơn.

Tháng bảy năm Quang Hi thứ 19, thứ nữ dòng chính phủ Thành Quốc Công, mười sáu tuổi sinh đôi với Thành Nhã Tuyền, mười sáu tuổi, gả cho con thứ dòng chính Lý Tín Hậu.

Tổ tiên của Lý Tín Hậu bởi vì đánh bại Đại Đông Quốc mà phong tước vị, hiện Lý Tín Hậu đảm nhiệm nhất phẩm Cửu Môn Đề Đốc.

Tháng tám năm Quang Hi thứ 19, lần đầu tiên Hoa Mộ Sâm tham gia thi Hương, vinh dự lấy được danh đầu Giải Nguyên* (đỗ đầu trong kỳ thi hương), trở thành Giải Nguyên nhỏ tuổi nhất Đại Lương.

Nghe được Lý ma ma mang về tin tức từ Kinh Thành, nhìn lại thư đôi nhi tử viết, Thành thị vui mừng rơi lệ.

Về mặt Hoa Tường Ngọc đầy tự hào: “Không hổ là con của ta!”

Thành thị bất mãn trừng mắt liếc hắt một cái: “Nghe lời của chàng, giống như nhi tử không quan hệ gì với thiếp vậy.”

Hoa Tường Ngọc vội vàng bồi tội nói: “Làm sao có thể chứ, nhi tử lợi hại như vậy, quan trọng nhất dĩ nhiên#Sun.lqd# chính là công lao của nàng, nếu không phải là phu nhân, ta làm sao có thể có hai nhi tử thông minh như vậy.”

“Phụ thân, người còn có một nữ nhi bảo bối vừa đẹp vừa đáng yêu vừa thân thiết vừa hiểu chuyện nữa đấy.” Hoa Mộ Dao đang chơi đùa với Tuyết Cầu trong ngực bên cạnh, nghe nói như thế, bất mãn ngẩng đầu lên nói.

“Nha đầu này!” Thành thị giận nhìn nàng.

“Ha ha ——” Hoa Tường Ngọc cất tiếng cười to: “Đúng vậy đúng vậy, ta còn có một nữ nhi bảo bối nữa đấy.”

Lúc này Hoa Mộ Dao mới cong cong khóe miệng, lộ ra mấy phần ý cười.

Vừa tới Nghiêm Trữ không bao lâu, Thành thị để cho Nghiêm ma ma dạy nàng quy tắc, đi học viết cũng nhắc tới chương trình trong ngày.

Sau khi trải qua chuyện của Minh Thừa Huy, Thành thị mới nhận ra nàng quá nuông chiều Hoa Mộ Dao, mặc dù nàng cũng cảm thấy nữ nhi gia là phải thương yêu nhiều một chút, nhưng dù sao Hoa Mộ Dao cũng không phải là một nữ tử khuê các, nàng ngày sau phải tiếp xúc với hậu cung, mà trong cung có rất nhiều chuyện xấu xa ngầm ngầm như vậy, ngay cả bên cạnh nàng có Nghiêm ma ma và Tri thị, cũng khó tránh khỏi sẽ có phần sơ sót, nếu nàng(HMD) đơn thuần như vậy, ngày sau chỉ sợ nàng(HMD) sẽ bị khổ thôi.

Vì vậy, sau khi đến Nghiêm Trữ, Hoa Mộ Dao lại ngày ngày sáng chín chiều năm đến trường học, xưa nay Nghiêm ma ma rất yêu thương nàng nhưng lập tức nghiêm khắc hơn.

Từng cử động, mỗi tiếng nói và việc làm, yêu cầu nghiêm khắc không thể nghiêm khắc hơn được, cho dù nàng cầu khẩn, làm nũng thế nào đều vô ích.

Buổi sáng học quy tắc, buổi chiều viết chữ to, đây chính là thời gian nàng nhớ lại những ngày nhàn rỗi nhất ở Tô Châu, có lẽ niềm an ủi duy nhất chính là ngày xuất phủ mỗi tháng.

“Đào nhi càng lúc càng học tốt quy tắc rồi.” Hoa Tường Ngọc nhìn nữ nhi duy nhất ở bên cạnh thở dài nói.

Thành thị nhìn càng không ngừng lo lắng, Hoa Mộ Dao cố gắng thoát khỏi nanh vuốt ma quỷ của Tuyết Cầu, nhíu mày: “Đào nhi cũng sáu tuổi rồi, thiếp muốn mời mấy tiên sinh cho nàng, cầm kỳ thư họa thi từ ca phú nữ công đều, không cầu nàng có thể biết được bao nhiêu, nhưng cũng không thể không có chút bản lĩnh. Nếu như ở kinh thành, những thứ này học thật sớm rồi.”

Hoa Mộ Dao nghe xong lời này, nhẹ buông tay, Tuyết Cầu lập tức chạy đến trên đất, vẫy vẫy đuôi, nghiêng đầu liếm bộ lông của mình, lại nói đầu có thể rơi máu có thể chảy, nhưng kiên quyết không để bộ lông rơi.

“Nuông, con còn nhỏ mà ——” Hoa Mộ Dao mở mắt to làm bộ đáng thương nhìn Thành thị, hi vọng có thể cảm động nàng.

“Cũng sáu tuổi rồi, lúc ba tuổi mẫu thân đã đi học mấy thứ này rồi, lúc sáu tuổi đã bị ngoại tổ mẫu của con mang theo xem nàng quản gia đó, con cũng đứng ở trong phúc mà không biết.”

Bên này không làm Thành thị cảm động, Hoa Mộ Dao quay đầu nhìn về phía Hoa Tường Ngọc, Hoa Tường Ngọc tranh thủ đầu ngoặt về phía khác, lúc

này hẳn cũng không dám nói chuyện thay nàng.

“Phụ thân không đau lòng cho Đào nhi rồi.” Hoa Mộ Dao uất ức nói.

“Hừm hừm.” Hoa Tường Ngọc hơi không được tự nhiên mở miệng: “Dĩ nhiên là Phụ thân thương Đào nhi, nhưng lời của nương con cũng có đạo lý, dĩ nhiên phụ thân biết Tiểu Đào Nhi của chúng ta tốt bao nhiêu, lại khéo léo lại hiểu chuyện, nhưng người ngoài không biết đâu à, con không nghĩ đến lúc người khác nhắc đến con, luôn nói, a, đó có phải là Chiêu Nguyệt Huyện Chủ cái gì cũng không biết không, chuyện này không tốt lắm đâu, đúng không nào?”

“Đúng vậy, nương cũng là muốn tốt cho con, cho dù là ở phủ Tô Châu hay ở Nghiêm Trữ, nhà chúng ta thì không cần quan tâm những ân tình này, con không muốn đi tham gia yến hội, nương cũng đều tùy con, nhưng đến Kinh Thành thì không được. Giữa quý nữ không tránh được muốn tổ chức yến hội giao lưu một chút, nếu như con không có được bản lĩnh tài nghệ, chẳng phải là uổng phí chộc người nói xấu sao?”

Hoa Mộ Dao suy nghĩ một chút, quả thật cũng là có mấy phần đạo lý: “Được rồi.”

Hoa Mộ Dao không nghĩ đến hậu quả của lời hứa của mình, mấy ngày sau, ba Lão sư đã đứng ở trước mặt nàng.

“Đây là các tiên sinh mẹ cho người mời được, vị này là Từ tiên sinh, am hiểu cầm kỳ thư họa, vị này là Miêu tiên sinh, thi từ ca phú là số một, vị này là Hạ tiên sinh, nữ công thủ công cũng có thể lấy giả loạn làm thật.” Thành thị giới thiệu với Hoa Mộ Dao.

Vị Từ tiên sinh, thoát nhìn thân thể thướt tha, từng cử động phong thái yếu điệu, giống như một đóa mai vàng; Miêu tiên sinh là thần tình lạnh nhạt, ôn hòa trang nhã, giống như một đóa sen trắng; Hạ tiên sinh còn lại là mặt ngọc mảy mai, làm cho người ta nhìn dễ dàng thân cận, giống như một cây tre vậy.

Hoa Mộ Dao âm thầm hít vào một ngụm khí lạnh, lần này xem như ba tiên sinh, nàng dường như đã có thể dự đoán được cuộc sống học hành sắp tới của mình đau khổ thế nào rồi.

“Nương——”

“Ba vị này đều là người rất nổi tiếng ở Giang Nam, nương rất vất vả mới mời được, con sẽ phải học tập thật tốt cùng tiên sinh, không được tùy hứng bướng bỉnh.” Thành thị nghiêm túc dặn dò.

Mặc dù Hoa Mộ Dao biết mẫu thân đặc biệt thương yêu mình, nhưng nàng lại rất kiên trì làm việc gì đó, chỉ cần chuyện mà nàng quyết định, phụ thân cũng không dám nói nhiều lời, mà bản thân nàng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời thôi.

“Con biết rồi.”

Thành thị nhìn ba vị tiên sinh cười nhạt: “Tiểu nữ không tốt, về sau sẽ làm phiền ba vị dạy dỗ nhiều hơn.”

Hạ tiên sinh vội vàng trả lời: “Huyện chủ vừa nhìn đã biết là thông minh lanh lợi, có thể dạy huyện chủ cũng là vinh hạnh của tiểu phụ nhân.”

Miêu tiên sinh nhíu mày, nhàn nhạt quan sát Hoa Mộ Dao: “Tôi chưa bao giờ phân biệt thân phận học trò, không nghe lời tự nhiên sẽ phải dạy dỗ đấy.”

Từ tiên sinh khẽ hơi cong môi một cái, giọng nói êm ái: “Ngón tay Huyện chủ thon dài, là người có tài đánh đàn tốt.”

Tháng tư năm Quang Hi thứ 20, do sung viện Đoàn thị sở xuất Nhị công chúa Vân Y công chúa, 17 tuổi, gả cho thứ tôn*(cháu thứ) dòng chính Hộ bộ thượng thư.

Bản thân Đoàn thị là thứ nữ Hộ bộ thượng thư, sau khi vào cung chỉ có một nữ nhi duy nhất này, gả con gái vào nhà mẹ, có lẽ là hi vọng nữ nhi có thể trôi qua hạnh phúc một chút.

Tháng ba năm Quang Hi thứ 21, trưởng tử Hoa phủ Hoa Mộ Hành, đường huynh Hoa Mộ Dao tham gia thi hội, vinh dự lấy được nhị giáp Đệ Tứ Danh, được trao tặng Chính Bát Phẩm Hàm Lâm viện Ngũ kinh tiến sĩ.

Tháng sáu năm Quang Hi thứ 21, đại hôn Hoa Mộ Hành, lấy trưởng tôn nữ Tường thị thứ phụ Nội Các Đại Học Sĩ.

Tháng tám năm Quang Hi thứ 21, Hoa Mộ Diễm tham gia thi Hương, giành được thứ Đệ Danh 45, chính thức trở thành một Cử nhân.

Tháng mười năm Quang Hi thứ 21, trưởng tôn phủ Thành Quốc Công, Nhị gia trưởng tử Thành Vinh Trạch phủ Thành Quốc Công, mười bảy tuổi, lấy Kính An dòng chính thứ nữ Lưu thị của Hầu Phủ, cũng chính là cháu gái ruột thịt của Hoa phủ lão phu nhân.

Thành thị phái người từ Nghiêm Trữ đưa tới rất nhiều quà tặng đặc sản, bao gồm rất nhiều đồ chơi mới mẻ đến từ Nam Dương.

Tháng ba năm Quang Hi thứ 22, khi Hoa Mộ Sâm thi đình được hoàng thượng bổ nhiệm làm Trạng Nguyên, bổ nhiệm làm Lục phẩm Hàm Lâm viện tu toàn*(biên soạn, chỉnh sửa).

Tháng bảy năm Quang Hi thứ 22, hoàng thượng hạ chỉ phong Ngụy thị sở xuất nhị hoàng tử Minh Thừa Húc làm Đoan Vương, tứ hôn với ấu nữ*(nữ nhi nhỏ) dòng chính của Binh Bộ Thượng Thư Doãn Đình làm Đoan Vương phi.

Hơn nữa, nơi xây dựng phủ Đoan Vương, chính là ở đối diện với phủ của Duệ Vương.

Đầu tiên Hoàng thượng bổ nhiệm Duệ Vương nhập chủ Binh bộ, tiếp theo là gả đích ấu nữ của binh tướng Bộ thượng thư cho Đoan Vương, càng làm cho cửa hai vương phủ đối diện, hành động này không thể bảo là không chọc người suy nghĩ sâu xa.

Ý chỉ hạ xuống, trong nháy mắt đưa đến náo nhiệt trong và ngoài triều đình.

Tháng chín năm Quang Hi thứ 22, Hoa Mộ Diễm tham gia thi võ, một lần đoạt được Vũ Cử Thám Hoa, được hoàng thượng bổ nhiệm làm chính thất phẩm Ngũ Thành phố chỉ huy sở binh mã Đông Thành.

Tháng hai năm Quang Hi thứ hai mươi ba, hoàng thượng hạ chỉ cho đòi Tuân Phủ Nghiêm Trữ Hoa Tường Ngọc hồi kinh, bổ nhiệm làm Học sĩ Hàn Lâm viện.

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu Đào Nhi phải về kinh, chuyện xưa sẽ tiếp tục diễn ra.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thị Chiêu Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Thuyền Cập Bến

"Đào nhi, bên ngoài gió lớn, còn không mau đi vào, con cẩn thận cảm lạnh lại không chịu uống thuốc." Thành #Sun.lqd# thị nhìn nữ nhi trên boong thuyền, không vui nói.

Trên boong thuyền một bộ váy Yên La xanh ngọc màu khói, khoác một cái áo choàng gấm lót lông mềm, vóc người mới lớn, da thịt trắng tuyết, khẽ nhếch môi, hai má lúm đồng tiền như ẩn#Sun.lqd# như hiện, một đôi mắt phượng cũng đi theo khẽ hếch lên rõ ràng bên trong không khỏi nhiều hơn mấy phần quyến rũ.

Đây chính là Hoa Mộ Dao đã tròn mười tuổi.

"Đâu có dễ ốm như vậy, con mặc rất dày mà." Hoa Mộ Dao tuy nói vậy, nhưng vẫn nhu thuận đi vào trong khoang thuyền.

"Nương, lập tức sẽ gặp các ca ca rồi, Đào nhi gần như không nhớ rõ dáng vẻ của bọn họ rồi." Hoa Mộ Dao kéo cánh tay Thành thị, nghiêng đầu tựa vào trên vai của nàng.

Thành thị nghe vậy, nụ cười trên mặt cũng nhiều hơn mấy phần, nhẹ nhàng vỗ sau lưng của Hoa Mộ Dao: "Đúng vậy, nháy mắt thời gian, chính là sáu năm trôi qua rồi, năm đó vẫn là hài tử choai choai, bây giờ cũng đã vào triều làm quan rồi, ta đây làm nương thật sự là không xứng chức, không biết chúng nó có oán hận nương hay không nữa."

"Nơi nào sẽ!" Hoa Mộ Dao không tán thành nói: "Hàng năm nương cũng sẽ tự mình làm một bộ quần áo cho ca ca, phái người đưa đến kinh thành, con cũng chỉ có một bộ quần áo là nương tự mình làm, nếu bọn họ dám nghĩ như vậy, con chắc chắn sẽ thay nương dạy dỗ bọn họ."

Hoa Tường Ngọc bên cạnh cũng nói tiếp: "Đúng vậy, vì phu cũng không đối xử tốt như vậy, lại nói mặc dù những năm qua Sâm nhi và Diễm nhi không có ở bên cạnh chúng ta, nhưng dù sao từ nhỏ đã theo chân chúng ta, tính tình bọn họ thế nào nàng không còn rõ ràng lắm, chớ suy nghĩ lung tung."

"Đúng vậy, đúng vậy, nương, không bằng nương nói về dáng vẻ của Kinh Thành với con đi, con chưa từng thấy qua đấy." Hoa Mộ Dao vội vàng nói sang chuyện khác.

"Kinh Thành à. . . ." Thành thị đắm chìm trong ký ức thật sâu: "Kinh Thành rất lớn, ở giữa chính là hoàng cung, bốn phía hoàng cung đều có cấm vệ quân canh giữ, chưa kể đến binh dân bách tính, dù cho dòng họ quan viên muốn đi vào cũng phải chuyển thế bài trước. Thành Nam là nơi ở của bách tính bình thường, Thành Tây đa số là phú thương và một số quan viên, Thành Đông còn lại là nơi ở của dòng họ Quý tộc, Thành Bắc là chợ khu, các loại ăn ngon chuyện vui cũng tập trung ở nơi đó. Đáng tiếc cũng đã qua hơn mười năm, không biết bây giờ đã thay đổi thành dáng vẻ gì nữa."

"Vậy chúng ta có phải ở Thành Đông không ạ?" Hoa Mộ Dao tò mò hỏi.

Thành thị gật đầu một cái: "Đó là đương nhiên, cho dù là Hoa phủ, phủ Thành Quốc Công hay là phủ Đại Trưởng công chúa cũng đều ở Thành Đông"

Con người Hoa Mộ Dao xoay xoay, lấy lòng hỏi: "Vậy con có thể tới thành Bắc hay không?"

Thành thị cười như không cười nhìn nàng một cái: "Đi thành Bắc làm cái gì?"

Hoa Mộ Dao vội vàng nhìn về phía Hoa Tường Ngọc, đáng yêu gọi: "Phụ thân——"

Những năm này chỉ có một đứa nhỏ Hoa Mộ Dao ở bên người, lại là một nữ hài nhi, Hoa Tường Ngọc càng lúc càng cưng chiều nàng, thậm chí địa vị cũng dám sắp ngang hàng với Thành thị rồi.

Nghe giọng nữ nhi ngoan mềm ắp ửng như vậy, Hoa Tường Ngọc vội vàng lên tiếng giúp đỡ: "Đương nhiên là #Sun.lqd#có thể, chỉ là Kinh Thành không giống với Nghiêm Trữ, ra cửa nhất định phải đi cùng với hạ nhân, nếu một mình len lén chạy ra khỏi phủ giống như ở Nghiêm Trữ, thì sau này chuyện của con phụ thân sẽ không giúp đỡ nữa đâu đấy."

"Phụ thân là tốt nhất ——" Lập tức, Hoa Mộ Dao chạy đến sau lưng Hoa Tường Ngọc, đắp vai cho hắn.

Thành thị hừ lạnh một tiếng: "Hai người các ngươi quan hệ tốt gồm nhi, giống như ta đây không phải là nương ruột vậy đó."

Hoa Tường Ngọc nháy mắt với Hoa Mộ Dao, Hoa Mộ Dao vội vàng đi tới sau lưng Thành thị, dựa vào và nịnh hót: "Nương mới là tốt nhất đấy chứ, Đào nhi thích nương nhất đó."

Nhìn dáng vẻ của tiểu nữ nhi Hoa Mộ Dao, Thành thị không khỏi cười thờ dãi: "Nương thấy quy tắc con học được mấy năm qua để đâu mất rồi, đến Kinh Thành cũng không thể đoan trang như vậy đâu đấy."

Hoa Mộ Dao khéo léo gật đầu một cái: "Dĩ nhiên con biết, ở bên ngoài con đều là rất nghe lời, ở đây không phải là chỉ có nương và phụ thân thôi sao, dù sao nương cũng để cho con khoan khoái thoải mái không phải sao."

Thành thị điểm điểm trên trán của nàng: "Đúng là con có lý."

"Ca, huynh nói lúc nào thì phụ thân, nương và Đào nhi mới có thể đến vậy?"

Một nhà Hoa Tường Ngọc rời kinh mười một năm mới trở về, nhất là bên cạnh còn có vị kia được truyền đi thần kỳ nhưng lại chưa bao giờ gặp mặt Hoa Mộ Dao, hôm nay người của Hoa gia cũng cố ý xin nghỉ chờ đợi ở trong phủ, Hoa Mộ Sâm và Hoa Mộ Diễm càng thêm không kịp chờ đợi nên đến bến tàu từ rất sớm.

"Nhanh thôi." Sáu năm không nhìn thấy phụ thân, nương và muội muội, vẻ mặt Hoa Mộ Sâm không thể nhìn thấy được, nhưng trong lòng lại tràn ngập niềm vui và kích động.

"Nhị ca, huynh xem, có phải chiếc thuyền kia hay không?" Hoa Mộ Kha bên cạnh chỉ vào một chiếc thuyền vui mừng nói.

Hoa Mộ Kha là con thứ dòng chính của Hoa Tường Minh, là con thứ ba Tam phòng ở Hoa phủ, Hoa Mộ Sâm thứ hai, Hoa Mộ Diễm thứ tư, phía dưới Tam Phòng Hoa Tường Duệ còn có một con trai trưởng, nhưng nhỏ hơn Hoa Mộ Dao bốn tháng.

Năm ngoài Hoa Mộ Kha và Hoa Mộ Sâm cùng nhau tham gia thi hội, đáng tiếc chỉ là tam giáp Đệ Bát Danh, miễn cưỡng lăn lộn theo bát phẩm Quốc Tử Giám ghi chép lễ nghi, nhưng rất bội phục hai đường ca trúng hai giải nguyên của chi thứ hai.

Hoa Mộ Sâm theo ngón tay của hắn nhìn phương hướng, xa xa nhìn thấy người đứng trên boong tàu, chính là Ngự Tứ thân vệ đội của Thành thị năm xưa.

Trên boong Dung Nhất tự nhiên cũng nhìn thấy người bên bờ, dù sao lúc Hoa Mộ Sâm rời đi đã mười một mười hai tuổi rồi, bây giờ còn có thể mơ hồ nhận ra, vội vàng trở lại trong khoang thuyền báo tin.

Thành thị nghe được hai đứa con trai đã chờ trên bờ, càng thêm có chút không thể chờ đợi.

Hoa Mộ Dao nhìn dáng vẻ Thành thị khấn trương, không vừa lòng bĩu môi nói: "Nương cũng không thương con, chỉ thương các ca ca thôi."

Thành thị cười giận nhìn nàng: "Nếu con có rời nương đi lâu như vậy, nương cũng sẽ thương con như vậy thôi."

Hoa Mộ Dao vội vàng ôm cánh tay Thành thị lắc đầu: "Con mới không cần rời nương đi như vậy đâu, con muốn mãi mãi đều ở cùng với phụ thân, nương và các ca."

"Sớm muộn gì con cũng phải lập gia đình, còn có các ca ca của con nữa, sau này sẽ cưới thê tử, sợ là cũng không rảnh quan tâm đến con đâu." Hoa Tường Ngọc ở bên cạnh trêu ghẹo nói.

Ai biết những lời này cũng là chọc cho Thành thị nhớ lại tình cảnh của nữ nhi mình, mười năm này cách xa Kinh Thành còn ngăn trở không nổi những người đó đưa tay, đặc biệt là Duệ Vương, cũng đã đám cưới hơn mấy năm, hàng năm lúc sinh thần của Đào nhi cũng phái người tặng quà tới đây, nhất là hai năm gần đây, vị kia đã được phong làm Đoan Vương nhị hoàng tử cũng đi theo tặng quà, nhất định chính là không thể nhẫn nại.

Hai vị này đã mơ hồ bị đá ra vị trí tranh giành thái tử rồi, nhưng cũng vì vậy có chút không sợ hãi rồi, dù sao đương kim cũng không thể bởi vì chuyện này đối với bọn họ như thế nào, nếu may mắn thật sự vào mắt của Đào nhi, đó mới là mục đích cuối cùng của bọn họ.

"Trở lại Kinh Thành, tất cả cũng không có tùy ý như vậy, sợ là không quá mấy ngày Thái Hậu sẽ triệu vào cung." Đột nhiên tâm trạng của Thành thị nói nặng trĩu nói.

Hoa Tường Ngọc thở dài: "Đừng nghĩ nhiều như vậy, năm sáu năm nữa Đào nhi mới cập kê, hoàng thượng cũng chính là trung niên, chuyện cũng không phải là cho con nghĩ đến tệ như vậy."

Hoa Mộ Dao theo tuổi phát triển, đôi khi dùng vẻ mặt và giọng nói non nớt với người bên cạnh, hiểu một ít chuyện, chỉ là lúc này nàng khéo léo ngồi ở một bên, mang trên mặt nụ cười thân thiện, rúc vào bên gối Thành thị, cũng từ từ làm dịu tâm trạng của Thành thị.

"Đến đến, thuyền đến bờ rồi." Thuyền vừa mới cập bờ, Hoa Mộ Diễm đã không kịp chờ đợi vội tới.

Về mặt Hoa Mộ Sâm không thay đổi, nhưng giữa những bước chân dồn dập cũng có thể nhìn ra trong lòng hắn cũng đặc biệt kích động và sốt ruột.

"Nhị ca ——"

Hoa Mộ Diễm mới vừa đi đến mép thuyền, chỉ nghe thấy một giọng nói mềm mại, mắt nhất thời sáng lên, ngẩng đầu nhìn thấy một thiếu nữ mới vừa đi ra tới đã rất có vài phần phong thái, thử tính kêu lên: "Tiểu Đào Nhi?"

Hoa Mộ Dao không vui chu mỏ một cái, oán trách nói: "Muội biết ngay là huynh không nhớ muội mà."

Sáu năm trước, Hoa Mộ Diễm sợ nhất chính là dáng vẻ này của nàng, mặc dù sáu năm không thấy, thế nhưng một chút cũng không đổi: "Làm sao có thể, nhị ca làm sao sẽ không nhớ rõ Tiểu Đào Nhi chứ, nhị ca quên ai cũng không thể quên muội được, lúc sinh thân hàng năm của muội nhị ca không phải luôn tặng quà cho muội ư."

Nhìn dáng vẻ Hoa Mộ Diễm tay chân luống cuống, Hoa Mộ Dao nở nụ cười.

Lúc này, Hoa Mộ Diễm mới thở phào nhẹ nhõm, cười chỉ trích: "Tiểu nha đầu mấy năm không thấy, cũng biết trêu nhị ca."

Hoa Mộ Dao cười ngọt ngào: "Muội biết rõ nhị ca đối với muội tốt nhất chứ sao."

Bởi vì biết huynh tốt với muội, cho nên, muội mới có thể ở trước mặt huynh không chút kiêng kỵ làm mình làm mẩy; bởi vì biết huynh tốt với muội, cho nên, muội mới có thể khiến sự cung chiêu của huynh trở thành áo khoát bảo vệ muội.

"Đại ca đối với muội không tốt hay sao?" Hoa Mộ Sâm mới vừa đi tới chỉ nghe thấy một câu nói như vậy, hơi mấy phần ghen tức nói.

Ánh mắt Hoa Mộ Dao sáng lên, lên lên xuống xuống quan sát một phen: "Đây là Trang Nguyên nhi của nhà ai, thật là phong lưu phóng khoáng, không biết mê đảo bao nhiêu thiên kim tiểu thư đấy."

"Nói lung tung gì đó!" Mới ra tới Thành thị nghe lời này, không vui trách cứ: "Không biết lớn nhỏ, một khuê nữ như con không thể tùy ý nói những lời này?"

Hoa Mộ Dao le lưỡi một cái, trốn sau lưng Hoa Mộ Sâm, đây chính là chỗ tốt có ca ca.

"Nhi tử gặp qua nương." Hoa Mộ Sâm hành lễ với Thành thị, Thành thị tranh thủ đỡ người lên, nhìn nhi tử đã không còn vẻ non nớt, trong lòng chua xót nhưng đầy nhiều ngọt ngào.

"Được rồi, được rồi, trưởng thành, đều trưởng thành rồi, nương cũng không nhận ra rồi."

Hoa Mộ Diễm tranh thủ đưa đầu của mình đến: "Đầu có đau có, con cảm thấy được chính mình là luôn luôn đẹp trai nha."

"Ba hoa." Thành thị bị một câu nói của hắn làm vui vẻ, người một nhà cười cười nói nói, giống như sáu năm tách ra chỉ là nháy mắt.

"Chất nhi gặp qua nhị thúc phụ." Đợi đến sau khi người một nhà này nói dứt lời, Hoa Mộ Kha mới đi lên trước chào hỏi.

Lúc này, Hoa Tường Ngọc mới chú ý tới người bên cạnh, nhìn lên nhìn xuống đánh giá một lần, âm thầm gật đầu một cái: "Hoá ra là Kha nhi, một cái chớp mắt cũng đã trưởng thành."

"Tổ mẫu tổ phụ và phụ thân Tam thúc phụ đều ở đây trong phủ chờ đấy, lần này nhị thúc phụ hồi kinh, cuối cùng người một nhà có thể đoàn tụ rồi."

"Đúng vậy." Hoa Tường Ngọc cảm thán một tiếng: "Rời nhà nhiều năm, phụ thân, nương vẫn luôn được đại ca chăm sóc, ta đây là một nhi tử bất hiếu."

"Phụ thân, người nói tổ phụ tổ mẫu có thể thích Đào nhi hay không?" Hoa Mộ Dao ở bên cạnh kéo cánh tay Hoa Tường Ngọc nũng nịu hỏi.

Hoa Tường Ngọc cười cười: "Đào nhi của chúng ta ngoan như vậy, đương nhiên là thích rồi."

"Đây chính là tiểu đường muội sao?"

Hoa Mộ Kha đã sớm chú ý tới nàng, vị biểu muội sinh ra ở phủ Tô Châu, nhưng khí chất trên người không có quý nữ nào ở Kinh Thành sánh nổi, không hổ là Huệ Quận chúa tự mình dạy, được ngự phong Chiêu Nguyệt Huyện Chủ.

"Tam đường ca tốt." Trong tình huống không quen thuộc, về mặt Hoa Mộ Dao vẫn là làm rất tốt.

Thành thị gật đầu cười: "Nha đầu này bị #Sun.lqđ#ta và thúc phụ con nuôi có chút yếu ớt rồi, Kha nhi đừng trách."

"Thím nói chi vậy, đường muội đáng yêu như thế, không chỉ là tổ phụ tổ mẫu tưởng nhớ, chúng con cũng luôn nghĩ về đây." Hoa Mộ Kha cười nói.

Tác giả có lời muốn nói: Tôi là hộp thư lưu trữ, ngày mai cô ấy tựu trường, bây giờ cô ấy đang trên xe lửa, rầm rập —————

Chúng ta cùng chơi trò chơi với cô ấy đi, đợi cô ấy trở lại trường học đăng ký sẽ thấy, nhấp chuột để thu thập ý kiến, hù dọa cô ấy giết mình có được hay không

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thị Chiêu Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Hoa Phủ (Bắt Côn Trùng)

Đoàn người chậm rãi theo cửa phía Đông vào Kinh Thành.

Trùng hợp là ở bên ngoài cửa thành đứng phải phu nhân và ấu nữ dòng chính Binh Bộ Thượng Thư mới #Sun.lqđ#vừa từ thôn trang trở về, cũng chính là Đoàn Vương phi tương lai Doãn Dĩnh.

"Nương, đây là xe của nhà ai vậy ạ?" Doãn Dĩnh vén màn xe lên một đường nhỏ, nhìn một hàng dài xe ngựa bên cạnh, không khỏi nhú mày, phải chờ tới lúc nào thì mới có thể vào thành được đây.

Doãn phu nhân nhìn dòng xe ngựa không mất hoa lệ, trong lòng suy đoán thân phận của đối phương có thể không thấp, trong lúc bất chợt liếc thấy thiếu niên cười ngựa bên cạnh xe ngựa, biến sắc: "Này sợ là xe ngựa của Hoa phủ."

"Hoa phủ? Hoa Thái Su?"

Doãn phu nhân gật đầu một cái: "Hơn một tháng trước, Hoàng thượng hạ lệnh triệu chi thứ hai Hoa phủ đảm #Sun.lqđ#nhiệm Tuần phủ Nghiêm Trữ hồi Kinh Thành, bổ nhiệm làm Hàn Lâm viện Học sĩ. Xem ra, bọn họ phải là mới vừa trở lại Kinh Thành."

Doãn Dĩnh nghe vậy hơi hé mắt, nàng cũng không giống như Duệ Vương phi Ấu Tĩnh hoàn toàn không biết gì cả, trước mắt là đối với dòng chính nữ duy nhất của Hoa phủ, được hoàng #Sun.lqđ#thượng ngự phong Chiêu Nguyệt Huyện Chủ, nàng có nghe chút ít.

Nghe nói mấy năm này mỗi khi đến sinh thần vị này, vị kia tương lai phu quân của nàng đều muốn đưa đi một phần quà tặng, giờ nàng còn chưa đại hôn với Đoàn Vương, vị này lại đột nhiên trở lại Kinh Thành, chỉ sợ hôn sự của nàng phải có chút gọn sóng, nhưng mà cũng tốt, nàng cũng không muốn cả đời cùng với một nam nhân mà trong lòng không có nàng, nếu giống như Duệ Vương phi nàng sợ là khóc đến chết thôi.

"Nương, trong xe ngựa này chắc hẳn chính là Quận chúa Huệ Dung và Chiêu Nguyệt Huyện Chủ, chúng ta có muốn tiến lên lên tiếng chào hỏi hay không?"

Doãn phu nhân suy nghĩ một chút, lắc đầu một cái: "Sợ là vội vàng trở về phủ, nên hôm nào chúng ta sẽ đến nhà báỉ phóng cũng được."

Hạ nhân của Doãn gia chạy xe ngựa đến nhường đường cho xe của Hoa phủ.

"Đây là gia quyến nhà ai thế?" Thành thị nghe hạ nhân bên ngoài hồi báo, trên mặt gọi lên một chút ý cười, mặc dù lâu rồi nàng không hồi kinh, nhưng người trong kinh thành thức thời thật đúng là không ít đâu.

"Là phu nhân Binh Bộ Thượng Thư và ấu nữ."

"Đây chẳng phải là Đoàn Vương phi tương lai và nhạc mẫu?" Mặt của Thành thị trong nháy mắt lạnh mấy phần, thật là đúng lúc, lần đầu vào kinh đã gặp phải hai vị như vậy.

"Nương, Đoàn Vương có phải hay không Huy. Duệ vương đệ đệ?"

Thành thị cười như không cười nhìn về phía Hoa Mộ Dao, làm hại nàng rụt đầu một cái, nhích lại gần bên cạnh Thành thị lấy lòng: "Nương ——"

"Nơi này là Kinh Thành, không thể so với Nghiêm Trữ, nương đã nói với con biết bao nhiêu lần rồi, đó là Đại hoàng tử, quân thần khác biệt, nếu để cho người nghe, không tránh được sẽ gây ra chuyện gì, sau này nhớ lấy không thể gọi người như vậy nữa." Thành thị nghiêm nghị nói.

Hoa Mộ Dao gật đầu liên tục, bảo đảm nói: "Con biết rồi, chắc chắn sẽ không gọi như vậy nữa."

Thành thị không khỏi thở dài, chỉ sợ sau khi hồi kinh sẽ không tự tại như lúc ở Nghiêm Trữ nữa rồi, bởi vì có rất nhiều chuyện học hặc với nhau.

Một bên dân chúng nhìn thấy lớn trận chiến như vậy, cũng nghị luận âm ỉ.

"Đây là xe ngựa nhà ai, mà ngay cả Đoan Vương phi tương lai tất cả đều nhường đường cho bọn họ?"

"Người không có nhìn thấy sao, người của hai bên xe ngựa kia không phải là Trạng Nguyên Lang cùng vị kia võ cử Thám Hoa Lang, người trong xe ngựa này là ai, người còn đoán không được sao?"

"Chẳng lẽ là người của Hoa phủ sao?"

"Dĩ nhiên, đây là chi thứ hai của Hoa phủ nhậm chức ở Nam Phương hồi kinh đấy, nhưng chi thứ hai này không tốt, bởi vì trước đó không nói vị lão gia chi thứ hai trực tiếp được hoàng thượng bổ nhiệm làm Hàn Lâm viện Học sĩ, chi thứ hai này chính là vị phu nhân kia, cũng chính là nữ nhi của Đại trưởng công chúa, tiên hoàng ngự phong Huệ Dung Quận chúa, chi thứ hai này có đóng chính nữ duy nhất, vừa được hoàng thượng thân phong Chiêu Nguyệt Huyện Chủ. Dối mặt Đại Lương, không dám so với một nhà được vinh sùng này đâu."

"Lợi hại như vậy ư!"

.....

"Tại sao còn chưa đến vậy?" Hoa lão phu nhân Lưu thị không ngừng nhìn quanh ngoài cửa, cũng hận không được mình chạy đến cửa lớn chờ.

"Cũng sắp đến rồi, không phải mới vừa nói đã đến cửa thành sao, nương đừng có gấp." Một bên Mạnh thị trấn an nói.

"Đến đến." Đang lúc này, một gã sai vặt bước nhanh đã chạy tới: "Khởi bẩm Lão phu nhân, Đại phu nhân, Tam phu nhân, Nhị gia, Nhị gia đến cửa rồi."

Nghe xong lời này, Lưu thị nơi nào còn ngồi được, vội vàng đi ra cửa, Mạnh thị và tiểu Lưu thị bên cạnh vội vàng một người đỡ một bên, diu lão phu nhân đi ra cửa.

Vừa đi đến bên ngoài cửa, đã nhìn thấy con thứ hai đi nhanh đến, hốc mắt nhất thời đỏ lên.

Hoa Tường Ngọc cũng không kiềm chế được kích động, vén tà áo lên quỳ xuống, "Con bất hiếu gặp qua nương."

Lưu thị tranh thủ đứng thẳng người, ôm con vào trong ngực, khóc nói: "Tường Ngọc —— Tường Ngọc của ta——"

"Nương ——" Hoa Tường Ngọc thấy nhiều năm không gặp nương già như vậy khóc không thành tiếng, trong lòng càng thêm chua xót.

"Lần này Nhị đệ trở về cũng sẽ không đi nữa, nương đừng khóc nữa, ngài như vậy không phải khiến trong lòng nhị đệ càng khó chịu đấy." Hoa Tường Minh nhìn nhị đệ thật vất vả mới hồi kinh, cuối cùng người một nhà có thể đoàn tụ rồi, trong lòng cũng an ủi rất lớn.

Lúc này, Lưu thị mới coi như dừng lại nước mắt, Hoa Tường Ngọc dịu trở lại trong phòng, ngồi xuống.

Sau khi Lưu thị ngồi xuống ở chính vị, Hoa Tường Ngọc vừa rất cung kính ở trước mặt nàng quỳ xuống, Thành thị bên cạnh cũng khẽ phúc thân.

"Đưa con bất hiếu gặp qua nương."

"Con dâu gặp qua nương."

"Tốt, đều tốt, mau dậy đi, mau dậy đi." Về mặt Lưu thị cười giống như hoa, vội vàng sai hạ nhân phía dưới đỡ con thứ hai và nhị tước đứng lên.

"Đào nhi, mau lại đây gặp qua tổ mẫu đi con." Thành thị nhìn về phía Hoa Mộ Dao bên cạnh nói.

Theo lời của nàng..., tầm mắt của mọi người cũng đều dời đến trên người của Hoa Mộ Dao, chỉ thấy nàng bước liên tục nhẹ nhàng, mang trên mặt mấy phần nụ cười, đi tới trước mặt Lưu thị nhẹ nhàng cúi đầu: "Tôn nữ gặp qua tổ mẫu."

Đây là lần đầu tiên Lưu thị nhìn thấy tôn nữ này, nhìn nàng toàn thân ăn mặc dù không là đáng vẻ quý nữ Kinh Thành, cũng là nhiều hơn mấy phần nữ tử Giang Nam thẹn thùng, toàn thân phong cách không khỏi làm cho người ta than thở một tiếng không hổ trong cơ thể chảy dòng máu hoàng thất.

"Được được, đưa bé ngoan, tới đây, để tổ mẫu nhìn một chút."

Hoa Mộ Dao nghe vậy, đi mấy bước đến bên cạnh Lưu thị, mặc cho nàng nắm tay nhìn lên nhìn xuống đánh giá, nhưng mà trên mặt lại không có ý cười nhẹ nhàng chút nào.

Trong lòng Lưu thị lại càng hài lòng, nàng không hổ là dòng chính nữ Hoa phủ.

"Lý Thắng, lấy đồ ta chuẩn bị cho Đào nhi đến đây." Lưu thị phân phó nói.

Một lão phụ nhân bên cạnh vội vàng trình lên một bộ trang sức đã chuẩn bị trước.

"Đây là Thuý Ngọc Các mới ra được một bộ vào mấy ngày trước, ta vừa nhìn đã cảm thấy xứng với Đào nhi nhất."

Thành thị vội vàng nói: "Nương làm cái gì vậy, Đào nhi một tiểu bối nhi, vốn nên tặng lễ cho ngài mới đúng, tại sao có thể khiến ngài."

"Sao thế, ta tặng đồ cho tôn nữ ta cũng không được sao?" Lưu thị bắt mắt xệ mặt xuống nói.

Hoa Mộ Dao vội vàng kéo cánh tay Lưu thị: "Đa tạ tổ mẫu, Đào nhi nhìn rất thích ạ."

Lúc này Lưu thị mới cười: "Thích là tốt rồi, thích là tốt rồi."

"Ngũ muội muội quả nhiên là thật bản lĩnh, vừa mới trở lại, trong mắt tổ mẫu cũng không có tôn nữ nữa rồi, tôn nữ không thuận theo đấy." Một bên một thân màu vàng nhạt quần áo thiếu nữ, cười duyên nói.

Lưu thị lườm nàng một cái, cười nói: "Nha đầu này quen là nói vậy, Ngũ muội muội con vừa mới trở lại, những năm này người lấy đồ tốt từ nơi này của tổ mẫu còn thiếu à?"

Hoa Mộ Dao âm thầm quan sát đối phương, mười bốn mười lăm tuổi, xem ra nụ cười nhiên nhiên, cũng không đạt đáy mắt, khăn tay bị vò nát trong tay là vật chứng tốt nhất. Cũng chỉ là một thứ nữ của phòng lớn, xem ra có chút không nhìn rõ thân phận của mình rồi.

Lưu thị vỗ vỗ tay Hoa Mộ Dao, nói: "Đây là Nhị tỷ tỷ của nhà đại bá con, đó là Đại tỷ tỷ nhà Tam thúc con, Tam tỷ tỷ và Tứ tỷ tỷ."

Hoa Mộ Dao nhìn về phía Hoa Mộc Nguyệt gật đầu một cái, xoay người nhìn bên phải Tam thúc mẫu tiểu Lưu thị bên cạnh đứng ba thiếu nữ, phía trước nhất là một thân màu hồng cánh sen sắc quần áo thiếu nữ, nhìn thấy Hoa Mộ Dao nhìn nàng, nên nhếch môi cười, Hoa Mộ Dao cũng khẽ gật đầu, chắc hẳn vị này chính là dòng chính nữ duy nhất của Tam Phòng, Hoa Mộc Viện trong ba tỷ muội rồi.

Tiếp phía sau đó là một người quần áo màu xanh lá cùng hai thiếu nữ quần áo màu xanh da trời, chỉ cần nhìn từ quần áo ăn mặc, đã thấp hơn Hoa Mộc Viện mấy cấp bậc rồi, thậm chí thua kém Hoa Mộc Nguyệt không ít, dù sao bản thân Tam Phòng là thứ xuất, hai vị này chính là hai thứ nữ của Tam phòng Hoa Mộc San và Hoa Mộc Hà rồi, Hoa Mộ Dao cũng khẽ gật đầu.

"Nhiều năm qua Tổ mẫu vẫn luôn nhớ thương muội muội, đến mỗi khi sinh thần của muội muội, Tổ mẫu cũng hận không được đưa qua hết toàn bộ đồ tốt cho muội muội đấy." Hoa Mộc San cười nói.

Hoa Mộ Dao rất rõ ràng cảm thấy nàng tán mát ra ý tốt, nhìn về phía nàng khẽ hơi cong môi một cái: "Lời này của Đại tỷ tỷ khiến Đào nhi càng thêm xấu hổ, nhiều năm đều không thể hầu hạ bên cạnh tổ mẫu, còn làm phiền phiền tổ mẫu nhớ thương, ngày sau Đào nhi sợ là phải quấy rầy tổ mẫu nhiều rồi, đến lúc đó Tổ mẫu cũng đừng ghét bỏ Đào nhi đó nha."

Lưu thị vui vẻ nói: "Làm sao có thể chứ, Đào nhi đáng yêu như thế, Tổ mẫu thích con còn không kịp đây."

Hoa Mộc Viện nghe vậy, nhỏ giọng lầm bầm một câu: "Nịnh hót."

Người khác có thể không nghe được, nhưng ở phía trước nàng và phía sau tiểu Lưu thị cùng với Hoa Mộc San nghe hết.

Tiểu Lưu thị hung hăng trợn mắt nhìn nàng một cái, đây là trường hợp nào, những lời này nếu để cho người khác nghe, sau này Tam phòng bọn họ không muốn ở trọ trong phủ rồi hả?

Hoa Mộc San âm thầm hơi cong môi một cái, nàng đã mười sáu tuổi rồi, đến lúc tính chuyện hôn nhân, nàng kém Hoa Mộc Nguyệt phòng lớn, dù sao phụ thân của nàng là trưởng tử của Hoa phủ, đại thân đương triều nhất phẩm, cũng so không được trên Hoa Mộc Viện, dù sao nàng là dòng chính nữ của Tam Phòng.

Nhất là bây giờ mẹ cả Tiểu Lưu thị đều không quan tâm đến thứ nữ các nàng, nếu nàng muốn vì mình mưu một tiền đồ tốt, cũng chỉ có thể trên chi thứ hai mới vừa trở về phủ thôi.

"Phụ thân người vốn là phải về phủ chờ, nhưng sau khi hạ triều bị hoàng thượng lưu lại, sợ là gặp muộn hơn một chút. Các con bốn ba một đoạn đường dài như vậy, chắc hẳn cũng đã mệt mỏi, trước đó ta sẽ để cho đại tẩu con sắp xếp viện cho các con xong rồi, hãy về nghỉ ngơi trước." Lưu thị nhìn trên mặt Hoa Tường Ngọc lộ ra mấy phần mệt mỏi, thân thiết nói.

"Mấy ngày trước sai hạ nhân sắp xếp một chút, phòng bếp nhỏ cũng dâng lên lửa, nếu đệ muội thấy không hài lòng chỗ nào, cứ nói với ta là được." Mạnh thị nhiệt tình nói.

Thành thị cũng hơi cong môi một cái: "Làm phiền đại tẩu rồi."

Lưu thị lại vỗ vỗ tay Hoa Mộ Dao: "Đào nhi cũng mệt rồi, con với nương trở về nghỉ ngơi một chút."

Ở trên thuyền say lao đảo, thật sự là rất khó mà nghỉ ngơi được, bây giờ tinh thần Hoa Mộ Dao thật sự có chút không tốt rồi, thật sự cũng không thể từ chối, khẽ khẽ nhún người: "Vậy tôn nữ đi về trước, ngày mai sẽ trở lại quấy rầy tổ mẫu."

Lưu thị gật đầu cười.

Chương 17: Người Nhà Đoàn Tụ

"Nàng và Đào nhi về nghỉ ngơi trước đi, bây giờ ta phải đi vào cung tạ ơn trước."

Thành thị gật đầu một cái, trên mặt mấy phần buồn rầu: "Dạ, chàng chú ý một chút."

Bởi vì Thành thị có thân phận #Sun.lqd# là Quận chúa, năm đó hoàng thượng vốn muốn ban thưởng một tòa phủ quận chúa, nhưng đã bị Thành thị từ chối, bởi vì bản thân Hoa phủ cũng không phải là phủ đệ bình thường, công công tương lai của mình chính là Thân Cửu Cửu của hoàng thượng, bản thân mình là tức phụ tự nhiên cũng phải làm tốt bổn phận mới đúng.

Mặc dù vậy, Hoa phủ cũng cố ý mua viện bên cạnh, mở rộng ra bên ngoài không ít, viện đặt biệt dùng để cho chi thứ hai, hơn nữa còn có cửa chính của mình.

"Người hầu hạ bên cạnh Đệ muội còn chưa đủ, nếu không thì mấy ngày nữa để cho Tiền mẹ mang mấy người tới đây chọn một chút?" Mạnh thị đưa người vào trong viện hỏi.

Lần này bởi vì đường xá tương đối xa xôi, thật sự Thành thị không có mang quá nhiều người bên cạnh.

Ngoại trừ Lý ma ma bên cạnh Thành thị, Từ ma ma và bốn đại nha hoàn Nhĩ Lam, Nhĩ Mạn, Nhĩ Doanh, Nhĩ Tĩnh, cũng chỉ có hai nha hoàn nhị đẳng, ngoại trừ Nghiêm ma ma bên cạnh Hoa Mộ Dao, Trì thị cùng bốn đại nha hoàn ở ngoài, cũng chỉ có Tổ Tâm một nha hoàn nhị đẳng, cần phải thêm nhiều người.

"Vậy thì làm phiền đại tẩu rồi."

"Người một nhà nói lời khách sáo làm gì, các người trước hết nghỉ ngơi, ta sẽ không quấy rầy các người nữa." Tuy Mạnh thị xuất thân từ Thư Hương Thế Gia, là người cũng có một chút lạnh lẽo nhiệt tình, rất được Lưu thị thích.

"Nương, con có thể đi chọn viện cho bản thân mình hay không?" Hoa Mộ Dao lắc cánh tay Thành thị làm nũng nói.

"Được được được, sau đó chính con đi chọn."

"Mấy năm không gặp, công lực làm nũng của muội muội càng tăng nha." Hoa Mộ Diễm ở một bên trên ghẹo nói.

Hoa Mộ Dao trừng mắt liếc hần một cái: "Mấy năm không gặp, nhị ca cũng không biết đưa cho muội muội cái lễ ra mắt."

Mắt Hoa Mộ Diễm nhất thời tròn to, không thể tin nói: "Mấy năm không gặp, sao Tiểu Đào Nhi lại tham của như vậy hả?"

"Nương——nương xem nhị ca——" Hoa Mộ Dao đánh về phía trong lòng Thành thị, không hài lòng nói.

Thành thị cười híp mắt nhìn hai nhi tử của mình, cuối cùng thì người một nhà đã đoàn viên rồi, trong lòng nhất thời thoải mái rất nhiều.

"Điều trưởng thành rồi, mấy năm này trong kinh thành có ai gây khó khăn cho các con hay không?" Thành thị biết mình tương đối đặc biệt, chỉ sợ nhi tử sẽ bị người khác chèn ép.

"Có tổ phụ tổ mẫu ở đây, còn có ngoại tổ mẫu, làm sao có người nào khó dễ chúng con chứ, nương hãy yên tâm." Hoa Mộ Sâm khẽ mỉm cười nói.

Thành thị nhìn đại nhi tử đã trưởng thành, nụ cười trên mặt sâu hơn mấy phần: "Sâm nhi chỉ chớp mắt cũng mười bảy mười tám rồi, lúc này nếu như là người của nhà khác đã sớm đón dâu rồi, đáng tiếc nương và phụ thân con ở phía xa Nghiêm Trữ, lần này sau khi trở về, phải quan tâm nhiều hơn rồi."

Hoa Mộ Sâm nghe xong lời này, lập tức đỏ mặt, cả người cũng có vẻ có chút cứng ngắt.

"A——đại ca xấu hổ kia——" Hoa Mộ Dao kinh ngạc hô.

Mắt Thành thị cũng sáng lên, hỏi tới: "Sâm nhi có người vừa ý chưa, nhà chúng ta đã có vinh sủng như vậy, cũng không cần phải bắt con đi kết thân, chỉ cần đối phương xuất thân trong sạch, cử chỉ đoan trang, cho dù là người bình dân dân chúng, nương cũng không có ý kiến."

"Nhị ca nhị ca, huynh có biết hay #Sun.lqd# không hả?" Hoa Mộ Dao đưa mắt nhìn Hoa Mộ Diễm xem náo nhiệt.

Thân thể Hoa Mộ Diễm giật mình, con người xoay lòng vòng, nhận được ánh mắt cảnh cáo của Hoa Mộ Sâm ở bên cạnh, ngượng ngùng cười cười: "Huynh làm sao biết được chứ."

"Nhị ca, đây là vì tốt cho đại ca, huynh cũng không muốn cho đại ca thú một người mà bản thân không thích đi, nếu như huynh không nói ra, ngộ nhờ nương tìm đại tẩu không phải là người trong lòng của đại ca, thì làm sao đây?" Hoa Mộ Dao thành thật dẫn dụ nói.

Hoa Mộ Diễm vẫn lắc đầu một cái, dáng vẻ tình chân ý thiết(chân tình): "Huynh thật sự không biết mà, nếu như huynh biết, nhất định sẽ nói với muội."

"Sâm nhi?" Mắt Thành thị tỏa sáng nhìn chăm chăm Hoa Mộ Sâm.

Hoa Mộ Sâm giật giật khóe miệng, cúi đầu: "Nhị từ đều nghe nương sắp xếp mọi thứ."

Mắt Thành thị nhìn thấy không hỏi được cái gì, chỉ đành phải thờ dãi: "Cũng được, nhiều năm không có hồi kinh rồi, cũng không biết nhà nào có tiểu thư tốt, mấy ngày nữa sẽ tổ chức yến tiệc, trước biết rõ rồi hãy nói."

Hoa Mộ Sâm không muốn tiếp tục thảo luận về vấn đề này ở đây, vội vàng chấp tay nói: "Nương và muội muội nghỉ ngơi trước, nhị từ và Diễm nhi cáo lui trước."

"Nương, con đi chọn viện đây." Hoa Mộ Dao nói xong cũng vội vàng đi ra ngoài.

Thành thị ở phía sau không yên lòng dặn dò: "Chậm chút, để cho Từ ma ma đi theo con."

Hoa Mộ Dao chạy từ từ ở trong sân, dường như đặc biệt tò mò khắp nơi.

"Từ ma ma, viện nào là tốt nhất ở đây vậy hả?"

"Lão nô cảm thấy cảnh sắc ở viện phía Tây Bắc là đẹp nhất, nơi đó vốn là trồng một vườn hoa hồng, nếu tiểu thư thích, có thể đổi thành cây đào."

Ánh mắt Hoa mộ Dao sáng lên: "Vậy chúng ta qua xem một chút đi."

Viện Tây Bắc là nằm tận cùng bên trong ở chi thứ hai, yên tĩnh nhất, cảnh sắc cũng đẹp nhất.

Mặc dù viện không phải lớn nhất, nhưng có thể nói là tinh xảo nhất, trong viện quả thật là trồng một vườn hoa hồng, bây giờ đang nở rộ rồi.

"Tốt lắm, sẽ là cái sân này đi." Hoa Mộ Dao hài lòng gật đầu một cái.

"Nô tỳ sẽ mang đồ tiểu thư đến." Song Lạc vui vẻ nói.

Hoa Mộ Dao quả thật là mệt mỏi, vừa nằm lên giường thi đã ngủ mất rồi.

Mà lúc này Hoa Tường Ngọc đã gặp được hoàng thượng.

"Thần Hoa Tường Ngọc tham kiến hoàng thượng."

"Nhanh đứng lên, biểu đệ thật sự xa lạ với trẫm rồi." Tâm trạng Hoàng thượng rất tốt, cũng không che giấu được nụ cười trên mặt.

Về mặt Hoa Tường Ngọc không thay đổi: "Quân thần khác biệt, vi thần không dám."

Hoàng thượng nhìn về phía người đứng bên cạnh, cười khò nói: "Cửu cửu, người xem biểu đệ đây là trong lòng oán trẫm đấy."

"Vi thần không dám." Hoa Tường Ngọc nói xin tội.

"Hoàng thượng anh minh, từ xưa quân thần phân chia, dĩ nhiên là không thể vượt cách." Về mặt Hoa Hoà Khôn cũng nghiêm túc nói.

Trước đây khi hoàng thượng còn chưa #Sun.lqđ#lên ngôi thì Hoa Hoà Khôn đã từng dạy người một thời gian, cho nên trong lòng hoàng thượng có mấy phần kính trọng đối với hắn.

"Được được, Hoa đại nhân có chuyện gì muốn bẩm báo với trẫm sao?"

Hoa Tường Ngọc chấp tay: "Thần đến là để tạ ơn."

Hoàng thượng khoát tay áo: "Lần này, Hoa đại nhân ở Giang Nam làm được việc, trong lòng trẫm đều biết, mẫu hậu và quý phi vẫn nhớ Huệ Dung và Chiêu Nguyệt, ngày khác cho các nàng vào cung, trẫm còn chưa gặp qua Chiêu Nguyệt đâu đấy, nghe nói người đặt nhũ danh cho nàng, gọi Tiểu Đào Nhi phải không?"

"Vi thần tuân chỉ."

"Được rồi được rồi, hai người các ngươi cũng trở về đi thôi, hai phụ tử các ngươi cũng mấy chục năm không gặp nhau rồi, trẫm cũng không nên làm trễ nãi."

Bây giờ, Kha Kha đang bận thi Anh ngữ, hi vọng Kha Kha có thể có một thành tích tốt, mọi người cùng nhau tới vì Kha Kha cố gắng lên đi

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thị Chiêu Nguyệt* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Bái Kiến Đại Trường Công Chúa

Sáng sớm hôm sau, Hoa Mộ Dao dùng bữa sáng với Thành thị, rồi đi đến viện Lưu thị thính an, sau đó chuẩn bị đi đến phủ Thành Quốc Công.

Tuy nói Gia Như dòng chính Đại Trường công chúa có phủ công chúa của riêng mình, nhưng dưới tình huống bình thường nàng vẫn đi theo Thành Quốc Công ở trong phủ Thành Quốc Công, chủ yếu là bởi vì các con đều ở bên đây, trừ phi ngày nào đó nào loạn không thoải mái với Thành Quốc Công, nàng mới có thể một người trở lại phủ công chúa.

Hơn nữa đó là bởi vì phủ công chúa nổi tiếng có một vườn hoa mẫu đơn, mỗi khi đến mùa hoa mẫu đơn nở rộ, phủ công chúa đều tổ chức một bữa tiệc, thật ra thì chính là hình thức trá hình của ngày lễ quý tộc, có lẽ là bởi vì lớn tuổi, những năm gần đây nàng thích giết dây chuyện tình cảm của văn bối, dù là Thành Vinh Trạch và Lưu thị, Thành Nhã Tuyên và con trai thứ Lý Tín Hậu, thậm chí Uyển Tĩnh công chúa và Du Dương quận công Thế tử đều nảy sinh tình cảm trong bữa tiệc hoa mẫu đơn.

"Những lễ vật chuẩn bị tốt chưa? Con cũng chưa trở về trong nhiều năm rồi, nếu Đại Trường công chúa thích, các con ở lại đó hai ngày cũng được." Bà bà Lưu thị đối xử với tức phụ được như vậy, quả nhiên là đã vượt qua đối với nữ nhi rồi.

Thành thị mỉm cười, trong lòng cảm thấy vui mừng với thái độ của Lưu thị: "Mới vừa trở lại, trong viện còn có chút chuyện chưa sắp xếp tốt, ngày hôm qua mới vừa phiên toái đại tâu muốn thêm mấy hạ nhân nữa, với lại mấy ngày nữa chắc chắc Thái hậu còn phải triệu kiến, dù sao ngày sau sẽ ở lại kinh thành, có nhiều cơ hội gặp mặt mà."

Mặc dù Lưu thị nói như vậy, nhưng rất hài lòng với thái độ của Thành thị: "Cũng là đạo lý này, nhưng dù sao con không gặp mặt nương của con cũng lâu rồi, đưa lễ nhiều hơn mấy phần, mặc dù nương của con không coi trọng những thứ này, nhưng dù sao cũng là tâm ý của con."

Thành thị phúc phúc thân(nhún người): "Đa tạ nương, lễ vật cũng đã sắp xếp xong, nếu quá nặng nề, sợ là đến lúc đó lại không tốt."

Lưu thị gật đầu một cái: "Thời gian cũng không sớm, các con cũng lên đường đi."

Hoa Mộ Dao khẽ phúc thân với Lưu thị, sau đó đi theo Thành thị ra ngoài.

Mặc dù Hoa Tường Ngọc mới vừa hồi kinh, nhưng bởi vì lúc trước hoàng thượng triệu hấn về từ Nghiêm Trữ, đã bổ nhiệm chức cho hấn rồi, cho nên mới sáng sớm, Hoa Tường Ngọc đã thức dậy vào triều rồi.

Chờ lúc hấn hạ triều, vừa vặn cùng Thành Quốc Công và Thế tử Thành Quốc Công đại ca của Thành thị Thành Xương Phong cùng với nhị ca Thành thị Thành Xương Tùng cùng nhau trở về phủ Thành Quốc Công.

Ở tầng hai của một lầu bên cạnh đường phố, có một nam tử trong bộ quần áo màu xanh ngọc và một nam tử trong bộ quần áo đỏ tía ngồi đối diện nhau.

"Nhìn thấy không, người đang ngồi nơi đó chính là vị kia Chiêu Nguyệt Huyện Chủ." Nam tử quần áo đỏ tía xoè cây quạt, dáng vẻ tự nhận là rất phong lưu phóng khoáng.

Nam tử quần áo màu xanh ngọc, nhìn xe ngựa đi qua ở dưới lầu, không khỏi nhíu mày một cái.

"Nghe nói ngày hôm qua lúc bọn họ hồi kinh, ở cửa thành vừa vặn gặp vị hôn thê của người đó, không ngờ Doãn tiểu thư vẫn là một người thông minh, vậy mà chủ động nhường đường." Nam tử quần áo đỏ tía tiếp tục nói.

"Bây giờ Duệ vương đang ở nhậm chức ở Bình bộ, nếu nàng lại không thông minh, phụ hoàng làm sao sẽ để cho nàng làm vương phi của Bôn vương." Nam tử áo màu xanh ngọc, chính là mới vừa rồi được phong làm Đoan Vương nhị hoàng tử Minh Thừa Húc.

"Biểu đệ à, năm đó Duệ Vương người ta còn cố ý đi phủ Tô Châu một chuyến, những năm qua sinh thần vị kia càng thêm nhiều lần không roi, tuy mấy năm nay người coi như là bày tỏ, nhưng dù sao cũng roi ở phía sau một tầng, nếu người không gấp gáp, đừng nói Tam hoàng tử Tứ hoàng tử, ngay cả Duệ Vương người đều kém hơn rồi."

Nam tử quần áo đỏ tía chính là dòng chính thứ tử của phủ Ngụy quốc công Ngụy Văn Bản, thoạt nhìn dáng vẻ nhẹ nhàng, thật ra là phong lưu bạc tình, lòng dạ độc ác.

Minh Thừa Húc cười lạnh, uống một ly rượu: "Người cho rằng đại ca làm mấy chuyện này phụ hoàng cũng không biết ư, cũng chỉ là bởi vì hiện nay ngài không thấy đại cục, phụ hoàng mới lười phải quản hấn, thoạt nhìn phụ hoàng có mấy phần tình cảm đối với những người làm nhi tử chúng tôi, nhưng trên

thực tế nếu chúng ta thật sự đụng chạm ranh giới cuối cùng của hân, hân cũng sẽ không chú ý đến nhiều như vậy."

Nguy Văn Bân một bộ người cẩn thận quá mức, cây quạt hợp lại, vỗ lên bàn: "Người chính là cẩn thận quá mức, muốn thành chuyện lớn tất nhiên phải có tính thần mạo hiểm, người suy nghĩ lại một khi người thủ Doãn tiêu thư đó, nếu để cho vị kia Chiêu Nguyệt Huyện Chủ có thể chết vì người, đến lúc đó cái vị trí kia không phải chuyện dễ như trở bàn tay."

Dáng vẻ Minh Thừa Húc vẫn không đồng ý, chỉ là trong lòng lại yên lặng nổi lên mấy phần tâm tư nhỏ.

Thành thị vừa tới phủ Thành Quốc Công, Gia Như dòng chính Đại Trường công chúa đã không kịp chờ đợi ở cửa, nhìn thấy Thành thị xuống xe ngựa, liền ôm người, hai mẹ con ôm nhau mà khóc.

Hoa Mộ Dao xuống xe, nhìn cửa phủ Thành Quốc Công nhiều hơn mấy phần khí thế so với Hoa phủ, ngoan ngoãn đứng ở một bên.

Vương thị phu nhân của Thành Xương Phong nhìn thấy Hoa Mộ Dao, một thân váy hoa màu đỏ bạc hoa văn thêu trăm bướm, trên đầu chải hai búi tóc, mang theo một hoa trâm cài uyển ương màu tím, cả người lẫm lẽ đứng ở nơi đó, nhưng toàn thân toát ra một loại khí chất cao quý, trong lòng không khỏi âm thầm than thở một tiếng, quả thật là đáng vẻ tốt.

"Nhìn phong thái toàn thân, thật sự không phải người bình thường có thể so sánh mà vượt qua được, đây chính là Đào nhi phải không?" Vương thị nắm tay Hoa Mộ Dao, trực tiếp mở vòng đeo trên cổ tay đeo vào trên tay của nàng

Hoa Mộ Dao lập tức nhìn về phía Thành thị, Thành thị khẽ gật đầu với nàng, lúc này Hoa Mộ Dao mới khẽ phúc phúc thân(nhún người): "Tạ ơn Đại cữu mẫu."

Một bên Tiểu thành thị thê tử của Thành Xương Tùng cười nói: "Lại để đại tẩu đoạt trước rồi, Huệ Dung có thể nói tốt cho tẩu một chút, làm sao muội lại dạy ra một nữ nhi dễ thương như vậy, thật là chộc người thương mà."

Tiểu thành thị nói xong cũng rút một cây trâm từ trên đầu cắm vào trên đầu Hoa Mộ Dao, hài lòng đánh giá: "Quả thật là tuổi trẻ, trang điểm thế nào đều đẹp, Huệ Dung à, nếu không muội cho ta mượn nữ nhi mấy ngày đi nha."

Thành thị nghe vậy cười lờm nàng một cái: "Muốn nữ nhi thì tự mình sinh đi."

Dáng vẻ Tiểu thành thị rất hâm mộ, miệng vẫn nói: "Ta đều không biết muội nuôi nuôi tiểu hài tử thế nào, nhi tử là một so một người có tiền đồ, nữ nhi vẫn khéo léo hiểu chuyện như thế, tại sao tất cả chuyện tốt đều để cho một mình muội chiếm hết chứ?"

Hoa Mộ Sâm và Hoa Mộ Diễm bên cạnh vội vàng hành lễ với ngoại tổ mẫu cùng hai cữu mẫu, cuối cùng đám người kia cũng chú ý tới hai thanh niên bọn họ rồi.

Dáng vẻ Thành thị vui vẻ: "Đây là tỷ hâm mộ không hết."

Gia Như dòng chính Đại Trường công chúa đã kiểm soát được tâm tình của mình, trên mặt đã trở lại dáng vẻ trang nghiêm, nhưng hốc mắt khẽ phấp phồng vẫn hiện lên mới vừa rồi cảm xúc vượt quá mức.

"Được rồi được rồi, đứng ở cửa ra vào làm cái gì, có lời gì về phủ trước rồi lại nói." Vương thị một tay đỡ Gia Như dòng chính Đại Trường công chúa, một tay chào đón Thành thị đi vào trong.

Đi đến trong đại sảnh, sau khi ngồi xuống, lúc này Gia Như dòng chính Đại Trường công chúa mới dò xét cẩn thận Hoa Mộ Dao ngồi bên cạnh Thành thị, ánh mắt không kiêu ngạo không tự ti, cử chỉ đoan trang hào phóng, xem ra cho dù không có ở Kinh Thành, cũng học quy tắc rất tốt.

"Mau tới đây để ngoại tổ mẫu nhìn một chút." Gia Như dòng chính Đại Trường công chúa vẫy vẫy tay với Hoa Mộ Dao.

Hoa Mộ Dao ngoan ngoãn đi lên phía trước, Gia Như dòng chính Đại Trường công chúa vỗ vỗ tay của nàng, nhìn Thành thị hài lòng gật đầu một cái: "Con dạy dỗ nha đầu rất tốt."

Thành thị đối với mẫu thân mình phần này chắc chắn dĩ nhiên là rất vui mừng, nhưng ngoài miệng còn cố ý khiêm tốn nói: "Nha đầu này rất lười biếng, để cho nàng đi theo tiên sinh học, vẫn kéo dài không muốn, đến khi sáu tuổi mới xem như chính thức bắt đầu học."

Gia Như dòng chính Đại Trường công chúa cười cười: "Ta thấy đứa nhỏ này rất thông minh, dù học được trễ một chút, nhưng không kém người khác chút nào."

"Có lời này của nương, khi con trở lại để cho nha đầu học tiếp, nha đầu này sẽ lấy lời này gây áp lực với con đó."

Hoa Mộ Dao cười híp mắt nói: "Đó là đương nhiên, ngoại tổ mẫu cũng khen con như vậy, nương cũng không thể được buộc con như vậy nữa đâu đấy."

"Nữ nhi gia cũng chỉ có khoản thời gian trước xuất giá trước mới có thể khoan khoái thoải mái, hơn nữa Đào nhi cũng không cần phải dùng ít thứ này thêm vinh dự, người xưa nay cũng không nên trói buộc tính tình của nàng." Gia Như dòng chính Đại Trường công chúa nói ra lời thăm thía.

Nhắc tới cái vấn đề này, về mặt Thành thị không khỏi xuất hiện mấy phần vẻ buồn rầu, mở miệng, lại nghĩ đến nữ nhi bên cạnh, không thể làm gì khác hơn là khép lại.

Gia như đích Đại Trường công chúa nhìn thấu suy nghĩ của nàng, nói với thiếu nữ quần áo ắc màu mùa thu đứng sau lưng Thành thị: "Chúng ta ở chỗ này nói chuyện, chỉ sợ nha đầu này cũng nhầm chán đến rất, Tương nhi dẫn biểu muội con đi dạo trong phủ đi."

Thiếu nữ chính là thứ nữ của Thành Xương Tùng Thành Nhã Tương, bởi vì mẹ đẻ mất sớm, cho nên từ nhỏ lớn lên bên cạnh Tiểu thành thị, đối xử không kém bao nhiêu so với dòng chính nữ.

Thành Nhã Tương khẽ phúc phúc thân, gật đầu với Hoa Mộ Dao một cái: "Biểu muội theo ta đi thôi."

Hoa Mộ Dao cũng phúc phúc thân với mấy người đang ngồi, nhìn về phía Thành Nhã Tương cười nhạt: "Làm phiền biểu tỷ rồi."

"Ngài có tin tức gì từ trong cung hay không? Chỗ Quý phi nương nương có nói qua chuyện gì không ạ?" Trên mặt Thành đầy vẻ buồn rầu không che giấu chút nào nói.

"Quan trọng là thấy Đại hoàng tử nhị hoàng tử cũng được Phong Vương tứ hôn, từ trên năm tuổi nhìn có khả năng chính là Tam hoàng tử cùng Tứ hoàng tử rồi, các hoàng tử còn lại cũng đều quá nhỏ tuổi, chỉ là. Hoàng thượng một ngày không có buông ra, chúng ta cũng chỉ có thể chờ."

Thành thị thở dài, trên mặt lộ ra mấy phần khổ sở: "Con lo lắng Đào nhi sẽ ứng phó không được."

Gia Như dòng chính Đại Trường công chúa cười cười: "Nếu Trí Thông đại sư đã nói qua, con hãy cứ việc yên tâm, nữ nhi đều có phúc nữ nhi."

"Nghe nói bốn mùa ở phương Nam phong cảnh rất đẹp, không biết có phải như vậy hay không?" Thành Nhã Tương đi bên cạnh Hoa Mộ Dao hỏi.

Hoa Mộ Dao gật đầu một cái: "Đúng vậy, riêng trong viện của muội trồng rất nhiều hoa, một năm bốn mùa đều không suy tàn, hơn nữa khí hậu cũng đặc biệt ấm áp, mới vừa vào kinh, quả nhiên là có chút không thích ứng đây."

"Kinh Thành lúc mùa đông đúng là có chút lạnh. Trong Phủ công chúa cũng có một vườn hoa mẫu đơn rất đẹp, chưa tới hai tháng nữa sẽ mở ra, đến lúc đó tổ mẫu sẽ tổ chức tiệc hoa mẫu đơn, có lẽ muội không biết, trong kinh thành quý nữ phần lớn nhận được thiệp mời của tổ mẫu là tự hào lắm đấy." Thành Nhã Tương lại nói thì có một cảm giác tự hào.

Hoa Mộ Dao nhíu mày, trên mặt lộ ra mấy phần không hiểu.

Thành Nhã Tương tinh thần hăng hái giải thích cho nàng: "Từ trước đến giờ thiệp mời của Tổ mẫu nổi tiếng chỉ làm cho các thiếu gia tiểu thư ở trong kinh thành, hơn nữa trước bữa tiệc hoa mẫu đơn sẽ thành chùng mảy đôi, cho nên mọi người càng đổ xô vào."

Hoa Mộ Dao gật đầu một cái, một bộ vẻ lễ như chợt hiểu ra: "Hoá ra là yến trường thân."

"Không kém bao nhiêu đâu, nhưng có rất nhiều người muốn mượn cơ hội này nổi tiếng đấy, ví dụ như bây giờ nói đến Tài nữ đệ nhất kinh thành Lý Thu Đồng đi, cũng là bởi vì làm một bài thơ trong bữa tiệc hoa mẫu đơn năm trước, lúc này tài danh mới lan truyền đi ra ngoài." Thành Nhã Tương cẩn thận nói rõ ràng những chuyện này.

Trong lòng Hoa Mộ Dao đại khái đã có khái niệm đối với cái bữa tiệc, chính là nơi thanh niên lớn tuổi tương thân, là nơi nổi tiếng dành cho các nghệ sĩ trẻ.

"Nghe nói miền Nam cái gì cũng tinh xảo, nhưng chúng tôi trong kinh thành để ý phần lớn là không khí tuyệt đẹp, biểu muội vừa trở về, sợ là phải có một đoạn thời gian tối thích ứng."

Hoa Mộ Dao quan sát cảnh sắc phủ Thành Quốc Công, nếu như nói ban đầu viện nàng ở Nghiêm Trữ gọi là tiểu gia bích ngọc(con gái cưng), nơi này đích xác phải là khí chất tiểu thư khuê các.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thị Chiêu Nguyệt* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Rình Coi

Hoa Mộ Dao và Thành Nhã Tương đi dạo ở trong sân, nhưng họ không biết có một nam hài đang nằm ở trên tường phủ Thành Quốc Công.

"Tiểu Chủ Tử của tôi, ngài nhanh chóng xuống đây đi, bên kia có người đến kia." Gã sai vật mặc đồ màu xám đỡ cái thang bên cạnh, nhìn nam hài mười tuổi nằm ở trên tường, về mặt lộ vẻ hoảng sợ.

Nam hài không nhanh không chậm nói: "Ngươi gấp cái gì, gia còn chưa thấy rõ ràng đấy."

"Đội ngũ tuần tra gần đến đây rồi, nếu chủ tử ngài bị người phát hiện làm chuyện mất mặt như vậy, chẳng phải là thật sự ném thân phận của ngài ư." Gã

sai vật hốt hoảng nhìn đội tuần tra càng ngày càng gần, vẻ mặt càng lúc càng lo lắng.

"Tứ ca, huynh nói chúng ta cứ nhìn như vậy?" Cách đó không xa trên một cây đại thụ, hai nam nhân thành thoi ngồi ở chỗ đó, nhìn người trên tường liễu mạng duỗi cổ nhìn vào bên trong.

"Vậy ngươi muốn làm thế nào, xách người ném ra hay là đi vào hả?"

". Hay là thôi đi."

"Ai ở đó!" Trong lúc bất chợt rống to một tiếng, gã sai vật hoảng sợ đến nỗi tay đỡ cái thang run lên, mà người nằm trên tường bị cái thang thoáng một, thân thể thẳng tắp từ trên tường rơi xuống bên trong phủ Thành Quốc Công.

"A ——"

"Tiểu Chủ Tử ——"

Người trên cây thấy thế, vội vàng phi thân bay qua, vuron tay, nam hài an toàn rơi xuống đất.

Hoa Mộ Dao và Thành Nhã Tương đi dạo cách đó không xa thì nghe được âm thanh, nên đi về phía này, chỉ thấy nam hài ngồi trên đất cùng với hai người hộ vệ, rõ ràng ngăn người một chút.

Dù sao Thành Nhã Tương cũng là người của phủ Thành Quốc Công, cũng biết một hai đôi với thân phận của hai hộ vệ, nhìn thấy nam hài nhắm mắt đang ngồi trên đất, nghi ngờ hỏi: "Ai vậy?"

Hộ vệ chấp tay: "Người này nằm ở đầu tường nhìn lên vào bên trong, bị người tuần tra bên ngoài làm sợ hết hồn nên rơi xuống."

Thành Nhã Tương nghe xong lời này, chân mày không khỏi nhíu lại, nhìn quần áo ăn mặc cũng là phú gia tử đệ (nhà giàu), làm sao sẽ có cử chỉ phóng dăng như thế?

Nam hài nghe giọng nói, lúc này mới từ từ mở mắt.

Cảnh tượng trước mắt từ từ rõ ràng, một thiếu nữ mặc váy sắc hương mùa thu, cau mày nhìn hắn, trong mắt tràn đầy chán ghét, còn thiếu nữ bên cạnh mặc một bộ váy màu thiên sắc khẽ nghiêng đầu, một đôi mắt phượng mang theo mấy phần ngạc nhiên, cứ như vậy nhìn chằm chằm vào hắn, làm cho hắn đỏ mặt, cả người lúng túng cúi đầu.

"Người là ai? Thế nhưng đến bên ngoài Quốc Công Phủ rình coi?" Thành Nhã Tương nghiêm nghị hỏi.

Hộ vệ bên cạnh đang chuẩn bị mở miệng, lại nghe thấy xa xa truyền đến tiếng bước chân dồn dập, đứng thẳng người nhìn, chỉ thấy Thành Quốc Công Thành Vinh Tín cùng Gia Như dòng chính Đại Trường công chúa dẫn người đi đi tới bên này.

Gã sai vật áo xám bên cạnh nhìn từ xa thấy nam hài ngồi dưới đất, lập tức chạy tới, mang theo mấy phần khóc to: "Tiểu Chủ Tử của tôi, ngài như thế nào, có bị thương ở đâu hay không?"

Nam hài nhìn thấy người tới, vội vàng từ dưới đất đứng lên, mặc cho gã sai vật bên cạnh giúp hắn phủi bụi đất trên người cho sạch sẽ, tỉ mỉ kiểm tra một lần, sau khi xác định hắn không có bị thương, lúc này mới coi như là thờ phào nhẹ nhõm.

Thành Quốc Công nhìn về phía nam hài chấp tay: "Cự thần gặp qua Tứ hoàng tử."

"Tứ hoàng tử?" Thành Nhã Tương nhất thời tròn to hai mắt, suy nghĩ một chút thái độ của mình mới vừa rồi, trong lòng hăm hở.

"Hừ ——" Nam hài hừ lạnh một tiếng, dáng vẻ cao ngạo, khoát tay với Thành Quốc Công: "Đứng lên đi."

"Sao Tứ hoàng tử xuất cung vậy? Người đến phủ Thành Quốc Công có chuyện gì không?" Sắc mặt Gia Như dòng chính Đại Trường công chúa mơ hồ có chút không vui.

Tứ hoàng tử Minh Thừa Hiến rút cổ, đi về phía Gia Như đích Đại Trường công chúa hành lễ: "Gặp qua cô tổ mẫu."

"Hoàng thượng có biết con xuất cung hay không?"

Minh Thừa Hiến co rúm lại lắc đầu.

Ánh mắt Gia Như đích Đại Trường công chúa nghiêm nghị nhìn về phía gã sai vật một bên: "Tứ hoàng tử len lén chạy ra cung ngươi không bẩm báo hoàng thượng cùng Hiến phi thì cũng thôi đi, còn giật giấy hấn làm chuyện nguy hiểm như vậy, nếu xảy ra điều gì ngoài ý muốn, ngươi chính là muôn lần chết cũng khó trốn tội."

Chân gã sai vật lập tức mềm nhũn, té quỵ xuống đất: "Nô tài biết sai, cầu xin Đại Trường công chúa thứ tội."

Minh Thừa Hiến cũng biết sau khi chuyện bại lộ hắn nhất định sẽ bị trách phạt, chỉ là không ngờ sẽ đến nhanh như vậy: "Đều là ta ép buộc giúp ta xuất

cung, cô tổ mẫu muốn phạt thì phạt ta đi."

Gia Như đích Đại Trường công chúa cười lạnh: "Con thật ra là một chủ tử có nghĩa khí, con yên tâm, con tự mình xuất cung còn có chuyện bỏ đến đầu tường phủ Thành Quốc Công. Bỏ cung cũng sẽ nói đầu đuôi cho phụ hoàng con biết."

Về mặt Minh Thừa Hiến lập tức liền kéo xuống, về mặt không vui liếc về Gia Như đích Đại Trường công chúa, không dám nói ra lời cầu xin tha thứ lượn quanh bên miệng.

Nghe nói vị cô tổ mẫu này nếu thật sự tức giận, ngay cả phụ hoàng hần cũng phải ngoan ngoãn nghe bị phê bình, hần chỉ là cây đậu nhỏ vẫn không nên làm chuyện không tự lượng sức.

Gia Như đích Đại Trường công chúa len lén liếc mắt Hoa Mộ Dao khéo léo đứng ở một bên, luôn nghe thân phận đối phương là Tứ hoàng tử cũng không có cảm xúc quá lớn tiết lộ ra ngoài, trong lòng yên lặng gặt đầu một.

Lại vô tình liếc thấy tầm mắt Tứ hoàng tử nhìn Hoa Mộ Dao, nhưng chỉ ngẫm thờ dài, nàng nghĩ nàng cũng biết mục đích Tứ hoàng tử len lén đến đây rồi, xem ra Hiến phi cũng nóng nảy quá rồi.

"Đưa Tứ hoàng tử hồi cung, thuận tiện nói cho Hiến phi, Tứ hoàng tử tuổi cũng không nhỏ, ngày sau làm việc lại lỗ mãng như vậy là không được."

Hộ vệ bên cạnh Minh Thừa Hiến chấp tay, khi hần bắt đầu đi dưới tình huống cho người mang về.

"Mẫu thân ——" Thành thị hiển nhiên cũng ý thức được chuyện có chút vấn đề, hơi lo lắng.

Thành Quốc Công mỉm cười, vỗ vỗ một bên vai Hoa Tường Ngọc đang mang trên mặt mấy phần vẻ u sầu: "Con yên tâm đi, nha đầu Đào nhi này phúc phận lớn đấy."

"Đa tạ nhạc phụ." Hoa Tường Ngọc cười khổ chấp tay.

"Đào nhi mới vừa rồi có nói chuyện với Tứ hoàng tử hay không?" Gia Như đích Đại Trường công chúa đột nhiên mở miệng hỏi.

Hoa Mộ Dao hơi ngạc nhiên, cười nhạt lắc đầu một: "Người này quần áo không tầm thường, đặc biệt cảm thấy hai hộ vệ kia nhìn hần có một loại kính sợ mơ hồ, nghĩ tới ứng thị thân phận không tầm thường."

Gia Như đích Đại Trường công chúa nghe lời của nàng..., liền tiếp gặt đầu, nhãn lực không tệ, người cũng thông minh nữa.

Một bên Thành Nhã Tương là hơi thấp thỏm, một bên Vương thị tự nhiên chú ý tới, vỗ nhẹ nhẹ tay của nàng: "Đừng lo lắng, Tứ hoàng tử tự tiện rồi hoàng cung còn xông vào phủ Thành Quốc Công chúng ta, đây chính là của hần không đúng, hoàng thượng bên kia cũng phải đưa ra lời giải thích."

Lúc này Thành Nhã Tương mới coi như là miễn cưỡng cười cười, chỉ là Vương thị không có nói ra mục đích Tứ hoàng tử tự tiện xông vào phủ Thành Quốc Công, hoàng thượng vừa nghĩ đã có thể biết được, hần có thể tha thứ bỏ qua cách làm của Duệ Vương Hòa Đoan Vương, không phải là bởi vì trong lòng hần hai người bọn họ đã không có tư cách thừa kế sự nghiệp thống nhất đất nước, nhưng Tứ hoàng tử cũng không giống như vậy, hần là có tư cách, tuy nhiên nó chỉ có thể đợi quyết định của hoàng thượng, tự nhiên bản thân tuyệt đối không thể có động tác nhỏ.

Quả nhiên không có gì bất ngờ xảy ra, sau khi Tứ hoàng tử hồi cung thì bị hoàng thượng khiển trách một trận, cung nhân phục vụ bên cạnh cũng bị thay đổi một lần, ngay cả Hiến phi cũng bị khiển trách, lệnh cường chế ở trong cung điện mình tỉnh lại, cũng chính là một loại giam lỏng.

Chuyện này nhanh chóng truyền ra bên ngoài cung, huynh trưởng Liễu Hiến phi, chính nhất phẩm Đô Đốc Phủ trái Đô Đốc, sau khi nghe được tin tức này, không thể bảo là không lo lắng vội vàng, đây chính là lúc quan trọng tranh giành thái tử, Tứ hoàng tử cùng Hiến phi lại đột nhiên bị hoàng thượng xử phạt như vậy, quả là làm cho Triều Trung Đại Thần cũng nổi lên mấy phần ý định, chẳng lẽ ứng cử viên trong lòng hoàng thượng là Tam hoàng tử?

Mặc kệ mọi người nghị luận thế nào, lúc này Hoa Mộ Dao đang cùng Thành thị ngồi ở trên xe ngựa, chậm rãi đi về nơi uy nghiêm nhất Đại Lương Quốc.

Hôm nay sáng sớm, Thái hậu đã phái người truyền lời, khiến Thành thị dắt Hoa Mộ Dao vào cung.

"Quận chúa cùng huyện chủ đã đến, Thái hậu vẫn mong đợi lâu rồi, vừa sáng sớm đã để cho lão nô đợi gặp tại chỗ này."

Vừa tới cửa cung xuống xe ngựa, đã nhìn thấy một vị thị chờ ở nơi đó, bên cạnh còn dừng hai cái kiệu mềm.

Thành thị thấy công công đó cũng là khuôn mặt nụ cười: "Sao Vương công công lại tự mình đến đây?"

"Thái hậu luôn nhớ Quận chúa, nếu không phải nghĩ tới để cho Quận chúa nghỉ ngơi thật tốt mấy ngày, sợ là ngày đó hồi kinh đã cho đòi Quận chúa vào cung rồi đấy." Vương công công phục vụ Hoa Thái hậu mấy chục năm, tự nhiên biết tâm của vị quận chúa này quá nhiều, cho nên về mặt thái độ tự nhiên thì cung kính rất nhiều.

"Làm phiền Thái hậu nhớ thương, ngược lại ta không phải rồi."

"Đây chính là Chiêu Nguyệt Huyện Chủ đi, quả thật là có phong phạm của Quận chúa năm đó nha." Vương công công nhìn thấy Hoa Mộ Dao bên cạnh, trong lòng chấn động, lập tức khen.

"Vương công công quá khen, nha đầu này quen lười biếng." Nghe được người khác tán dương nữ nhi của mình, dĩ nhiên trong lòng Thành thị là cực kỳ vui mừng, nhưng ngoài miệng vẫn cố ra vẻ khiêm tốn nói.

"Quận chúa lên trước kiệu đi, Thái hậu sợ là cũng chờ phải sốt ruột rồi."

Thành thị và Hoa Mộ Dao trên một người một cỗ xe kiệu mềm, bốn thái giám mang cỗ kiệu, lại lớn như vậy giống trống hướng hoa Thái hậu Khang Thọ cung đi.

Từ cửa cung đến cung Khang thọ của Thái hậu phải đi qua Ngự Hoa Viên, trùng hợp là lúc này phi tần cũng du ngoạn ở trong hoa viên nhìn thấy, thậm chí còn nhận ra người đi ở một bên là Đại Thái Giám Vương công công của Khang Thọ cung.

"Trong kiệu này là ai thế?"

"Bên cạnh vị kia chẳng phải là Vương công công bên cạnh Thái hậu bên cạnh sao?"

"Ta nghe nói sáng nay Thái hậu tuyên huệ cho Quận chúa và Chiêu Nguyệt Huyện Chủ vào cung, phải là các nàng rồi."

Phi tần xung quanh nghe nói như thế, đều không hện mà cùng khép lại miệng, chớ nói thân phận hai vị này bây giờ đã rất là tôn quý, ngày sau tiền trình càng thêm khó mà nói, cũng không phải là họ có thể tùy ý nghị luận.

"Chẳng qua là vẫn không có tin tức chuyện tình thôi, huống chi còn có nhiều năm như vậy, Bôn cung cũng không tin nàng có thể vô bệnh vô tai đến khi cập kê." Đang khi nói chuyện, chợt một thon thon tay ngọc đã bẻ gãy một cành hoa.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thị Chiêu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Tiến Hành Tẩy Não

"Đây chính là Tiểu Đào Nhi đi, quả thật là giống như tên vậy, đáng vẻ như hoa đào à, ai gia nhìn con xinh đẹp hơn lúc ddieem ddaann lee qqyy ddoon còn nhỏ đấy nha." Hoa Thái hậu lời kéo tay Hoa Mộ Dao, nhìn từ trên xuống dưới, đáy mắt đều là hài lòng.

"Thái hậu cũng đừng khen nữa nàng nữa, nha đầu này nhất là không nhận được khen, quay đầu lại khẳng định nháo không muốn học tập với con đấy." Thành thị giận dữ liếc Hoa Mộ Dao một cái.

Hoa Thái hậu vội vàng mở miệng tương trợ: "Con buộc nàng học những thứ đó làm cái gì, nữ nhi Hoa gia chúng ta lại không cần dùng những thứ đó đi cầu danh tiếng làm gì, tranh nhân duyên tốt gì, chỉ cần nàng vui vẻ là được rồi."

Thành thị hơi cong môi một cái, trên mặt lộ ra mấy phần khó sở: "Con cũng vậy không muốn buộc nàng, nhưng nếu nàng cũng không biết một chút gì, trước không nói thanh danh nghe không tốt, chỉ sợ ngày sau thân phận của nàng cũng không thể không có sở trường gì."

"Khô nha đầu này rồi." Hoa Thái hậu thở dài nói.

"Khỏi bầm Thái hậu, hoàng hậu nương nương, quý phi nương nương cùng Trân Nguyệt công chúa cầu kiến ở ngoài cửa."

Hoa Thái hậu nghe vậy, trên mặt lộ ra mấy phần ý cười: "Đây là biết nha đầu này vào cung, vội vã tới đây nhìn một chút đấy mà."

Thành thị nghe vậy, chỉ cười không nói.

"Cho các nàng vào đi thôi."

"Nhìn xem mặt mũi các con lớn nha, Ai gia bà lão từ này nhưng rất lâu không có nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của quý phi rồi." Hoa Thái hậu ngược lên nhìn sự xuất hiện của Ninh quý phi, châm biếm.

Ninh quý phi cố làm uất ức nói: "Mẫu hậu thật đúng là oan uổng nô tì rồi, nô tì ước gì mỗi ngày cùng với mẫu hậu đấy chứ, còn không phải là mẫu hậu ghét bỏ nô tì quấy rầy ngài thanh tịnh ư."

Một bên Đồng hoàng hậu nghe đối thoại như vậy, nụ cười trên mặt cũng không phai nhạt, giống như đáng vẻ thường thấy, chỉ là đi tới trước mặt Thành thị, nắm tay chuyện trò.

"Hoa đại nhân quả thật là biết thương người nha, đáng vẻ Huệ Dung không kém bao nhiêu khi mới rời đi nha, còn Bôn cung đã thấy tóc trắng rồi."

"Nương nương đây là nói gì vậy, từ trước đến giờ hoàng thượng luôn tôn trọng nương nương, Uyển Tĩnh công chúa vừa cực kỳ thân thiết, nghe nói hiện

tại lại có thai, nếu thai này là nữ nhi, đã có thể nam nữ song toàn rồi."

Đồng hoàng hậu vừa nghe xong lời này, trong lòng quả thật thoải mái rất nhiều, Đúng vậy, dưới gối nàng có một nữ nhi duy nhất là Uyển Tĩnh, chỉ hy vọng nàng có thể cả đời hạnh phúc vui vẻ, điều này cũng là đủ rồi.

"Đây chính là Đào nhi đi, thường nghe cừu mẫu và cô cô nói tới, quả thật là nha đầu xinh đẹp." Đồng hoàng hậu đưa ddieenn ddaann lee qqyy ddoontay tháo ra vòng tay trên cổ tay dẫn tới trên tay Hoa Mộ Dao: "Loại vật này vẫn là những người tuổi trẻ mang theo là đẹp mắt."

Trước khi vào cung, Hoa Mộ Dao đã được Thành thị dẫn dò rất tốt, chuyến này là không tránh được muốn thu chút lễ vật, chỉ là khê nhún người, dịu dàng nói: "Tạ hoàng hậu nương nương."

"Đều là người nhà, Đào nhi gọi cừu mẫu là được, chỗ nào cần phải khách khí như vậy." Đồng hoàng hậu ngược lại một dáng vẻ để nói chuyện.

Hoa Mộ Dao âm thầm nhìn Thành thị một cái, hơi rũ xuống đầu, có làm mấy phần thẹn thùng nói: "Cừu mẫu ——"

Đồng hoàng hậu bên này là ý cười đầy mặt, nhưng Trữ quý phi bên cạnh đã có thể không vui: "Hoàng hậu tỷ tỷ đây chính là cướp người với nô tì rồi đấy nha, nô tì đây mong nhiều năm như vậy còn chưa có nghe thấy một tiếng di, ngược lại người trước hết nghe tới cừu mẫu rồi."

Nói xong lại để cho cung nữ bên cạnh đưa tới quà tặng đã chuẩn bị xong: "Đào nhi ngoan ngoãn gọi tiếng di đi."

Hoa Mộ Dao cảm thấy đầu mình đầy hắc tuyến, trong hoàng cung là cái bộ dáng này sao? Tại sao mỗi lần mẫu thân nhắc tới trong cung đều là mặt đen hắc thối thối?

"Di ——"

Ninh quý phi ngăn Đào nhi ở trong ngực, cười nói: "Dung Nhi à, cái người này dạy dỗ nha đầu thế nào mà động lòng người như vậy, ta đều muốn đón người vào cung nuôi dưỡng rồi đây này."

Về mặt Thành thị rùng mình, nhưng mà trên mặt lại vẫn mang theo mấy phần ý cười nói: "Muội thật vất vả mới trông một nữ nhi thân thiết như vậy, tỷ tỷ đã có Trần Nguyệt công chúa, nếu lại giành với muội, muội chính là không thuận theo dâu nha."

Ninh quý phi nghe vậy, nụ cười trên mặt biến nhạt một chút, trợn mắt nhìn Thành thị một cái: "Dạy một đứa trẻ để được tốt như vậy, hẳn là nên để cho nữ nhi theo ta mấy ngày mà cũng không chịu u."

"Mẫu phi đây là không thích Trần Nguyệt phải không, con biết ngay là Chiêu Nguyệt muội muội trở lại, trong lòng mẫu phi cũng không có vị trí cho nữ nhi." Trần Nguyệt công chúa cố làm uất ức nói.

Hoa Thái hậu tranh thủ người nắm ở bên cạnh: "Trần Nguyệt chúng ta động lòng người như vậy, mẫu phi con không muốn con thì hoàng tử mẫu muốn con, ngày sau con hãy theo Hoàng tử mẫu nha."

Ninh quý phi khê hơi cong môi một cái, điểm giữa hai hàng lông mày Trần Nguyệt công chúa: "Ta khi nào không đau lòng con hả, muội muội con chỉ là mới hồi kinh thôi, cũng lớn như vậy, vậy mà ở đây lại ghen tị với muội muội là sao."

"Hoàng thượng giá lâm ——"

Mấy người vừa mới chuẩn bị ngồi xuống, chỉ nghe thấy cung nhân bên ngoài truyền gọi, nên vội vàng đứng lên hành lễ.

"Ai gia, rất lâu rồi Thọ Khang cung này không có náo nhiệt như vậy nha, hôm nay thật sự là chăm sóc Tiểu Đào Nhi đấy nha." Hoa Thái hậu nhìn hoàng thượng cũng không có ngồi xuống, trêu ghẹo nói.

Hoàng thượng cười cười, đỡ Thái hậu ngồi xuống, và để người khác đứng.

"Mẫu hậu nói lời này thật sự khiến nhi thần cảm thấy xấu hổ nha, sau này nhi thần chắc chắn dành nhiều thời gian cho mẫu hậu."

Mặc dù trong lòng Hoa Thái hậu rất vui lòng, nhưng ngoài miệng lại nói: "Hoàng thượng quốc sự bận rộn, một lão bà như Ai gia lại không chuyện gì, sao có thể để lỡ chánh sự đấy."

"Cũng không có chuyện gì quan trọng hơn mẫu hậu, lại nói hiện tại quốc thái dân an, cũng không có gì chuyện gấp gáp cả."

Hoàng thượng nói xong, lúc này mới dời tầm mắt nhìn trên người Hoa Mộ Dao bên cạnh: "Đây chính là Chiêu Nguyệt đi, cừu cừu thường xuyên nói đến ở bên tai trẫm, xem ra quả thật là đứa bé ngoan nha."

"Nơi nào thì có hoàng thượng nói tốt như vậy đâu, bất quá là một nha đầu vừa làm biếng lại vừa tham ăn, nguyên tưởng rằng là một nữ nhi thân thiết, cũng là để cho ta phí tâm tư nhiều hơn." Thành thị thoát nhìn là cố làm khiêm tốn, nhưng trên thực tế là thật hi vọng hoàng thượng thấy nữ nhi có nhiều vấn đề như vậy, hiểu cho tâm tư trong lòng kia, mặc dù nàng cũng biết khả năng như vậy tính cũng không lớn.

Hoàng thượng quả thật có mấy phần không đồng ý: "Lời này của biểu muội không đúng rồi, nữ hài tử chính là được nuông chiều, phí tâm tư dĩ nhiên là phải, nếu như muội không nguyện ý, trẫm ngược lại muốn nuôi thay muội đấy."

Thành thị nghe xong lời này, trong lòng chấn động, trên mặt không khỏi lộ ra mấy phần sắc màu hoảng sợ.

"Hoàng thượng không nên nói như vậy, mới vừa rồi quý phi đã nói muốn cho Đào nhi theo nàng mấy ngày, bây giờ người lại vừa muốn nuôi dưỡng nàng ở bên cạnh, quay đầu lại cẩn thận cậu người và di người tìm nha." Hoa Thái hậu vội vàng mở miệng tròn mắt nhìn hoàng thượng một cái.

"Hả? Quý phi mới vừa rồi cũng nói như vậy rồi hả?" Hoàng thượng cười như không cười nhìn về phía Ninh quý phi.

Ninh quý phi vẻ mặt không thay đổi: "Nô tì chẳng qua là cảm thấy Đào nhi như vậy thân thiết đáng yêu, trong khoảng thời gian ngắn có cái ý nghĩ này thôi."

"Như thế tốt lắm" Hoàng thượng nghe vậy, rất hài lòng gật đầu một cái: "Tuổi của Trần Nguyệt cũng không nhỏ, tuổi của Uyển Tĩnh và Vân Y cũng không sai biệt lắm có thể gả đi rồi, nàng xem binh sĩ nhà nào tốt, thay nàng chuẩn bị một chút đồ đi."

Ninh quý phi nhu nhu khẽ nhún người: "Nô tì hiểu."

"Lần đầu tiên Chiêu Nguyệt vào cung, Trần Nguyệt dẫn muội muội con đi vòng vòng đi." Hoàng thượng nhìn Trần Nguyệt công chúa phân phó nói.

Trần Nguyệt công chúa nhìn Ninh quý phi bên cạnh, trên mặt mang theo mấy phần ý cười, kéo tay Hoa Mộ Dao: "Bọn họ nói mặc bọn họ, dù sao chúng ta cũng nghe không hiểu, tỷ dẫn muội đi dạo nha."

Hoa Mộ Dao nhìn Thành thị mở trừng hai mắt, sau khi lấy được cái gật đầu cho phép của nàng, rồi mới khẽ nhún người với người đang ngồi, đi theo Trần Nguyệt công chúa.

"Sau đó có thể sẽ đụng phải người không có mắt, muội không cần phải đi quản chuyện của các nàng." Mới vừa đi ra không bao xa, Trần Nguyệt công chúa dặn dò.

Hoa Mộ Dao có chút không tin tròn to hai mắt, lời như thế giống như là một công chúa không được nói chứ?

Trần Nguyệt công chúa thấy sự kinh ngạc trong mắt nàng trong mắt, cười ha hả giải thích: "Cũng chỉ là chút tôm tép nhai nhép thôi, không có bản lĩnh gì còn cố làm phách lối, chỉ đơn giản là tìm đường chết. Muội phải hiểu được thân phận của chúng ta, trong cơ thể chảy chính là dòng máu hoàng tộc, bản thân họ đã không thể nói so sánh với nhau, dù đã xảy ra chuyện gì, cuối cùng chân chính bị phạt cũng chỉ có thể là họ, chúng ta cần gì phải chịu đựng chứ."

"Nhưng Nhưng mẫu thân vẫn luôn nói có thể không nên đắc tội với người khác, cho dù thân phận cao quý đến đâu, nhưng cũng không thể quá mức không kiêng kỵ." Hoa Mộ Dao hơi do dự nói.

Trần Nguyệt công chúa hừ lạnh một tiếng: "Nếu như chúng ta không chút kiêng kỵ một chút, sẽ bị họ ức hiếp đến trên đầu dưới. Tiểu Chiêu Nguyệt, muội phải biết, cuộc sống chỉ là ngắn ngủn trăm năm, tại sao phải để cho mình chịu đựng vượt qua chứ, chúng ta cũng không phải là phách lối không dậy nổi, khách khí với các nàng đó là vinh hạnh của các nàng, thấy ngứa mắt họ, họ cũng phải bị, mình trôi qua nhất thoải mái mới là quan trọng nhất, về phần cái gì danh tiếng, vật kia có thể có tác dụng gì, có thể tham ăn uống vẫn có thể để cho muội sống lâu trăm tuổi?"

Lời nói của Trần Nguyệt công chúa, hoàn toàn làm cho Hoa Mộ Dao mở ra một thế giới khác.

Thành thị thương yêu cưng chiều nàng, đây là không thể nghi ngờ, nhưng nhiều hơn cũng là gò bó cử chỉ của nàng, bởi vì Thành thị cảm thấy ngày sau nếu quả nhiên là muốn vinh danh cái vị trí kia, phải có phong phạm của nhất quốc chi mẫu, đoan trang hào phóng đây mới là lựa chọn hàng đầu trong mắt chánh thể thế gia.

Thành thị bản thân mình tự nhiên sẽ không là người như vậy, Gia Như đích Đại Trưởng công chúa nuôi dạy dỗ ra nữ nhi, thế nào cũng sẽ mang theo mấy phần kiêu ngạo của hoàng thất, chỉ là Thành thị cũng đang nuôi dạy nữ nhi mình theo phương diện có một chỗ nhằm lẫn, nàng luôn là cảm thấy thân phận tương lai không tầm thường không giống như sở học đồ, khiến cho Hoa Mộ Dao mất đi phản nhanh nhạy của con cái trong Hoàng thất.

"Nhưng " Hoa Mộ Dao đối với lời nói của Thành thị, vẫn có mấy phần tin tưởng, còn lời của Trần Nguyệt công chúa nghe như có mấy phần rất cuộc, nhưng luôn là cảm thấy là lạ ở chỗ nào đấy.

"Có cái gì tốt mà nhưng nhị, chúng ta sanh ra đã là thân phận quý tộc, muốn nhìn sắc mặt của những người đó, tỷ đều nghĩ qua, sau này phò mã của tỷ nhất định phải có khả năng chịu đựng tất cả sự tức giận của tỷ, mà không phải tỷ phải nhân nhượng hẳn, phụ hoàng và mẫu phi nương chiều tỷ nhiều năm, cũng không phải là vì để cho ta đi phục vụ một nam nhân, huống chi nếu trong lòng hẳn thật sự có tỷ, tự nhiên sẽ hiểu tỷ bao dung tỷ, không phải nam nhân chính là muốn thương nữ nhân sao."

Lần này Trần Nguyệt công chúa to gan ngôn luận, quả nhiên là hoàn toàn đã phá vỡ tất cả nhận thức của Hoa Mộ Dao, nhưng cẩn thận suy nghĩ một chút, cũng là đạo lý như vậy cái, rõ ràng mẫu thân nói qua thân phận nàng cao quý, tại sao muốn suy nghĩ phương pháp đi phụ thuộc nam nhân chứ, nàng cũng tưởng tượng Trần Nguyệt công chúa có thể sống được thuận lợi như suy nghĩ của mình.

"Đến lúc đó chắc chắn tỷ sẽ tự chọn phò mã, chọn một người hiểu rõ tỷ nhất cưng chiều tỷ nhất, đều là mình qua ngày, quan tâm người khác nói cái gì làm gì chứ." Trần Nguyệt công chúa tiếp tục nói.

Trong lòng Hoa Mộ Dao đã ddienn ddaann lee qqyy ddooncó vài chỗ sụp đổ. Đúng vậy, tìm một nam nhân giống cha mẫu huyênh trường thương yêu

mình không được sao, tại sao phải làm chuyện để mình uất ức chứ, giống như có chút lẩn lộn đầu đuôi rồi.

Cảm thấy Hoa Mộ Dao dao động, Trần Nguyệt công chúa âm thầm hơi cong môi một cái, Tứ đệ, tỷ chỉ có thể giúp đệ những thứ này, còn lại thì phải dựa vào bản thân đệ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thị Chiêu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Kiến Thức Cung Nội

"Tại sao Tam muội ở đây thế?"

Giọng nói này hơi quen thuộc, Hoa Mộ Dao ngẩng đầu lên, người trước mắt khiến trên mặt nàng không khỏi dần theo mấy phần sắc mặt vui mừng.

Trần Nguyệt công chúa nhìn về phía người tới, khẽ gật đầu: "Đại hoàng huynh, đại hoàng tẩu."

Âu Tĩnh mỉm cười với Trần Nguyệt công chúa, ánh mắt lại đảo quanh ở trên người Hoa Mộ Dao: "Vị này chính là Chiêu Nguyệt Huyện Chủ đi, quả thật là một người chọc người thương mà, đừng trách được Hoàng thượng chăm chú nhìn vào."

Về mặt Hoa Mộ Dao lộ ra mấy phần khó hiểu, sắc mặt của Minh Thừa Huy lập tức sa sầm, nhỏ giọng khiển trách: "Nói bậy bạ gì đó, nàng có thể tùy ý nghị luận lời như thế sao hả!"

Âu Tĩnh không ngờ hẳn lại không nề mặt chính mình như vậy, ở trước mặt người ngoài mà khiển trách nàng như vậy, theo ý nàng thì không khác gì là muốn để lại ấn tượng tốt ở trước mặt của Chiêu Nguyệt Huyện Chủ, mà càng nghĩ như vậy thì trong lòng nàng lại càng cảm thấy không thoải mái, ánh mắt nhìn Hoa Mộ Dao cũng lạnh xuống.

"Tại sao lúc này Đại hoàng huynh cùng hoàng tẩu lại vào cung thế?" Trần Nguyệt thấy thế trong lòng cười thầm một lúc, cũng không che giấu vẻ hài lòng trên mặt.

Minh Thừa Huy lại làm như không có nhìn thấy, khẽ hơi cong môi một: "Nghĩ tới có một đoạn thời gian không gặp mẫu phi, nên hôm nay vào cung xem một chút."

Trần Nguyệt công chúa tự nhiên biết đây chỉ là mượn cớ thôi, nhưng cũng sẽ không vạch trần: "Hôm qua muội nhìn thấy Thục mẫu phi tuyên thái y đây, Đại hoàng huynh vừa đúng lúc mau quay trở lại thôi."

Minh Thừa Huy nhún mày, trên mặt mang mấy phần lo lắng: "Mẫu phi ngã bệnh rồi sao? Tại sao không ai nói cho ta biết thế?"

"Huy..... Duệ vương cũng không cần lo lắng, có thái y ở đây, Thục phi nương nương chắc chắn sẽ không có chuyện gì." Đột nhiên, Hoa Mộ Dao mở miệng trấn an nói.

Trần Nguyệt công chúa ngăn người, trên mặt Âu Tĩnh cũng lộ ra mấy phần kinh ngạc, rõ ràng là không có ngờ tới lúc này nàng sẽ chen vào nói.

Hoa Mộ Dao vừa nói dứt lời, cũng ý thức được có chút không đúng, hơi cúi đầu nói xin lỗi, nhưng lại khiến Minh Thừa Huy cảm thấy tiểu nha đầu nhiều năm không gặp càng đáng yêu như vậy.

"Đa tạ Huyện chủ quan tâm, nếu thân thể mẫu phi khó chịu, Vương Gia, chúng ta vẫn nên nhanh đi qua xem một chút đi." Âu Tĩnh mơ hồ cảm thấy tình hình dưới mắt có cái gì đó không đúng, nhất là nghe nói trước khi kết hôn Duệ vương còn cố ý đi qua phủ Tô Châu một chuyến, chẳng lẽ khi đó hai người nhận biết rồi, chuyện kia thật sự có thể là rối loạn mà.

Hoa Mộ Dao vừa định mở miệng, Trần Nguyệt công chúa bên cạnh vội vàng nói: "Đã như vậy, muội cũng không giữ lại Đại hoàng huynh cùng hoàng tẩu nhiều lời."

Hoa Mộ Dao nuốt lời nói trong miệng xuống, hơi lúng túng cúi đầu, mà tất cả tự nhiên được Minh Thừa Huy đối diện luôn lạnh lẽo nhìn nàng đã thấy rõ ràng, trên mặt không khỏi vẽ ra một nụ cười mang theo nhàn nhạt cung chiêu.

"Cũng tốt, dù sao Huyện chủ cũng là lần đầu tiên vào cung, Tam muội sẽ chăm sóc tốt." Minh Thừa Huy nhìn như tùy ý dặn dò một tiếng.

"Đại hoàng huynh yên tâm, Đào nhi có muội chăm sóc, huynh và hoàng tẩu nhanh đi gặp Thục mẫu phi thôi." Trần Nguyệt hơi cong môi một, không sợ hãi chút nào nhìn Minh Thừa Huy.

Trong lòng Minh Thừa Huy căng thẳng, Trần Nguyệt Như này không có sợ hãi, chẳng lẽ là phụ hoàng mở miệng nói trước với Ninh quý phi rồi sao, dù sao coi như Ninh quý phi mới là người có quan hệ gần gũi nhất với nàng, tuổi của Tam Hoàng đệ lại thích hợp nhất.....

Nghĩ tới đây, trên mặt Minh Thừa Huy đã mơ hồ có mấy phần vẻ ám ức, tâm trạng Trần Nguyệt công chúa rất tốt, lời kéo tay Hoa Mộ Dao, cũng không quay đầu lại đi về phía trước.

"Trần Nguyệt công chúa quả nhiên là được Hoàng thượng cưng chiều nên mắt thấy không có tôn trọng huynh trưởng rồi, Vương Gia nói thế nào cũng là huynh trưởng của muội ấy, muội ấy thế nhưng cũng không nói lời nào mà rời khỏi rồi như vậy rồi." Âu Tinh thật sự có mấy phần giận dữ nói.

Minh Thừa Huy quay đầu nhìn nàng một, trong mắt lạnh lùng không chứa một chút tình cảm: "Nơi này là hoàng cung, Trần Nguyệt lại như thế nào, muội ấy cũng là công chúa hoàng gia, hơn nữa mẫu phi nàng còn là vinh sủng không yếu kẻ dưới hoàng hậu nương nương, nếu như nàng thật sự gây gổ với muội ấy, phụ hoàng tự nhiên nghiêng người về phía muội ấy mà không phải nàng đâu, điểm này nàng phải hiểu được."

Âu Tinh nghe xong lời này, trong lòng lập tức cũng không thoải mái, kể từ khi nàng trở thành Duệ vương phi, đã nhiều năm như vậy, cho dù trong lòng Duệ vương có ý kiến gì với nàng, trong phủ lạnh nhạt nàng thế nào, nhưng vẫn luôn tôn trọng Vương phi nàng.

Nhưng, kể từ sau khi vị Chiêu Nguyệt Huyện Chủ xuất hiện, hẳn thế nhưng ở trước mặt hạ nhân khiển trách nàng như vậy, hoàn toàn không bận tâm thân phận cùng mặt mũi của nàng, cái nha đầu kia quả thật là cá nghiệt Tinh.

"Thiếp thân biết Vương gia muốn nịnh bợ vị Chiêu Nguyệt Huyện Chủ, nhưng ngài phải biết, nếu ngài đã thú thiếp thân, vị Chiêu Nguyệt Huyện Chủ hoàn toàn không có liên quan gì đến ngài. Hơn nữa, dù sao bây giờ thiếp thân cũng là Duệ vương phi, ngài ở bên ngoài không cho thiếp thân mặt mũi chút nào, thì làm mất mặt Duệ vương gia ngài thôi."

Âu Tinh nói xong lời nói này, trực tiếp đi thẳng đến cung điện của Thục phi.

"Nàng.... Nàng làm cái gì vậy hả!" Minh Thừa Huy giận dữ hét lên.

Người hầu bên cạnh đều cúi đầu, không dám thở mạnh, chuyện tình của các chủ tử cũng không phải là bọn họ có thể tham dự, nhất là chuyện liên quan đến bí mật đại sự Hoàng thất, bọn họ vẫn là vào tai trái ra tai phải thì tốt hơn.

Âu Tinh dừng bước chân, quay đầu nói: "Ngài không cho thiếp thân mặt mũi, thiếp thân lại không thể không nể mặt ngài, dĩ nhiên là muốn đi gặp mẫu phi rồi."

Minh Thừa Huy hít mạnh một hơi, đè nén lửa giận của mình xuống, vung ống tay áo, đi theo.

"Ta nghe nói mấy năm trước Đại hoàng huynh đi qua phủ Tô Châu, lúc đó muội có gặp qua huynh ấy chưa vậy?" Trần Nguyệt công chúa giống như vô tình dò thăm tin tức hữu dụng.

Hoa Mộ Dao suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn gật đầu một.

Trong lòng Trần Nguyệt công chúa không khỏi thầm kêu không ổn, trước đây đã biết, có thể đã có một phần tình cảm, nhưng nhìn ánh mắt ngây thơ của Hoa Mộ Dao, tự an ủi mình nên chỉ là biết thôi.

"Gặp qua Trần Nguyệt công chúa."

Trần Nguyệt công chúa mới vừa dẫn Hoa Mộ Dao vào Ngự Hoa Viên, đã chạm mặt một nữ tử có dáng người xinh đẹp, ôn nhu mềm mại khẽ nhún nhún người trước Trần Nguyệt.

Chân mày Trần Nguyệt không khỏi nhíu lại, lạnh lùng nhìn nàng: "Người là?"

Về mặt nàng kia cứng đờ, cũng rất mau đã khôi phục lại mặt mỉm cười: "Thiếp thân là Vạn Thúc Các quý nhân Vạn thị."

"Vạn Thúc Các? Người là Hiền phi sao?" Trần Nguyệt công chúa cười như không cười nhìn nàng. Trên mặt Vạn quý nhân lập tức xuất hiện mấy phần lúng túng: "Thiếp thân thật là Hiền phi nương nương trong cung."

"Thế nào? Hiền phi đã bị cấm túc lại phái người ra ngoài hỏi thăm tin tức sao?" Trần Nguyệt công chúa không để ý chút nào chọc đối phương dù sao cũng là phi tử của phụ hoàng mình, như thế giữa lời nói giống như là đối đãi bên cạnh cung nhân vậy.

Sắc mặt của Vạn quý nhân không chỉ là xấu hổ, thậm chí mơ hồ đè nén tức giận: "Trần Nguyệt công chúa thận ngôn(cẩn thận lời nói)."

Trần Nguyệt công chúa cười lạnh, nhíu mày: "Thận ngôn cái gì, người muốn đi tố cáo với phụ hoàng ư, người cảm thấy phụ hoàng sẽ bởi vì một câu nói của người mà xử phạt ta sao? Về nói lại với Hiền phi, nếu đã bị cấm túc, hãy ngoan ngoãn đợi trong cung của mình, nếu không phải nghĩ tới chuyện đưa tay mình ra bên ngoài cung, nàng còn chưa có tư cách đó."

Hoa Mộ Dao bên cạnh lời kéo ống tay áo của nàng, ý bảo nàng đừng nói thêm gì nữa.

Trần Nguyệt công chúa cũng không muốn lập tức dọa Hoa Mộ Dao, có mấy thứ từ từ đến sẽ tốt hơn.

"Bổn cung và Chiêu Nguyệt Huyện Chủ tùy ý đi một chút, Vạn quý nhân cũng tùy ý đi."

"Dù sao Vạn quý nhân cũng là phi tử của Hoàng thượng, có phải công chúa nói lời nặng quá mức hay không?" Hoa Mộ Dao nhỏ giọng nói.

Trần Nguyệt công chúa nhướn nhướn mày, một bộ ánh mắt hà hê: "Cũng chỉ là một quý nhân, phụ hoàng lại không nhất thiết phải sủng ái nàng, chẳng lẽ là muốn bày dáng vẻ trưởng bối ở trước mặt của tỷ hay sao? Muội yên tâm là tốt, từ trước đến giờ tỷ làm việc có chừng mực, đối với người mà phụ hoàng đang sủng ái, dù là vị phân thấp hơn, tỷ đều lười phải so đo với các nàng, không chỉ bởi họ không biết bất quá là một biểu diễn thôi, hơn nữa tỷ cũng không muốn vì chuyện nhỏ này mà làm hao mòn sự cưng chiều của phụ hoàng đối với tỷ."

Hoa Mộ Dao cái hiểu cái không gật đầu một, có phải đây chính là nói bắt nạt kẻ yếu đây hay không?

Trần Nguyệt công chúa và Hoa Mộ Dao ngắm hoa ở trong ngự hoa viên, không ít người nhìn thấy cảnh Vạn quý nhân tự rước lấy, cũng không có ai có lá gan tiến lên quấy rầy nữa. Người nào không biết vị Trần Nguyệt công chúa này, trong cung trừ Thái hậu, Hoàng thượng, Hoàng hậu và Quý phi nương nương, cũng sẽ không cho ai mặt mũi cả.

"Trần Nguyệt, ngươi đi ra cho ta!"

Trần Nguyệt công chúa nghe giọng nói này, lông mày không khỏi nhíu lại, khóe miệng lộ ra nụ cười lạnh: "Quả thật là tính tình mất kiên nhẫn."

"Công chúa ——" Hoa Mộ Dao hơi lo lắng nhìn nàng.

Trần Nguyệt công chúa vỗ vỗ tay của nàng: "Yên tâm, trong cung này chỉ cần có phụ hoàng làm chỗ dựa cho tỷ, ai cũng không làm gì được tỷ đâu."

Trần Nguyệt công chúa xoay người nhìn một nữ hài nhi một thân áo đỏ, tay cầm roi giận dỗi đi tới.

"Tiểu Trường Anh, muội đang làm cái gì vậy?"

Người tới chính là Thất công chúa của Hiền phi, muội muội Trường Anh công chúa cùng một mẫu phi với Tứ hoàng tử.

Trường Anh công chúa vùng roi cầm trong tay, tức giận nhìn Trần Nguyệt công chúa: "Chính tỷ nói mẫu phi ta ở sau lưng phải không?"

"Ồ, tỷ còn tưởng rằng Vạn quý nhân sẽ tố cáo với phụ hoàng chứ, không nghĩ tới sẽ nói cho một tiểu nha đầu, sao thế? Muội là muốn Tam tỷ ta động thủ sao?" Trần Nguyệt công chúa cười như không cười nhìn nàng, trong mắt đều là giễu cợt.

Trường Anh công chúa cũng là từ nhỏ bị người đang nâng lớn lên, tuy nói thân phận quý tộc cao không kém Uyển Tĩnh công chúa, nhưng không được hoàng thượng sủng ái như Trần Nguyệt công chúa, nhưng chỉ nhìn về mặt thân phận, cũng là ngoại trừ hai vị đầu một phần, sao có thể chịu được phần tức giận này, trực tiếp quát đến một roi.

Cung nhân bên cạnh Trần Nguyệt công chúa vừa nhìn thấy, vội vàng chạy đến trước mặt, đỡ một roi này thay cho Trần Nguyệt công chúa.

Không ngờ nàng lại thật sự dám động thủ với mình, về mặt Trần Nguyệt công chúa lập tức kéo xuống: "Trường Anh, ngươi muốn làm cái gì?"

Trường Anh công chúa vùng xuống một cây roi, trong lòng cũng có mấy phần hối hận, nhưng nghe lời nói của Trần Nguyệt công chúa, toàn cơ bắp lại nổi lên, giọng lên cao: "Ai cho ngươi nói mẫu phi của ta!"

"Được được, ta ngược lại muốn xem ai cho ngươi lá gan lớn như vậy, hôm nay ta đây làm tỷ sẽ dạy cho ngươi biết chuyện gì ngươi mới có thể làm, chuyện gì là ngươi muốn đụng cũng không thể đụng." Ánh mắt Trần Nguyệt công chúa trầm xuống, nói.

Mất thấy Trần Nguyệt công chúa giận dữ, người bên cạnh Trường Anh công chúa cũng vội vàng vây lên phía trước.

Trong lòng Trường Anh công chúa có chút sợ hãi, nhưng vẫn cứng đầu nói: "Hoàng tỷ cũng đừng buộc ta, roi của ta đây không có mất."

"Vậy ngươi có bản lĩnh dựa vào đi!"

Nhìn ý cười nơi khóe miệng của Trần Nguyệt công chúa, Trường Anh công chúa rút cuộc dưới cơn nóng giận vùng roi lần nữa.

"Bất nàng lại cho bản cung dạy dỗ cho phụ hoàng. Bản cung thật muốn xem Hiền phi nương nương dạy dỗ nàng như thế nào." Trần Nguyệt công chúa ra lệnh một tiếng, mặc dù trong lòng cung nhân chung quanh có chút khiếp đảm, nhưng cũng chỉ có thể chậm rãi đi lên phía trước.

"Ta xem ai dám!" Trường Anh công chúa vùng roi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đều là ý lạnh.

"Ngươi hãy nhìn Bản cung có dám hay không, tất cả đều lên trước cho ta!"

Trường Anh công chúa vùng roi loạn xung quanh, không khiến người ta đến gần người của nàng, dù sao trong lòng nhóm cung nhân cũng có chút sợ hãi, luôn đảo quanh bên ngoài, ddiern ddaann lee qquuyy ddoonsau khi Trường Anh công chúa phát hiện điều này, hành động không khỏi nhiều hơn mấy phần phách lối, roi càng thêm roi là tà vang dội.

"A ——"

"Tiểu thư ——"

"Huyện Chủ ——"

Mấy tiếng thét chói tai đột nhiên vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thị Chiêu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Bị Thương

Trường Anh quỳ ở đó, run rẩy ngẩng đầu nhìn lên vẻ mặt giận dữ của hoàng thượng.

"Luu thái y, Đào nhi như thế nào?" Hoa Thái hậu lo lắng hỏi.

"Khỏi bẩm Thái hậu, vết thương trên tay Huyện Chủ có chút sâu, có thể sẽ để lại vết sẹo, nhưng vì thần chắc chắn sẽ làm hết sức mình." Lần đầu tiên, Luu thái y nhìn thấy mấy vị phía trên cung chiều vị Chiêu Nguyệt Huyện Chủ trong truyền thuyết này, không ngờ rằng điều này có thể xảy ra, cả người vẫn luôn lo lắng đề phòng.

"Đào nhi đáng thương của ta, làm sao lần đầu tiên vào cung lại gặp chuyện như vậy chứ, đều do Trần Nguyệt không có chăm sóc nàng tốt, ta làm sao có thể gặp Dung Nhi đây hả?" Vẻ mặt Ninh quý phi đầy lo âu và đau lòng.

Hoàng thượng nghe lời nói này, sắc mặt ddiieenn ddaann lee qquyy doonnquả thật trở nên âm trầm hơn, hung ác trợn mắt nhìn Trường Anh công chúa đang quỳ phía dưới: "Ai đưa cho người lá gan khiến người dám tùy ý động roi với người ở Ngự Hoa Viên vậy hả?"

Trường Anh công chúa bị sợ đến giật mình, mang theo mấy phần ý khóc nói: "Đúng Là Tam Hoàng Tỷ, Tam Hoàng Tỷ nói xấu mẫu phi con, con . . . con mới nhìn không được vung roi."

Trần Nguyệt công chúa vội vàng đi tới phía trước, vẻ mặt đầy nghiêm túc nói: "Phụ hoàng minh giám, chẳng qua là con gặp Vạn Thuý Các Vạn quý nhân ở Ngự Hoa Viên, từ trước đến giờ Vạn quý nhân luôn là một người trong suốt ở trong hậu cung, vậy mà lần này chủ động tới nói chuyện với con, con lo lắng nàng là bị ai đó xúi dục, cũng chỉ tốt bụng nhắc nhở mấy câu, ai biết Thái hoàng muội không biết nghe nói gì đó, thế nhưng tức giận đặng đặng cảm roi đến tìm con rồi, nếu không phải cung nữ bên cạnh tự mình bảo vệ con, sợ rằng bây giờ mặt của con cũng có kết quả giống như tay của biểu muội rồi."

"Cái gì? Trường Anh quăng roi với con?" Vẻ mặt Ninh quý phi đầy lo lắng, kéo người đến kiểm tra cẩn thận từ trên xuống dưới: "Nhưng có chỗ nào bị thương hay không?"

Trần Nguyệt công chúa vội vàng kéo tay Ninh quý phi, cười an ủi: "Mẫu phi yên tâm, cung nữ bên cạnh thay con đỡ được một ít roi, cho nên mẫu phi phải thương cho nàng ta thật tốt đấy nha."

Lúc này, Ninh quý phi mới thở phào nhẹ nhõm: "Nên thương, trung thành đỡ cho chủ tự nhiên nên thương."

"Trường Anh, xưa nay người cảm roi đi lại trong cung còn chưa tính, lần này người không chỉ động tay với Hoàng tỷ ddiieenn ddaann lee qquyy doonn của mình mà còn đã thương đến Đào nhi, Ai gia thấy Hiền phi quả thật dạy dỗ người quá thừa thớt rồi, nếu nàng ta không có tính lực như vậy, Ai gia sẽ để cho một ma ma nuôi dạy người thôi." Hoa Thái hậu lạnh lùng nói.

Sau khi nghe nói chuyện này, Liễu Hiền phi không quan tâm mình đã bị cảm tức đã chạy đến cửa, vừa đúng lúc nghe được lời nói này của Hoa Thái hậu, cuống quýt đi vào quỳ xuống xin tội.

"Đều là lỗi của nô tì, sau này nô tì nhất định dạy dỗ tốt Trường Anh, Thái hậu muốn trừng phạt nô tì như thế nào cũng được, Trường Anh tuổi còn nhỏ, van cầu Thái hậu khoan thứ cho con bé lần này."

"Mẫu phi ——" Lần đầu tiên Trường Anh công chúa nhìn thấy mẫu phi trang nghiêm lại không để ý đến hình tượng như vậy, trong lòng cảm thấy tội lỗi nhiều hơn, nước mắt cũng không nhịn được rơi xuống.

Liễu Hiền phi nhìn nữ nhi mình nuôi dạy lớn lên, công chúa kim chi ngọc diệp, nhưng bởi vì một người ngoài mà bị nhiều khiển trách như vậy, đều là nàng làm mẫu phi không có bản lĩnh, đầu tiên là khiến nữ tử bị hoàng thượng trách phạt, bây giờ lại để cho nữ nhi luân lạc đến mức này, đáng chết, một ngày nào đó, nàng sẽ đòi lại tất cả những gì nhận được hôm nay từ trên thân của những người kia.

Hoàng thượng nhìn Liễu Hiền phi, dù sao cũng là nữ nhân đã từng cung chiều, từ lâu đã theo bên cạnh chính mình, hơn nữa phạm sai lầm cũng là nữ nhi của mình, mặc dù chưa nói đến đặc biệt thương yêu, nhưng cũng là phụ thân có một chút quan tâm đến con của mình.

"Hiền phi dạy dỗ bất lực, giáng xuống làm Hiền Chiêu Nghi, kể từ hôm nay Trường Anh công chúa dời đến Diên Hi cung, do Đức Phi dạy dỗ."

Trường Anh công chúa kinh ngạc nhìn hoàng thượng, vẻ mặt không thể tin được, thân thể Liễu Hiền phi lập tức xụi lơ xuống, khóc cầu xin, nói: "Hoàng

thượng muốn phạt nô tì thế nào cũng được, nô tì cũng không oán hận một câu, nhưng cầu xin hoàng thượng đừng để Trường Anh rời đi nô tì, nô tì nhất định sẽ dạy dỗ tốt nàng, nô tì cầu xin hoàng thượng."

"Không, ta không muốn, ta không muốn đi nơi đó của Đức Phi, ta muốn mẫu phi, ta muốn cùng mẫu phi ở chung một chỗ." Trường Anh công chúa lời kéo tay Hiền phi, lắc đầu, đáy mắt đều là sợ hãi và bất lực.

"Muội muội yên tâm, Đức Phi chắc chắn sẽ nuôi dạy con bé thật tốt, Hân Ngừ không phải nàng giáo dục rất khá ư, hơn nữa sau này có tỷ muội làm bạn, chắc chắn tính tình Trường Anh cũng có thể an ổn xuống." Hoàng hậu ở bên cạnh trấn an nói.

"Tốt lắm, người bị thương là Chiêu Nguyệt, nàng đều không có khóc một tiếng, hai mẹ con các người khóc lóc sụt sùi ở đây thành cái dạng gì nữa? Hoàng thượng đã xuống chỉ ý, Hiền Chiêu Nghi dẫn Trường Anh nhanh đi về chuẩn bị một chút, sau đó đưa người đến nơi của Đức Phi." Về mặt Hoa Thái hậu không vui mở miệng nói.

Thái hậu cũng lên tiếng, về mặt hoàng thượng cũng âm thầm hơn, Hiền Chiêu Nghi cũng không dám nói cái gì, lời kéo Trường Anh quý an.

"Đào nhi ngoan, có còn bị thương ở chỗ nào hay không?" Thành thị ngồi ở bên giường, về mặt đau lòng nhìn tay trái Hoa Mộ Dao bị băng bó một vòng lại một vòng.

Hoa Mộ Dao lắc đầu một cái, cười an ủi: "Mẫu thân, con không sao."

Thành thị thấy nữ nhi thân thiết hiểu chuyện, cũng không biết là nên buồn hay nên vui nữa: "Con nói một chút con thấy họ nháo lên cũng không biết tránh đi, Trường Anh công chúa cũng thật sự là quá kiêu ngạo, con yên tâm đi, giọng điệu này mẫu thân nhất định sẽ đòi lại cho con."

"Mẫu thân, con thật sự không sao mà, Trường Anh công chúa cũng không phải là cố ý."

Về mặt Thành thị trầm xuống: "Nàng ta chắc chắn cố ý! Con đường thương cho tốt đi, cho dù nàng ta là công chúa, con cũng là Huyện Chủ được Hoàng thượng sắc phong, cũng không thấp hơn nàng ta bao nhiêu, nếu Hoàng thượng và Thái hậu không chịu làm chủ cho con, mẫu thân đi trở về với ngoại tổ mẫu con, cho dù như thế nào đi nữa cũng nên đòi một lời giải thích cho con."

Lý ma ma bên cạnh nhỏ giọng nói: "Quận chúa, mới vừa rồi Hoàng thượng đã hạ ý chỉ, cách chức Hiền phi làm Hiền Chiêu Nghi, giao Trường Anh công chúa cho Đức Phi nương nưng tạm thời nuôi dưỡng."

Về mặt Thành thị ít giận đi mấy phần, nhưng nhìn thấy tay Hoa Mộ Dao bị quấn vải ở bên giường, vẫn cảm thấy có chút tức giận, nhưng nàng cũng biết đây đã là kết quả tốt nhất rồi, dù sao sau lưng Hiền Chiêu Nghi cũng dựa vào Đô Đốc Phủ, Hoàng thượng cũng không thể tùy ý cách chức người đến cùng ngay lập tức được.

"Muội muội cũng không cần quá lo lắng, Lưu thái y cũng nói tay Đào nhi cũng không nhất định lưu lại vết sẹo, cho dù thật sự bỏ không hết, thân phận Đào nhi vẫn còn ở đó, cũng sẽ không có người nói vô trách nhiệm đâu." Ninh quý phi đi tới trấn an nói.

Thành thị từ bên giường đứng lên, sắc mặt nghiêm túc nhìn nàng: "Quý phi nương nưng, muội thật sự là không biết tỷ thì biến thành bộ dáng này từ lúc nào? Tỷ muốn tính kế người ta thế nào thì mặc kệ, muội cũng biết rõ nếu muốn sống sót ở hậu cung nhất định phải học cách tính toán, nhưng ngàn vạn lần tỷ không nên, vurun tay đến trên người Đào nhi, muội cũng chỉ có một nữ nhi bảo bồi thôi, muội sẽ không cho phép con bé cứ bị thương vô ích như vậy."

Trên mặt Ninh quý phi lộ ra mấy phần nghi ngờ: "Muội muội nói gì vậy, tại sao tỷ phải tính toán với Đào nhi chứ?"

Trên mặt Thành thị lộ ra một nụ cười mỉa mai: "Chúng ta tỷ muội một cuộc, có mấy lời muội không muốn nói quá rõ ràng, tránh cho tỷ muội rất khó coi, thế nhưng lần này tỷ rất quá đáng, nếu như vậy, muội cũng không ngại đặt lời xuống ở đây, cho dù như thế nào muội đều sẽ không đồng ý Đào nhi và Tam hoàng tử, cho dù Hoàng thượng tự mình hạ chỉ, tỷ đừng quên chỗ mẫu thân còn có Thiết cuốn đan thư mà ngoại tổ phụ được ban thưởng, cho dù muội có quý ở cửa ra vào mấy ngày, cũng muốn kháng chỉ."

Về mặt Ninh quý phi quả thật là không giả bộ được nữa, khẽ thở dài: "Dung Nhi, cái người này vừa cần gì chứ, chúng ta là tỷ muội ruột thịt, so với những người khác, Cảnh nhi cùng Đào nhi không phải thích hợp hơn sao, đây là điều tốt nhất cho tỷ và muội, nếu không đợi đến những người trên cao khác, muội cảm thấy Thành Quốc Công phủ cùng Hoa phủ còn có thể bảo trì được vinh quang đến bây giờ sao?"

"Muội không phải là tỷ, người của Hoa phủ cùng Thành Quốc Công phủ cũng không phải là tỷ, chúng tôi cũng sẽ không vì cái gọi là vinh hoa phú quý mà đi đổi một hài nhi, hạnh phúc cùng vui vẻ của Đào nhi mới là quan trọng nhất." Thành thị nói đầy hợp lý.

Ninh quý phi nghe vậy, hơi cong môi một cái: "Nói cách khác, nếu như Đào nhi có lòng dạ muốn gả cho Cảnh nhi, muội cũng sẽ không ngăn trở có đúng hay không?"

Thành thị chột xệ mặt xuống: "Tỷ đừng mơ tưởng làm như vậy, muội sẽ không khiến Đào nhi cùng Tam hoàng tử gặp mặt, tỷ sẽ chết với ý nghĩ này đi."

Ninh quý phi cười đến rất dịu dàng: "Muội muội nói lời này không phải có chút quá sớm ư, chuyện đến tốt cùng như thế nào, không ai sẽ biết đến kết quả cuối cùng được."

Thành thị mang theo một số thuốc trị thương, đồ trang sức, vài vóc mà Thoàng thượng, Thái hậu, Hoàng hậu thưởng xuống trở lại Hoa phủ.

Chẳng qua là khi người của Hoa phủ thấy tay trái của Hoa Mộ Dao bị thương, sắc mặt đều không hèn mà cùng sa sầm, đợi hiểu xong nguyên nhân xảy

ra sự tình, biết Hoàng thượng đã xử phạt, mặc dù trong lòng có nhiều bất mãn hơn nữa, cũng chỉ có thể nuốt xuống trong lòng mình.

Đến buổi tối, sau khi hai người Hoa Tường Ngọc cùng Thành thị làm xong vợ chồng.

Thành thị rúc vào trong ngực Hoa Tường Ngọc, kể lại đôi thoại cùng với Ninh quý phi lúc ban ngày: "Thiếp thật sự không thấy rõ nàng, rốt cuộc là từ lúc nào tỷ ấy bắt đầu thay đổi đến ác độc như vậy, vì mục đích không từ thủ đoạn nào, thiếp thật sự không dám tin rằng năm đó tỷ ấy chính là người chăm sóc yêu thương thiếp năm đó."

Hoa Tường Ngọc thờ dài, chân mày khẽ nhíu lại: "Trước đó mấy ngày, ta cũng nghe phụ thân nói đến, những năm gần đây Ninh quý phi diễn xuất thật sự ngày càng cao, có lẽ là cảm thấy Duệ Vương và Đoan Vương đã không còn cơ hội thừa kế sự nghiệp thống nhất đất nước nữa, duy nhất có hy vọng chính là Tam hoàng tử cùng Tứ hoàng tử rồi, nhưng hai ngày trước Tứ hoàng tử lại bị Hoàng thượng trách cứ, mà hôm nay Hiền. Hiền Chiêu Nghi cùng Trường Anh công chúa lại chọc thánh giận, nhưng chuyện này lại có tình này liên tiếp, luôn luôn liên quan đến Đào nhi, ngày mai sợ là thượng triều lại muốn ồn ào rồi."

"Thiếp nghĩ qua, lúc trước chuyện Duệ vương, đã làm cho thiếp lo lắng đề phòng một thời gian dài, ít ngày trước Tứ hoàng tử len lén xuất hiện ở phủ Thành Quốc Công, trong lòng của thiếp vừa giật mình, hôm nay lại xuất hiện sự việc này, thiếp chắc chắn không thể khiến Đào nhi cùng Tam hoàng tử được, tiếp xúc với những hoàng tử này, thiếp tình nguyện con bé thích một người bình thường, cho dù có thể mạo hiểm cãi lời thánh chỉ, thiếp đều sẽ giúp con bé." Thành thị nói thật nhỏ.

"Nhi tôn tự có phúc của nhi tôn, không phải Trí Thông đại sư đã nói tất cả theo trái tim của Đào nhi sao, nàng không nên suy nghĩ quá nhiều." Hoa Tường Ngọc an ủi.

Mà đêm nay, không chỉ là hai người họ không thể chìm vào giấc ngủ, mà trong viện cách đó không xa, Hoa Mộ Dao nằm ở trên giường, trợn tròn mắt.

Trong đầu nghĩ tới lời nói của Trần Nguyệt công chúa ở trong hoàng cung, có lẽ tỷ ấy nói rất đúng, tại sao lại đè nén mình như vậy, tại sao phải vì tương lai mà không biết người còn sống ở nơi nào đây?

Nàng xuất thân cao quý, lại có cha mẹ huynh trưởng thương yêu cưng chiều, dưới tình huống như thế, tự nhiên sẽ sống theo ý muốn của mình, có lẽ nàng nên thử làm như vậy dđieenn ddaann lee qqyy doonnmột lần, ít nhất bây giờ nàng không trở lại mang theo một tay bị thương.

Đang lúc trong đầu Hoa Mộ Dao làm thiên nhân giao chiến, đột nhiên nghe bên cửa sổ vang lên một tiếng, ngồi dậy, cảnh giác nhìn sang, thế nhưng nhìn thấy một nam nhân nhảy vào từ bên ngoài cửa sổ.

Vốn là lớn tiếng kinh hô, nhưng sau khi nhìn thấy khuôn mặt của người đó, cứng rắn nuốt xuống.

"Chàng. Sao chàng lại tới đây?"

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thị Chiêu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Đêm Dò Xét Khuê Phòng

Minh Thừa Huy giống như ở nhà của mình vậy, rất tự nhiên đi đến bên người Hoa Mộ Dao, trong mắt mang theo mấy phần thương yêu nhìn tay bị băng bó của nàng: "Nghe nói muội bị thương ở trong cung?"

Hoa Mộ Dao liếc mắt nhìn tay trái mình bao bọc cực kỳ chặt chẽ, trên mặt không khỏi lộ ra mấy phần xấu hổ, giống như không muốn cho hắn nhìn thấy vậy, giấu tay ra phía sau lưng: "Không có chuyện gì, thái y cũng đã xem rồi, bôi chút thuốc là tốt."

Minh Thừa Huy đi về phía trước hai bước, về mặt sâu xa nói: "Ta nghe nói sẽ có thể sẽ để lại sẹo."

Hoa Mộ Dao mỉm cười xấu hổ, nhưng trong lòng lại có chút không được tự nhiên, có nữ hài nhi nào mà không thích xinh đẹp chứ, từ nhỏ đến lớn nàng thích nhất chính là các người đẹp và vật nhỏ xinh xắn.

Từ khi mới bắt đầu biết chuyện này, nàng đều hận không được đi liều mạng với Trường Anh công chúa, nhưng mà, dù sao người ta cũng là công chúa, Hoàng thượng cũng đã xử phạt rồi, nàng cũng chỉ có thể chịu thiệt thòi thôi, nhưng trong lòng lại vẫn luôn không thoải mái, nghe Minh Thừa Huy vừa nói như thế, hốc mắt cũng hơi có chút ửng đỏ.

Minh Thừa Huy cũng không mong đợi một câu như vậy, thế nhưng lại làm cho người khác, trong lúc nhất thời tay chân có chút luống cuống: "Muội.... Muội đừng khóc, muội xem nè, đây là thuốc mỡ huynh mang cho muội, trừ sẹo hiệu quả tốt nhất, chờ sau khi thương thế của muội lành hẳn, xoa cái này, tuyệt đối sẽ không để lại bất kỳ vết sẹo nào."

Về mặt Hoa Mộ Dao không tin, thút tha thút thít nói: "Tất cả Thái y đều nói, 89% là để lại sẹo."

"Nàng yên tâm đi, thuốc này của huynh tuyệt đối có tác dụng, phải..... Tóm lại, nếu nó không có tác dụng, cùng lắm thì huynh kéo một dao lên chính tay mình." Minh Thừa Huy nhìn nước mắt nàng, quá vội vàng nên nói hết lời trong lòng ra ngoài.

Hoa Mộ Dao phốc bật cười, tròng mắt liếc hắt : "Huynh kéo trên tay một dao thì tay của muội có thể lành lại sao? ddiieenn ddaann lee qqyy ddoonĐường đường là Duệ vương, sao nói lời ngốc nghếch như vậy hả?"

Minh Thừa Huy nhìn thấy nàng cười rộ lên, lúc này mới xem như thờ phào nhẹ nhõm: "Huynh đây không phải nghĩ ghét bỏ vết sẹo khó coi này của muội, đến lúc đó huynh cũng có một vết, có người cùng với muội, thì muội sẽ dễ chịu hơn."

Hoa Mộ Dao cúi đầu, không biết tại sao cảm thấy trái tim mình đập rộn lên trong nháy mắt, nhỏ giọng nói lầm bầm: "Muội không bao giờ vào cung nữa."

Minh Thừa Huy nghe lời này, sắc mặt trầm xuống, trong mắt nhanh chóng thoáng qua một ánh sáng, mỉm cười an ủi: "Mấy năm qua Trường Anh càng không hiểu quy củ, muội yên tâm đi, sẽ không để cho muội bị thương vô ích như vậy."

Hoa Mộ Dao mang theo vài phần nghi ngờ ngạo đầu nhìn hắt: "Hoàng thượng cũng đã hạ chỉ xử phạt Hiền phi cùng Trường Anh công chúa rồi, huynh còn có cách gì nữa sao?"

Minh Thừa Huy hơi cong môi: "Muội cứ yên tâm, không ai có thể ức hiếp được muội cả, không ai có thể làm cho muội bị thương mà không trả giá thật lớn."

Bên tai Hoa Mộ Dao giống như có thể nghe tiếng tim mình dữ dội, từ xưa tới nay chưa từng có ai từng nói với nàng lời như thế, ngay cả xưa nay phụ mẫu huynh trưởng thương yêu nàng, biết chuyện này, sau khi biết Hoàng thượng đã xuống ý chỉ, sau khi nhìn thấy nàng khéo léo hiểu chuyện, đều lựa chọn im lặng, từ xưa tới nay chưa từng có ai nghĩ tới nàng là một người luôn thích vật xinh đẹp, sẽ bởi vì một vết sẹo không cách nào tiêu trừ mà có bao nhiêu khổ sở.

"Huynh..... Hoàng thượng cũng đã xuống chỉ ý rồi, Hiền..... dù sao dưới gối Hiền Chiêu Nghi còn có Tứ hoàng tử, huynh cũng đừng làm chuyện ngốc nghếch gì đấy?"

Minh Thừa Huy há hê hơi cong môi, nghiêng người tới, hỏi nhỏ: "Tiểu Đào Nhi, muội là đang lo lắng huynh sao?"

Hoa Mộ Dao đều có thể cảm thấy luồng khí nóng phun trên mặt mình, trên mặt không khỏi sinh ra mấy phần đỏ ửng, lập tức lui thân thể về phía sau: "Huynh nói lung tung gì đó, huynh, thời gian không còn sớm, Duệ Vương Gia vẫn là nhanh trở về đi thôi."

Ý cười trên mặt Minh Thừa Huy không khỏi sâu hơn mấy phần: "Trước kia khi ở phủ Tô Châu, Đào nhi luôn gọi huynh là Huy ca ca, huynh nhớ được rõ ràng, thật nhiều năm không nghe thấy Đào nhi gọi huynh như vậy rồi."

"Huynh..... Mẫu thân nói rồi, quân thần khác biệt, huynh là hoàng tử, muội không thể gọi huynh như vậy." Hoa Mộ Dao mạnh mẽ nói.

Ánh mắt Minh Thừa Huy u ám: "Mấy năm không gặp, Đào nhi thế nhưng lạnh nhạt với huynh như thế, may nhờ huynh vẫn luôn nhớ đến Đào nhi, hàng năm đều nhớ tặng quà cho muội." Trong lúc vô tình mắt liếc về một ổ nhỏ bên cạnh, ở trong đó vật tròn tròn nhìn có chút quen mắt: "Năm ấy nhìn thấy Tây Vực đưa mèo vào cung, huynh nghĩ muội thích, cố ý đi đòi mẫu hậu, mang đi ngàn dặm xa xôi đến Nghiêm Trữ, Đào nhi không nhớ huynh một chút nào ư."

Trên mặt Hoa Mộ Dao xuất hiện mấy phần xấu hổ, ngẩng lên xem những năm gần đây, đích xác là hàng năm hắt đều đưa lễ vật đến, mà mình lại chưa từng có phúc đáp một lần, cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Huy ca ca."

Trên mặt Minh Thừa Huy không khỏi lộ ra mấy phần sắc mặt vui mừng, năm đó vóc người tiểu cô nương tròn tròn đáng yêu rất thu hút, có mấy phần duyên dáng yêu kiều quyến rũ, duy chỉ có giọng nói mềm mại non nớt, giống như trước kia nên trong lòng hắt ngửa một chút.

Đã được nghe được sự xưng hô này như nguyện, cũng đã đưa được thuốc đến trong, Minh Thừa Huy coi như đã đạt được mục đích tối nay: "Muội nghỉ ngơi cho khỏe, đừng quên bôi thuốc mỡ, huynh đi trước đây."

Hoa Mộ Dao vỗ vỗ miệng, vẫn không có ngẩng đầu, chờ giây lát, không nghe được tiếng nói nữa, từ từ ngẩng đầu lên, mới phát hiện trong phòng sớm đã không có người, ngay cả cửa sổ cũng đã được đóng lại, trên mặt không khỏi lộ ra mấy phần thất vọng, chờ thấy thuốc mỡ để lại ở trên bàn, trên mặt thế nhưng không tự chủ mang tới mấy phần nụ cười.

Thành thị quả thật nói được là làm được, sau một đoạn thời gian, dám lấy danh nghĩa dưỡng thương, giam lỏng ddiieenn ddaann lee qqyy ddoon Hoa Mộ Dao ở trong sân, từ chối tất cả thiệp mời, ngay cả Trần Nguyệt công chúa muốn qua phủ thăm đều khước từ, chính là không muốn có bất kỳ khả năng tiếp xúc nào với Tam hoàng tử.

Thành thị hành động rất chặt chẽ, rốt cuộc khiến cho Gia Như đích Đại Trường công chúa bất mãn, cố ý triệu người đến phủ Đại Trường công chúa, còn lập lại dận đồ, nhất định phải mang theo Hoa Mộ Dao.

Gia Như đích Đại Trường công chúa xây dựng ảnh hưởng rất sâu trong lòng Thành thị, cho dù trong lòng Thành thị không muốn đi nữa, cũng không dám làm trái với ý của nàng, không thể làm gì khác hơn là mang theo Hoa Mộ Dao tiến về phía phủ của Đại Trường công chúa.

"Tuong nhi, trước tiên con mang theo Đào nhi ra ngoài đi dạo, ta có chuyện muốn nói với cô cô con."

Thành Nhã Tương mỉm cười nhìn Hoa Mộ Dao, Hoa Mộ Dao khẽ nhún người, ngoan ngoãn đi theo nàng ra ngoài.

Chờ đến khi chỉ còn lại hai người các nàng, Gia Như đích Đại Trưởng công chúa đặt ly trà cầm trong tay bịch một tiếng lên bàn, khiến thân thể Thành thị không khỏi giật mình.

"Con là muốn làm cái gì, ngăn không để cho Đào nhi gặp người là có ý gì?" Gia Như đích Đại Trưởng công chúa nghiêm nghị hỏi.

Thành thị lấy dũng khí, ngẩng đầu nhìn thẳng nàng: "Con chỉ không muốn Đào nhi giúp hoàng tử kia đạt ước nguyện, trở thành những người đó tranh đoạt phải lợi thế trong hậu cung."

Gia Như đích Đại Trưởng công chúa nhìn tiểu nữ nhi kiên trì sắc mặt phía dưới, khẽ thở dài: "Hai ngày trước tỷ tỷ của con nói với mẫu thân, nói là con bởi vì khi ở trong cung Trần Nguyệt không có chăm sóc tốt cho Đào nhi, giận nàng, cho nên cô ý nàng xuất cung cùng với Trần Nguyệt đến bãi phóng nhưng đến cửa lại bị từ chối không gặp là sao hả?"

Nói đến chuyện này, trong lòng Thành thị đã tức lên: "Tỷ tỷ? Bây giờ Hà Tăng nàng có xem con là muội muội hay không, hậu cung quả thật là bị tiêm nhiễm hết rồi, nàng ta vì mục đích ngay cả Đào nhi cũng có thể thiết kế, con làm sao còn dám nhận thức một người tỷ tỷ như thế, sợ là không biết lúc nào nàng ta bán Đào nhi đi đấy chứ."

"Nói vậy!" Chợt, Gia Như đích Đại Trưởng công chúa vỗ bàn, sắc mặt nghiêm túc nói: "Mặc dù ban đầu ta không đồng ý Ninh nhi vào cung, cũng chỉ là bởi vì lúc ấy hoàng thượng đã cưới Đồng thị, sao nữ nhi Bôn cung lại có thể làm người thiếp thất, cho dù là quý phi của Hoàng thượng, nhưng cuối cùng không phải là chánh thể. Khả Ninh nhi là ta một tay dạy nên, ta làm sao không biết cách làm người của nàng ta như thế nào chứ."

Thành thị cười khổ nói: "Kể từ sau khi tỷ tỷ gả cho Hoàng thượng, mẫu thân lại thấy qua nàng mấy lần? Mẫu thân cũng là từ nhỏ lớn lên ở hậu cung, hậu cung là một dạng tình huống gì, chẳng lẽ mẫu thân không rõ ràng sao? Tỷ tỷ có thể nhiều năm được ân sủng không ngừng, thật chẳng lẽ chỉ là đơn thuần bởi vì hoàng thượng có niệm mặt mũi mẫu thân sao, hay là quan tâm đến tình cảm thanh mai trúc mã năm đó?"

Sắc mặt Gia Như đích Đại Trưởng công chúa sa sầm mấy phần, nơi này có bao nhiêu cong cong thẳng thẳng, nàng sao có thể không biết, nhưng dù sao cũng là hài nhi do một tay mình nuôi lớn, không phải vạn bất đắc dĩ, nàng không muốn nghĩ đến chỗ xấu, tình nguyện lừa mình dối người một chút, nhưng không ngờ đến cuối cùng, hai hài tử bởi vì quyền thế mà trở mặt thành thù sao?

"Dung Nhi, con cũng nên thông cảm nỗi khổ tâm trong lòng Ninh nhi."

Trên mặt Thành thị lộ ra mấy phần khổ sở, sâu xa nói: "Mẫu thân để cho ta thông cảm nỗi khổ tâm riêng của nàng ta, ai có thể thông cảm con đây hả? Cũng bởi vì nói số mệnh nói như vậy, tâm mắt mọi người đều tập trung ở trên người Đào nhi, nhiều năm nay con mất bao nhiêu ý định mới có thể bảo vệ chu đáo cho con bé, mẫu thân có từng nghĩ tới khó khăn của con hay không?"

Cùng là nữ nhi ruột thịt, môi hở răng lạnh, giúp bên này bỏ bên kia, nàng đều không đành lòng, xem ra Gia Như đích Đại Trưởng công chúa già rồi.

Dĩ nhiên Hoa Mộ Dao không biết Thành thị thế nhưng lại bởi vì nàng, từ trước tới nay lần đầu tiên dám chống đối Gia Như đích Đại Trưởng công chúa, còn lúc này nàng đang kinh ngạc nhìn Trần Nguyệt công chúa xuất hiện tại trước mặt.

Mang theo mấy phần nghi ngờ nghiêng đầu nhìn Thành Nhã Tương bên cạnh, Thành Nhã Tương mỉm cười lấy lòng nàng: "Trần Nguyệt vẫn muốn gặp muội một chút, nhưng cô cô vẫn ngăn, hôm qua nghe nói tổ mẫu mời muội tới đây, cố ý để cho tỷ dẫn muội tới đây."

Trần Nguyệt công chúa lời kéo tay Hoa Mộ Dao, cẩn thận nhìn, trên mặt lộ ra mấy phần kinh ngạc: "Không có để lại một chút sẹo nào nha, sao Lưu thái y lại nói nghiêm trọng như vậy chứ, khiến cho tỷ hồi hận muốn chết đấy nè."

Hoa Mộ Dao nhìn tay trái mình trơn bóng như lúc ban đầu, nghĩ đến thuốc mỡ đó thật sự dùng rất tốt, trên mặt không khỏi lộ ra mấy phần lúng túng: "Cũng chỉ là một vết thương nhỏ, Lưu thái y đã lo lắng quá mức rồi."

"Ngày đó đều sai lầm của tỷ, tỷ không muốn tranh chấp với Trường Anh, cũng sẽ không ngộ thương đến muội, những ngày qua trong lòng tỷ vẫn luôn áy náy, có phải đi vẫn còn giận tỷ phải không?" Trần Nguyệt công chúa thận trọng hỏi.

"Làm sao có thể, công chúa không nên suy nghĩ quá nhiều rồi."

Trần Nguyệt công chúa bất mãn nhìn nàng: "Còn nói không có tức giận, muội đã không gọi tỷ là biểu tỷ rồi, gọi công chúa gì chứ?"

Hoa Mộ Dao khẽ rũ xuống đầu, nhỏ giọng kêu lên: "Biểu tỷ."

Lúc này Trần Nguyệt công chúa mới vui mừng kéo tay của nàng, đặc biệt hưng phấn nói: "Tỷ thật vất vả mới có thể ra cung một chuyến, mấy ngày trước tỷ nghe Tam đệ nói một nơi đặc biệt tốt, thừa cơ hội này, chúng ta cùng đi xem một chút đi."

Hoa Mộ Dao cuống quýt lắc đầu: "Không được không được, mẫu thân không để cho muội tùy ý xuất môn."

"Ai yêu, có chúng ta ở đây, muội sợ cái gì chứ, sẽ không ra chuyện gì, đi đi nha." Trần Nguyệt công chúa không nói lời nào lời kéo Hoa Mộ Dao đi về phía cửa sau của phủ trưởng công chúa, Thành Nhã Tương chỉ mỉm cười nhạt, đi theo bước chân của các nàng.

Nàng biết mình làm như vậy quay đầu lại nhất định sẽ bị chỉ trích, nhưng dù sao về mặt thân phận nàng chỉ là một thứ nữ, dù là ở bên cạnh nuôi

đây, cũng không thay đổi được thân phận của nàng. Trần Nguyệt công chúa là nữ nhi được Hoàng thượng thương yêu nhất, nàng làm sao dám không nghe lời của nàng.

Ba người từ cửa sau ra ngoài, liền nhìn ddieenn ddaann lee qqy ddoonthấy cách đó không xa nghe một chiếc xe ngựa, Trần Nguyệt công chúa lôi kéo người, sau khi lên xe ngựa, rềm xe vén lên, thúc giục: "Mau mau đi, đưa chúng ta đi ngời nói nơi tốt kia."

"Tam tỷ cũng quá nóng lòng thôi." Ngoài xe ngồi ở người đánh xe vị trí một áo xám nam tử đột nhiên phản nàn nói.

"Tam tỷ?" Hoa Mộ Dao đột nhiên trừng lớn cặp mắt.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thị Chiêu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Chán Ghét

Trần Nguyệt công chúa mỉm cười giải thích: "Cảnh nhi biết nơi đó ở đâu, tỷ cố ý để cho đệ ấy đến đây dẫn chúng ta đi qua."

Trên mặt Hoa Mộ Dao lộ ra mấy phần khó xử, Thành thị ba lần bốn lượt dặn dò nàng, tuyệt đối không thể lui tới cùng những hoàng gia tử đệ (con em hoàng gia), nàng đi theo Trần Nguyệt công chúa len lén chạy ra ngoài đã không đứng lâu, nếu lại gặp mặt Tam hoàng tử, quay đầu lại nhất định là lại chọc cho không vui rồi.

"..... Hay là muội không đi thì tốt hơn, đợi lát nữa sợ là mẫu thân sẽ tìm muội."

Trần Nguyệt vội vàng kéo nàng: "Không được không được, mới vừa rồi muội đã đồng ý với tỷ, đến lúc đó tỷ sẽ thay muội giải thích với di, bây giờ muội chính là không thể đi xuống. Tam đệ, đi nhanh lên!"

"..... Tam tỷ, tỷ lại cứng rắn ép người kéo tới đây?" Bên ngoài xe truyền tới một giọng nói đầy bất mãn.

Trần Nguyệt công chúa giận đến trợn to hai mắt, đưa tay vén màn xe, lắc lắc lỗ tai của người ngoài xe, hung tợn hỏi: "Cái gì gọi là lại? Nghe qua giống như tỷ làm chuyện ác ghê tởm vậy, tỷ chính là khiến Đào nhi đi ra ngoài giải sầu, vết thương trên tay đều tốt, di vẫn còn vậy nàng ở trong nhà không gặp người."

"Tôi của tỷ không lớn lắm, nên quản ít chuyện đi, di làm như vậy tự nhiên có ý nghĩ của mình, chỗ nào cần tỷ đến dạy dỗ." Minh Thừa Cảnh quay đầu lại, trên mặt toát ra mấy phần bất mãn.

Đây không phải là lần đầu tiên Hoa Mộ Dao nhìn thấy dáng vẻ Minh Thừa Cảnh, nhưng là lần đầu tiên nhìn thấy người thật của hắn.

Trong lòng Hoa Mộ Dao cất giấu một bí mật, một thuộc về nàng và Ninh quý phi.

Thật ra thì, hàng năm lúc sinh thần của nàng, Ninh quý phi từ Kinh Thành đưa tới quà tặng Trung Đô xen lẫn một phần tranh chân dung của Minh Thừa Cảnh, từ lúc nàng bắt đầu đến Nghiêm Trữ, tất cả thời gian sáu năm, có thể nói Hoa Mộ Dao chứng kiến Minh Thừa Cảnh từ một hài đồng ngây thơ trở thành một thiếu niên khôn ngoan.

Hắn có vẻ đẹp hơn mấy phần so với trong tranh, mặt mày anh khí không giống nam nhi bình thường, phải là theo Ninh quý phi, để cho hắn nhìn qua nhiều hơn mấy phần nữ tính, có lẽ chính là vì cố ý che giấu tính khí nữ nhi này, cho nên hắn cố ý nghiêm mặt, giả bộ lão thành, mà tất cả này làm cho Hoa Mộ Dao buồn cười khi biết hắn còn nhỏ mặc đồ nữ nhi luôn bị Ninh quý phi trêu cợt.

Vậy mà, đây thật sự là lần đầu tiên Hoa Mộ Dao nhìn thấy Minh Thừa Cảnh, nghe được nhiều lời bàn tán hơn nữa, cũng không kịp tận mắt nhìn thấy trong phút giây này.

Năm đó Thành thị được khen là mỹ nhân đệ nhất kinh thành, mà Hoa Mộ Dao lại là trò học từ thầy mà giỏi ddieen ddaann lle qqy donnhơn thầy, dung mạo tập hợp tất cả ưu điểm Thành thị cùng Hoa Tường Ngọc, hơn nữa những năm này tiên sinh hết lòng dạy dỗ, mặc dù tuổi không lớn, nhưng đã có mấy phần phong thái.

Nhưng Minh Thừa Cảnh quả thật lộ ra mấy phần chán ghét: "Người khác lại không muốn, Tam tỷ cần gì phải cưỡng cầu chứ, thân phận của nàng ấy tôn quý như vậy, cũng không phải là chúng ta có thể so sánh mà vượt qua, ngộ nhờ xảy ra chuyện gì, đừng nói là di nữa, ngay cả phụ hoàng cũng không tha cho tỷ."

Trần Nguyệt công chúa nghe xong lời này, sắc mặt lập tức kéo xuống, nhìn Hoa Mộ Dao bên cạnh đầy bối rối và khó chịu, nàng cũng biết là chuyện xấu, vội vàng khiển trách: "Đệ nói vớ vẩn gì đó, nô tài nào nói với đệ những lời này vậy hả?"

Trần Nguyệt công chúa vọng tưởng đẩy tất cả lên trên người của nô tài, nhưng Minh Thừa Cảnh cũng không hiểu một chút ý khổ tâm của nàng: "Nơi nào còn cần phải người khác nói, đây không phải cả Đại Lương Quốc đều có mắt cùng nhìn chuyện tình nha, tại sao Tử đệ bị phụ hoàng khiển trách một

trận, tại sao Trường Anh khiến Đức Phi nuôi, tại sao Hiền phi nương nương phải trở thành Hiền Chiêu Nghi? Từng một chuyện, tất cả mọi người đều có mắt, đều có thể nhìn thấy rõ ràng."

"Vớ vẩn!" Trần Nguyệt công chúa càng nghe sắc mặt càng đen, nhất là nhìn thấy dáng vẻ Hoa Mộ Dao cúi đầu thấp xuống không nói một lời, càng giận dữ: "Rõ ràng là chính bọn họ phạm sai lầm, dĩ nhiên phụ hoàng xử phạt bọn họ rồi, tại sao đến trong miệng đệ hành động của phụ hoàng là hôn dung vô đạo rồi hả?"

Minh Thừa Cảnh lạnh lùng hơi cong môi một cái: "Dù sao suy nghĩ này cũng không phải là một mình đệ, tỷ tùy tiện tìm người hỏi một chút, hiện nay ai không biết người Đại Lương Quốc chúng ta không thể đắc tội nhất người chính là Chiêu Nguyệt Huyện Chủ, dù là đắc tội hoàng tử công chúa, dòng họ Quý tộc, tuyệt đối cũng không thể đắc tội Chiêu Nguyệt Huyện Chủ."

"Công chúa, muội..... muội..... Mẫu thân tìm muội, muội đi về trước đây." Hoa Mộ Dao nói xong, cũng không ngẩng đầu lên xuống ngựa xe, bước nhanh về phía cửa sau của phủ Đại Trường công chúa.

Thành Nhã Tương thấy thế, vội vàng nói: "Công chúa yên tâm, muội đi trước cùng với Đào nhi."

Nói xong, cũng vội vàng xuống đuổi theo.

"Minh Thừa Cảnh! Đệ rốt cuộc muốn làm cái gì?" ddi een ddaann lle qqyy donnTrần Nguyệt công chúa khác thường tức giận nhìn hấn.

Minh Thừa Cảnh vẻ mặt không thay đổi: "Cũng chỉ là nói thật mà thôi."

"Đúng, là nói thật, nếu đệ biết mình nói đến độ lớn lời nói thật, nếu biết Hoa Mộ Dao không bình thường ở trong mắt phụ hoàng, tại sao đệ lại nói lời nói kia, chẳng lẽ đệ không biết mẫu phi và tỷ chỉ vì đệ, chúng ta làm bao nhiêu không?" Trần Nguyệt công chúa không nhịn được hỏi, trong giọng nói tràn đầy uất ức, nặng nề xuống thân phận công chúa của mình, suy nghĩ tất cả cách kết hợp với Hoa Mộ Dao, cũng là vì ai đây!

"Cho đến bây giờ đệ đều không có nghĩ đến đi lên cái vị trí kia, tất cả đều là các người tự cho là đúng ý tưởng thôi." Minh Thừa Cảnh vẻ mặt thản nhiên nói.

Trần Nguyệt công chúa tức giận, cười: "Được được được, thật tốt, đây chính là đệ nói, đệ cho rằng tỷ nguyên ý làm sao như vậy, từ nay về sau tỷ sẽ không quản chuyện của đệ nữa đâu, tự giải quyết cho tốt đi."

Trần Nguyệt công chúa nói xong, cũng đứng dậy xuống xe ngựa, nàng thật sự là không muốn ở lại với Minh Thừa Cảnh nữa, sớm muộn gì cũng sẽ bị hấn làm cho tức chết.

Hoa Mộ Dao chạy thẳng đến đại sảnh, đợi sau khi đi vào nhìn thấy Gia Như đích Đại Trường công chúa và Thành thị vẫn còn nói chuyện, trên mặt không khỏi lộ ra mấy phần lúng túng.

"Sao thế Đào nhi?" Thành thị nhìn về mặt nữ nhi hơi hốt hoảng, lo lắng hỏi.

Hoa Mộ Dao mở miệng, nhưng lại không biết nên nói như thế nào, chẳng lẽ nói Trần Nguyệt công chúa cố ý đưa nàng ra khỏi phủ để gặp mặt Tam hoàng tử? Hay là nói Tam hoàng tử chê cười và nhạo báng nàng sao?

"Đào nhi chậm chút, muội chạy nhanh như vậy làm cái gì?" Ngay vào lúc này, Thành Nhã Tương từ bên ngoài đuổi theo.

"Có chuyện gì xảy ra, hai đứa vội vàng làm cái gì?" Gia Như đích Đại Trường công chúa không vui nói.

Thành Nhã Tương vội vàng giải thích: "Mới vừa ở trong sân đụng phải Trần Nguyệt công chúa, cũng không biết tại sao Đào nhi, giống như là bị kinh sợ cho nên vội vã chạy ngược trở về."

Gia Như đích Đại Trường công chúa hung hăng tròn mắt nhìn Thành thị một cái, nàng cảm thấy đều là Thành thị ở không đi gây sự, cả ngày truyền thụ tư tưởng không tiếp xúc với những hoàng tử và công chúa cho Hoa Mộ Dao, làm sao sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Thậm chí Thành thị cũng cảm thấy mình gây áp lực lớn cho nàng, trong khoảng thời gian ngắn sắc mặt cũng có chút khó coi, nhìn Hoa Mộ Dao vẻ mặt tràn đầy áy náy.

Hoa Mộ Dao tiếp xúc được cái ánh mắt này, lập tức cúi đầu, Thành Nhã Tương nói dối, nhưng nàng cũng không dám nói ra lời thật, thì càng không dám nhìn đến ánh mắt của Thành thị.

"Con biết rồi, là con suy nghĩ sai, con sẽ không ngăn con bé đi gặp bất kì kẻ nào nữa."

Gia Như đích Đại Trường công chúa thở dài: "Dung Nhi, con phải biết con không thể cả đời che chở cho Đào nhi, con bé luôn luôn muốn học cách lớn lên, nếu số mệnh con bé là như vậy, con bé sớm muộn gì cũng phải tiếp xúc loại chuyện như vậy, con bảo vệ được cuối cùng chỉ có thể hại hấn. Mẫu thân biết rõ ý nghĩ của Ninh nhi, nhưng mẫu thân cũng biết rõ Tam hoàng tử căn bản cũng không phải là cái tài liệu kia, mẫu thân sẽ không buộc con, buộc Đào nhi làm cái gì."

Thành thị biết đây đã là nàng có thể làm ra nhượng bộ lớn nhất rồi, môi hờ hững lạnh, hai nữ nhi đều thương yêu như nhau, ngoại tôn tử cùng ngoại tôn nữ nàng đều thương cả.

"Mẫu thân yên tâm, con biết rõ, cho dù như thế nào, nàng ta cũng là tỷ tỷ của con, con có thể không để ý tới nàng ta, nhưng sẽ không trơ mắt nhìn nàng ta xảy ra chuyện." Thành thị cũng hứa hẹn.

"Đúng vậy, mấy ngày nữa mẫu thân có ý định tổ chức Thục Dược yến trong phủ, mượn cơ hội này để cho Đào nhi ra lộ diện ra ngoài, trở lại lâu như vậy rồi, khắp kinh thành sợ là không có mấy người người gặp qua con bé đấy." Gia Như đích Đại Trường công chúa thuận thế nói.

Thành thị nghe vậy, có chút do dự, mặc dù đã lâu nàng không hỏi kinh, nhưng cũng biết Thục Dược yến không phải yến hội bình thường, cho dù nàng muốn cho Đào nhi lộ mặt ở kinh thành, cũng chỉ nghĩ chọn lựa một hai đối tượng đơn giản bình thường một chút thôi, nhưng dù sao mẫu thân đã nhượng bộ như vậy rồi, nếu nàng từ chối nữa, ngược lại có vẻ có chút quá mức.

"..... Tốt."

Trở lại Hoa phủ, cả người Thành thị có vẻ có chút nóng nảy, không ngừng đi tới đi lui.

"Mẫu thân....." Hoa Mộ Dao thận trọng hô.

Thành thị quay đầu lại thấy dáng vẻ nàng cẩn thận, biết mình mới vừa rồi đã làm cho tiểu nha đầu này sợ hãi, nàng vẫy vẫy tay, Hoa Mộ Dao tâm thần thấp thỏm đi qua.

Thành thị kéo lấy nàng: "Mẫu thân hù dọa con sao?"

Hoa Mộ Dao lắc đầu liên tục.

Thành thị thở dài: "Mẫu thân biết dđieen ddaam lle qqyy donntrong khoảng thời gian này uất ức con, nhưng mẫu thân thật sự là sợ, sợ không bảo vệ được con. Nếu như con được sinh ra trong nhà dân bình thường, chỉ sợ bọn họ đã sớm động thủ rồi. Nhưng mặc dù có Hoa phủ cùng phủ Đại Trường công chúa ở đây, mẫu thân vẫn sợ, có lúc tính tham lam của con người thật sự là quá kinh khủng. Đào nhi, con đồng ý mẫu thân, cho dù tương lai xảy ra chuyện gì, con phải sống thật tốt, chỉ còn sống, mới có hi vọng."

Hoa Mộ Dao cái hiểu cái không gật đầu một cái, nhìn Thành thị cười nói: "Mẫu thân, mẫu thân yên tâm, con chắc chắn sẽ sống thật tốt."

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thị Chiêu Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Thục Dược Yến

Buổi tối trước Thục Dược yến một ngày, Hoa Mộ Dao mới vừa nằm xuống, đã nghe thấy có người gõ cửa sổ, tim đột nhiên đập mạnh, thận trọng hỏi: "Ai đó?"

Một lát sau ngoài cửa sổ truyền tới một giọng trầm thấp: "Là huynh."

Lúc này, Hoa Mộ Dao mới thở phào nhẹ nhõm, rón rén đi mở cửa sổ ra, vì không muốn để cho nha hoàn phía ngoài nghe, hạ thấp giọng hỏi: "Làm sao lúc này huynh đã tới?"

Minh Thừa Huy nhảy qua cửa sổ, mỉm cười với nàng, đưa cái hộp trong tay: "Ban ngày mới vừa được đồ tốt, nghĩ đến muội có thể thích, cho nên đưa đến cho muội."

Hoa Mộ Dao nhận lấy không có khách khí chút nào, sau khi mở ra phát hiện bên trong đó là một ống nhòm Nam Dương.

"Huynh lấy vật này từ đâu vậy?"

"Ban ngày ở Binh bộ có người cầm vật này tới đây, muội có thích nó không?" Minh Thừa Huy hỏi với một chút mong đợi.

Hoa Mộ Dao hơi nhàm chán nghịch trong tay: "Đây là từ Nam Dương đưa tới, lúc trước muội đã nhìn thấy ở Nghiêm Trữ."

Trên mặt Minh Thừa Huy lộ ra mấy phần vẻ mặt thất vọng: "Hoá ra là như vậy, huynh còn tưởng rằng muội sẽ đặc biệt thích đấy."

Hoa Mộ Dao nhìn thấy dáng vẻ hẩn như đưa đám, không khỏi bật cười: "Huy ca ca có lòng, vật này dù là ở Nghiêm Trữ cũng không phải là có thể tùy ý thấy được, mặc dù muội đã từng nhìn thấy, nhưng muội cũng không có chơi qua, lần này phải đa tạ Huy ca ca rồi."

Minh Thừa Huy nghe xong lời này, sắc mặt mới tốt hơn một chút: "Muội vui là tốt rồi."

Trong lúc vô tình ánh mắt liếc thấy quần áo mới chuẩn bị xong bên cạnh, Minh Thừa Huy lơ đãng hỏi: "Ngày mai muội muốn xuất môn sao?"

Hoa Mộ Dao theo tầm mắt của hắn, cũng nhìn thấy quần áo mới của mình: "Ngày mai không phải ngoại tử mẫu tử chúc Thước Dực yến sao, mẫu thân sẽ đưa muội đến xem một chút, thuận tiện tìm hiểu các quý nữ trong kinh thành."

Bỗng nhiên tim Minh Thừa Huy nhói lên, Thước Dực yến cũng không phải là một yến hội bình thường, đây chính là yến hội thân cận biến hình, Gia Như đích Đại Trường công chúa để cho nàng tham dự chắc chắn là có mục đích gì đó, chẳng lẽ có ý định để cho nàng trở thành tức phụ hoàng gia, muốn mượn cơ hội này tìm người thích hợp sao?

Dù sao Gia Như đích Đại Trường công chúa cũng là biểu cô ruột thịt của Hoàng thượng, tiên hoàng rất là thương yêu ấu muội này, lại có quan hệ thân thiết là Tông Nhân làm Liêm Thân Vương, có lúc hoàng thượng cũng phải nhường nàng ba phần, nếu nàng quả nhiên là có cái ý nghĩ này, Hoa Mộ Dao cũng chưa chắc có thể thuận lợi gả vào hoàng gia.

Chỉ là, năm đó Trí Viên Đại Sư có những lời nhận xét về số mạng, nhưng có nhà nào dám cướp người với Hoàng gia đây? Nếu quả nhiên là lấy thế để người, buộc đối phương cưới, sợ không phải kết thân mà là kết thù, điểm này chắc chắn nàng cũng phải biết.

Lần này Thước Dực yến đến tột cùng là muốn làm cái gì? Hắn thật sự không tin chỉ là đơn thuần muốn cho Hoa Mộ Dao quen biết với quý nữ Kinh Thành, dù sao thân phận đặc thù của nàng, những người được gọi là quý nữ, hoặc là ước ao ghen tị, hoặc là phí hết tâm tư nghĩ nịnh bợ nàng, nơi nào sẽ có chuyện tốt gì.

"Muội..... Ngày mai huynh cũng sẽ đi qua." Minh Thừa Huy trầm ngâm nói.

Hoa Mộ Dao kinh ngạc nhìn hắn: "Huynh không phải đại hôn nha, muội nghe nói Thước Dực yến mời đến là công tử vị hôn(chưa lập gia đình) và quý nữ à?"

Minh Thừa Huy nghe lời này, trong lòng có chút không thoải mái, nếu như có thể nói, dĩ nhiên hắn không muốn khiến nữ nhân Lai Dương bá phủ trở thành vương phi của mình, nhưng ai bảo bọn họ tuổi chênh lệch cách quá xa, nhưng cho dù là như vậy, hắn cũng không muốn buông tay.

"Sao thế? Muội không muốn cho huynh đi phải không?"

Hoa Mộ Dao lắc đầu liên tục, nhưng trên mặt lại lộ ra mấy phần nghi ngờ: "Vậy huynh đi làm cái gì à? Một mình huynh là Vương Gia, đi sau mọi người khẳng định cũng không buông ra rồi."

Minh Thừa Huy cười cười, mang trên mặt mấy phần nhu tình: "Dù sao thì muội cũng tham gia yến tiệc thế này ở kinh thành lần đầu, huynh lo lắng muội không thích ứng, ngộ nhờ bị uất ức gì."

Sắc mặt Hoa Mộ Dao chợt đỏ lên, hơi có vẻ xấu hổ nói: "Đó là ngoại tử mẫu tử chúc yến tiệc, muội có thể chịu uất ức gì."

"Người ở kinh thành nội tâm đều nhiều hơn, nhất là thân phận của muội lại đặc biệt, mặc dù đầu óc nhỏ cũng không dám tới tìm muội phiền toái, chỉ có thể sợ những thứ lỗ mãng bị người sử dụng làm vũ khí, mọi việc vẫn cẩn thận tốt một chút, không sợ nhất vạn chỉ sợ ddiieenn ddann lle qyy doonvạn nhất mà thôi." Minh Thừa Huy vẫn như cũ là không yên lòng dặn dò.

"..... Muội biết rồi." Hoa Mộ Dao cúi đầu đáp.

Minh Thừa Huy nhìn phần cổ của nàng lộ ra trắng nõn, ngứa ngáy trong lòng, thật vất vả kiềm lại xúc động trong lòng, tựa đầu liếc về bên cạnh: "Muội..... Sớm nghỉ ngơi đi, huynh đi trước."

Hoa Mộ Dao nhìn qua một trận gió người, trong lòng không biết vì sao sao xuất hiện mấy phần cảm giác mất mát, vội vàng lắc đầu một cái, ném ý nghĩ này trong đầu ra ngoài.

Bản thân coi hắn như ca ca, hơn nữa hắn đã có chánh phi, thân phận của nàng..... Nói tóm lại, kiên quyết không thể có suy nghĩ không thiết thực hoang đường.

Nhưng một khi có nào đó ý nghĩ đó, làm sao dễ dàng biến mất, một đêm trằn trọc trở mình, cho đến khi trời gần sáng, mới khó khăn đi vào giấc ngủ.

"Tiểu thư thế nào? Nhưng tối hôm qua không có nghỉ ngơi tốt, sắc mặt thế nào khó nhìn như vậy?" Huệ nhi nhìn thấy mặt Hoa Mộ Dao hơi có quầng thâm, lo lắng hỏi.

Hoa Mộ Dao ngẩng đầu nhìn mình sắc mặt khó coi trong gương, lập tức bụm mặt nói: "Thật là khó nhìn, hôm nay ta không nên đi ra ngoài rồi!"

Nghiêm ma ma vừa đi vào nhà, vừa vận nghe những lời này: "Sao thế? Cái gì tốt khó coi à?"

"Ma ma, tối hôm qua sợ là tiểu thư không có nghỉ ngơi tốt, sáng nay sắc mặt không tốt lắm." Chi Song vội vàng giải thích.

Nghiêm ma ma vội vàng nhìn mặt của Hoa Mộ Dao, nhưng Hoa Mộ Dao vẫn che mặt không để cho nàng xem.

"Tiểu thư ngoan của ta, để ma ma nhìn một chút, hôm nay chúng ta phải đi tham gia Thước Dực yến đó, phu nhân mới vừa rồi còn tới thúc giục đấy."

Nghiêm ma ma nói hết lời mới khiến nàng để tay xuống, nhìn ngoại trừ mặt có quầng thâm bên ngoài, những thứ khác ngược lại cũng may: "Dậm nhiều

phấn cho tiểu thư, che quần thâm dưới mắt, tiểu thư yên tâm, ma ma chắc chắn làm cho các nàng trang điểm cho tiểu thư thật xinh đẹp, tuyệt đối sẽ không cho tiểu thư mất mặt."

Rốt cuộc trang điểm rất tốt, cả người đều lên tinh thần, mặc vào một thân màu hồng đào màu mây ngàn sắc hoa mai quần lụa mỏng đầy yêu kiều, trên đầu cài một trâm ngọc lưu ly hoa mai mới được Thái hậu thưởng mấy ngày trước, cả người cũng vẻ tươi mát thoát tục, thật sự được xưng tụng một câu là người còn yêu kiều hơn hoa.

Thành thị nhìn quần áo của nàng, rất là hài lòng gật đầu một cái "Nghe nói tối hôm qua con không có nghỉ ngơi tốt, có phải lo lắng cho yến hội hôm nay hay không?"

Đầu Hoa Mộ Dao hơi cúi xuống, nhìn như là một loại ngậm đồng ý, nàng cũng không thể nói là bởi vì Duệ Vương Dạ đến khuê phòng, làm cho nàng có một ý nghĩ không thể chịu nổi.

Dĩ nhiên là Thành thị nghĩ mình đoán trúng nguyên nhân, nhẹ giọng trấn an nói: "Con yên tâm đi, yến tiệc này là ngoại tổ mẫu con tổ chức, con lại được Hoàng thượng ngự phong Chiêu Nguyệt Huyền Chủ, không ai sẽ không có ánh mắt đi qua làm phiền con, không cần khẩn trương như vậy."

Hoa Mộ Dao gật đầu một cái, khéo léo kéo cánh tay Thành thị: "Dù sao cũng là lần đầu tiên tham gia yến hội như thế này, khó tránh khỏi trong lòng sẽ có chút thấp thỏm, con lại không rõ tính khí của những người đó, ngộ nhờ câu nào không đúng sẽ đắc tội người nào....."

"Nếu con đắc tội với người khác thì thế nào, chẳng lẽ mẫu thân và phụ thân con còn không che chở được hay sao?" Thành thị tràn đầy tự tin nói.

Hoa Mộ Dao cong lên khoe miệng: "Vậy thì con yên tâm rồi."

"Tốt lắm, thời gian không còn sớm, chúng ta phải mau mau đi thôi, nếu không chỗ ngoại tổ mẫu chắc chắn sẽ ghét bỏ chúng ta đến muộn."

Không nói Thục Dự yến thức đầy bao nhiêu đôi đẹp, không nói Thục Dự yến lan truyền bao nhiêu tài danh, chỉ là một hoạt động mãnh liệt của Gia Như đích Đại Trường công chúa, nghĩ đến người tham gia đều không ít.

Nhưng vào được phủ của Đại Trường công chúa phủ cũng không có dễ như vậy, thiệp mời Thục Dự yến cũng không có được đơn giản như vậy. Hoặc là tài danh bên ngoài, hoặc là dung mạo thật tốt, hoặc là tính tình rất tốt, nói tóm lại, nếu không có lấy ra được bản lĩnh, có thể được mọi người khen ngợi một hai bản lĩnh, là tuyệt đối không vào được Thục Dự yến này.

Lúc ở phủ Tô Châu, tuổi Hoa Mộ Dao tuổi còn nhỏ, chưa từng tham dự qua yến hội nào, sau khi đến Nghiêm Trữ, lại vội vàng học tập các loại tài nghệ cùng tiên sinh, càng khó chơi với các quý nữ một chỗ, cho nên nói, lần này không chỉ nàng lộ diện ở kinh thành lần đầu tiên, cũng gọi là lần đầu tiên sau mười năm nàng chính thức tham gia yến hội lớn.

Trong ngày thường hiếm có dấu chân ở phủ Đại Trường công chúa phủ, hôm nay tiếng người luôn huyền ảo, xa ddiieenn ddann lle qyy doonxa đã nhìn thấy một chiếc tiếp một chiếc xe ngựa sang trọng dừng ở nơi đó.

"Thật là nhiều người nha!" Hoa Mộ Dao không nhịn được thở dài nói.

Mặc dù Thành thị không có tham gia vào cái gọi là Thục Dự yến, bởi vì sau hai năm nàng đi đến phủ Tô Châu mới thiết lập, nhưng mà tham dự qua không ít lần yến hội ở hoàng cung, trường hợp nhỏ tự nhiên còn không đến mức khiến mặt nàng lộ vẻ kinh hãi.

"Đại Trường công chúa phủ báai thiệp, bao nhiêu người cầu cũng không được đấy." Thành thị nói đến những lời này, đều có cảm giác thật tự hào, dù sao cũng là mẫu thân của mình.

"Huệ Dung?"

Thành thị mới vừa vịn xuống xe ngựa, thì nghe một giọng nói không xác định truyền đến từ phía sau.

Xoay người vừa nhìn, trên mặt không khỏi mấy phần lộ ra sắc mặt vui mừng: "Giai Khiết!"

"Quả nhiên là người, ta còn tưởng rằng mình nhận lầm người chứ." Một quý phụ ước chừng ba mươi tuổi nhiệt tình đi tới, đi theo phía sau là một thiếu nữ mặc một bộ quần áo màu hoa cà, chỉ là thiếu nữ kia nhìn có chút kiêu ngạo, đáng vẻ không coi ai ra gì.

Hoa Mộ Dao hơi ác cảm, hơi nhú mào.

"Đây chính là nữ nhi bảo bối của người phải không, quả thật là một tiểu mỹ nhân, ta thấy còn xinh đẹp hơn so với người khi đó đấy." Quý phụ nhân nhiệt tình quan sát Hoa Mộ Dao, khiến cho nàng chỉ có thể cúi đầu, ra vẻ ngượng ngùng.

"Mẫu thân —— thời gian không còn sớm, chúng ta nên đi vào thôi." Thiếu nữ sắc màu hoa cà không hài lòng thúc giục.

Trên mặt Quý phụ nhân trong nháy mắt xuất hiện mấy phần lúng túng, quay đầu tròn mắt nhìn thiếu nữ một cái: "Gấp làm gì, tính tình hài tử này quá nóng nảy, đã nói với con bao nhiêu lần."

Thành thị khẽ mỉm cười: "Đây chính là Lôi nhi phải không, đều lớn như vậy, ta nhớ được năm đó lúc rời khỏi kinh thành, con bé vẫn là một tiểu oa nhi, bây giờ cũng đã trở thành đại cô nương rồi."

"Đúng vậy, người đã đi bao nhiêu năm rồi, cũng không phải là nên lớn lên đại cô nương."

"Đúng vậy, ta nhớ không lầm Lôi nhi năm nay mười lăm tuổi đúng không, có thể hứa cho người ta?" Thành thị hạ thấp giọng hỏi.

Quý phụ nhân lắc đầu một cái, thờ dãi: "Ta cùng phu quân là muốn chọn một người chính nàg hài lòng, nhưng chọn tới chọn lui nàg không có gặt đầu."

"Cô nương trong nhà, dĩ nhiên là nên lựa chọn người thật tốt mới được, cách cập kê còn có một năm, đừng lo lắng, hôm nay trước hết nhìn thiếu niên nhà nào tốt là được."

"Đúng vậy, ta chính là có tính toán này đó." Quý phụ nhân gặt đầu một cái, tiếp theo tò mò hỏi: "Ta nghe nói hoàng thượng tính để cho nhà các người và Tam hoàng tử thân cận thêm thân à?"

Đột nhiên vẻ mặt Thành thị kéo xuống: "Người nghe ai nói?"

Quý phụ nhân nhìn một cái cũng biết mình nói sai, trên mặt lộ ra mấy phần lúng túng, ấp úng nói: "Chính là trong ngày thường lúc mọi người ngồi chung một chỗ, tùy ý nói đã nhắc tới."

"Không thể nào, Đào nhi nhà chúng ta còn nhỏ mà, ta còn muốn nàg ở lâu mấy năm nữa, mà Hoàng thượng cũng không có tỏ thái độ gì, có một số việc cũng không thể nói lung tung."

Quý phụ nhân gặt đầu liên tục: "Người yên tâm, ta đều biết, đây không phải là hai người chúng ta, ta mới muốn hỏi thăm người đấy chứ."

Thành thị trên mặt không hiện, nhưng ddieenn ddann lle qyy doonmà trong nội tâm lại ghi hận người nói ra lời này.

Hoàng thượng đang khoẻ mạnh, mà tiếng động kế thừa địa vị lại càng lúc càng lớn, trong lòng hắn đã sớm bất mãn, khiến ai làm thái tử đó là do hắn định đoạt, cho dù các con từng người một trưởng thành đều có tâm tư nhỏ, nhưng tuyệt đối không thể nhảy ra khỏi năm ngón tay của mình, nếu không thì, hoàng gia ít nhất chính là tình cảm, cho dù là tình phụ tử, cũng không có phần cho chỗ ngồi uy nghiêm quan trọng kia đâu.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thị Chiêu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Hoàng Tử Tề Tụ

"Sao giờ này Đào nhi mới đến?" Thành Nhã Tương nhìn thấy nha hoàn dẫn Hoa Mộ Dao đến, đi lên trước khoác ở cánh tay của nàng.

Hoa Mộ Dao cong cong khóe miệng, trêu ghẹo nói: "Đến sớm rồi, chẳng lẽ giống tỷ chào hỏi khách nhân ở chỗ này sao, muội ứng phó không được."

"Chúng ta mới vừa rồi còn nói về muội đến đâu rồi đấy, đợi tỷ đợi giới thiệu cho muội mấy người, đều là thân quen của tỷ, chắc chắn muội cũng có thể hợp với các nàng ấy."

Hoa Mộ Dao khẽ liếm lông mày, mặc cho Thành Nhã Tương lôi kéo nàng đi đến trong đám người.

"Đó là ai vậy?"

Có người nhìn thấy Thành Nhã Tương kéo một người cười cười nói nói đi tới, mang theo mấy phần nghi ngờ, thật giống như chưa bao giờ gặp qua vị này.

Người chung quanh vừa nghe, cũng theo tầm mắt của nàng nhìn sang.

"Có thể để cho Tương nhi tự mình đi nghênh tiếp không có nhiều, lại là một mặt lạ hoắc, còn có thể là ai chứ, sợ là vị Chiêu Nguyệt Huyệt Chủ của Hoa gia thôi." Có người phân tích nói.

"Xem ra tuổi của vị Chiêu Nguyệt Huyệt Chủ này không lớn lắm, chỉ là hiếm thấy phong thái như vậy."

"Năm đó Huệ Dung Quận chúa được xưng mỹ nhân đệ nhất kinh thành, nhị gia Hoa phủ lại là một công tử văn nhã, mặc dù chưa nhìn thấy vị Chiêu Nguyệt Huyệt Chủ này, nhưng chắc chắn đợi một thời gian nữa trò sẽ trò giỏi hơn thầy thôi."

.....

Nhóm người xì xào bàn tán ở đó.

"Ta giới thiệu cho mọi người một chút, đây là biểu muội của tiểu cô gia, Đào nhi." Thành Nhã Tương vui mừng giới thiệu Hoa Mộ Dao cho mọi người

biết.

"Hoá ra là Chiêu Nguyệt Huyền Chủ, ngưỡng mộ đại danh đã lâu." Một thiếu nữ quần áo màu vàng cam khẽ mỉm cười, chỉ là nụ cười kia cũng không đạt đến đáy mắt.

"La Lan, ngươi không được bắt nạt Đào nhi mới đến đâu đấy, ta đáp ứng tổ mẫu phải chăm sóc nàng thật tốt đó." Thành Nhã Tương cố ý làm bộ như đáng về tức giận.

"Gọi ta Đào nhi là được rồi." Mặc kệ đối phương là có ý gì, nàng đều phải duy trì hữu nghị trên bề mặt, đây chính là phong thái của hoàng thất.

"Sau khi Tương nhi có biểu muội, thì ném thủ mặt giao*(khăn tay) chúng ta ra sau đầu rồi nha." Một thiếu nữ mặc quần áo đỏ nhạt trên ghẹo nói.

"Mộng Nhiên muội muội của chúng ta như vậy luôn làm người khác yêu thích, quên ai chứ không thể quên muội muội nha." Thành Nhã Tương cũng cười nói.

Khách nữ bên này là người đến ta đi, đằng sau tiếng cười nói đều là người tranh ta đoạt.

Mà bầu không khí của nam khách bên này cũng rất quý dị, đứng ở giữa là mấy tôn đại phật lớn, người chung quanh cũng không dám thở mạnh một.

"Nếu như Bồn vương nhớ không lầm, bây giờ Tứ đệ nên hỏi lỗi ở trong cung mà, chẳng lẽ lại len lén chạy ra ngoài nữa hả?" Đoan Vương cười lạnh nhìn Tứ hoàng tử mấy ngày nay gầy đi rất nhiều.

Sắc mặt Tứ hoàng tử trầm xuống, trong lòng rất khó chịu, ngăn ngừa mấy ngày, đầu tiên là hấn bị phụ hoàng giảng chức, kế tiếp là mẫu phi bị cảm túc, sau đó chính là Trường Anh bị đưa đến nơi của Đức Phi, ngay cả mẫu phi bị biến làm Chiêu Nghi, từng chuyện từng chuyện, nếu như không có bàn tay phía sau màn, hấn tuyệt đối không tin, mà người có bản lĩnh lớn như vậy chứ, sợ là chỉ có mấy vị hoàng huynh này của hấn thôi.

"Nhị Hoàng huynh sẽ phải lập tức đại hôn, sao còn chạy đến đây, chẳng lẽ hoàng huynh không hài lòng về Doãn tiểu thư sao?" Tứ hoàng tử không chịu yếu thế phản kích nói.

Doan Vương nhún mày, liếc mắt về phía Duệ vương: "Yếu điệu thực nữ quân tử hảo cầu, vị trí trắc phi của Bồn vương vẫn còn trống, còn nữa nói Bồn vương chưa đại hôn, so với Đại hoàng huynh người bỏ vương phi ở nhà mà nói, thì đã tốt hơn nhiều."

Duệ vương không quan tâm đến lời của hấn, hấn đang đặt tất cả suy nghĩ ở trên người của Tam hoàng tử Minh Thừa Cảnh, hấn có thể nói là xuất thân cao nhất trong tất cả hoàng tử, hơn nữa mẫu phi lại rất được sủng ái, tương lai vinh hiển vị trí kia khả năng lớn nhất, dù hấn biểu hiện không có hứng thú chút nào với vị trí kia, cũng chỉ có thể thu hút sự hoài nghi sâu hơn mà thôi.

"Bồn vương nghe nói Tam Hoàng đệ cùng Tứ hoàng đệ cũng đã tới, lo lắng ngộ nhờ xảy ra cái gì ngoài ý muốn, đặc biệt đi về phía phụ hoàng xin chỉ thị đến đây, nếu Nhị Hoàng đệ còn có vấn đề gì, cứ việc đến hỏi phụ hoàng là được."

Doan Vương hừ lạnh một tiếng, trong mấy người huynh đệ, Lão đại giáo hoạt nhất, cho dù trong mắt người ngoài hấn đã không có tư cách thừa kế ngôi vị hoàng đế, nhưng vẫn coi hấn như đối thủ lớn nhất, mặc dù trong mắt người ngoài chính mình cũng thật là không có tư cách đó, nhưng mà với tư cách đều là cho người ngoài nhìn, đến cuối cùng ai thành công, vẫn còn phụ thuộc vào thực lực.

Các gia thiếu gia tới tham gia Thước Dục yến cũng hơi có vẻ luống cuống đứng ở một bên, mấy vị này long tử hoàng tôn gây gổ, đặc biệt lúc cùng có ngôi vua quan trọng này, một câu nói của bọn họ cũng có thể gây ra hậu quả không tưởng tượng.

"Nô tài tham kiến mấy vị hoàng tử Vương Gia, Đại Trường công chúa mời mấy vị qua đó."

Đúng lúc ấy thì một gã sai vặt đã chạy tới truyền lời, hoá ra là Nhị thiếu gia phủ Thành Quốc Công mất thấy cục diện có chút không đúng, để tránh cho chuyện bại nháo, quay rồi cả bữa tiệc, chỉ đành phải phái người nhanh đi truyền lời với Gia Như đích Đại Trường công chúa, dù sao nơi này có thể trị được bọn hấn cũng chỉ có vị này rồi.

Mấy người nhìn nhau cười lạnh, tuy nhiên cũng không dám đi cãi lời Đại Trường công chúa ra lệnh, vung ống tay áo, đi về phía đại sảnh.

Sau khi bốn vị này rời đi, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, mới vừa rồi tình hình hết sức căng thẳng, thật sự là khiến bọn họ bị sợ đến chân cũng mềm nhũn.

"Gặp qua hoàng cô tổ mẫu." Ba người cùng nhau hành lễ với Gia Như đích Đại Trường công chúa, chỉ có Tam hoàng tử nói: "Gặp qua ngoại tổ mẫu."

Gia Như đích Đại Trường công chúa nhìn bốn hoàng tử phía dưới, đây là bốn hoàng tử có khả năng thừa kế ngôi vị hoàng đế nhất, nếu bàn về thân sơ xa gần, dĩ nhiên chắc chắn là Tam hoàng tử, nhưng nhìn tình hình chung, thế nhưng hấn lại không phải là thí sinh tốt nhất.

Đại Trường công chúa đang nhìn, Thành thị tự nhiên cũng ở đây âm thầm quan sát bên cạnh, dĩ nhiên người hoàng gia rất tốt, bốn vị hoàng tử đều là Nhân Trung Long Phụng, Đại hoàng tử chừng chạc, Nhị hoàng tử tự nhiên, Tam hoàng tử lạnh lợi, Tứ hoàng tử khéo léo, nếu là con cháu nhà người bình thường, đây chính là ứng cử viên tốt nhất để trở thành con rể, tự nhiên là rất hài lòng, nhưng đáng tiếc, bọn họ thân là người hoàng gia, tình cảm hôn nhân vĩnh viễn thấp hơn quyền thế đại vị.

"Sao hôm nay đều đến chỗ này rồi hả?" Gia Như đích Đại Trường công chúa hòa ái hỏi.

"Bị phụ hoàng buồn bực trong cung mấy ngày nay, làm cho con rất buồn bực, hôm nay nể mặt mẫu của cô tổ mẫu, phụ hoàng mới đồng ý cho con xuất cung." Tứ hoàng tử khéo léo trả lời, nói gần nói xa cũng không có oán giận chút nào bởi vì Hoa Mộ Giao mà Hiền phi cùng Trường Anh công chúa bị giáng chức.

Trong lòng Gia Như đích Đại Trường công chúa hơi trầm xuống, xem ra đã trải qua nhiều chuyện như vậy, đứa nhỏ này đã thay đổi, sợ là bởi vì không che chở được mẫu phi và muội muội còn chân chính ý thức được tầm quan trọng của quyền thế địa vị nữa.

"Tính tình Trường Anh đúng là nóng nảy chút, đợi nàng khá hơn một chút, Bồn cung sẽ nói với hoàng thượng, để cho nàng trở lại chỗ của Hiền Chiêu Nghi, dù sao vẫn là thân mẫu nữ ở chung một chỗ tốt hơn."

Về mặt Tứ hoàng tử lộ ra rất vui sướng, vội vàng nói: "Đa tạ cô tổ mẫu."

Nhưng phần cảm kích lại làm cho trong lòng Gia Như đích Đại Trường công chúa hoàn toàn chìm xuống, nàng đợi trong cung bao nhiêu năm, cái gì là thật cái gì là giả, nàng thấy rõ hơn người khác. Tứ hoàng tử nhìn như cảm kích, nhưng trên thực tế trong đôi mắt cũng không có một chút gọn sóng, có vẻ rằng hẳn không có cách nào dễ dàng bỏ đi ý nghĩ này, Đại Lương..... Mặc cho số phận thôi.

"Sẽ phải lập tức đại hôn, vốn là muốn mượn nơi của cô tổ mẫu nhìn Doãn tiểu thư đến tốt cùng hình dạng thế nào, không ngờ cô tổ mẫu lại không mời nàng, xem ra nàng vẫn không đủ trình độ nhận bái thiếp của cô tổ mẫu rồi." Doan Vương ở một bên thờ dài thờ ngắn nói.

"Hài tử này!" Gia như đích Đại Trường công chúa giận nhìn hằm hằm: "Từ trước đến giờ thiếp mời Thục Dục yến chỉ gọi cho tiểu thư và thiếu gia chưa từng đính hôn thôi, Doãn tiểu thư nếu sẽ phải lập tức thành Doan Vương phi rồi, dĩ nhiên là sẽ không nhận được thiếp mời, nếu như con đến đây trước mấy lần, ngược lại có thể thấy nàng."

"Ai nha nha —— thật là đáng tiếc, thời gian trước đây con cũng không biết nàng sẽ là vương phi của con." Về mặt Doan Vương đầy hối tiếc.

Mặc dù trên mặt Gia Như đích Đại Trường công chúa nở nụ cười, đáng về Doan đích thị một bộ hiền lành trường bối, nhưng trong lòng lại là lạnh lẽo, ai mà không biết quy củ của Thục Dục yến, rõ ràng là vương gia có dụng ý khác, nhưng nếu hắn đã nói lý do này, làm trường bối tự nhiên cũng sẽ không nên vạch trần.

"Tại sao Cảnh nhi không nói chuyện, chẳng lẽ là các con ở sau lưng phụ hoàng len lén chạy đến sao?"

"Làm gì có, mẫu phi luôn nói không gặp ngoại tổ mẫu lâu rồi, nghe nói đi hồi kinh trước đó mấy ngày, lúc trước trong cung cũng không thể thấy, lần này lại vừa vận bái kiến hạ xuống, hưởng chi tuổi Tam tỷ cũng không nhỏ, mẫu phi để cho con giúp tỷ ấy đến xem mấy người như thế nào."

Thành thị khẽ nhíu mày, nghĩ tới dù sao đối phương cũng là văn bối, mình cũng không nên quá hà khắc, khẽ gật đầu: "Còn nhớ rõ lúc đi rồi khỏi kinh thành thì Tam hoàng tử vẫn còn ở trong tã lót, không ngờ chỉ chớp mắt cũng lớn như vậy, Trần Nguyệt cũng mau xuất giá rồi, qua mấy năm nữa Tứ hoàng tử cũng phải đại hôn, đến lúc đó tỷ tỷ càng muốn vội vàng sắp xếp, không biết khuê tú nhà ai mới có thể vào mắt tỷ ấy đây."

Phía dưới mấy người ai mà không nhân tinh, nghe xong lời này lập tức cảm thấy, vị Hoa phu nhân Huệ Dung Quận chúa sợ là vô ý thân càng thêm thân, hình như rất không thích Ninh quý phi thân sinh của Tam hoàng tử cho lắm.

Cứ như vậy, cũng rất dễ dàng loại bỏ hết một, cơ hội bọn họ có thể thắng được có khả năng từ một phần tư thăng lên đến một phần ba, chuyện này quả nhiên là không có uống phí, thu hoạch phong phú nha.

Về mặt Gia như đích Đại Trường công chúa hơi có bất mãn nhìn Thành thị một, Thành thị vì nữ nhi mình, nhưng mà cái gì cũng không sợ, dám chia vào náo da ghèngh đón, Đại Trường công chúa không khỏi thờ dài, xem ra tính tình hai nữ nhi này của nàng đều dễ chịu, trên thực tế là ai cũng bướng bỉnh, cũng được, theo các nàng đi đi, dù sao cũng là thân tỷ muội, dù làm âm mưu thế nào, cũng không đến mức chặt đứt phân quan hệ này.

Cho dù người ta nghĩ như thế nào, về mặt Tam hoàng tử vẫn không thay đổi, sợ không phải không có nghe hiểu lời ngầm của Thành thị, mà là đối với Chiêu Nguyệt Huyện Chủ truyền đi ly kỳ, thật sự là không có ý nghĩa.

"Phụ hoàng biết ba vị hoàng đệ tới đây, e sợ cho bọn họ đã quấy rầy cô tổ mẫu, cố ý để cho con tới chăm sóc một chút." Duệ vương nhân nhặt mở miệng.

0

Gia Như đích Đại Trường công chúa thấy mấy người này, có lẽ cũng biết ý nghĩ của mỗi người, cả người có vẻ có chút mệt mỏi: "Được rồi, đã đến rồi, thì đều đi ra ngoài vui đùa một chút đi, nhưng mà, ở trong phủ nhà của ta cũng đừng nghĩ tới lấy thế để người, nhất là khách nữ bên kia, ngàn vạn đừng đụng phải."

"Vâng"

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thị Chiêu Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Tỷ Thí Tài Nghệ

Khi mấy người cùng đi đến vườn Thược Dược bên cạnh, chợt nhìn thấy xa xa có hai thiếu nữ đi đến bên này, để tránh đụng đến người, mấy người né tránh sang bên cạnh, lại không nghĩ rằng vừa vặn nghe được một đoạn đối thoại.

"Không ngờ vị Chiêu Nguyệt Huyện Chủ lại là một tài nữ nha, lần này Lý Thư Đồng xem như mất mặt lớn rồi." Một thiếu nữ quần áo màu vàng nhạt há hê nói.

"Lý Thư Đồng vẫn nghĩ rằng mình là tài nữ đệ nhất kinh thành, lần này hung hăng bị đánh vào mặt, còn không biết trở về khóc thê nào đấy." Một thiếu nữ khác quần áo màu hồng cánh sen cũng là đáng vẻ rất cao hứng.

"Năm xưa Huệ Dung Quận chúa được xưng mỹ nhân đệ nhất kinh thành, Huệ Ninh Quận chúa cũng chính là Ninh quý phi bây giờ được xưng là tài nữ đệ nhất kinh thành, hôm nay ta coi danh hiệu hai người này sớm muộn gì đều sẽ rơi vào trên đầu vị Chiêu Nguyệt Huyện Chủ này thôi." Thiếu nữ sắc quần áo màu xanh nhạt không khỏi cảm thán nói.

"Ai bảo người ta đầu thai chỗ tốt chứ, mới vừa trăng tròn đã được Hoàng thượng phong làm Chiêu Nguyệt Huyện Chủ, bản thân lại tài mạo song toàn". Về mặt thiếu nữ quần áo màu hồng cánh sen đây hâm mộ.

"Nếu ta nói Lý Thư Đồng quả nhiên là có chút danh tiếng cũng không biết mình là ai, đặc tội vị kia đối với nàng ta có ích lợi gì chứ, lấy trứng chọi đá tự nước lấy nhục thôi." Thiếu nữ quần áo màu vàng nhạt khinh thường nói.

"Thứ người như thế cũng không chỉ có một Lý Thư Đồng, ta nghe nói Mã Vân cũng muốn thỉnh giáo tài đánh đàn của Huyện Chủ đấy, chúng ta mau đi qua đi, chậm thì không thể nhìn thấy đâu đấy." Thiếu nữ quần áo màu hồng cánh sen nói xong, ba người từ từ đi xa.

Đoan Vương nhủ mảy, đáng vẻ hoài nghi: "Ồ? Không ngờ vị Chiêu Nguyệt Huyện Chủ này hoá ra là còn là một tài nữ hiếm có nha."

Về mặt Duệ vương không chút thay đổi, trên thực tế trong lòng rất là vui mừng, bởi vì hẳn biết Đào nhi chắc chắn là giỏi nhất, là nữ tử thông minh đàn diêm dạm nhất, hẳn làm sao có thể buông tay để cho nàng thuộc về người khác được.

Tam hoàng tử Minh Thừa Cảnh là văn nhân mặc khách* (người có học biết thơ văn) nên thích nhất chính là việc ngâm thơ làm câu đối, nghe thấy lời nói của ba người kia, trong lòng không thể nói là không có ý kiến gì, chỉ là nghĩ đến thân phận của nàng, nghĩ đến mẫu phi và tỷ tỷ ép buộc chính mình tự đi đến gần nàng, tìm cách lấy lòng nàng, từ trong đáy lòng hẳn có một sự ghê tởm không nói được.

Từ hoàng tử Minh Thừa Hiến nhủ mảy, hơi cong môi một, lộ ra ý vị khinh thường. Chiêu Nguyệt Huyện Chủ? Là người được Hoàng thượng sủng ái nhất Đại Lương sao? Hẳn thật muốn xem có thể duy trì phần sủng ái này được bao lâu, ranh giới cuối cùng phần sủng ái này sẽ ở đâu.

Nói tóm lại, mặc dù bốn người theo đuổi tâm tư của mình, nhưng đều không hẹn mà cùng đi về nơi so tài.

Xa xa đã nhìn thấy không ít người vây chung quanh đình, ngay cả những nam nhân bên bờ suối nước cũng có nhiều người nhìn qua.

Bỗng nhiên, trong đình nhớ lại boong boong tiếng đàn, mấy người nghe tiếng đều dừng bước.

Tiếng đàn mạnh mẽ phóng khoáng, làm cho người ta giống như đưa thân vào chiến trường đao quang kiếm ảnh vậy, truyền tới bên tai chính là tiếng gào thét của trận chiến, làm cho người ta không nhận được mà nhiệt huyết sôi trào.

Tiếng đàn từ cao đến thấp, do sục sôi đến thông thả, cảnh tượng thu bình trên chiến trường hoàn toàn hiện ra trước mắt, tiếng đàn im bất ngờ dừng lại, lại làm cho người ta nhớ nhung.

"Nghe nói năm ngoái Mã tiểu thư tháo xuống hạm dạm yến tài đánh đàn đứng đầu, bây giờ nghe quả thật là danh bất hư truyền." Cách đó không xa nam khách liên tiếp tán dương.

"Nghe nói Mã tiểu thư ba tuổi đã tập đàn, lần đầu tiên là người đứng đầu hạm dạm yến tài đánh đàn, mặc dù vị Chiêu Nguyệt Huyện Chủ may mắn thắng được Lý tiểu thư, nhưng tài đánh đàn cũng không giả được."

Mã gia mấy đời làm tướng, chinh chiến sa trường bảo vệ quốc gia, tuy Mã Vân là nữ tử, tập được là cầm kỳ thư họa, thấy được nhiều nhất cũng là đao thương kiếm kích, xưa nay ngâm thơ chơi nhạc chủ yếu là những tác phẩm nam nhân mạnh mẽ.

Đúng lúc này, trong đình truyền đến tiếng đàn lần nữa.

"Mau nghe, vị Chiêu Nguyệt Huyện Chủ bắt đầu đánh đàn đấy." Có nam khách nhắc nhở.

Lần này tiếng đàn âm vang không có lực giống như mới vừa rồi, mà là du dương uyển chuyển, giống như một dòng không khí trong lành của biển chảy vào trong lòng của người ta, làm dịu trái tim của người, trấn an lòng người, tất cả bình tĩnh lại.

Nếu như nói ca khúc mới vừa rồi của Mã Vân là trên chiến trường chém giết Tướng quân, như vậy ca khúc của Hoa Mộ Dao chính là thiếu nữ uyển

chuyển hăm xúc điểm tình, nhất động nhất tĩnh, mạnh mẽ nhưng mềm mại.

"Không ngờ tài đánh đàn của vị Chiêu Nguyệt Huyện Chủ này lại hay như vậy." Một lát sau mới có nhện người không được thờ dài nói.

Tam hoàng tử Minh Thừa Cảnh khẽ nhủ mảy một, trên mặt có loại cảm giác nói không nên lời, hẳn vẫn nghĩ rằng Hoa Mộ Dao là nữ tử ngang ngược càn rỡ không có sợ trường gì, nhưng nghe xong ca khúc này thế nhưng hẳn lại không khỏi thay đổi định vị(vị trí) của mình ban đầu đối với nàng, trong lúc bất chợt lại nghĩ đến trước đây không lâu Ninh quý phi nói với hắn một câu.

Nàng nói bọn họ gần gũi hơn những người khác, ai cũng không có tư cách hơn hắn.

Vốn hắn hết sức chống đối với chuyện này, đơn giản mà nói là hắn không muốn đi dựa vào một nữ nhân để được cái gì đó, cho dù nữ nhân xinh đẹp thì có năng lực gì, hơn nữa hẳn hoàn toàn không có ý nghĩ đối với cái vị trí kia, thế nhưng lúc này, trong lòng hắn lại xuất hiện một kích động, vền vẹn là bởi vì sự thúc đẩy của một khúc ca đó.

Khoé miệng Duệ vương Minh Thừa Huy luôn nhếch lên, trên mặt đều là nụ cười thỏa mãn, Đào nhi của hắn luôn làm cho người ta ngạc nhiên, dĩ nhiên giờ phút này hắn đã quên mất Hoa Mộ Dao vẫn không phải là của hắn, nhất là bên cạnh còn có ba đệ đệ nhìn chăm chăm như lang như hổ, hẳn vui mừng không khỏi cũng quá sớm.

Hoa Mộ Dao ngừng tay, đã nhìn thấy Mã Vân bên cạnh lộ ra vẻ mặt oán hận, khẽ rũ mắt thả xuống lông mày.

"Tài đánh đàn của Đào nhi quả nhiên là tốt." Thành Nhã Tương không che giấu tán dương.

Hoa Mộ Dao hơi cong môi một, khiêm tốn nói: "Nơi nào, vẫn là Mã tỷ tỷ cao hơn một bậc, muội chỉ mới học được bốn năm thôi, còn kém nhiều lắm đây."

"Bốn năm? Quả nhiên là người với người chính là không so được, mới có bốn năm mà Đào nhi đã có thành tích cao rồi, tỷ đều học vài chục năm nhưng vẫn chỉ biết đánh ra một ca khúc bình thường." Một bên Lý Mộng Nhiên gương mặt sứt sứt, thoát nhìn là bị dả kích rất lớn.

"Người không thể quá tham lam, chung quy không thể cái gì cũng biết đi, mặc dù tài đánh đàn của ngươi không quá tốt, nhưng nữ công của ngươi là nhất đẳng đó nha, cái hà bao ta muốn trước đó mấy ngày ngươi còn chưa đưa cho ta đâu đấy, ngàn vạn lần không thể quên nha." Thành Nhã Tương an ủi.

"Nữ công Lý tỷ tỷ rất tốt sao? Ta lại không được, ta làm một khăn thi trên tay cũng bị đâm mấy châm rồi, đến cuối cùng mẫu thân không để cho ta làm những thứ này nữa." Hoa Mộ Dao cười ngọt ngào, đáng vẻ rất là hăm mộ.

Lý Mộng Nhiên đầu óc nóng lên: "Tất nhiên, nữ công khắp kinh thành không có ai vượt qua được ta, muội thích cái gì có thể nói với ta."

"Thật sao? Cảm ơn Lý tỷ tỷ rồi." Nụ cười trên mặt Hoa Mộ Dao sâu hơn.

"Mã Vân, ngươi luyện thời gian dài mà không phân cao thấp được với tiểu cô nương mới học bốn năm, ngươi thật đúng là hổ thẹn danh hiệu hạm đàm yển tài đánh đàn đứng đầu nha." La Lan không sợ loạn đồ đầu vô lừa.

Quả nhiên, mặt của Mã Vân trong nháy mắt trầm xuống, hung ác trợn mắt nhìn La Lan một: "Ngươi không cần dùng cách này để cho ta đi tìm phiền phức với nàng, ta lại không phải kẻ ngốc, hơn nữa ta cũng không phải là không thua nổi, cho tới bây giờ người Mã gia ta sẽ không giống các ngươi sử dụng âm mưu quỷ kế gì."

"Ngươi....." La Lan giận đến không được.

Mã Vân chẳng muốn đi để ý tới nàng, đi thẳng tới trước mặt Hoa Mộ Dao, bình bình thần thần nói: "Tài nghệ không bằng người, ta nhận thua."

Hoa Mộ Dao vội vàng lắc đầu: "Rõ ràng là tài đánh đàn Mã tỷ tỷ cao hơn một bậc, ở đâu là tỷ tỷ thua."

Mã Vân không chút nào để ý ý tốt của nàng, nghiêm mặt nói: "Thua chính là thua, ta cũng không phải là không thua nổi."

Hoa Mộ Dao nhìn ra được nàng đúng là thành tâm thành ý nhận thua, đáy mắt không có một chút lo lắng, giải thích: "Ta từ đầu đến giờ, trong thời gian bốn năm này vẫn luôn đang luyện bài hát này, dĩ nhiên là so ra kém Mã tỷ tỷ có chân tài thực sự."

Lúc này mọi người mới hiểu rõ, hoá ra là bốn năm đã luyện một bài như vậy, không trách được tài nghệ cao như vậy, cũng chỉ là đầu cơ trục lợi thôi, ngược lại không phải thật sự là thiên tài gì.

Chỉ là, một Thuộc Dược yển, xác xác thật thật khiến Hoa Mộ Dao chính thức tiến vào trong mắt của thượng lưu Kinh Thành, tài danh tốt đẹp danh đô được lan truyền ra ngoài, chỉ là khó khăn lắm mới mười tuổi, thế nhưng đã có người xưng nàng là mỹ nhân đệ nhất kinh thành và tài nữ đệ nhất kinh thành, nhưng dưới cái thanh danh vang dội đó, lại có nhiều người xé nát khăn, cắn nát hàm răng cũng tạm thời không nói.

Vền vẹn là có bốn vị hoàng tử có mặt ở đây, quan trọng nhất chính là có bao nhiêu thay đổi đã diễn ra trong lòng họ.

Duệ vương Minh Thừa Huy gần đây phát hiện một việc, một việc để cho hắn không thể không cẩn thận được, đó chính là đáng vẻ thay đổi của Tam Hoàng đệ mình.

Trước đây chưa bao giờ mưu cầu danh lợi chánh sự, lúc rảnh rỗi cũng chỉ cầm căn bản thi tập hoặc là thưởng thức nhạc khí người, mấy ngày gần đây thế nhưng hiếm thấy xuất hiện ở thư viện hoàng gia.

Mặc dù Hoàng thượng không phải rất yên tâm đối với mấy nhĩ tử phía dưới, nhưng hắn cũng biết nếu muốn khiến Đại Lương có thể truyền thừa tiếp, phải để cho bọn họ hiểu được thế nào là đạo trị quốc, cho nên nói từ mười tuổi bắt đầu, các hoàng tử có thể vào thư viện hoàng gia nghe quốc gia đại sự, dĩ nhiên, cái gọi là vấn đề quốc gia không phải là một vấn đề quan trọng làm lay động cuộc sống của đất nước, ý nghĩ của hoàng thượng là đến kiểm tra năng lực của mấy vị hoàng tử.

Mặc dù năm nay Tam hoàng tử Minh Thừa Cảnh đã mười hai tuổi rồi, nhưng cho tới bây giờ cũng không có đến thư viện hoàng gia, theo lời hắn nói không có nhiều thời gian nhìn vào thơ cơ bản và các tài liệu, là một người như vậy, đột nhiên đi tới thư viện hoàng gia nghe giảng, chẳng lẽ chuyện này không phải một chuyện rất kỳ quái sao?

Tiến vào thư viện hoàng gia chính là bước đầu tiên giao thiệp với triều chính, xem ra Tam đệ luôn thờ ơ vậy mà cũng nổi lên tâm tư rồi.

Mà hành động lần này của Minh Thừa Cảnh, không phải một mình hắn chú ý mà khiến cả bốn vị hoàng tử tranh giành ngôi vị hoàng đế, lúc nào ai ai nhìn chăm chăm những người khác.

Nhưng, so sánh với hai vị hoàng tử còn lại, Duệ vương Minh Thừa Huy sau khi bị chuyện này kích thích phản ứng rõ ràng nhất chính là số lần nửa đêm leo tường gõ cửa sổ vào phòng Hoa Mộ Dao dò hỏi càng ngày càng nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thị Chiêu Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Đêm

Mùa thu tháng chín năm Quang Hi thứ hai mươi ba Đại ca Hoa Mộ Dao Hoa Mộ Sâm rốt cuộc đã đính hôn, đối tượng đính hôn chính là Lý Mộng Nhiên người có mấy lần duyên phận với nàng ở Thục Dược yến.

Phụ thân của Lý Mộng Nhiên là Hộ bộ thượng thư, chịu trách nhiệm về thu chi tài chính của Đại Lương Quốc, áianhưng c Thành thị xem trọng tự nhiên sẽ không là quyền thế nhà họ, theo địa vị của Hoa phủ, căn bản cũng không cần dùng hôn sự của Hoa Mộ Sâm để lôi kéo ai, đơn giản là Thành thị chỉ coi trọng sự đoàn trang của Lý Mộng Nhiên, mặc dù có chút tính tình của nữ hải tử, nhưng sau khi gả đến sẽ dạy dỗ nàng thật tốt là được.

Tháng ba năm Quang Hi thứ hai mươi bốn, Đoan Vương Minh Thừa Húc đại hôn, thú đích ấu nữ Doãn Dĩnh của Binh Bộ Thượng Thư.

Ngày đại hôn đó, Tam hoàng tử Minh Thừa Cảnh và Tứ hoàng tử Minh Thừa Hiến cũng đặc biệt vui mừng, bởi vì đại hôn này sẽ đại biểu một tín hiệu, bày tỏ vị Đoan Vương cũng trở thành Duệ vương kế tiếp, là người thứ hai bị loại bỏ ra khỏi vị trí thái tử.

Dĩ nhiên, đối với hai người Duệ Vương và Đoan Vương mà nói, đây không phải là như vậy, tuy nói đại hôn cũng không có tư cách tranh đoạt? Cũng chỉ là trong phủ chăm sóc kỹ một nữ nhân mà thôi, về phần chánh phi, vậy thì như thế nào, có thể sống bao lâu còn khó nói được.

Đêm đó, Đoan Vương uống đến say mềm, mà Doãn Dĩnh đã sớm dự liệu được cuộc sống của mình sau khi đại hôn, nàng cũng không giống như Duệ vương phi Âu tình ngọc ngêch hi vọng lấy được thương yêu của Vương gia, chỉ cần hắn có thể đủ tôn trọng mình, đến ngày đó, cho dù nàng tự xin xuống dưới đều có thể làm được.

Tháng sáu năm Quang Hi năm thứ hai mươi bốn, Trần Nguyệt công chúa xuất giá, gả cho Vũ An Hầu thế tử.

Buổi tối trước ngày xuất giá, Trần Nguyệt công chúa cố ý gọi Hoa Mộ Dao vào trong cung làm bạn với mình, lần đầu tiên trong đời hai người ngủ ở trên một cái giường, tâm sự nói chuyện.

"Biểu tỷ, tỷ có thấy vị Vũ An Hầu thế tử chưa vậy ạ?"

Trần Nguyệt công chúa gật đầu một cái: "Xa xa nhìn thấy qua một lần."

"Vậy..... Đáng vẻ hán thế nào vậy ạ?" Hoa Mộ Dao tò mò hỏi.

Trần Nguyệt công chúa cười điểm điểm cái trán của nàng: "Muội nha đầu này, đáng vẻ nam nhân như thế nào cũng không quan trọng."

"Làm sao biết chứ?" Hoa Mộ Dao lập tức phản bác: "Đáng đáp biểu tỷ xinh đẹp như vậy, nếu đáng đáp vị Thế tử kia không đứng đắn không xứng với biểu tỷ thì làm thế nào đây? Lại nói đây chính là muốn xem cả đời, dĩ nhiên là đẹp mắt mới có thể nhìn thoải mái."

Nghe Hoa Mộ Dao nói lời kỳ lạ, Trần Nguyệt công chúa nghĩ tới mấy tháng trước nhìn từ xa như vậy, mặc dù không thấy quá rõ ràng diện mạo, nhưng nhìn từ thân hình đến phong thái, cũng không tính là quá kém.

Nhìn về mặt tiểu hoa si của Hoa Mộ Dao, nàng nghĩ đến mấy vị hoàng huynh hoàng đệ, mấy người hoàng gia cũng không tệ lắm, đáng về mỗi một người đều long chuong phượng tư, nhưng nếu quả như thật chỉ một từ lớn lên mà nói, nàng tuyệt đối phải giúp đỡ Tam đệ của mình chống lại những người khác.

"Muội cảm thấy mấy vị hoàng huynh hoàng đệ của tỷ, đáng về của ai là đẹp mắt nhất?"

Hoa Mộ Dao nhíu mày một cái, trước mắt hiện lên một người lại chính là Duệ vương Minh Thừa Huy, thân thể giạt mình, vội vàng xoá hình ảnh hấn ra khỏi đầu, chắc chắn là hậu quả của nửa đêm gần đây người này luôn xuất hiện trong phòng mình.

Duệ vương không phải là người đẹp mắt nhất trong các huynh đệ, nhưng có lẽ là nhìn đã lâu, Hoa Mộ Dao lại mờ mờ ảo ảo mà cảm thấy đáng về đó cũng là rất tốt.

"Nếu quả như thật chỉ nhìn đáng về, dĩ nhiên Tam hoàng tử là đẹp nhất."

Trần Nguyệt công chúa nghe vậy, âm thầm hơi cong môi một cái, giống như lơ đãng nhắc tới: "Tỷ nhớ được muội đã từng nói về sau lập gia đình nhất định phải gả một đẹp mắt nhất, phải hay không?"

Nhất thời trên mặt Hoa Mộ Dao xuất hiện mấy phần xấu hổ, ấp úng nói: "Cũng không nhất định phải đẹp mắt nhất, thấy thuận mắt là được."

Đang lúc này, đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa.

"Ai đó?" Trần Nguyệt công chúa mang theo mấy phần nghi ngờ hỏi.

"..... Là đệ."

"Cánh nhĩ?" Trần Nguyệt công chúa mặt lộ vẻ kinh ngạc: "Làm sao đệ đến trễ như thế này?"

"Đệ có lời muốn nói với tỷ."

Trần Nguyệt công chúa trầm ngâm chốc lát, mới nói: "Đệ chờ một chút."

Hoa Mộ Dao vừa cảm áo khoác mặc xong, vừa không vui nói: "Tại sao buổi tối khuya Tam hoàng tử mới đến, thật là đáng ghét."

Trần Nguyệt công chúa giúp nàng cảm quần áo sửa sang xong, trấn an nói: "Trước hết muội đợi ở bên trong, tỷ đi ra ngoài nghe hấn nói gì."

Sau khi mở cửa, về mặt Minh Thừa Cảnh nghiêm túc đứng ở cửa, khiến Trần Nguyệt công chúa cũng không khỏi nghiêm túc, sau khi vào phòng, nàng mới hỏi: "Đã trễ thế này, có lời gì so không nói lúc ban ngày?"

Minh Thừa Cảnh nhìn tỷ tỷ từ nhỏ đã che chở cho hấn, hôm nay lại vì lòng riêng của hấn mà không thể không gả cho một người nàng không thương, trong lòng tràn đầy tự trách cùng áy náy.

"Tỷ..... Đều là đệ, tất cả đều là lỗi của đệ, nếu như không phải là vì đệ, tỷ và Vu đại ca....."

"Tam đệ!" Trần Nguyệt công chúa hét to, ngăn cản lời nói kế tiếp của hấn: "..... Những lời này đệ không nên nói, đệ có biết ngày đó nghe được lời nói kia của đệ, mẫu phi vui mừng biết bao nhiêu, nàng vẫn luôn mong đợi một ngày này, mong đợi đệ có thể có phần tâm tư này, về phần tỷ cùng hấn, cho dù không có chuyện này, chúng ta cũng tuyệt đối không có khả năng, đệ không phải cần phải cảm thấy áy náy làm gì."

Minh Thừa Cảnh nắm quả đấm một cái: "Tỷ, nếu như, nếu như tên tiểu tử kia dám có lỗi với tỷ...tỷ nhất định phải nói với đệ, đệ nhất định sẽ dạy dỗ hấn."

Nhìn đệ đệ xưa nay chỉ biết đọc sách viết chữ nói như thế, sau đó nhìn lại cánh tay bấp chân nhỏ của hấn, trên mặt lộ ra nụ cười, nhưng vẫn không đành lòng đá kích hấn: "Được, chỉ cần hấn dám có lỗi với tỷ...tỷ sẽ để cho đệ đi dạy dỗ hấn."

Minh Thừa Cảnh nhìn ra được trên mặt Trần Nguyệt công chúa là ý tứ qua loa lấy lệ, hấn cũng biết cho dù thật sự bị uất ức gì, nàng cũng tuyệt đối chỉ biết tự mình một người chịu đựng, căn bản không có nói cho hấn biết.

"Tỷ, tỷ đừng gả cho, đệ không làm, đệ không muốn cái vị trí kia nữa." Đầu óc Minh Thừa Cảnh nóng lên, đột nhiên nói ra lời này.

Mặt Trần Nguyệt công chúa biến sắc, nhỏ giọng khiển trách: "Nói lung tung gì đấy, đây có thể nói tính coi như xong chuyện tình u, ngày mai sẽ phải đại hôn, không phải là tỷ không thể gả, nếu như đệ thật sự yêu thương tỷ, hãy hứa với tỷ, nhất định phải nghe lời của mẫu phi, nhất định phải đi tranh, chỉ có chờ đến lúc đệ đứng ở trên vị trí kia, đệ mới có bản lĩnh bảo vệ được tỷ, hiểu chưa?"

Minh Thừa Cảnh từ từ nắm chặt tay phải, nặng nề gật đầu một cái, ngay lúc này, hấn lại có một lý do phải đi tranh, đó chính là bảo vệ người nhà của mình, cho đến không còn có người có thể ép buộc họ đi làm chuyện không thích.

"Bây giờ Đào nhĩ đang bên trong, đệ có nói chuyện với muội ấy hay không?"

Nghe Trần Nguyệt công chúa nói lời này, Minh Thừa Cảnh kinh ngạc ngẩng đầu lên: "Trễ như thế, không tốt lắm đâu?"

"Có cái gì không tốt, đệ đã có tâm tư kia, có một số việc nhất định cần thiết phải chủ động một chút, mặc dù từ quan hệ đi lên mà nói thì hai người là gần gũi nhất, nhưng dù sao hàng năm Duệ Vương và Đoan Vương đã từng tặng qua đến Nghiêm Trữ, năm đó đệ vẫn còn nhỏ, mặc dù mẫu thân cũng đưa đi, nhưng cuối cùng không có nhiều liên quan với đệ, nếu như đệ do dự như vậy nữa, diendaanlêquayddoon chính là để cho bọn họ đoạt trước rồi."

Khi Minh Thừa Cảnh đang do dự ở bên ngoài, Trần Nguyệt công chúa đã đi vào gọi Hoa Mộ Dao.

Hoa Mộ Dao chóng mặt đi theo Trần Nguyệt công chúa ra ngoài, còn không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì đấy.

"Đệ đệ của tỷ chui vào ngõ cụt, cảm thấy sau đại hôn tỷ nhất định sẽ chịu uất ức, cho dù tỷ nói thế nào đệ ấy đều không nghe, muội giúp tỷ khuyên đệ ấy một chút." Trần Nguyệt công chúa trực tiếp ấn người trên cái ghế ở bên cạnh Minh Thừa Cảnh.

Hoa Mộ Dao cảm thấy vị Tam hoàng tử này thật sự là không tốt lắm, chủ yếu là lần đó Trần Nguyệt công chúa mang nàng từ Đại Trường công chúa phủ chuẩn êm đi ra ngoài, trên xe hắn nói lời đó thật sự là để cho nàng không thoải mái.

Hai người ngồi ở chỗ đó, cúi gằm đầu, ai cũng không nhìn ai, ai cũng không nói chuyện, tình hình lập tức lúng túng.

Trần Nguyệt công chúa thấy thế, vội vàng nói: "Đào nhi cũng đừng lo lắng cái gì, Cảnh nhi cũng là biểu ca của muội, muội giúp tỷ khuyên đệ ấy một chút, ngộ nhờ ngày mai lúc đại hôn đệ ấy nháo lên, đừng nói đến lúc đó Thế tử thật sự có ngăn cách với tỷ, chính là phụ hoàng nơi đó, chỉ sợ cũng sẽ xử phạt đệ ấy, nói không chừng còn sẽ dính lú đến mẫu phi."

Trên mặt Hoa Mộ Dao quả thật toát ra mấy phần do dự, suy nghĩ một chút nói: "Tam hoàng tử yên tâm, muội sẽ khiến nhị ca của muội nhìn chăm chăm Vũ An Hầu thế tử, chỉ cần hắn có một chút lỗi với biểu tỷ, muội nhất định sẽ khiến nhị ca trừng trị hắn."

Trần Nguyệt công chúa sau khi nghe, đầu đầy vạch đen, thế nào hai người kia há mồm ngậm miệng đều là dọn dẹp, có thể nói Hoa Mộ Diễm là thiên tài về võ học, trước đây không lâu một lần lên tỷ võ, hắn dám đoạt đầu tiên, được hoàng thượng khen ngợi rất nhiều, trực tiếp được đề thăng làm tử Ngũ phẩm ngự tiền tử đẳng thị vệ, trình độ nhảy như vậy, thật khiến người khác đầy ghen tị.

Nếu như là hấn ra tay, mặc dù Vũ An Hầu thế tử cũng đi võ đường, nhưng kết quả cũng có thể nghĩ, nàng còn không muốn thủ tiết sớm như vậy.

"Ta nghe nói võ công của Nhị ca muội rất lợi hại." Minh Thừa Cảnh hiển nhiên đối với cái đề tài này thấy hứng thú.

Trên mặt Hoa Mộ Dao lộ ra ánh mắt tự hào: "Đó là dĩ nhiên, nhị ca của muội chính là đánh bại Kinh Thành Vô Dịch Thủ, dọn dẹp một Vũ An Hầu thế tử tuyệt đối không bằng lời suông."

Minh Thừa Cảnh do dự một chút, mở miệng có chút xấu hổ: "Vậy..... Vậy có thể để cho nhị ca của muội dạy huynh một chút hay không? Huynh cũng muốn học võ."

Hoa Mộ Dao suy nghĩ một chút, Trần Nguyệt công chúa bên cạnh vội vàng mở miệng: "Cảnh nhi nghĩ như thế nào học võ? Đệ không phải là không thích nhất là luyện võ sao?"

"Đệ muốn tập võ ít nhất có thể đủ rèn luyện thân thể, hơn nữa nếu quả như thật..... Đệ ít nhất cũng có thể có năng lực tự vệ mà."

Trần Nguyệt công chúa suy nghĩ một chút, cũng có lý, vị trí kia ngồi không tốt, nếu muốn ngồi lên cái vị trí kia có thể nói là khó khăn nặng nề, mấy người kia đều không phải là đèn đã cạn dầu, nói không chừng sẽ gây ra chuyện ám sát, Cảnh nhi có thể có chút năng lực tự vệ cũng tốt.

"Nếu là như vậy, cái kia phải làm phiền đến hai biểu đệ rồi, không biết Đào nhi có thể nói với hai biểu đệ hay không?"

Về mặt Hoa Mộ Dao do dự, tiếp theo con người xoay tròn, lộ ra nụ cười狡 hoạt: "Cũng không phải không thể, nhưng mà....."

"Nhưng sao?" Minh Thừa Cảnh vội vàng hỏi.

"Chẳng qua muội cũng muốn học, huynh phải thuyết phục nhị ca để cho muội cùng theo học."

"Cái gì?" Trần Nguyệt công chúa mặt kinh ngạc: "Đào nhi học chuyện này để làm gì?"

"Làm nữ hiệp, trừ bạo giúp kẻ yếu, muội vẫn luôn cầu nhị ca dạy muội, nhưng nói gì mẫu thân cũng không đồng ý, nói nữ hài tử không thể học những thứ này." Hoa Mộ Dao uất ức nói.

"Nếu đi không đồng ý, vậy chúng ta lại càng không có cách nào." Trần Nguyệt công chúa bắt đắc dĩ nói.

"Có thể như vậy." Ánh mắt Hoa mộ Dao sáng lên: "Muội khiến nhị ca dạy Tam hoàng tử, nhân cơ hội này muội sẽ len lén đi theo học, như vậy mẫu thân cũng sẽ không biết nha."

Minh Thừa Cảnh nhìn đôi mắt nàng tỏa sáng, giống như chiếu vào nội tâm của mình, đốt người như vậy, trong khoảng thời gian ngắn ngăn cả người, căn bản cũng không có nghe nàng đang nói cái gì.

Trần Nguyệt công chúa nhìn thấy dáng diendaanlêquayddoon về đệ đệ mình ngây ngốc, trong lòng buồn cười, lại mang theo mấy phần lòng chua xót: "Chuyện này..... Được rồi."

Đĩ nhiên Trần Nguyệt công chúa không phải đơn thuần bởi vì Hoa Mộ Dao khẩn cầu mà đồng ý, quan trọng hơn là nàng nghĩ thời gian dài hai người chung đụng, nói không chừng sẽ có chuyện bất ngờ xảy ra.

Khoẻ miệng Hoa Mộ Dao cong cong, rất là vui mừng, Minh Thừa Cảnh cũng bị nàng lây, trên mặt cũng mỉm cười, có lẽ vào lúc này, vận mệnh đã đi theo một hướng mà khó nắm bắt được.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thị Chiêu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Bị Phát Hiện

Trần Nguyệt công chúa thuận thuận lợi gả ra ngoài, mà Hoa Mộ Dao cũng vượt qua cùng với Minh Thừa Cảnh ngày ngày đi theo Hoa Mộ Diễm học võ.

Nhưng Minh Thừa Cảnh còn chưa đến tuổi xuất cung, cho nên việc dạy hoàng tử tập võ lại là đại sự, vì thế sắp xếp địa điểm luyện võ ở trong hoàng cung.

Mà đã ở trong cung thì, không có vách tường nào mà không bị gió lùa cả, Tử hoàng tử Minh Thừa Hiến rất nhanh biết tin tức này, kết quả là, hắn cũng xin ý chỉ hoàng thượng, hy vọng có thể đi theo học tập võ công với Hoa Mộ Diễm.

Mục đích của Minh Thừa Hiến rất rõ ràng, dĩ nhiên hoàng thượng biết đến, bởi vì để tạo điều kiện cho Hoa Mộ Dao học võ công, nên hoàng thượng còn đặc biệt ban một ý chỉ cho Hoa phủ, nói là bởi vì Trần Nguyệt công chúa mới vừa xuất giá, sợ Ninh quý phi lo lắng, cho nên cố ý đón Hoa Mộ Dao vào trong cung làm bạn một đoạn thời gian.

Dĩ nhiên là Thành thị không muốn, cố ý đi Thành Quốc Công phủ tìm Gia Như đích Đại Trường công chúa, hy vọng có thể khiến hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, nhưng lại bị dứt khoát từ chối, tuyệt vọng, đành phải để lại nữ nhi ở trong cung, nhưng trong lòng luôn không bỏ xuống được.

Đã đồng ý với yêu cầu của Minh Thừa Hiến, để tỏ vẻ bản thân đối xử bình đẳng cho nên Hoàng thượng quyết định triệu Duệ Vương và Đoan Vương đi vào cùng nhau học võ.

Theo lời của hắn mà nói, các người đều là hi vọng tương lai của Đại Lương ta, phải có một cơ thể mạnh mẽ, sau này mỗi ngày đều phải vào cung đi theo Hoa thị vệ học võ công hai canh giờ.

Kết quả là, trước khi xuất giá Trần Nguyệt công chúa tự nhận bản thân đã sắp xếp cảnh hai người chung sống rất tốt, nhưng phụ hoàng lại hoàn toàn không đáng tin, người càng ngày càng khuấy động nên cục diện trở nên rất nặng nề.

Hoa Mộ Dao tự nhiên không biết bản thân gây nên tình trạng hỗn loạn đó, chỉ là học trò của Hoa Mộ Diễm từ một hoàng tử trở thành bốn hoàng tử, hơn nữa bốn hoàng tử này như tranh giành người tình và khoe khoang tình hình của bản thân trước mặt mọi người, rốt cuộc không nhận được nên nói chuyện này với gia gia.

Về mặt của mọi người của Hoa phủ đều nặng nề, gần đây hành động của Hoàng thượng càng làm cho người không thể đoán được, ban đầu nghĩ rằng sau đại hôn của Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử sẽ không tranh giành vị trí thái tử nữa, nhưng tình hình gần đây nhất, hoàn toàn không phải là chuyện này, cho dù Tam hoàng tử và Tử hoàng tử có đồ vật gì đó, tuyệt đối sẽ không cố ý bỏ qua cho Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử.

Chẳng lẽ nói, trước đó tất cả đều chỉ là □□? Thật ra thì Hoàng thượng đối với Đào nhi căn bản cũng không có ý tứ coi trọng như vậy sao?

"Nếu như nói Hoàng thượng thật sự đặt Đào nhi làm như một mục tiêu, sau này chúng ta làm việc cần phải càng cẩn thận hơn." Đại Gia Trưởng Hoa gia, Thái Sư Hoa Hòa Khôn nghiêm túc nói.

"Vậy, chẳng phải Đào nhi sẽ rất nguy hiểm ở trong cung sao?" Hoa Tường Duệ lo lắng nói.

Hoa Hòa Khôn gật đầu, nhìn Hoa Mộ Diễm, khác thường trầm trọng dặn dò: "Con ở trong cung, trong khoảng thời gian này nhất định phải chăm sóc thật tốt cho Đào nhi, mặc dù trong cung nhiều quý nhân, nhưng chúng ta cũng không phải không đặc biệt coi trọng." "

"Tổ phụ yên tâm, con nhất định sẽ chiều cố tốt Đào nhi, những ngày qua con thấy ngoại trừ mấy vị hoàng tử giữa có chút nhỏ để tâm, nhưng Đào nhi vẫn rất dụng tâm, cho dù là thật hay là giả vờ."

Hoa Tường Ngọc thở dài: "Đào nhi tuổi còn nhỏ, chúng ta bảo vệ nàng quá tốt, ta sợ quá dễ dàng bị gạt."

Hoa Tường Ngọc một lòng lo lắng cho nữ nhi bảo bối của mình, căn bản cũng không biết, ở nơi này thời gian gần trong năm nay, vị Trần Nguyệt công chúa đã thành công tẩy não cho nữ nhi mình, bây giờ Hoa Mộ Dao đã cảm thấy phải tìm một người đáng đáp đẹp mắt, một người đối tốt với bản thân là được, tốt đến chuyện gì cũng có thể vô điều kiện đồng ý với mình, cho nên nói một chút thủ đoạn nhỏ mấy vị hoàng tử là rất khó bắt lấy trái tim của nàng.

Không nói người của Hoa phủ lo lắng thế nào, cuộc sống của Hoa Mộ Dao trong cung quả thật rất thoải mái, mỗi ngày ngủ đến khi tự nhiên tỉnh lại, ăn qua điểm tâm rồi đi thính an Ninh Quý Phi, có thời gian sẽ đi gặp Thái hậu và Hoàng hậu nói đó một vòng, buổi sáng mấy vị hoàng tử đều dự thính ở thư viện hoàng gia, nên một mình Hoa Mộ Dao thành thói đi dạo trong cung, hoặc là đi theo mấy công chúa nói chuyện ở chung một chỗ.

Có lẽ nguyên nhân thật sự là rời đi mẹ ruột, Trường Anh công chúa trong nháy mắt lớn lên, thu lại tùy hứng ngang ngược của trước kia, cho dù sau đó trở về bên người Hiền Chiêu Nghi, nhưng cũng giống như thay đổi thành người khác vậy, thậm chí bởi vì chuyện không cẩn thận đã thương Hoa Mộ Dao mà thấy trách cứ cũng không có để ở trong lòng, vậy mà thỉnh thoảng đến đây nói chuyện với nàng.

Hoa Mộ Dao cũng không phải là người đặc biệt nhớ thù, lần đó bị thương cũng không phải là cố ý mà làm dieenddanleequyydoon vào, hơn nữa cùng nhau luyện võ còn có huynh trưởng nàng là Tử hoàng tử ở đây, trước mắt bản thân lại ở trong cung, tốt nhất vẫn là không nên đắc tội ai.

Dưới tình hình người có tâm tư nhỏ ta có mục đích nhỏ như vậy, Hoa Mộ Dao thế nhưng hiếm thấy kể từ sau khi Trần dieenddanleequyydoon Nguyệt công chúa xuất giá, trong cung cũng có một người miễn cưỡng có thể nói chuyện được.

Bởi vì trong cung, Duệ vương cũng không tiện đi vào khuê phòng thăm dò, nhưng ban ngày đã ít thời gian gặp mặt, bên cạnh còn đi theo mấy ngói số đặc biệt cao cùng với mấy người không chết tà tâm, quan trọng hơn là còn có một người mặt đen mắt luôn không chớp nhìn chằm chằm bọn họ, sợ bản thân muối mè mình đơn thuần bị bọn họ lừa đi.

Chỉ là, người có bày ra kể thì ta có tường làm lá chắn, Duệ vương khôn ngoan an bài người của mình nằm vùng bên cạnh Hoa Mộ Dao, mỗi ngày truyền thư qua lại với nàng, mặc dù không bằng mỗi ngày sau khi kết thúc Tam hoàng tử Minh Thừa Cảnh có thể cùng nàng cùng nhau trở về Ninh Chi cung, nhưng so với Đoan Vương và Tử hoàng tử vô đầu bút tai không có cách tiếp xúc được đối tượng thì tốt hơn rất nhiều.

Hoa Mộ Dao ở trong cung một tháng, thật sự không chịu nổi khổ cực khi luyện võ, hơn nữa Hoa Mộ Sâm sẽ phải lập tức kết hôn, vì vậy trở về Hoa phủ.

Tháng mười năm Quang Hi thứ hai mươi bốn, Hoa Mộ Sâm đại hôn, thú thứ nữ Lý Mộng Nhiên của Hộ bộ thượng thư.

Mặc dù đây là người thứ hai đại hôn trong Hoa phủ, đã có kinh nghiệm đại hôn của Hoa Mộ Hành, nên lần này chuẩn bị rất thuận lợi.

Sau khi Lý Mộng Nhiên vào Hoa phủ, Hoa Mộ Dao rốt cuộc có tẩu tẩu ruột thịt của mình, hơn nữa lúc trước ở Thục Dược yển hai người cảm thấy coi như không tệ, với lại Lý Mộng Nhiên biết thân phận nàng không tầm thường, hữu ý vô ý biểu lộ thân mật, khiến cho nàng thật sự hoà hợp khi ở chung. Sau khi quay về đến Hoa phủ, hành động thăm dò khuê phòng của Duệ Vương Dạ có thể tiến hành càng thuận lợi hơn.

Nhưng trên đời này nào có tường nào mà không bị gió lửa, tuy hành động của Minh Thừa Huy cẩn thận, nhưng vẫn không tránh được bị người phát hiện, mà người phát hiện hẳn dĩ nhiên chính là người mà hắn gọi là "Sư phụ", nhị ca Hoa Mộ Dao Hoa Mộ Diễm.

Trong căn phòng nhỏ, không khí khác thường nặng nề, về mặt Hoa Mộ Diễm nặng nề nhìn chằm chằm Minh Thừa Huy, tay phải nắm thật chặt, sợ mình không nhìn được mà trực tiếp quăng tới một quyền.

"Bản lĩnh của Duệ vương không tầm thường nha." Hoa Mộ Diễm mở miệng nói trước, trên mặt đều là không ngờ.

Về mặt Minh Thừa Huy không thay đổi, cười nhạt: "Vẫn kém Hoa thị vệ, nếu không cũng sẽ không bị người đã phát hiện ra rồi."

Hoa Mộ Diễm hừ lạnh một tiếng, trực tiếp hỏi: "Từ lúc nào thì người bắt đầu vào phòng Đào nhi vào ban đêm hả?"

"Ồ....." Minh Thừa Huy suy nghĩ một chút: "Nhớ không được."

"Nhớ không được?" Hoa Mộ Diễm biến sắc, cái gì gọi là nhớ không được, điều này nói rõ đã có một đoạn thời gian rồi, Minh Thừa Huy đáng chết này, Đào nhi tuổi còn nhỏ, cứ như vậy bị hắn lừa rồi.

"Ta cho người biết, Đào nhi tuổi còn nhỏ, nàng không phân rõ đúng sai, nhưng người đừng cho là người Hoa gia chúng ta là dễ bắt nạt, nếu như người còn dám nửa đêm làm chuyện này, vậy thì đừng trách ta đi hạ phạm thượng đó." Hoa Mộ Diễm nói xong, tay phải chọt đầm lên mặt bàn, chỉ nhìn thấy một vết nứt lớn, từ từ ở trên bàn lan tràn, cho đến lúc cuối cùng mảnh vụn rải rác.

"Tức giận lớn như vậy làm gì." Dáng vẻ Minh Thừa Huy vẫn sóng nước chẳng xao.

"Ta cho người biết, người đã có một người là chánh phi rồi, người cũng đừng si tâm vọng tưởng Đào nhi nhà chúng ta." Hoa Mộ Diễm lạnh lùng nói.

"Rất nhanh sẽ không có." Minh Thừa Huy cúi đầu nhàn nhạt mở miệng.

Đột nhiên, mắt Hoa Mộ Diễm tròn to, một bộ không thể tin: "Duệ vương phi chính là người của Lai Dương bá phủ, người sẽ không muốn..... Ta mặc kệ người làm thế nào, chuyện này không liên quan đến Đào nhi và Hoa phủ chúng ta, quan trọng hơn là cho dù người không có chánh phi, thân phận của Đào nhi cũng sẽ không làm kẻ thất, đến lúc đó đừng nói là thiếp thất chỉ lễ với vị chính phi đó, quả thật chính là nằm mơ."

"Sẽ không, ta sẽ không để cho nàng chịu một chút uất ức nào." Minh Thừa Huy trịnh trọng bảo đảm nói.

Mắt Hoa Mộ Diễm chọt lóe, hừ lạnh một tiếng: "Ta ngược lại muốn nhìn người có thể có cách gì, chỉ là, ta vẫn nói câu nói kia, sau này đừng để cho ta lại nhìn thấy người xuất hiện tại Hoa phủ lúc nửa đêm, nếu không thì người vĩnh viễn cũng đừng nghĩ gặp được Đào nhi."

Minh Thừa Huy nhìn bóng lưng Hoa Mộ Diễm nổi giận đùng đùng rồi đi, ánh mắt sâu thẳm, xem ra kế hoạch của hắn nhất định cần phải làm trước thời hạn rồi, nhưng mà bây giờ Hoa Mộ Dao vẫn chưa tròn mười hai tuổi, thật sự là quá nhỏ, lúc nào thì mới có thể lớn lên đây?

Tin tức Minh Thừa Huy và Hoa Mộ Diễm gặp mặt mật đàm rất nhanh đã truyền đến trong lỗ tai Đoan Vương, khiến sắc mặt của hắn không khỏi chán nản.

"Sự kiện kia có thể thực hiện trước."

"Nhưng, Vương Gia, một khi thật sự làm như vậy chúng ta có thể hoàn toàn không có đường lui đâu." Thủ hạ bên cạnh hơi không hài lòng khuyên nhủ.

"Đường lui? Người cảm thấy đi lên cái vị trí kia nếu không phải là ta, ta cũng sẽ có cái kết quả tốt gì hay sao? Nếu nói đường lui ta cũng chỉ để lại một miệng mòng quan là đủ rồi."

Khuyên không có hiệu quả, chỉ đành phải theo lệnh Minh Thừa Húc phân phó đi làm, người ra khỏi thư phòng, ngẩng nhìn chánh viện nơi xa, bất đắc dĩ thở dài.

"Chính là nên như vậy, kẻ thành chuyện lớn không được câu nệ tiểu tiết, nếu không phải lòng dạ độc ác một chút, đến lúc đó đã có thể hối hận không kịp." Nam tử núp ở chỗ tối tằm bên cạnh từ từ đi ra, chính là con thứ dòng chính Ngụy quốc công phủ Ngụy Văn Bản, cũng là biểu ca của Minh Thừa Húc.

"Làm sao biểu ca biết Minh Thừa Huy nhất định sẽ dùng cách này vậy hả?" Minh Thừa Húc nghi ngờ hỏi.

Ngụy Văn Bản hơi cong môi một cái, mở quạt trong tay ra, một bộ quần tử phong lưu, hình tượng hoàn toàn không phù hợp khi nói ra lời: "Vụng trộm giao thiệp với hắn đã nhiều năm như vậy, ít nhiều gì đệ cũng biết một chút đường đi của hắn chứ, nếu không sau này làm sao đệ có thể chịu bất lợi được đây."

Dáng vẻ Minh Thừa Húc không quan tâm: "Không phải còn có biểu ca sao."

Ngụy Văn Bản nhếch lên khóe miệng, thái độ giữ kín như bưng, biểu đệ, làm người không thể quá ngây thơ, dễ dàng diieenddanleequyyddon tin tưởng người khác như vậy, đến lúc đó phải chịu thiệt thòi lớn đó nha, chờ biểu ca dạy cho đệ một khóa tốt nhất thôi.

Mấy ngày sau, Hoa Mộ Dao không còn nhìn thấy người nhảy vào phòng mình nữa, mặc dù có chút hoang mang, không hiểu sao trong lòng luôn cảm thấy mất mát, nhưng, loại chuyện như vậy nàng cũng không dám nói với người khác, sau đó cuộc sống đã khôi phục lại yên ả, nhưng thỉnh thoảng nửa đêm nằm ở trên giường, sẽ nhìn chằm chằm cửa sổ, có lẽ ngay sau đó sẽ có người mở ra từ bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thị Chiêu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Mang Thai

Năm Quang Hi 25, là một năm chắc chắn không yên tĩnh.

Đầu tiên là vào tháng Ba, lúc năm vị vẫn chưa phân tán hoàn toàn thì Lai Dương Bá bị người tố một bản, nói hắn thân là Tả Đô Ngự Sử, nhưng bản thân lại tham ô nhận hối lộ, mua quan bán chức.

Sau khi Hoàng thượng phái người xác minh, thực sự tìm thấy mấy vạn lượng hoàng kim ở Lai Dương Bá phủ, trong con tức giận cách chức quan của Lai Dương Bá Tả Đô Ngự Sử, xét thấy tổ tiên Lai Dương Bá có công với Đại Lương, giữ lại tước vị này, nhưng lại không có thừa kế, mà giáng tước kẻ tặc (tiếp theo), nói cách khác nếu như giữa đời sau Lai Dương Bá không có người đặc biệt có tiền đồ, thì sau bốn đời, Lai Dương Bá phủ sẽ không còn tước vị nữa.

Vào tháng năm, từ biên cương truyền đến một phần cấp báo, nói rõ biên cương không đủ lương thảo, quần áo mỏng manh, các tướng sĩ đói nên không thể chịu được lạnh, hoàn toàn không có cách huấn luyện giết địch.

diendaanleequyyddon

Hoàng thượng nghe vậy giận dữ, rõ ràng năm trước mới vừa phân phó Binh bộ thu xếp xong chiến sĩ biên cương, mặc dù bọn họ cách xa với người nhà, nhưng cũng muốn có hết khả năng lớn nhất để cho bọn họ ăn no mặc ấm, qua một năm mới yên ổn.

Theo điều tra, lại phát hiện Binh Bộ Thượng Thư tư khấu trừ quân lương, nếu nghĩ đến nhân cơ hội này nước khác lại xâm phạm, một đám người đói run rẩy vì lạnh, làm sao có thể đánh thắng được, dưới con thịnh nộ, trực tiếp giam Binh Bộ thượng thư vào thiên lao, năm sau sẽ vẫn trầm, rắn đe.

Trong khoảng thời gian này Doãn gia là một đám mây đen, Lão gia vào Hình bộ đại lao, bị kết án vẫn trầm vào năm sau, mặc dù không liên lụy gia

quyển, nhưng không có trụ cột này, một nhà phụ nữ và trẻ con lão nhân phải làm sao bây giờ đây?

Ngay cả mấy ngày ở Đoan Vương phủ Doãn Đình cũng chưa từng nhìn thấy Đoan Vương, nàng biết mình đã là đồ bỏ đi rồi, nhưng nàng lại không thể buông tha đơn giản như vậy, dỗi mắt cả Đại Lương Quốc, cách duy nhất có thể cứu phụ thân mình cũng chỉ có vị có số mệnh cao quý Chiêu Nguyệt Huyện Chủ mà thôi.

Khi Hoa Mộ Dao nhận được bái thiếp của Doãn Đình, rất là nghi ngờ, nàng không nhớ rõ từng giao tiếp với vị Đoan Vương phi này, nhưng nếu người ta tới cửa rồi, lại là vương phi, nơi nào tốt chặn ngoài cửa.

Nhưng ai có thể nghĩ đến, việc đầu tiên mà Doãn Đình làm chính là phịch một tiếng quỳ xuống trước Hoa Mộ Dao, làm cho nàng sợ hết hồn.

"Đoan Vương phi làm cái gì vậy, ta chính là không chịu nổi, mau đứng lên, Song Huý, nhanh nâng người dậy." Hoa Mộ Dao cuống quýt đi lên phía trước, chân mấy người trợ thủ loạn cả lên, nhưng Doãn Đình chính là không chịu đứng lên.

"Vương phi có chuyện gì thì đứng lên rồi nói, người như vậy thì nói thế nào được đây?" Hoa Mộ Dao không biết làm sao nói.

Doãn Đình nhìn thấy dáng vẻ nàng không chịu nói chuyện nếu như mình không đứng lên, không thể làm gì khác hơn là để Song Huý đỡ mình dậy, sau đó ngồi xuống.

"Thật sự là ta có một chuyện muốn nhờ Quận chúa." Trên mặt Doãn Đình mang theo mấy phần khổ sở, hữu ý vô ý (có ý hoặc vô tình) nhìn nha hoàn bên cạnh mấy lần.

Hoa Mộ Dao biết nàng không muốn để cho người khác biết, vì vậy gật đầu với những người bên cạnh, để cho bọn họ đều lui đi ra ngoài.

"Đoan Vương phi có chuyện không đi tìm Đoan Vương, ta có thể giúp được cái gì sao?"

"Đoan Vương đã sớm không muốn gặp ta, hơn nữa còn nói, chuyện này hấn sợ là cũng không giúp đỡ được cái gì, cũng không dám giúp." Trên mặt Doãn Đình lộ ra mấy phần khổ sở, tận đến giờ phút này nàng không thể không thừa nhận mình không có một vị trí nào trong lòng Minh Thừa Húc.

"Chuyện này.....Ngay cả Đoan Vương cũng không có cách nhúng tay vào chuyện này, ta sợ càng thêm không có cách nào khác." Hoa Mộ Dao rất ít quan tâm chuyện tình trong triều đình, hơn nữa người trong nhà cũng đều không nói với nàng, cho nên, nàng hoàn toàn không biết chuyện xảy ra ở Doãn gia, nếu như mà biết rõ, nàng sợ rằng căn bản cũng sẽ không để cho Doãn Đình đi vào.

diendaanleeequyyddon

Sau khi nghe xong lời Doãn Đình nói, Hoa Mộ Dao thật sự mặt lộ vẻ khó xử: "Chuyện tình trong triều đình, tại sao một nữ tử như ta có thể chen miệng vào được chứ, còn nữa nói Doãn đại nhân khấu trừ quân lương, đây chính là đại sự. Những chiến sĩ kia bảo vệ quốc gia ở biên cương, ngay cả mừng năm mới cũng không có cách nào cùng người nhà đoàn tụ, nhưng Doãn đại nhân còn làm như vậy, thật sự là cũng quá....."

Đang lúc Hoa Mộ Dao đang oán giận, đột nhiên nhận ra rằng người trong miệng trước mặt nàng chính là nữ nhi ruột thịt vị kia Doãn đại nhân, vội vàng im miệng.

"Ta biết rõ phụ thân hấn có lỗi." Về mặt Doãn Đình chân thành nói: "Ta biết rõ hấn nên chịu phạt, nhưng..... Dù sao hấn cũng là cha của ta, coi như ngàn sai vạn sai, trong lòng ta hấn luôn là phụ thân ôm ta theo ta chơi, cho dù là lưu đày quan ngoại (vùng đất phía đông Sơn Hải Quan hoặc vùng đất phía tây Gia Cốc Quan, Trung Quốc), chỉ cần hấn vẫn còn sống, ta tại sao có thể trơ mắt nhìn hấn chết được đây."

Hoa Mộ Dao im lặng, nàng cũng nghĩ tới phụ thân của mình, nếu như phụ thân thật sự làm chuyện gì sai, nàng sẽ làm sao đây, khẳng định cũng sẽ giống như vị Đoan Vương phi câu người chung quanh, dù sao hấn làm bao nhiêu chuyện sai lầm với triều đình này, trong mắt nữ nhi hấn vẫn là phụ thân biết cười sẽ thương nàng.

Hoa Mộ Dao thở dài: "Người nói ta đều hiểu, nhưng ta vẫn nói câu nói kia, ta không giúp được người, chuyện lớn trên triều đình, ta hoàn toàn không mở miệng được."

Trên mặt Doãn Đình lộ ra mấy phần sứt sặc, nàng cũng thật sự là tuyệt vọng, thân phận của Hoa Mộ Dao tất nhiên là đặc biệt, nhưng bây giờ, nàng thật sự vẫn chỉ là một danh môn khuê tú bình thường, không có khả năng nói chuyện quyền thế gì trên triều đình.

"Là ta cưỡng cầu rồi, cho dù có thế nào, đều phải đa tạ Quận chúa."

Hoa Mộ Dao nhìn bóng lưng chán nản mất mát của Doãn Đình, trên mặt lộ ra mấy phần không đành lòng, nhưng nàng thật sự không giúp được gì với chuyện như thế này.

Vào tháng chín, Binh Bộ Thượng Thư Doãn đại nhân bị xử trảm, Doãn Đình chủ động từ chánh viện chuyển ra ngoài, ở một góc chếch với Đoan Vương Phủ, ăn chay niệm Phật, không gặp người ngoài.

Tháng mười một, Thế tử Lai Dương Bá phủ phóng ngựa đã thương người ngoài đường phố, Lai Dương bá phủ chính thức bị giáng làm Lai Dương quận công phủ.

Đây là một trò chơi, một trò chơi giữa Duệ Vương và Đoan Vương trong lúc đánh cờ, hai hoàng tử đã đại hôn vào triều, dưới cái nhìn chăm chăm của

Hoàng thượng, mặc dù không có biện pháp phát triển những thế lực khác, vậy cũng chỉ có thể xuống tay từ Nhạc gia nơi đó.

Làm sao mà Hoàng thượng không biết sự đấu tranh gay gắt giữa hai nòi tử của mình chứ, chỉ là tình hình không có làm ảnh hưởng gì đến đại cục của Đại Lương, nên hần cũng vui vẻ để bọn họ làm âm ỉ, vừa đúng nhân cơ hội bỏ đi một chút sâu mọt trong triều đình.

Nhưng dưới tình huống hai người hai bên đều tổn hại, thì ngược lại để cho Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử vẫn không có động tác nào lại nhặt lấy.

Không biết là giấy thần kinh của Hoàng thượng có được bình thường hay không, thế nhưng trong lúc bất chợt hạ chỉ phong Tam hoàng tử Minh Thừa Cảnh mười ba tuổi làm Việt vương, phong Tứ hoàng tử Minh Thừa Hiến mười một tuổi làm Ung vương.

Mặc dù các hoàng tử chưa đại hôn, hai vị Vương gia mới vẫn ở trong cung, nhưng đã xây dựng phủ đệ của riêng mình.

Triều đại lập pháp, từ trước đến giờ chỉ có hoàng tử trước khi đại hôn mới có thể phong Vương lập phủ, mà hoàng thượng lại ra mặt phong vương ban thưởng phủ trước cho hai vị hoàng tử mới vừa mười tuổi, hành động này thật sự là đáng để người suy nghĩ sâu xa.

Hành động lần này của Hoàng thượng lại khiến cho Duệ Vương và Đoan Vương ở giữa tranh chấp từ từ bình tĩnh lại, bởi vì bọn họ cũng ý thức được còn có hai đệ đệ chưa lớn như hồ rình mồi nhìn chằm chằm ở phía sau, nếu như bọn họ đấu như vậy nữa, đến lúc đó chính là ngư ông đắc lợi rồi.

Dĩ nhiên, hành động lần này của Hoàng thượng thực sự có một ý tứ, tổng cộng có bốn nòi tử có thể thừa kế sự nghiệp thống nhất đất nước, tại sao có thể hai tranh nhau, bỏ qua hai người còn lại được chứ, nếu muốn rèn luyện, sẽ phải bốn rèn luyện với nhau, mới có thể nhìn ra được ai mới là người thừa kế chân chính của Đại Lương.

Bầu không khí của Đại Lương Quốc trở nên khẩn trương ngay lập tức, ngay cả những đại thần thích tranh đấu trên triều đình cũng đều yên tĩnh lại, Hoa phủ cũng lọt vào trầm muộn.

Vào tháng mười hai, sau một năm lập gia đình Lý Mộng Nhiên truyền ra chuyện vui có thai, mới khiến trên dưới Hoa phủ có một chút không khí vui vẻ, mặc dù dưới gối Hoa Mộ Hành đã có một tử một nữ, nhưng dù sao cũng là hài tử đầu tiên của chi thứ hai, Thành thị có vẻ tương đối coi trọng, đột nhiên Lý Mộng Nhiên nhảy qua Hoa Mộ Dao trở thành người quan trọng nhất trong mắt Thành thị.

Tháng tư năm Quang Hi 26, Hoàng thượng thấy Đoan Vương phi không quản lý được Đoan Vương Phủ, cho nên Đại Lý Tự khanh trưởng nữ Triệu thị, ban thứ nữ Lã thị Chiêm Sự Phủ cho Đoan Vương Minh Thừa Húc làm trắc phi.

Tháng tám năm Quang Hi 26, đại hôn gần mười năm Duệ vương phi rốt cuộc truyền ra tin vui.

Cho dù là nam hay nữ, đây đều là hoàng tôn đầu tiên, Hoàng thượng mặt rùng rợn cực kỳ vui mừng, vung tay lên, ban thưởng như nước chảy vào Duệ Vương Phủ, trong cung Thái hậu càng thêm vui mừng, cùng với Thực phi cùng nhau ban thưởng đáng kể, Duệ vương phi lập tức trở thành đối tượng quan trọng được hoàng gia bảo vệ.

Vậy mà, đối với người sắp làm phụ thân là Duệ vương Minh Thừa Huy mà nói, thế nhưng hần lại không vui vẻ, đây là đứa bé đầu tiên của hần, thật ra trong lòng hần đã từng có một khát vọng như vậy, nhưng hần lại không nên bởi vì bị tính kế mà đến đến nhân thế.

Không sai, nếu như Minh Thừa Huy muốn có hài tử, không thể nào mà qua nhiều năm như vậy mới có hài tử đầu tiên, năm đó khi hần trở lại từ phủ Tô Châu, nghe lời nói của lão giả kia, sau khi gặp qua Trí Viên Đại Sư, hần cũng đã âm thầm hạ quyết tâm, mặc dù người ngoài nghĩ hài tử này sẽ là trợ lực thành công của hần, nhưng dường như nó là một trở ngại cho sự thành công của hần.

Chắc hẳn điểm này Đoan Vương Minh Thừa Húc cũng hơi có tâm đắc, nếu không đại hôn hơn hai năm, trong phủ nhiều thông phòng như vậy, Đoan Vương Phủ cũng không thể không truyền tới một chút tin tức nào.

Mà hài tử của Âu Tinh, chính là chứng minh lần này trò chơi giữa Minh Thừa Huy thua, hần bị người tính kế, mới làm cho Âu Tinh mang thai, nếu hần sớm có thể biết rõ, nhất định phải bỏ hài tử này, nhưng bây giờ đã truyền ra ngoài, người trong cung cũng có vẻ cực kỳ coi trọng bào thai của Âu Tinh, thậm chí Thái hậu và Thực phi còn có ý tặng hai lão ma ma hiểu chuyện thai nghén tới đây, tất cả cận thân cửa vào cái gì cũng phải tỉ mỉ kiểm tra một lần, cho dù hần muốn động thủ cũng không tìm được chỗ trống.

Khi Hoa Mộ Dao nghe được tin Duệ Vương phi mang thai, nàng đang vẽ tranh, người sững sờ, bút lông rơi xuống trên giấy Tuyên Thành, bức tranh sắp hoàn thành lại xuất hiện một dấu chấm trên mặt.

Không nghe được tiếng nói thương xót bên cạnh, trong đầu Hoa Mộ Dao chỉ quanh quẩn một câu nói kia, Duệ vương phi mang thai, hần..... đã có hài tử.

Hoa Mộ Dao không biết cảm giác trong lòng mình là gì, từ phủ Tô Châu đến Kinh Thành, bọn họ đã quen biết gần mười năm, hần cũng đã đại hôn hơn mười năm, theo lý thuyết là đã sớm có con cái thành đàn, nhưng hần không nói chuyện này, nàng cũng không nghĩ đến chuyện này, theo ý nàng hần chỉ là Huy ca ca của mình, lại quên hần còn là phụ quân của một nữ nhân khác, sau đó còn là một phụ thân.

Cho dù có mấy phần khổ sở đi nữa, diendaaneequyyddon người gõ vang cửa sổ phòng mình nửa đêm canh ba, đã từ từ đi xa, chỉ có lúc nửa đêm bản thân ngủ mơ còn có thể mơ hồ nghe âm thanh vang dội.

Chuyện này vừa đúng gõ tỉnh nàng, để cho nàng biết rõ thực tế thì như thế nào, ở giữa hai cá nhân tồn tại không phải là thời gian mười bốn năm, mà chính là hoành tuyền quyền mưu tranh đoạt.

Quên đi, tình đi, ngây ngô yêu say đắm hóa thành bọt biển tan đi, nàng vẫn là thiếu nữ Hoa gia, là Chiêu Nguyệt Đại Lương, kiên quyết sẽ không thay đổi

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thị Chiêu Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Hưu Ly Tang Thê

Lúc nửa đêm Minh Thừa Huy đến thăm dò lần nữa, cố gắng nói rõ ràng toàn bộ mọi chuyện, ai biết cửa sổ lại đóng chặt từ bên trong.

"Người đi đi, ta đã ngủ." Trong phòng truyền đến giọng nói trầm thấp của Hoa Mộ Dao.

Bỗng nhiên tim của Minh Thừa Huy nhói lên, chuyện hấn lo lắng nhất thật sự vẫn xảy ra, nhưng điều này chứng minh ở một mức độ nào đó nàng không hoàn toàn thờ ơ với mình.

diendaanleeqquyyddon

"Đào nhi, huynh có lời muốn nói với muội, muội mở cửa sổ ra có được hay không?" Minh Thừa Huy dịu dàng khuyên bảo.

"Người đi đi, ta và người không có gì để nói." Lời nói của Hoa Mộ Dao mang theo một chút giọng mỉa, đột nhiên Minh Thừa Huy căng thẳng: "Đào nhi, huynh cầu xin muội, muội mở cửa sổ ra có được hay không, muội nghe huynh giải thích có được hay không?"

"Không có gì hay để giải thích cả, à, đúng rồi, chúc mừng người đã làm phụ thân."

"Đào nhi!" Nghe tiếng khóc nức nở, Minh Thừa Huy rất lo lắng, nhưng lại không thể xông vào, chỉ có thể từ từ dụ dỗ: "Đào nhi, huynh, đều là huynh sai, muội đừng khóc có được hay không, nếu như muội không thích, huynh không cần hài tử kia có được hay không?"

"Nói những gì đó, đó là hài tử của người, là hài tử đầu tiên của người, Hoàng thượng và Thái hậu cũng vui mừng như vậy, làm sao người có thể nói không cần là không cần." Đào nhi mang theo uất ức nói.

"Những người khác vui mừng không có liên quan gì đến huynh, huynh chỉ biết muội không vui mà thôi, mà huynh không muốn làm cho muội buồn, sẽ không để cho bất kỳ chuyện không vui gì làm cho muội buồn nữa. Đào nhi, muội tin huynh được không?" Minh Thừa Huy nói nhỏ.

diendaanleeqquyyddon

Trong phòng im lặng, Minh Thừa Huy cũng không vội vàng, hấn lặng lẽ đợi bên ngoài cửa sổ, cho dù trên người bị sương sớm làm ướt nhẹp, hấn cố chấp muốn nghe tiếng trả lời từ bên trong.

Cuối cùng, cửa sổ được từ từ mở ra, hốc mắt ửng đỏ của Hoa Mộ Dao xuất hiện trong tầm mắt của Minh Thừa Huy, gờ đây trong mắt của hấn chỉ có nữ hài nhi khóc thầm vì hấn.

"Đào nhi ——" Minh Thừa Huy thật sự nhìn không được nhảy vào trong cửa sổ, ôm nàng thật chặt vào trong ngực, Hoa Mộ Dao rốt cuộc không nhìn được khóc lớn tiếng.

Hoa Tường Ngọc đứng bên ngoài thở dài một hơi, trên mặt lộ ra nụ cười hơi đắng, mấy ngày nay nhìn dáng vẻ không yên lòng của nữ nhi, hấn làm sao sẽ không đau lòng, nhưng cho dù dùng cách gì, cũng không thể làm cho nàng vui vẻ trở lại, cho dù là thật sự khóc một trận cũng tốt, không ngờ quay đầu lại quả thật là còi chuông phải do người buộc chuông thôi.

"Minh Thừa Huy đáng chết này, lại vẫn dám đến!" Hoa Mộ Diễm nắm chặt thành nắm đấm, hung hấn nói.

Hoa Mộ Sâm hiển nhiên nghĩ sâu hơn Hoa Mộ Diễm, Lý Mộng Nhiên dự tính ngày sinh ở nơi này mấy ngày, hấn nhìn tận mắt bụng của nàng từ từ lớn lên, nhìn hài tử kia từ từ lớn lên, chào hỏi mình, nghĩ đến dáng vẻ gọi phụ thân của hấn sau khi được sinh ra.

Nữ nhân làm mẹ là lúc đẹp nhất, toàn thân cũng tràn ngập ánh sáng của một mẫu thân, tương tự như vậy, lần đầu tiên nam nhân làm phụ thân cũng là lúc phấn khích nhất.

Duệ Vương đã gần 30 tuổi, đến nay dưới gối không con, hôm nay thật vất vả mới có được một hài tử, thế nhưng lại nói ra không cần hài tử này, cho dù hấn chỉ nói để gạt Đào nhi, đây cũng là rất khó làm cho người ta tin tưởng.

"Phụ thân, Đào nhi nàng....." Hoa Mộ Hành thấy rõ, muội muội mình luôn được cưng chiều nên cái gì cũng không biết, chỉ sợ thật sự bị Duệ vương lừa gạt.

"Ta nói rồi, chỉ cần Đào nhi thích, điều này là đủ rồi, về phần Duệ vương phi, nếu như ngay cả chuyện này mà Duệ Vương cũng xử lý không tốt, hấn cũng đừng nghĩ sẽ cưới được Đào nhi đơn giản như vậy." Hoa Tường Ngọc mang trên mặt mấy phần thỏa hiệp nói, nam nữ đều là món nợ, nhất là nữ nhi bảo

bồi từ nhỏ đã được nâng niu trong lòng bàn tay này, chỉ cần là nàng muốn, mình làm sao sẽ nhịn tâm từ chối đây?

Cuối cùng Hoa Mộ Diễm cũng đã hiểu, một bộ dáng không thể tin: "Cái gì? Đào nhi muốn gả cho lão nam nhân Minh Thừa Huy này, ngụy quân tử này sao?"

Hoa Tường Ngọc trừng mắt liếc hắt một cái: "Đó là Duệ vương, không được nói bậy."

"Phụ thân —— phụ thân nghĩ gì thế ạ, tại sao có thể khiến Đào nhi gả cho hắn được chứ, trước không nói hắn đã có chánh phi rồi, dựa vào hành động hắn vào khuê phòng vào ban đêm, đã lộ vẻ hành vi tiểu nhân, tại sao có thể yên tâm gả Đào nhi gả cho người như vậy đây?" Hoa Mộ Diễm lo lắng nói.

"Được rồi, chuyện này cũng cần phải thương lượng với tổ phụ con mới được, nhớ không thể nói chuyện này với Đào nhi đấy." Hoa Tường Ngọc nặng nề dặn dò.

Hoa Mộ Diễm mở miệng, nhưng nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Hoa Mộ Sâm nên bất đắc dĩ nói: "Đã biết."

Cuối cùng thì những uất ức trong lòng Hoa Mộ Dao những ngày qua đã được phát tiết ra ngoài, sau đó cũng cảm thấy có chút xấu hổ, muốn thoát khỏi vòng tay của Minh Thừa Huy, nhưng lại bị hắn ôm thật chặt.

"Đào nhi, đừng diendaaneequyyddon động, để cho huynh ôm một lát, nói cho huynh biết huynh không phải đang nằm mơ đi."

Nghe lời khẩn cầu này, Hoa Mộ Dao thật vất vả một khi quyết tâm ra quyết định đã sụp đổ, nàng đặt một nam nhân ở trong lòng, là nam nhân vô điều kiện thỏa mãn nàng mọi yêu cầu, trên đời này trừ người nhà, không, thậm chí người nhà có lúc cũng không có làm tốt như hắn.

"Huynh đã đại hôn, hơn nữa huynh sẽ rất nhanh có hài tử rồi, phụ thân và mẫu thân chắn chắn sẽ không đồng ý." Hoa Mộ Dao nhỏ giọng mang theo mấy phần uất ức nói.

"Muội yên tâm, có huynh, tất cả đều có huynh ở đây, muội ngoan ngoãn chờ làm tân nương của huynh, huynh sẽ để cho muội trở thành nữ nhân hạnh phúc nhất trên đời này." Minh Thừa Huy kiên định bảo đảm nói.

Lúc này, Hoa Mộ Dao cái gì cũng không suy nghĩ tiếp, nàng tình nguyện thời gian sẽ ngừng ở lúc này, hai người cứ lẳng lặng ôm nhau như vậy, thời gian thật yên tĩnh.

Chính là vào lúc này, cuối cùng thì thời gian dài Trần Nguyệt công chúa truyền thụ đã đạt hiệu quả, đó chính là nhất định phải tìm một nam nhân chỉ thương yêu nàng, không nên đi bận tâm những chuyện khác, tất cả đều theo trái tim của mình, người sống một đời chính là muốn sáng khoái tự tại mới phải.

Vốn là nàng ta muốn cho đệ đệ ruột thịt của mình Tam hoàng tử Minh Thừa Cảnh làm người này, nhưng không ngờ lần đầu tiên gặp mặt lại để cho hắn hoàn toàn phá hư, đầu tiên để lại một ấn tượng xấu, Hoa Mộ Dao đối với Tam hoàng tử này cũng chính là Việt vương bây giờ, vẫn luôn là không lạnh không nóng, mặc dù nói đến liên hệ máu mủ, hai người bọn họ mới phải thân thiết nhất.

Sau một lúc lâu, Hoa Mộ Dao mới hơi có chút hoài nghi, hỏi: "Vậy..... Huynh định làm gì?"

Minh Thừa Huy vuốt mái tóc của nàng, trên mặt mang theo nụ cười cưng chiều: "Ngoan, muội cũng không cần quan tâm chuyện này, muội hãy ngoan ngoãn chờ làm tân nương của huynh là được, muội yên tâm, huynh tuyệt đối sẽ không để cho muội chịu một chút uất ức."

Mặc dù trong lòng Hoa Mộ Dao còn có chút hoang mang, nhưng thấy Minh Thừa Huy nhìn chăm chú đầy dịu dàng, không thể làm gì khác hơn là từ từ gật đầu một cái.

"Thời gian đã không còn sớm, muội nghỉ ngơi sớm đi, trong mấy ngày đến huynh có thể sẽ tương đối bận rộn, muội ngoan ngoãn không cần nhớ huynh."

Hoa Mộ Dao liếc hắt một cái, gương mặt lại đột nhiên đỏ lên: "Ai sẽ nhớ huynh chứ!"

Minh Thừa Huy cười cười, lưu luyến nhìn nàng mấy lần, cuối cùng vẫn là nhảy ra cửa sổ, rời khỏi Hoa phủ.

Hoa Mộ Dao đứng ở trước cửa sổ, trong lúc bất chợt có chút mất mát, lại lập tức tự trách mình, người mới vừa đi làm sao lại nghĩ tới, thật là rất không có tiền đồ mà.

Có lẽ chuyện trong lòng lo nghĩ rốt cuộc cũng không còn nữa, tâm trạng Hoa Mộ Dao từ từ khá hơn, Hoa Tường Ngọc và Hoa Mộ Sâm nhìn thấy dáng vẻ nàng thảnh thơi ngăn người cười khúc khích, cuối cùng bất đắc dĩ thờ dài.

Trong vòng mấy ngày, Hoa phủ đã truyền ra tin vui, sau nửa ngày Lý Mộng Nhiên đã trải qua đau đớn, rốt cuộc vì Hoa phủ mới thêm một tên tiểu tử, đây cũng là tôn tử đầu tiên của chi thứ hai của Hoa phủ, khiến cho Thành thị luôn vui vẻ, ngay cả người mới vừa làm cha Hoa Mộ Sâm muốn ôm lấy đứa bé đều rất khó khăn, chủ yếu là không dám cướp người với Thành thị.

Đối với tiểu diệt tử (cháu nhỏ) lúc vừa ra đời cả người đỏ bừng, lúc đầu Hoa Mộ Dao thật sự không thích, chủ yếu là bởi vì đáng vẻ hắn thật sự quá xấu, đối với người thích tất cả đồ vật đẹp như Hoa Mộ Dao mà nói, để chấp nhận nó thật sự là có chút khó khăn.

Tên tiểu tử này sợ là cũng biết tiểu cô cô không thích mình, mỗi lần lúc Hoa Mộ Dao đến xem hắn, cũng cười toét miệng với nàng, người nho nhỏ càng

ngày càng trắng nõn, Hoa Mộ Dao rốt cuộc bị hấn cho mềm nhũn, lần đầu tiên cảm thấy tiểu diệt tử này cũng không có xấu xí nha, đáng vẻ đại ca và đại tẩu đều là người không tầm thường, sinh ra nhi tử cũng không đến nỗi sẽ kém đi nơi nào thôi.

Hoa Mộ Sâm có rất ít thời gian đến xem hài tử, một mặt là bởi vì phần lớn thời gian hài tử này đều ở trong tay mẹ nội nó, hấn làm cha căn bản là không dựa vào được, mặt khác còn lại là nhìn nhi tử khả ái của mình, lại nghĩ đến chủ ý âm độc của Duệ vương, nếu đổi thành người khác, hấn chắc chắn sẽ không sẽ không lui tới với người này, nhưng..... Đây hết thảy là mục đích cuối cùng cũng là vì muội muội của mình, mặc dù Duệ Vương chân chính là có tâm tư khác, hấn có thể làm được loại trình độ này, sợ là ngày sau cũng không phải tình cờ làm nên nghiệp lớn.

Tháng mười năm Quang Hi 26, Duệ vương phi Âu Tinh bị phát hiện thông dâm với người, Duệ Vương nổi giận, hưu về đến nhà, chỉ là mặt mũi hoàng gia sao có thể làm bản được, Hoàng thượng lập tức hạ chỉ xử tử bí mật, đối với ai nhi chưa ra đời trong bụng nàng ta, cho dù thật sự là huyết mạch Hoàng thất, làm sao có một mẫu thân như vậy, ngày sau sống cũng khó khăn, không bằng cùng đi thật sớm.

Ngay lúc đó, Lai Dương quận công dạy nữ không nghiêm lần nữa, lần thứ hai bị giáng chức, bị giáng làm Lai Dương Quận Hầu.

Thời gian ngắn ngủn hai năm, trong ngày xưa siêu phẩm Lai Dương bá phủ phong quang vô hạn, hôm nay đã biến thành tam phẩm Lai Dương Quận Hầu phủ, hơn nữa do thừa kế võng thể biến thành giáng tước kế tục, nói cách khác Lai Dương Quận Hầu phủ chỉ có một quận bá tiếp theo được phong hào mà thôi, đến đời cháu nhi là được áo trắng.

Trong Duệ Vương Phủ không có vương phi, cũng chỉ còn lại có mấy thiếp thất thông phòng không coi là gì, Hoàng thượng thương tiếc Duệ vương gặp bất hạnh, lại cảm thấy lúc mình già không có điều tra được, thế nhưng chọn nữ nhân như vậy cho nhi tử mình làm vương phi, nhiều mặt áy náy, hơn nữa Hoa phủ cùng Duệ vương tự thân hữu ý vô ý dưới sự chu toàn, cuối cùng lại khiến cho Hoàng thượng nhả ra đồng ý để cho Duệ Vương tự chọn Duệ vương phi cho mình, nhưng trong vòng nửa năm phải định ra người, Duệ Vương Phủ không thể không có nữ chủ nhân.

Chuyện này vừa truyền đi, không thể bảo là không chọc cho mây khắp nơi di chuyển, vị trí Duệ vương phi này cũng làm cho có người ta có nữ nhi vừa độ tuổi đợi gả mù quáng, dù sao Duệ vương phi Âu Tinh là tư thông bị hưu ban cho cái chết, gả nữ nhi của mình cũng không trở thành mẹ ghẻ, hơn nữa cũng không cần làm lễ trước bài vị, mặc dù tuổi Duệ vương lớn, nhưng người ta là Vương Gia nha, chỉ một điểm này là đủ rồi.

Nhưng so sánh với ngoại nhân không rõ chân tướng, có chút chú ý tới gần đây Duệ Vương và Hoa Mộ Sâm đi được gần người, trong lòng hình như cũng mơ hồ có dự cảm, bên trong trò chơi, xem ra Duệ vương thua rồi tình rồi mù, nhưng ai có thể nghĩ đến hấn mới là kẻ thu lợi lớn nhất, vị trí Duệ vương phi này sợ là đã sớm định người tốt.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thị Chiêu Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Từ Chối Lời Tỏ Tình

Tháng mười hai năm Quang Hi thứ 26, trước tết mấy ngày, Đoan Vương phi Doãn Dĩnh để cho mình giảm đi ba ngàn sầu lo bằng cách chủ động yêu cầu hủy đi vị trí Đoan Vương phi, dùng cuối đời hầu hạ Phật tổ, hy vọng có thể chuộc lại sai lầm của phụ thân mình.

Hoàng thượng được tin tức này, thờ dài một tiếng, nói rõ tội của Doãn đại nhân không liên quan đến người nhà, Đoan Vương phi là người thông hiểu lý lẽ, nếu đã có tâm nguyện này dĩ nhiên là hấn sẽ đồng ý.

Vì vậy ngắn ngủn gần hai tháng, Hoàng gia đã mất đi hai Vương phi và một người có thể có hoàng tôn, ngay cả mỗi ngày lâm triều sắc mặt Hoàng thượng cũng không tốt, khiến cho Đại Lương Quốc trên dưới im lặng.

Có lẽ là bởi vì gần đây cảm thấy lực bất tòng tâm, Hoàng thượng mới không thể không thừa nhận mình đã già, các nhi tử cũng đã trưởng thành, đều đã có suy nghĩ của mình, nhưng mắt nhìn bọn hấn từng cái một nhà không phải nhà, không có thể tử, cũng không có một hài tử, tranh hạ như vậy, Đại Lương Quốc sẽ có thể không người nối nghiệp.

Vì vậy, Hoàng thượng vung tay lên, hai trắc phi tiến vào cửa chính Duệ Vương Phủ, hấn chấp nhận để cho Duệ vương hấn tự chọn chánh phi, nhưng vẫn không thể thiếu trắc phi được.

Gia yến Hoàng cung năm Quang Hi thứ 26, có thể nói là buồn tẻ nhất, năm ngoài còn xuất hiện Duệ vương phi và Đoan Vương phi giờ cũng đã không có ở đây, trắc phi lại không có tư cách tham gia gia yến, cho nên nói cũng chỉ có bốn hoàng tử ngồi lẻ loi.

Hoàng thượng nhìn cảnh tượng này trong lòng cũng không thoải mái, bởi hấn không thoải mái, cho nên cần tìm chút chuyện làm.

Tháng hai năm Quang Hi thứ 27, Hoàng thượng hạ chỉ, ban đích thứ tôn nữ Thường thị Nội Các Thủ Phụ cho Việt vương Minh Thừa Cảnh làm chánh phi, ban Thái Bảo trưởng tôn nữ Lã thị cho Ung vương làm chánh phi, đợi sau cập kê sẽ đại hôn.

Thánh chỉ đã hạ, cả triều xôn xao, hai vị Vương Gia có khả năng nhất cũng được tứ hôn, mà chánh phi đều không phải là vị Chiêu Nguyệt Huyện Chủ kia, chuyện này rốt cuộc là thế nào?

Lúc trước tất cả lời đồn đãi đều chẳng qua là Hoàng thượng thả ra □□, vị Chiêu Nguyệt Huyện Chủ này vốn không có quan trọng như vậy, hay là nói Hoàng thượng tính để lại Chiêu Nguyệt Huyện Chủ cho hai vị mới vừa không có Vương phi, bọn họ mới chính là người Hoàng thượng hướng vào, trong lúc bất chợt bởi vì hai vị cản đường cho nên mới bị.....

Dĩ nhiên đây là bí mật của Hoàng thất, âm thầm nghị luận cũng đã tốt lắm rồi, cũng không dám trực tiếp nói ra.

Sau khi Ninh quý phi nghe ý chỉ, cả người cũng không thể nào tin được, Hoàng thượng thế nhưng lại ban tôn nữ Thủ Phụ cho Cảnh nhi, mà không phải nàng vẫn kỳ vọng là tôn nữ Đào nhi của mình, chẳng lẽ nói người được chọn trong lòng quả nhiên là người khác? Không, không thể như vậy, tuyệt đối không thể, cho dù như thế nào nàng cũng sẽ không để cho tình huống như thế xảy ra, vị trí này chỉ có thể là của Cảnh nhi, chỉ có thể là hấn mà thôi.

Chờ khi Ninh quý phi chạy tới cố gắng hỏi thăm Hoàng thượng nguyên nhân, lại được cho hay là Hoàng thượng không muốn gặp bất kì ai, tức giận không kết quả trở lại Ninh chỉ cung, càng nghĩ càng tức giận, vội vàng phái người đi truyền tin với Gia Như đích Đại Trường công chúa vào cung, lúc này nàng nhất định phải thương lượng tốt với mẫu thân, chỉ cần Dung Nhi đồng ý, trước tiên hai nhà sẽ định ra hôn sự, cho dù đã xuống thánh chỉ, vậy thì có thể làm gì được chứ.

Gia như đích Đại Trường công chúa nhận được tin của Ninh quý phi, đúng lúc Thành thị cũng ở Quốc Công Phủ.

"Dung Nhi, nàng là tỷ tỷ của con." Gia như đích Đại Trường công chúa có chút bất đắc dĩ nói.

Thành thị hơi cong môi một, mang theo vài phần kiên định nói: "Nhưng Đào nhi là nữ nhi của con, nữ nhi duy nhất của con, tâm nguyện lớn nhất của con chính là nàng có thể hạnh phúc."

"Con cảm thấy Duệ vương đã là phu quân của nàng rồi hả?" Gia như đích Đại Trường công chúa không tán thành nói: "Một người vì mục đích mà không từ thủ đoạn nào, thậm chí không tiếc hãm hại thế tử kết tóc của mình, giết chết máu mủ ruột thịt của mình, nam nhân như vậy, con cảm thấy sẽ là phu quân của Đào nhi sao?"

Thành thị im lặng, nàng cũng biết cách làm của Duệ vương quá mức máu tanh, hung dữ như vậy, nữ nhi đơn thuần của mình tuyệt đối không phải là đối thủ của hấn, nhưng..... Chính nàng động lòng, có thể phải làm gì đây, chỉ có thể hi vọng sinh thời có thể hộ nàng chu toàn, ngay cả phu thê bọn họ sau trăm tuổi, còn có hai ca ca, chắc hấn Sâm nhi và Diễm nhi cũng sẽ không mặc kệ nàng.

"Duệ vương có phải phu quân hay không con không biết, nhưng bây giờ, trong mắt Đào nhi hấn chính là phu quân, cái này là đủ rồi."

Gia như đích Đại Trường công chúa chợt vỗ bàn một, lộ ra mấy phần không ngờ tới: "Phu thê các người cũng quá hồ đồ, Đào nhi mới bấy lớn, nàng tiếp xúc qua bao nhiêu người, từ trước đến giờ chuyện hôn nhân là lệnh của phụ mẫu là lời của mối mai, các người để cho nàng tham dự chuyện này thì cũng thôi đi, đến cuối cùng đều để tất cả tùy theo suy nghĩ, có được không?"

"Lập gia đình là nàng, về sau muốn cùng đối phương sống cả đời cũng là nàng, không chọn người nàng thích, chẳng lẽ muốn để cho nàng cả đời trôi qua giống phu thê bất hoà hay sao?" Thành thị phản bác.

Gia như đích Đại Trường công chúa hé mắt, nhìn dáng vẻ Thành thị không chút nào tính toán lùi bước, trên mặt không khỏi lộ ra mấy phần bất đắc dĩ, vừa có mấy phần vui mừng: "Quả thật là mẫu vì Nữ Tắc mạnh, Dung Nhi, từ lúc ra đời đến bây giờ con chưa bao giờ chống đối mẫu thân, nhưng bởi vì chuyện của Đào nhi, con đã nhiều lần dám tranh luận với mẫu thân."

Trên mặt Thành thị lộ ra mấy phần không được tự nhiên, nàng cũng biết mẫu thân làm khó, nhưng vì nữ nhi nàng tuyệt đối sẽ không nhượng bộ: "Mẫu thân, nói cách khác, ngài có nghĩ rằng trong lòng Hoàng thượng sẽ không có tính toán gì sao? Nếu như hấn thật sự tin lời của Trí Viên Đại Sư, nếu như hấn thật sự cảm thấy Đào nhi là người có số mệnh, hấn tự nhiên là đã có tính toán từ trước rồi, cho dù là con hay lão gia, đều không có tư cách đi nhúng tay vào hôn sự của Đào nhi."

Gia như đích Đại Trường công chúa làm sao không hiểu trong đạo lý này, cuối cùng chỉ là một miếng thịt rơi xuống từ trên người mình, nhớ tới nàng ở trong cung qua nhiều năm như vậy, thật ra thì cũng không có trời qua tốt như vậy, chỉ là một số mảnh ghép tính toán, hay là rơi xuống này nằm trong lòng nàng.

"Cũng được, chuyện của Đào nhi sẽ tùy các con, dù sao có Hoàng thượng ở đây, là thật hay giả cũng không xảy ra loạn gì."

Lúc này, Thành thị mới coi là khẽ hơi cong môi một, trên mặt lộ ra mấy phần nụ cười thần nhiên.

Mà sau khi Ninh quý phi nghe được hồi đáp, cả người cũng không tốt, ngay cả mẫu thân cũng từ bỏ ý nghĩ của nàng sao? Không, tại sao có thể như vậy? Cảnh nhi của nàng mới là tôn quý nhất, hấn mới chính là người thừa kế chính thống nhất Đại Lương Quốc.

Ninh quý phi nghĩ mãi cũng không ra ở nơi này, vậy mà Việt vương cũng không cảm thấy vui vẻ, không nói cái gì tranh giành ngôi vị Hoàng đế, chỉ cần là Hoa Mộ Dao người này, hấn đều không muốn buông tay, đó là hứng thú duy nhất của hấn ngoại trừ sách vở.

Vì nàng, bỏ qua thi thư viết văn mà mình thích nhất; vì nàng, lần đầu tiên trong đời dè dặt bước chân đi vào thư viện Hoàng gia; vì nàng, một lần một lần đấu tranh cùng mấy vị hoàng huynh hoàng đệ. Nhưng, đến cuối cùng, tất cả chỉ đạt được một thánh chỉ của phụ hoàng, bọn họ..... Đứng là hữu duyên vô phận sao?

Không, cho dù ông trời thật sự nhất định không để bọn họ ở bên nhau, hấn cũng không muốn để cho tình cảm ngăn ngại của mình không bệnh mà mất như vậy, ít nhất..... Ít nhất cũng nên để cho nàng biết, có lẽ, có lẽ nàng cũng yêu thích mình, nếu như vậy, dù có thế nào, hấn cũng nên phóng tay một lần.

Vì vậy, tiếp sau Duệ vương Minh Thừa Huy, Việt vương Minh Thừa Cảnh trở thành người thứ hai thăm dò khuê phòng của Hoa Mộ Dao.

Nghe được tiếng gõ cửa sổ, Hoa Mộ Dao lòng tràn đầy cho là Minh Thừa Huy tới, nhưng nghĩ đến trước đó mấy ngày mẫu thân lập lại dận dò qua nàng, không được phép âm thầm gặp mặt hấn nửa đêm, nếu không truyền đi, nàng đời này cũng đừng nghĩ gả cho hấn.

Mặc dù trong lòng Hoa Mộ Dao rất muốn trông thấy, nhưng e ngại lời nói của Thành thị, không chịu mở cửa sổ ra: "Huynh có lời gì thì nói ở bên ngoài đi."

Minh Thừa Cảnh sững sờ, tiếp theo hơi thấp thỏm mở miệng: "Đào nhi, ta..... Ta thích nàng."

Bên trong đầu tiên là Hoa Mộ Dao là sững sờ, hơi hoài nghi mở miệng: "Tam hoàng tử?"

"Đào nhi, ta biết rõ bây giờ ta không nên đến đây, nhưng, ta nhẫn nhịn không được, Đào nhi, ta thích nàng, rất thích nàng, nếu như có thể mà nói, ta chỉ hi vọng Vương phi của ta là nàng." Minh Thừa Cảnh không biết lấy dũng khí từ đâu, nói ra hết suy nghĩ trong lòng.

"Cái gì?" Hoa Mộ Dao kinh ngạc hỏi.

Thích nàng, làm sao có thể? Ở trong trí nhớ của nàng, sau khi lên xe ngựa vị Tam hoàng tử này vĩnh viễn đều chán ghét nàng, là người không thay đổi sắc mặt chê cười nàng, nàng vẫn luôn cảm thấy dưới gầm trời người này ghét nàng nhất, chắc chắn là vị Tam hoàng tử này, kết quả buổi tối khuya, dưới tình huống đã được tứ hôn, thế nhưng chạy đến dưới cửa sổ tỏ tình với nàng, nàng cần yên tĩnh một chút.

"Đào nhi, ta..... Ta biết rõ từ lúc vừa mới bắt đầu ta có thành kiến với nàng, đó là bởi vì thật sự có quá nhiều lời đồn đãi về nàng, ta vẫn cho là nàng sẽ là một người kiêu căng ngang ngược, không ngờ, hoàn toàn là ngược lại. Đào nhi, nàng phải tin tưởng ta, ta thật sự thích nàng."

Trên mặt Hoa Mộ Dao lộ ra mấy phần khó xử, lời tỏ tình này của hấn làm rối loạn lòng nàng: "Ta không thích huynh...huynh đi đi."

Bỗng chốc tìm Minh Thừa Cảnh bề thành từng mảnh vụn, một câu nói của nàng dập tắt hết tất cả sự nhiệt tình của hấn, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi tới: "Tại sao? Chỉ cần nàng đồng ý, cho dù ta đi quỳ để cầu xin phụ hoàng cũng sẽ để cho hấn thu hồi thánh chỉ ban hôn, người ta muốn cưới chỉ có nàng."

"Nhưng người ta muốn gả không phải là huynh." Hoa Mộ Dao nói chuyện chẳng chút khách sáo.

Minh Thừa Cảnh bị thương lui về phía sau mấy bước, vẻ mặt mất mát hỏi: "Đó là ai?"

"Là ta!"

Minh Thừa Cảnh chợt quay đầu lại, nhìn thấy Minh Thừa Huy từ từ đi tới, trên mặt đều là vẻ không thể tin: "Tại sao có thể là huynh?"

"Tại sao không thể là ta?" Minh Thừa Huy hơi cong môi một, lộ ra vẻ mặt khiêu khích.

Minh Thừa Cảnh siết chặt hai tay, chợt nghe được âm thanh mở cửa sổ, xoay người sang chỗ khác, đập vào mắt chính là vẻ mặt mừng rỡ của Hoa Mộ Dao, mà ánh mắt của nàng, rất rõ ràng không phải rơi vào trên người mình, mà là rơi vào người bên cạnh mình.

Nhưng hấn lại không muốn đi tin tưởng sự thật này, hung hăng nhìn chằm chằm Minh Thừa Huy: "Là huynh! Chuyện Duệ Vương phi là huynh làm đúng hay không?"

Minh Thừa Huy nhú mày, không trả lời, mà ở ngoài Minh Thừa Cảnh xem ra chính là một loại cam chịu, Minh Thừa Cảnh quả thật một bộ dáng không biết: "Hừm dữ còn không nở ăn thịt con, nàng còn có hài tử của huynh, vậy mà huynh cũng làm....." Nói xong thì xoay người khuyên nhủ Hoa Mộ Dao: "Đào nhi, nàng phải tin tưởng ta, Minh Thừa Huy hấn chính là một nguy quân tử, nàng có biết hay không trước đây Duệ vương phi cùng hài tử trong bụng nàng ta, đây hết thấy tất cả đều là một tay hấn bày kế, hấn chính là một kẻ giết người!"

Hoa Mộ Dao mang theo vài phần mê mang nhìn về phía Minh Thừa Huy, Minh Thừa Huy mỉm cười nhìn nàng trấn an, lòng của nàng quả thật cũng chậm chậm bình tĩnh lại: "Tam hoàng tử đừng nói nữa, nói tóm lại ta và huynh chắc chắn sẽ không có khả năng."

Minh Thừa Cảnh không ngờ mình thật vất vả có lấy dũng khí, lại lấy được kết cục như thế, trên mặt nhịn không được mà lộ ra vẻ cười khổ, nhưng chờ hấn quay đầu thì trở nên hung tợn trừng mắt nhìn Minh Thừa Huy một.

"Huynh đừng há hê quá sớm, ta cũng không tin nếu như dân chúng cũng biết huynh làm - chuyện tốt, phụ hoàng sẽ đồng ý gả Đào nhi cho huynh hay không."

Nói xong câu đó, hơi thất hồn lạc phách rời đi Hoa phủ, mà Minh Thừa Huy nhìn bóng lưng hấn rời đi, từ từ nheo mắt lại, có lẽ hấn có chút coi thường Tam đệ này rồi, nếu hấn vội vàng muốn tìm cái chết như vậy, làm đại ca, sao không tiễn hấn đoạn đường chứ, bất kỳ ai muốn ngăn cản hấn cưới Đào nhi, đều phải biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thị Chiêu Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Tư Thông

Tháng tư năm Quang Hi thứ 27, phía tây Hoắc quốc cử binh xâm chiếm, Hoàng thượng bổ nhiệm Kính An Hầu làm Chinh Tây Đại Tướng quân xuất binh đánh về phía tây, Hoa Mộ Diễm chủ động thỉnh cầu theo quân xuất chinh, Thành thị khổ sở khuyên giải nhưng không có kết quả, còn có Hoa Hòa Khôn và Hoa Tường Ngọc ủng hộ, thêm với Chinh Tây Đại Tướng quân lại là chất tử* (cháu trai) Lưu thị, biểu thúc của hân, cho nên Hoa Mộ Diễm được bổ nhiệm làm Phó tướng, theo quân lên đường.

Tháng chín năm Quang Hi thứ 27, đại quân truyền đến tin chiến thắng, Hoàng thượng mừng rỡ, diennddanlleequydoon.Sun520# vậy mà phần này vui sướng còn không có biến mất, chờ đợi lại là một cơn bão táp lớn, lịch sử xung cảnh Hoắc chi loạn.

Tháng mười năm Quang Hi thứ 27, mỗi lần lâm triều, tất cả mọi người còn đắm chìm bên trong đại thắng không lâu trước đây, nghĩ tới qua không được bao lâu là có thể đuổi quân đội Hoắc quốc ra ngoài, nhưng vào lúc này, ngoài điện đột nhiên truyền đến một loạt tiếng bước chân dồn dập.

"Báo ——"

Sắc mặt Hoàng thượng trầm xuống: "Chuyện gì?"

Thị vệ kia cuống quýt quỳ xuống, sắc mặt bối rối nói: "Khởi bẩm Hoàng thượng, Chinh Tây đại quân có cấp báo truyền đến."

"Trình lên!"

Thị vệ cung kính đưa cấp báo cho Lý Tân Tuyền Lý công công bên cạnh, Lý công công lại cung kính trình cho Hoàng thượng.

Hoàng thượng vừa nhìn, mặt rồng đại biến, nhưng bỗng chốc đứng lên, vội vàng hỏi: "Người đưa cấp báo bây giờ ở đâu?"

"Đang ở ngoài điện chờ."

"Mau tuyên!"

Ở bên dưới, đại thần nhìn thấy dáng vẻ này của Hoàng thượng không phù hợp, một đám gần như đều ngừng nín thở, chẳng lẽ nói đại quân Chinh Tây nếm mùi thất bại? Nhưng trước đó mấy ngày vừa mới truyền đến tin thắng lớn mà.

Mà trong đó lo lắng nhất chính là Tam Huynh Đệ Hoa Tường Ngọc rồi, dù sao Chinh Tây Đại Tướng quân là chất tử ruột thịt của Lưu thị, cũng chính là biểu ca của bọn hân, hoàng chi, Hoa Mộ Diễm cũng đi theo ra chiến trường, trên chiến trường tùy thời đều không nói rõ ràng nguy hiểm.

Mà trái lại Duệ Vương Minh Thừa Huy bên cạnh, vẫn là gương mặt bí hiểm, nhất là lúc Hoàng thượng nhìn xong cấp báo thì sắc mặt đại biến, hân thậm chí khẽ cong cong khóe miệng, giống như tất cả đều ở trong lòng bàn tay hân.

Đội đến phong trần mệt mỏi, trên người binh sĩ báo tin vẫn còn vết máu khi bị thương đi đến đại điện, vừa thấy Hoàng thượng, lập tức quỳ xuống khóc.

Hoàng thượng nghe được tiếng khóc, tâm nhất thời lạnh xuống, hỗn loạn ngồi xuống: "Kính An Hầu, hân?"

"Hoàng thượng, ngài nhất định phải báo thù cho Tướng quân, nhất định là có nội gian, bằng không Tướng quân sẽ không bị những tặc nhân Hoắc Quốc kia hại chết, cầu xin Hoàng thượng minh xét, làm tướng quân, vì Đại Lương ta chết oan hơn ba ngàn binh sĩ." Binh sĩ báo tin khàn cả giọng ở phía dưới, những lời nói cắm thẳng vào lòng người, đều nói nam nhi có lệ không để rơi chỉ là chưa tới chỗ đau lòng.

Trong triều đình lập tức bùng nổ, có ý gì? Chinh Tây Đại Tướng quân Kính An Hầu đã chết? Còn có hơn ba ngàn tên binh lính cũng bị kẻ địch giết chết? Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Ngay cả trên mặt Minh Thừa Huy cũng thoáng qua một chút kinh ngạc, việc này, hình như có chút ra ngoài dự tính.

Hoàng Thượng từ từ bình phục cảm xúc một chút, lại khôi phục dáng vẻ trầm tĩnh lạnh lùng, trầm giọng nói: "Người nói hết đầu đuôi mọi chuyện ra đi, Hoắc quốc làm sao chôn giết Tướng quân Đại Lương và tổng số ngàn tên binh lính?"

Binh sĩ báo tin lau nước mắt, chậm rãi nói: "Một tháng trước, quân ta đang tiến lên Ngọc Hà đánh bại quân đội Hoắc quốc, Tướng quân vốn tính toán nghỉ ngơi mấy ngày sẽ tranh đua cao thấp với Hoắc quân, nhưng không ngờ hơn mười ngày trước, Tướng quân vốn định tập kích quân doanh Hoắc Quốc ban đêm, vì vậy đã phái mấy người đi trước thăm dò, nhưng ai có thể nghĩ tới Hoắc quân hình như sớm có chuẩn bị, bắt được toàn bộ mấy người mà quân ta phái đi, cho nên Tướng quân vội dẫn người đi cứu viện trước, nhưng Hoắc quân lại thừa dịp Tướng quân không có ở doanh trại quân ta, đánh lên từ phía sau tới đây, quân ta không hề chuẩn bị, bị đánh đến đánh toi bởi chạy trốn chết, mà đợi đến ngày hôm sau trời lạnh, lúc phó quân kiểm lại nhân số, mới phát hiện vậy mà ít đi hơn ba ngàn huynh đệ. Lúc đang suy nghĩ quyết chiến với Hoắc quân, ai ngờ người Hoắc quốc chết tiết nọ, thế nhưng..... Thế nhưng treo đầu của Tướng quân trên tường thành."

Trong triều đình một mảnh xôn xao, bản thân Tướng quân gia lại bị vũ nhục như vậy, đây quả thực là có thể nhịn nhưng không thể nhẫn.

"Kính An Hầu!" Trong lòng Hoàng thượng cũng rất đau buồn, không chỉ là bởi vì tổn thất một thành viên đại tướng, hơn nữa Kính An Hầu có quan hệ thông gia với Hoa phủ, lần này sợ là cũng bị Thái hậu chôn oán rồi.

"Hoắc quốc tiểu nhân làm nhục Đại Lương ta như thế, cầu xin Hoàng thượng nhất định phải báo thù cho tướng quân." Binh sĩ báo tin nói xong thì dập đầu bịch bịch.

"Được rồi." Sắc mặt Hoàng thượng trầm xuống: "Cho dù là mấy người lúc trước dò đường bị bắt, Kính An Hầu thân là Chinh Tây Đại Tướng quân, sao lại có thể rời khỏi đại quân, đặt mình vào nguy hiểm!"

Đột nhiên, chiến sĩ báo tin nhìn Hoa Tường Ngọc bên cạnh một cái, cắn răng nói: "Khỏi bẩm Hoàng thượng, thật sự là bởi vì người đi trước dò đường có....."

Đột nhiên, lòng của Hoa Tường Ngọc căng thẳng.

"Có Hoa đại nhân Nhị Tử Hoa Mộ Diễm."

Hoa Tường Ngọc cảm thấy thân thể mềm nhũn, nếu không phải đại nhân bên cạnh nhanh tay lẹ mắt đỡ, hẳn sợ là ngã xuống rồi.

Về mặt Hoàng thượng càng lúc càng nặng nề, một Kính An Hầu cũng đã đủ phiền toái, trước mắt sao lại liên lụy vào một Hoa Mộ Diễm, đây chính là liên lụy rộng hơn so với Kính An Hầu, tôn tử ruột thịt của Hoa Thái Sư, ngoại tôn ruột thịt Gia Như đích Đại Trường công chúa, cháu ngoại ruột thịt của Ninh quý phi.

Hình như hắn cũng có thể dự liệu được sau khi hạ triều mình phải đối mặt tình huống, nhất định chính là một đầu hai lớn mà.

"Vậy bây giờ tình hình như thế nào?"

"Hoắc quốc cũng không biết thân phận thật của Hoa Phó tướng, chỉ là nghĩ Hoắc quốc đối đãi tù binh nhất định sẽ..... Nhưng dưới mắt Hoắc Quân chính là tinh thần tăng cao, nếu quân ta tùy tiện tiến công, sợ là rất khó chiến thắng, chỉ là nếu một lúc sau, không biết Hoắc quốc sẽ đối đãi với bọn họ thế nào, phó quân không dám tự tiện chủ trương, cầu xin Hoàng thượng chỉ rõ."

Hoàng thượng nhìn về mặt Hoa Tường Ngọc đầy sầu lo phía dưới, trên mặt Hoa Tường Minh và Hoa Tường Duệ cũng thật sự lo lắng, ngay cả mấy nhĩ tử của hắn, cho dù là vì để cho người của Hoa phủ nhìn, tất cả đều là từng cái một mặt mũi sầu khổ.

Hoàng thượng cũng thật sự khó khăn, phải cứu Hoa Mộ Diễm, phải cứu, không thể không cứu, nhưng đi cứu như thế nào đây?

Lúc Hoàng thượng đang buồn rầu, bỗng nhiên Duệ vương Minh Thừa Huy mở miệng nói: "Phụ hoàng, theo nhi thần thấy, Kính An Hầu từng một người một người một ngựa từ Bắc Khang quốc mấy trăm người trong vòng vây lao ra, Hoa Phó tướng võ công nhi thần lĩnh giáo qua cũng là không tầm thường, nhưng hết lần này tới lần khác bọn hắn cũng thua ở trong một doanh nhỏ nhỏ của quân đội Hoắc Quốc, trong này nếu như nói không có ai thông báo tin trước đó, là tuyệt đối không thể nào."

Hoàng thượng nghe được lời ấy, nhìn Minh Thừa Huy, thái độ lại có vẻ có chút bí hiểm, Minh Thừa Huy lại không sợ hãi chút nào mà thoải mái đón nhận ánh mắt của hắn, Hoàng thượng nhìn thấy, khe hơi cong môi một cái, trên mặt là một ý nói không rõ cảm xúc.

"Thật sự là như vậy, chúng ta cũng suy đoán trong quân có lẽ có nội gian, cho nên càng không dám hành động thiếu suy nghĩ, hơn nữa nếu thật sự là như thế, Hoắc quốc bên kia sợ là đã sớm biết thân phận Hoa Phó tướng, chỉ là càng không rõ ràng bọn họ sẽ đối với Hoa Phó tướng quân như thế nào rồi." Binh sĩ báo tin đang quỳ phía dưới cũng nói theo.

"Vậy theo Huy nhi thấy, phải làm như thế nào đây?"

Minh Thừa Huy đi về phía trước một bước, đôi tay ôm quyền: "Nhi thần bắt tài, nguyện xin người đi trước, nhất định bắt được hung thủ thật sự, nguyện Kính An Hầu và mấy ngàn tướng sĩ nghỉ ngơi."

Lời Minh Thừa Huy vừa nói ra, ba vị đệ đệ của hắn cũng mặt lộ vẻ kinh hãi, thậm chí mang theo mấy phần mơ hồ giễu cợt, ai cũng biết thân là Hoàng tử, trước khi thân phận chưa được xác thực, đầu tiên đồ không được đụng đến chính là binh quyền, mà Minh Thừa Huy thế nhưng chủ động nói ra lời nói này, nếu chọc phụ hoàng chán ghét, đối với bọn họ mà nói cũng không phải là chuyện tốt đẹp gì.

Trên mặt Hoa Tường Ngọc lại lộ ra mấy phần lo lắng, tuy rằng hắn lo lắng cho tình hình của Hoa Mộ Diễm, thậm chí hồi hận đáp ứng ban đầu để cho hắn ra chiến trường, nhưng theo ý hắn, Duệ Vương sớm muộn gì sẽ phải là con rể của hắn, thấy cách làm của Duệ Vương như vậy, hắn trừ trong lòng phần kia nhàn nhạt hài lòng bên ngoài, nhiều hơn cũng là lo lắng Hoàng thượng sẽ bởi vì hắn quá mức gấp gáp mà dẫn đến chán ghét.

Ai có thể nghĩ, Hoàng thượng nghe xong lời này, chỉ là hơi cong môi một cái, nhàn nhạt hỏi: "Người đã nghĩ kỹ chưa? Trên chiến trường không thể so với lúc người huấn luyện đơn giản mỗi ngày được, không để ý chính là kết quả bỏ mạng."

"Nhi thần nghĩ xong, kính xin phụ hoàng ân chuẩn." Minh Thừa Huy kiên định nói.

"Tốt! Đã như vậy, trăm sẽ phái người tiến về phía điều tra cái chết của Kính An Hầu và chân tướng Hoa Phó tướng bị bắt, phó đốc Ngự sử Đốc Sát Viện Hữu, Đại Lý Tự Thiếu Khanh, Hình bộ Tả Thị Lang tùy người cùng nhau đi tới. Nhớ, cho dù như thế nào nhất định phải dẫn đầu bảo đảm an toàn

cho người."

diemddanlleequydoon.Sun520#Mấy người đầu tiên là sững sờ, vội vàng khẩu tạ: "Thần lĩnh chỉ."

Minh Thừa Huy nhìn ba người kia một chút, vẻ mặt cũng không tin được, phó đốc Ngự sử Đốc Sát Viện Hữu là quan hệ thông gia với Lữ Thái Bảo, mà trước đó không lâu trưởng tôn nữ Lữ Thái Bảo được ban làm Ung vương phi, Đại Lý Tự Thiều Khanh người lãnh đạo trực tiếp chính là Đại Lý Tự Khanh, mà nữ nhi Đại Lý Tự Khanh gia lại là trắc phi Đoan Vương Phi, Hình bộ Tả Thị Lang là học trò của Nội Các thủ phụ, nữ nhi Nội Các thủ phụ là Việt vương phi tương lai.

Mặc dù Hoàng thượng đồng ý hân tiến về phía, nhưng từ nơi này cũng có thể thấy được, hân hoàn toàn cũng không yên tâm, bốn người vừa đứng đại biểu thế lực bốn phương, ai cũng dừng nghĩ đục nước béo cò lừa gạt ở trong này.

Chỉ là, may mắn có một số việc hân cũng sớm đã sắp xếp xong xuôi, mặc dù sự tiến triển của tình hình có chút nằm ngoài dự liệu của hân, nói thí dụ như Kính An Hầu bỏ mình, cùng với Hoa Mộ Diễm bị bắt được, chỉ hi vọng là Hoa Mộ Diễm tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì, hân biết quan hệ của Hoa Mộ Dao cùng vị ca ca này rất tốt, hân không muốn làm cho nàng khổ sở.

diemddanlleequydoon.Sun520

Trước khi Minh Thừa Huy lên đường, không có đi cáo biệt Hoa Mộ Dao, không phải là bởi vì sợ chia lìa, mà bởi vì là hình tượng của hân thật sự không thích hợp lắm xuất hiện trước mặt của Hoa Mộ Dao.

Mặc kệ Minh Thừa Huy làm việc sạch sẽ được bao nhiêu, nhưng mà đối với một số người mà nói, có một số việc suy nghĩ một chút có thể biết nguyên do trong đó, vì vậy, hân đã bị người Hoa gia liên thủ đánh một trận, nếu hân không thể đưa Hoa Mộ Diễm hoàn toàn chinh chính an an toàn toàn về, như vậy không chỉ có tất cả tất cả cũng thôi, hơn nữa người của Hoa gia cũng tuyệt đối sẽ không trắng trắng bị người lợi dụng.

Mà về phần Kính An Hầu bỏ mình, mặc dù mọi người cũng cảm giác sâu sắc khổ sở, nhất là Lưu thị, khóc ngắt đi nhiều lần, nhưng dù sao cũng là người ngoại gia, bọn họ bây giờ đã đứng cùng Duệ Vương trên một chiếc thuyền, có đôi khi có một số việc nhất định phải cố ý xem nhẹ.

Cho nên nói, trách nhiệm Minh Thừa Huy chuyến này nặng nề khá lớn. Thành, là từ đó về phía sau thuận buồm xuôi gió, bại, là từ đó về phía sau không có khả năng.

Mùa đông Quang Hi thứ 27 có vẻ cực kỳ rét lạnh, cho dù là sẽ phải lập tức bước sang năm mới rồi, trong kinh thành cũng khắp nơi đều là binh lính tuần tra, không có không khí vui vẻ của ngày lễ.

Hoàng thượng nhìn tấu chương trên ngự án, phía dưới bốn người đồng ký tên, rốt cuộc bắt đầu đi hạ xuống thánh chỉ.

Qua buổi tối trước năm Quang Hi thứ 27, Hoàng thượng hạ chỉ Tam hoàng tử Minh Thừa Cảnh tư thông Hoắc quốc, dẫn đến Chinh Tây Đại Tướng quân Kính An Hầu bỏ mình, hơn ba ngàn tên lính bị giết, cách chức làm thứ dân, làm Ngũ Thành sở binh nã ép vào Thiên Lao, cả đời không được thả ra.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thị Chiêu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Tứ Hôn

Kinh thành Đại Lương quốc lâm vào trong khủng hoảng, mọi người từng nghĩ Tam hoàng tử là người có hi vọng nhất vậy mà bị phế bỏ như thế, thật sự là làm cho người ta khó có thể tin được.

Ninh quý phi cả người cũng khóc đến ngắt đi nhiều lần, quỳ ngoài cửa Ngự Thư Phòng nửa ngày, cả người tóc tai bù xù, không thấy hình tượng Quý phi cao quý ngày xưa chút nào, ngay cả Trần Nguyệt công chúa đã xuất giá cũng khổ sở cầu xin Thái hậu, đáng tiếc Hoàng thượng là quyết tâm, kiên quyết không thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.

Bổng chốc Gia như đích Đại Trường công chúa già hơn rất nhiều, dù là Thành thị cầu kiến, nàng cũng chận ngoài cửa.

Nàng trong cung đợi nhiều năm như vậy, làm sao sẽ không hiểu được đường đi ở trong này chứ, vì cái gì Duệ Vương sẽ chủ động xin đi giết giặc, tại sao tra được có vấn đề cố tình là Việt Vương, nếu như tất cả không có liên quan, là tuyệt đối không thể nào.

Môi hồ răng lạnh, chuyện đã như vậy, Ninh quý phi bên kia dù là trên căn bản xong rồi, nhưng Thành thị là nguyên nhân gián tiếp của tất cả chuyện này, không biết nên dùng thái độ gì, cho nên không gặp rõ ràng.

Thành thị mất mát về đến nhà, nàng không nghĩ đến tất cả chuyện này, hoặc giả nói là Hoa gia cũng không nghĩ tới, Duệ vương sao to gan dám đi tính toán Việt vương, phải biết cho dù nói thế nào Hoa phủ cũng có mối quan hệ với Việt vương, chẳng lẽ hân cũng không sợ bọn họ sẽ đối ý sao?

Có lẽ là hần đang đánh cuộc, nhưng hần đúng là thắng cuộc, Việt vương đã phé, cho dù nói thế nào Hoàng thượng nơi đó đã đối với hần có ấn tượng xấu, cho dù nghĩ cách để cho hần dienddaanleequyydoon.Sun520# từ trong thiên lao ra ngoài, hần cũng tuyệt đối là vô duyên với vị trí kia, nói cách khác, bây giờ bọn họ chỉ có nắm giữ cái dây Đại hoàng tử này thôi.

Nhưng mà điều này cũng là điều kiện tiên quyết để cho Hoa Mộ Diễm bình an vô sự trở về, mặc dù thân hình của Hoa Mộ Diễm có chút gầy gò, nhưng xem ra tinh thần vẫn tốt, không có chịu đặc biệt tổn thương nặng.

Trải qua chuyện này, Thành thị hoàn toàn bị dọa cho sợ rồi, cho dù Hoa Mộ Diễm cam đoan, nàng vẫn sấm rền gió cuốn định ra cho hần một mối hôn sự, đích thứ nữ Trần thị Thuận Thiên phủ phủ Doãn.

Trong bầu không khí ngột ngạt như vậy, đến tháng ba năm Quang Hi thứ 28, sinh thân mười lăm tuổi của Hoa Mộ Dao, cũng là lễ cập kê của nàng, là ngày quan trọng nhất trong cuộc đời của nữ nhân.

Hoa Mộ Dao thân là Chiêu Nguyệt Huyện Chủ, bản thân vừa giàu lại có đất phong Hoài Nam phủ, trên người lại gánh số mệnh như vậy, dĩ nhiên lễ cập kê rất long trọng.

Dĩ nhiên chính khách là Gia như đích Đại Trường công chúa, mặc dù nàng oán hận chuyện này, nhưng dù sao đây cũng là lễ cập kê ngoại tôn nữ của mình, nàng tuyệt đối không thể không đến, cho người ngoài chế giễu. Quan lại là tẩu tử Lý Mộng Nhiên của Hoa Mộ Dao, tán giả vốn là Trần Nguyệt công chúa là tốt nhất, nhưng bởi vì chuyện tình của Việt vương, nàng không có tham dự, cho nên Thành Nhã Tương sẽ đảm nhiệm.

Lễ cập kê long trọng lớn như thế, người đến tự nhiên đều là hào môn trong hào môn, quyền quý trong quyền quý, thậm chí Thái hậu Hoàng thượng Hoàng hậu trong cung cũng cố ý khiến người đặc lực bên cạnh đưa tới hậu lễ để bày tỏ sự coi trọng.

Hôm nay Hoa Mộ Dao một thân váy sắc đỏ tươi đoàn điệp bách hoa khói mù phượng vĩ, trên đầu đội bím ti ngân mạ vàng mang cây trâm hoa hồ điệp, cả người thật sự là duyên dáng yêu kiều, là nhân vật có một không hai.

Vừa mới ra ngoài, sự xinh đẹp đó đã làm mọi người ngạc nhiên, như hoa mỹ quyền, sau cập kê vốn là vạn người cầu hôn mới đúng, đáng tiếc bởi vì thân phận quá mức cao quý, lại chỉ có thể xa xa nhìn mà không thể khinh nhờn được.

Hôm nay bản thân Hoa Mộ Dao cũng đặc biệt vui vẻ, sau cập kê, ý nghĩ của nàng là đã trưởng thành, có thể lập gia đình, nghĩ đến đây, nàng không nhận được cảm thấy không khỏi kích động và hơi ngượng ngùng.

Nhất cử nhất động của nàng đều toát lên không che giấu được sự tao nhã, nhìn ngay người không chỉ có người dự lễ, mà còn có người núp ở ngoài tường, đáng về rồi bù hoàn toàn không nhìn ra được Việt vương Minh Thừa Cảnh.

Nếu khổ cầu không có kết quả, Ninh quý phi lại không đành lòng để cho nhi tử mình chịu tội ở nơi nào, dù thế nào đi nữa hần cũng hoàn toàn không có khả năng với vị trí kia, nàng kia còn sợ gì chứ.

Vì vậy, Ninh quý phi thân là Huệ Ninh quận chúa điều động ám vệ bên cạnh, để cho bọn họ đi cướp thiên lao. Dĩ nhiên, thiên lao tuyệt đối sẽ không dễ dàng bị cướp như vậy, nhưng nếu như Hoàng thượng mắt nhắm mắt mở, có một ý nghĩ thâm độc bù cho Thành thị một chút, có một số việc cứ xui xẻo hồ đồ thành công như vậy.

Minh Thừa Cảnh nhìn mặt mày nữ tử trong tường đó như tranh vẽ, đôi tay không khỏi nắm thật chặt.

"Tiểu Chủ Tử, chúng ta nên đi, nếu không bị người phát hiện, đến lúc đó có thể không đi được." Ám vệ của Ninh quý phi đang không ngừng thúc giục phía sau lưng.

Minh Thừa Cảnh hơi có chút không bỏ được xoay người lại, ánh mắt khác thường kiên định.

Minh Thừa Huy, thù này không báo uống đời làm người, chúng ta hãy chờ xem!

Tháng tư năm Quang Hi thứ 28, Hoàng thượng tuyên bố ra ngoài Minh Thừa Cảnh tự sát ở trong thiên lao, hơn nữa phái người cố ý tìm được một người giống Minh Thừa Cảnh, an táng ở Hoàng Lăng cách đó không xa.

Ninh quý phi cũng biết Hoàng thượng không muốn truy cứu tiếp ngầm cho phép Minh Thừa Cảnh rời đi thiên lao, nhưng từ này về sau hần chỉ có thể là Minh Thừa Cảnh, trên lưng tuyệt đối không phải là danh hiệu Tam hoàng tử Đại Lương quốc.

Mất hết ý chí Ninh quý phi bắt đầu mỗi ngày ăn chay niệm Phật, không để ý tới việc đời, dĩ cầu tích phúc vì Minh Thừa Cảnh, hi vọng hần có thể đủ bình an khoái khoái lạc lạc.

Tháng năm năm Quang Hi thứ 28, Hoa Mộ Diễm đại hôn, thứ đích thứ nữ Trần Thị Thuận Thiên phủ phủ Doãn.

Tháng sáu năm Quang Hi thứ 28, lâm triều, Duệ Vương thỉnh cầu Hoàng thượng thứ đích nữ Hoa phủ, Chiêu Nguyệt Huyện Chủ Hoa Mộ Dao làm phi, nhưng Hoàng thượng không đồng ý.

Tháng bảy năm Quang Hi thứ 28, lần thứ mười Duệ vương cầu xin Hoàng thượng tứ hôn ở trong triều đình, Hoàng thượng không ngại người khác làm phiền, ném vấn đề cho Hoa Tường Ngọc.

"Ái khanh cảm thấy Duệ Vương và Chiêu Nguyệt có thể hay không?"

Bởi vì mấy lần Hoàng thượng liên tiếp từ chối, Hoa Tường Ngọc đã bắt đầu hoài nghi Đại hoàng tử có phải là người được chọn tốt nhất hay không, nhưng mỗi lần về đến trong nhà, nhìn hành động thân thiết của nữ nhi, hẳn không lý do thờ dài, cũng được, có lẽ là đã định, ngay cả Trí Thông đại sư cũng đã nói muốn theo lòng của nàng.

"Duệ Vương diện hạ oai hùng bất phạm, nếu như hứa với Đào nhi, đó là một nhân duyên tốt."

Trong triều đình hoàn toàn yên tĩnh, Hoa Tường Ngọc thể nhưng đồng ý, hẳn đã đồng ý! Cho dù Hoàng thượng không đồng ý, vậy mà hẳn dám đồng ý!

Một bên sắc mặt Đoan Vương và Ung vương có thể nói là thật sự khó coi.

dienddaanleequyydoom.Sun520#

Hoàng thượng thì lại nở nụ cười: "Ái khanh cho là Duệ vương và Chiêu Nguyệt lương phối?"

"Mặc dù thần cảm thấy như thế, nhưng lúc này vẫn muốn Hoàng thượng làm chủ." Hoa Tường Ngọc tất nhiên không dám nói chuyện quá cứng nhắc, ngộ nhờ xảy ra vấn đề gì ở giữa thì sao, hẳn vẫn muốn để lại đường lui.

Minh Thừa Huy vội vàng nói: "Nhi thần ngưỡng mộ Chiêu Nguyệt Huyện Chủ đã lâu, nếu có được Chiêu Nguyệt Huyện Chủ làm vi thiê, nhi thần nhất định dãi như châu như bảo, mong rằng phụ hoàng thành toàn."

"Nếu trăm không đồng ý, giống như thành gậy đánh uyên ương người rồi." Hoàng thượng đành phải nói: "Đã như vậy....."

Trên triều đình trong lòng tất cả mọi người cũng giờ lên theo những lời của Hoàng thượng, đây chính là một hình thức trá hình củng cố ngôi vua đại sự, nếu đồng ý, Duệ vương chính là một sự chắc chắn, nếu không đồng ý, đó nhất định là Đoan Vương hay Ung vương mà thôi.

"Đã là như vậy, trăm sẽ hạ chi tứ hôn thôi."

Nhất thời trên mặt Minh Thừa Huy lộ ra niềm vui mà hẳn vô tình không che giấu được, mà vẻ mặt của Đoan Vương và Ung vương, luôn hoàn toàn tối.

"Nhi thần đa tạ phụ hoàng!"

Phía dưới ánh mắt đại thần nhìn Duệ vương cũng thay đổi, đây chính là Thái tử tương lai, kế tiếp đảm nhiệm ngôi vua của Đại Lương, sau này phải nghĩ cách nịnh bợ tốt mới được.

Mà xa trong rừng đào phía sau núi ở Phở Đà tự phủ Tô Châu, trong lúc lão giả đang gặm gà quay bất chợt ngẩng đầu nhìn trời, thờ dài nói: "Bắt đầu, tất cả đều di chuyển theo quỹ đạo."

Bên cạnh Trí Thông đại sư, lão giả vẫn không khỏi lộ ra cảm giác xấu hổ: "Ích ki của bản thân, làm hại mấy ngàn tánh mạng của Đại Lương, sư phụ, đây thật sự là không thể tránh khỏi sao?"

"Lấy ngàn người chi mệnh đổi thiên hạ sự nghiệp thống nhất đất nước, đây là số mệnh, mạng của bọn hắn, thiên hạ mệnh, Trí Thông, hãy nghĩ lại Nghịch Thiên Cải Mệnh." Lão giả ý vị sâu xa khuyên nhủ.

Trí Thông đại sư thờ dài một tiếng: "A di đà Phật, lão nạp có tội."

Tháng tám năm Quang Hi thứ 28, Hoàng thượng hạ chỉ, tứ hôn Chiêu Nguyệt Huyện Chủ với Duệ Vương làm chánh phi, tháng Ba sang năm thành hôn.

Hoa Mộ Dao đang cầm thánh chỉ, trên mặt không khỏi lộ ra mấy phần thẹn thùng, đợi lâu như vậy rốt cuộc đã đợi được hôm nay, nàng rốt cuộc có thể gả cho hắn rồi.

Thành thị nhìn dáng vẻ tiểu nữ nhi Hoa Mộ Dao, không khỏi thờ dài, đều nói phu thiê hai bên người nào yêu trước, cả đôi người đó sẽ nhất định phải bỏ ra, nếu như có thể mà nói, nàng tình nguyện tìm một người đối với nữ nhi muốn gì được đó cho dù nữ nhi cũng không thương nam nhân đó, như vậy ít nhất nàng không cần phải sống mệt mỏi như vậy.

"Chóp mắt Đào nhi đã trưởng thành, cũng mau lập gia đình, mẫu thân còn cảm thấy hôm qua con chính là tiểu oan nhi trong ngực đấy."

Hoa Mộ Dao ôm cánh tay Thành thị, khéo léo rúc vào trên vai của nàng: "Mẫu thân —— Đào nhi vĩnh viễn đều là tiểu oa nhi của mẫu thân, dù là gả cho người, chẳng lẽ mẫu thân sẽ không thương Đào nhi nữa sao?"

Thành thị vỗ vỗ tay của nàng, gương mặt cảm thán: "Hải tử ngọc, gả cho người nơi nào còn có thể giống như ở nhà làm cô nương thoải mái như vậy, mặc dù trong Duệ Vương Phủ không có trường bối, nhưng cũng có trắc phi thiếp thất, mặc dù con gả đi chính là Duệ vương phi, Duệ vương phi trước đó đã loại khỏi chuyện đó rồi, con cũng sẽ không chấp chi lễ thiếp thất gì với nàng ta, nhưng sẽ có sự khác biệt với nguyên phối, trong khi tuổi của con quả thật có chút nhỏ, sợ là khó có thể thuyết phục chúng, hơn nữa hậu viện nhà chúng ta không có những người đó, mẫu thân sợ con ăn thiệt thòi thôi."

Dáng vẻ Hoa Mộ Dao không thêm để ý chút nào: "Con làm sao sẽ thua thiệt chứ, Huy ca ca nói rồi, sau này sẽ để cho những nữ nhân kia ở trong sân phía Đông Nam, không cho nàng tùy ý xuất viện, con cũng không cần cố ý đi gặp họ."

Thành thị nghe vậy, một bộ không đồng ý: "Nhất định chính là hồ đồ, những thiếp thất thì cũng thôi đi, trắc phi là được Hoàng thượng ban thưởng tới, tại sao có thể nói không quan tâm thì cũng cũng không cần trông nom chứ."

Hoa mộ Dao chu mỏ một cái: "Dù sao đều là Huy ca ca nói, hần nói sẽ không để cho con quan tâm những chuyện này, hần nhất định sẽ xử lý tốt tất cả trước khi con gả qua đó."

Dienddaanleequyydoon.Sun520# Thành thị nhìn dáng vẻ tiểu nữ nhi ngọt ngào, muốn khuyên lon rút cuộc vẫn không có nói ra khỏi miệng, làm sao có thể tin tất cả những gì nam nhân nói chứ, dù là Hoa Tường Ngọc, mấy năm sau đại hôn bên cạnh cũng vẫn có hai thông phòng, cho đến khi ra ngoài đến phủ Tô Châu, mới nhân cơ hội đuổi đi hai người thông phòng này, nam nhân toàn tâm toàn ý nơi đó có tốt như vậy, nữ nhi gốc của ta.

Nhưng, nàng cũng biết trong khi nam nhân lâm vào ngọt ngào sẽ nói dối nhưng Hoa Mộ Dao nghe cái gì cũng không lọt vào, cũng được, nhiều nhất bọn họ làm phụ mẫu huynh trưởng tổn nhiều chút ý định thôi, chung quy là có thể họ được nàng chu toàn.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thị Chiêu Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Đại Hôn

Tháng mười năm Quang Hi thứ 28, ban thưởng đích ấu nữ Yến quận công Hồ Thị Kiệt làm Đuan Vương phi, tháng tư sang năm đại hôn.

Tháng mười một năm Quang Ddieendannleequyydoon.Sun520# Hi thứ 28, Ninh quý phi nhận được một phong thư của Minh Thừa Cảnh, nhìn lời hần nói tốt khoe xấu che, mặc dù chỉ nói hiện nay đã thu xếp ổn thỏa, nhưng không nói ăn khổ nhận tội mấy tháng này như thế nào, Ninh quý phi đau lòng không thôi, thậm chí đều oán hận lên Duệ Vương và Gia như đích Đại Trường công chúa cùng với người của Hoa gia.

Mà lúc này Minh Thừa Cảnh sắp xếp lại biên giới Đại Lương Quốc cùng Hoắc quốc, vẫn đang từ từ bắt đầu điều tra bên trong Hoắc quốc, nếu nói hần tư thông với địch phản quốc, nếu hần không phải đưa tội danh làm cho thành sự thật, chẳng phải là uổng phí hần bị nhiều tội như vậy.

Tháng ba năm Quang Hi thứ 29, cả nước đều chú ý hôn lễ sắp cử hành, Chiêu Nguyệt Huyện Chủ xuất giá, toàn bộ khiêng 128 hòm cưới, trước mặt khiêng 10 hòm đều là trong cung cùng Gia như đích Đại Trường công chúa thêm vào, thật là trang hoàng màu đỏ mười dặm, hòm đầu tiên đã khiêng vào cửa chính của Duệ Vương Phủ, nhưng hòm cuối cùng còn chưa nhắc ta khỏi Hoa phủ.

Khiêng 128 hòm cưới, Hoàng hậu quy định đại hôn, Hoàng tử đại hôn theo quy định mà nói nhiều nhất là 64 hòm, bày ra không che giấu chút nào như thế, Hoàng thượng đã rất rõ ràng ý tứ rồi.

Mấy nhà vui mừng mấy nhà buồn, mừng đến dĩ nhiên là Duệ Vương Minh Thừa Huy, đợi nhiều năm như vậy, mong nhiều năm như vậy, cuối cùng thú được người về nhà, như hoa mỹ quyến cùng với ý nghĩa sâu sắc phía sau, người nam nhân nào có thể không vui mừng được đây? Buồn được tự nhiên chính là Đuan Vương và Ung vương rồi, vị Đại hoàng huynh này không có khả năng nhất ở trong mắt người ngoài, thế nhưng cuối cùng trở thành doanh gia, làm sao làm cho người ta tiếp thu được.

Duệ Vương đại hôn, mặc dù Hoàng thượng Hoàng hậu và Thục phi cũng không thể tham dự, nhưng lại có một chuỗi danh mục quà tặng, phong phú ban thưởng, đủ để cho mọi người thấy sự ân sủng đối với vị tân Tân Duệ vương phi độc nhất vô nhị này.

Thánh chỉ đã hạ, hôn lễ đã thành, tất cả đoạn không thể nào sửa đổi, nhưng, đối với phương pháp hạ giận nên có thể đi, vì vậy thật vất vả trong đại hôn của Duệ Vương, đã bị hai người liên thủ chuốt say.Ddieendannleequyydoon.Sun520#

Ngã trái ngã phải được người đưa về trong hôn phòng* (phòng cưới), Hoa Mộ Dao nhìn thấy bộ dáng của hần, không khỏi có mấy phần chán ghét bịt mũi, một thân mùi rượu.

Chờ sau khi xong một bộ quá trình, hạ nhân trong phòng đều lui ra ngoài, lập tức Hoa Mộ Dao cách xa Minh Thừa Huy mấy bước, oán giận: "Một thân mùi rượu, tối nay không cho chàng lên giường."

Vốn là nhắm mắt nằm ở trên giường Minh Thừa Huy đột nhiên mở mắt ra, khóe miệng mang theo nụ cười vui vẻ: "Ngày đầu tiên đại hôn, nương tử đã đuổi vì phu xuống giường sợ là không tốt lắm đâu."

Hoa Mộ Dao giật mình nhìn hần: "Chàng không uống say à?"

"Hôm nay là ngày đại hỉ, ta mong ngày nay lâu như vậy, tại sao có thể uống rượu say được chứ, cũng chỉ là cố ý lừa gạt hai tiểu tử này thôi." Minh Thừa Huy vui vẻ nói.

Lúc này trong lòng Hoa Mộ Dao mới có chút thoải mái, nhưng nàng nhanh chóng trở nên có chút ngượng ngùng và lo lắng. Buổi tối trước ngày xuất giá, Thành thị đi đến trong phòng của nàng, nói rất nhiều chuyện xấu hổ, trước mắt của nàng giống như mở ra một thế giới mới vậy.

Nếu hẳn thật sự uống say, dĩ nhiên mấy chuyện đó sẽ làm không được, nhưng hẳn giả say, sau đó phải xảy ra cái gì, thật suy nghĩ một chút cũng đỡ mặt nha.

"Chàng chàng một thân mùi rượu, nhanh đi tắm đi, thiếp bảo hạ nhân chuẩn bị canh giải rượu cho chàng." Hoa Mộ Dao đỏ mặt thúc giục.

Bỗng nhiên, Minh Thừa Huy lại nổi lên tâm tư trêu chọc: "Mặc dù không uống say, nhưng đúng là uống không ít, bây giờ cả người cũng không có hơi sức, không bằng nương tử giúp vi phu tắm một cái?"

"Chàng!" Mặt của Hoa Mộ Dao càng đỏ hơn, hung ác trừng mắt nhìn hẳn một cái: "Mau mau đi tắm, nếu như trên người có một chút mùi rượu, tối nay chàng đi thư phòng ngủ đi."

Vừa nghe hậu quả nghiêm trọng như thế, Minh Thừa Huy vội vàng bảo hạ nhân chuẩn bị nước: "Nương tử cần phải chờ vi phu đấy."

Chờ sau khi Minh Thừa Huy đi rồi, tâm trạng Hoa Mộ Dao mới chậm rãi bình tĩnh lại, thật là, vốn nhìn Huy ca ca quan tâm như vậy, thế nào mới vừa đại hôn sẽ biến thành bộ dáng này, nói ra lời, làm cho người ta cũng không nhận được mặt đỏ tới mang tai.

Bên này một phòng tình ý liên tục ầm ập, bên kia người được hạ nhân đỡ về Đoan Vương Phủ Đoan Vương Minh Thừa Húc thì thảm hơn.

Ngụy Văn Bản nhìn biểu lộ say khướt, trên mặt không khỏi lộ ra một ý cười lạnh, chỉ biết là bình thường vô dụng tranh cao thấp ở nơi nào đó, bây giờ lại té ngã ở chỗ quan trọng nhất, người như thế, sao có thể là Hoàng tử Vương Gia, sao có thể xứng ngôi lên cái vị trí kia?

"Chuyện đã làm xong chưa?"

"Thiếu gia yên tâm, thuốc đã làm xong rồi, thuốc kia xông vào sau đó sẽ tan biến không dấu vết, cho dù là ai cũng không tra được."

Ngụy Văn Bản nghe vậy hơi cong môi một cái, Duệ Vương Gia thân ái, tận tình hưởng thụ lễ đại hôn đưa cho người. Chiêu Nguyệt Huyện Chủ xinh đẹp, lấy người thật sự là bị huỷ hoại, nhưng ai bảo nàng nhất định ngu gả cho người đấy.

Minh Thừa Huy đang thoải mái ngâm nước tắm, hoàn toàn không biết một âm mưu lớn đang dần đến gần hắn.

Sau khi tắm xong, một thân nhẹ nhàng khoan khoái trở lại hôn phòng* (phòng cưới), Hoa Mộ Dao bưng canh giải rượu cho hắn uống cạn, hai người trong khoảng thời gian ngắn lại có chút không biết nên nói cái gì làm những gì.

"Chàng....." Hoa Mộ Dao mở miệng, nhưng không biết nên nói cái gì cho phải, dù sao bây giờ quan hệ của hai người đã khác.

Minh Thừa Huy mỉm cười, ngồi xuống ở bên cạnh nàng, một mùi thơm của nữ nhi gia bay đến, làm cho lòng hắn cũng không nhận được nóng bỏng không biết bao nhiêu lần.

"Thời gian đã không còn sớm, chúng ta ngủ thôi."

Hoa Mộ Dao cảm thấy bên tai một luồng khí nóng, nhất thời đỏ mặt đến cổ, cả người cảm giác có chút tay chân luống cuống.

Minh Thừa Huy thấy thế, nụ cười trên mặt không khỏi sâu hơn mấy phần, vươn cánh tay, ôm người vào trong ngực, nhẹ giọng bên tai nàng: "Nương tử _____"

Cả người Hoa Mộ Dao căng thẳng, mặc cho hắn đặt mình ở trên giường cưới, cả người cũng khẩn trương nhắm mắt lại, hai tay nắm chặt áo của Minh Thừa Huy.

Minh Thừa Huy nhìn cô nương mà mình muốn nhiều năm như vậy, rốt cuộc có thể danh chánh ngôn thuận nằm ở dưới thân thể của mình, cũng không uống công hắn mất nhiều tâm tư như vậy.

Nhìn lông mi khẩn trương khẽ động, đôi môi đỏ mọng mím lại, gò má trắng nõn, cảm thấy thân thể mềm mại phía dưới, rốt cuộc không nhận được vươn tay lột từng lớp quần áo ra.

Đập vào mắt chính là da thịt như ngọc, làm cho người ta yêu thích không buông tay, Minh Thừa Huy mới vừa đụng chạm, cũng cảm thấy tiểu nhân phía dưới run rẩy một lúc, không khỏi cảm thấy mấy phần buồn cười: "Ngoan, đừng sợ, có ta ở đây, tất cả đều giao cho ta."

Hoa Mộ Dao lạnh run mở to mắt, giọng nói giống như mèo con: "Mẫu thân nói sẽ đau."

Minh Thừa Huy cảm thấy hạ thân căng thẳng, nhẹ giọng trấn an nói: "Ta sẽ nhẹ nhàng, ngoan, tin tưởng ta."

Cuối cùng Hoa Mộ Dao chậm rãi gạt đầu dưới ánh mắt tha thiết của Minh Thừa Huy, cái gạt đầu này, khiến cho ngọn lửa trong cơ thể hắn hoàn toàn không không chế nổi.

Đột nhiên, Hoa Mộ Dao cảm thấy mình hạ thân không khỏi truyền đến cảm giác trống rỗng, hình như có cái gì đó không chịu khống chế, muốn từ trong cơ thể chảy ra, cả người càng thêm dán thật chặt vào ngực Minh Thừa Huy, bị động thừa nhận tất cả.

Sau khi thực hiện màn dạo đầu, cảm thấy người dưới thân đã động tình, làm xong nghênh đón hắn chuẩn bị, Minh Thừa Huy nhỏ giọng ở bên tai nàng:

"Đào nhi, ta sắp ra rồi, ngoan ——"

Hoa Mộ Dao nghe vậy, đôi tay nắm lấy áo quần hần không khỏi căng thẳng, tiếp đó cảm thấy giữa hai đùi có một vật nóng rực, chọc cho hạ thân của nàng càng thêm trào ra.

Minh Thừa Huy không ngờ nàng thế nhưng lại nhảy cảm như thế, trên mặt không khỏi mang tới mấy phần nụ cười, xem ra hần quả thật là được bảo bối.

Theo vẻ ướt át này, chợt Minh Thừa Huy đâm vào bên trong, cũng cảm thấy trên bả vai truyền đến một trận đau nhói, hạ thân Hoa Mộ Dao đau đớn như tê liệt, hần là hần đưa ngón tay đâm vào thịt của nàng.

Nhưng, lúc này Minh Thừa Huy lại không ngừng dịu dàng xoa dịu sự kháng cự của Hoa Mộ Dao: "Ng ngoan, thả lỏng, xong ngay đây, xong, nàng sẽ thích, ngoan ——"

Khoé mắt Hoa Mộ Dao mang theo mấy giọt nước mắt, lắc đầu liên tục: "Thiếp không muốn, đau quá, đau quá, thiếp không muốn ——"

Tên đã lấp vào cung làm sao mà có thể không phát đây, Minh Thừa Huy đã sắp không nhịn được nữa, nhưng ngại vì Hoa Mộ Dao kháng cự, chỉ có thể từ từ để cho nàng tiếp nhận.

"Sẽ đau một chút thôi, ngoan, ta nhẫn nhịn thật khổ cực."

Hoa Mộ Dao hé mắt ra, nhìn cái đầu Minh Thừa Huy đầy mồ hôi trước mặt, nghĩ đến đêm trước đại hôn Thành thị đã nói với nàng, rốt cuộc gian nan gặt đầu một cái.

Minh Thừa Huy lấy được sự cho phép, dùng sức, đâm rách tầng màn kia, kèm theo đau nhức truyền tới trên bả vai, hần biết nữ nhân dưới người rốt cuộc hoàn toàn thuộc về hần rồi.

Chờ sau khi đau đớn qua đi, Hoa Mộ Dao cảm thấy cũng từ từ xuất ra, hai người làm ầm ĩ hơn nửa đêm, đến gần lúc trời sáng mới khó khăn đi vào giấc ngủ.

Hôm sau trời vừa sáng vào cung tạ ơn, Hoàng thượng nhìn đôi phu thê ân ái trước mặt, trong lòng âm thầm gật đầu một cái, ban thưởng những thứ mà Lý Tân Tuyên đã chuẩn bị xong.

"Người đã đại hôn với Chiêu Nguyệt thì phải đối tốt với nàng, nếu để cho Chiêu Nguyệt trở về Hoa phủ kẻ khổ, khiến cho cữu cữu hoặc cô đến tìm phiền, phiền cũng không giúp được người." Hoàng thượng ngược lại có tâm tình trêu ghẹo nói.

Minh Thừa Huy vội vàng bảo đảm nói: "Nhi thần nhất định sẽ đối tốt với Đào nhi, xin Phụ hoàng yên tâm."

Hoàng thượng gật đầu một cái, trên mặt lộ ra vẻ mệt mỏi: "Sáng sớm Thái hậu đã nhớ thương, các người đi qua đi, phiền cũng không giữ các người."

Hai người đi về phía Thọ Khang cung, bởi vì tối hôm qua làm ầm ĩ có chút quá, nên Hoa Mộ Dao cảm thấy giữa hai chân đau rát, có chút đi không được rồi.

Minh Thừa Huy chú ý tới tình huống này, đưa tay đỡ nàng, để cho hơn nửa người sức nặng của nàng đặt ở trên người mình.

Hoa Mộ Dao cảm thấy làm như vậy có chút không ra thể thống gì, quấy người một cái, lại nghe được Minh Thừa Huy nhỏ giọng nói: "Thân mình nàng không thoải mái cũng đừng cậy mạnh, Hoàng tổ mẫu sẽ hiểu."

Sau khi đến Khang Thọ, Hoa Thái hậu nhìn hai người bọn họ quả thật là cười đến vẻ mặt mập mờ.

"Nhìn tiểu phu thê này, mau để Đào nhi ngồi xuống nghỉ ngơi một chút thôi."

Hoa Mộ Dao nghe lời này, thiếu chút nữa đầu vúi đến dưới đất, cảm thấy thật sự mất mặt, sao tất cả mọi người có thể nghĩ đến.

Thực phi cũng cười tươi như hoa, tương lai nhi tử của mình là vua Đại Lương Quốc, mình sẽ là Thái hậu rồi, cái gì Hoàng hậu quý phi, thì có ích lợi gì đây.

Chỉ tiếc, lúc nàng đi Ninh Chỉ cung cầu kiến Ninh quý phi, lại bị từ chối ngoài cửa. Ddieendannleequyydoon.Sun520#

"Nương nương nhà ta nói nàng là người mang tội, còn sống chỉ muốn cầu phúc cho Việt Vương, hi vọng kiếp sau hần có thể đầu thai đến một gia đình của người bình thường, không cần sống trong loại huynh đệ tương tàn."

Hoa Mộ Dao nghe vậy, trên mặt lộ ra mấy phần lúng túng, qua hồi lâu, thở dài, bắt đầu đi rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thị Chiêu Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Tai Hoạ Trong Lúc Mang Thai

Tháng tư năm Quang Hi thứ 29, Đoan Vương Minh Thừa Húc đại hôn, nhưng so sánh với đại hôn lan Ddienddanlequydoonn.Sun520# truyền khắp Đại Lương chưa từng có một tháng trước mà nói, đại hôn của vị này cũng kém không ít, chỉ là bởi vì Duệ vương ở trong mắt người khác, bây giờ trên căn bản đồng nghĩa với thân phận Thái tử rồi, cho nên nói, ngược lại không có nhiều người nói xấu cái gì.

Tháng mười năm Quang Hi thứ 29, Ung vương Minh Thừa Lộ đại hôn, chính thức chuyển từ hoàng cung đến Ung Vương Phủ.

Tháng tư năm Quang Hi thứ 30, lúc lâm triều Hoàng thượng đột nhiên té xỉu, trong triều đình nhất thời bao phủ một tầng mây đen, sau khi thái y chẩn bệnh cho biết nguyên nhân gây ra là bởi vì làm việc quá sức, bình thường phải làm cho Hoàng thượng chú ý nghỉ ngơi nhiều hơn, ít thức đêm càng tốt.

Thân thể của mình mình rõ ràng nhất, bắt đầu từ một năm trước, hần thường xuyên cảm thấy một chút triệu chứng choáng váng, hần biết mình lớn tuổi, nói không chừng ngày nào đó sẽ nhắm mắt lại rồi không mở ra được nữa, nhưng khi nhìn Đại Lương Quốc bây giờ chưa ổn định lại, mặc dù năm đó Tri Viên Đại Sư thề son sắt bảo đảm, tương lai Đại Lương tuyệt đối là tốt đẹp, nhưng hần vẫn không thể yên tâm.

Nhưng, cảm thấy gần đây thân thể bộc phát yếu đuối, hần cảm thấy mình cần phải làm những chuyện gì, nếu không, tương lai Đại Lương sợ thật sự là muốn xảy ra chuyện.

"Lý Tân Tuyền ——" Hoàng thượng mạnh mẽ chống người gọi.

Bên ngoài phục vụ Lý Tân Tuyền vội vàng chạy vào: "Hoàng thượng sao đứng dậy, thái y dặn dò người phải nghỉ ngơi một chút."

"Đi, lấy cho trẫm..... Khụ khụ..... Lấy thánh chỉ và Ngọc tỷ đến đây." Hoàng thượng nói những lời này rất vất vả, dùng hết một nửa sức mạnh chống người lên.

Trong lòng Lý Tân Tuyền chấn động, sắc mặt không thay đổi, tranh thủ đồ cầm tới.

Hoàng thượng tùy hần đỡ dậy, miễn cưỡng khống chế cổ tay run rẩy, đưa bút viết xuống một thánh chỉ, Lý Tân Tuyền cúi đầu đứng ở một bên, nhưng ánh mắt vẫn đang len lén nhìn bên này.

Thật vất vả mới viết xong thánh chỉ, Hoàng thượng cảm thấy hơi sức cả người đều cạn kiệt, một lần nữa tùy Lý Tân Tuyền đỡ hần đến trên giường nằm xuống.

"Cất kỹ thánh chỉ này, chờ trẫm đi sau đó mới lấy ra."

Lý Tân Tuyền sững sờ, xoay người nhìn thánh chỉ đặt ở trên bàn, ngửa ngáy trong lòng, chẳng lẽ nói Hoàng thượng thật sự tin tưởng hần, giao cho hần giữ thánh chỉ quan trọng như vậy sao?

Không đợi hần nghĩ xong, đã nhìn thấy một bóng đen không biết từ đâu chọt lóe lên, cùng lúc đó cũng không thấy đạo thánh chỉ trên bàn đâu nữa.

Thân thể Lý Tân Tuyền chấn động, mới vừa rồi vị kia sợ là ám vệ đảm nhiệm bên cạnh Hoàng thượng Đại Lương Quốc, nhìn bản lĩnh này quả thật là không giống bình thường, nhưng nếu Hoàng thượng để lại một thánh chỉ kế vị, đây cũng là cái vấn đề lớn rồi.

Lý Tân Tuyền không biến sắc từ từ lui ra, nhưng quay đầu lại vội vã truyền ngay tin tức này ra ngoài, về phần sau khi đối phương nghe được tin tức này sẽ làm như thế nào, cũng không trong phạm vi nắm trong tay hần, hần chỉ phải biết ngày sau mình có thể hưởng phúc đến già là được.

Tháng sáu năm Quang Hi 30, Duệ Vương Phủ truyền ra tin vui, Hoa Mộ Dao mang thai.

Tin tức này giống như một luồng gió xuân vậy, trong nháy mắt thổi tan khói mù trong Đại Lương Quốc, ngay cả ngày Hoàng thượng hiện ra già nua nay tinh thần cũng phấn chấn lên, vung tay lên, ban thưởng như nước chảy vào cửa chính Duệ Vương Phủ, đây là tin vui sau Duệ Vương phi Âu Tinh đứng nghĩa là hoàng tôn đầu tiên của Hoàng gia, lại đầu thai ở trong bụng Hoa Mộ Dao, thân phận không thể nói là không tôn quý.

Thái hậu và Hoàng hậu cũng cố ý phái mấy lão ma ma chăm sóc phụ nữ có thai đến Duệ Vương Phủ, trong khoảng 3 thời gian này Duệ vương Minh Thừa Huy hoàn toàn là đi bộ mang theo gió, cả người cũng nhẹ nhàng, nụ cười trên mặt làm sao cũng không ngăn được.

So sánh mới biết được lúc Âu Tinh mang thai trong lòng hần sinh ra cảm giác chán ghét và hối hận, đứa bé này hoàn toàn hay là hần tha thiết mong đợi, xuất hiện vô số người với ánh mắt chăm chú, hần tự nhiên là vui mừng không thôi.

Sau khi Hoa Mộ Dao biết mình mang thai, cả người cũng có chút ngây ngốc, đại hôn lâu như vậy, Minh Thừa Huy cũng coi như làm được chuyện hần hứa hẹn trước đại hôn, cho đến bây giờ nàng cũng chưa từng thấy mây trắc phi thiếp thất ở trong phủ, cũng không có những người không có mặt đến nói trước mặt nàng, ngay cả hạ nhân phục vụ trong phủ đều là người có ánh mắt hiểu biết, những ngày sau này đừng nhắc tới tiểu tử này có nhiều thoải mái thế nào.

Nàng hoàn toàn trôi qua thoải mái hơn so với lúc còn là cô nương sống ở Hoa phủ, cả người cũng càng Ddienddanlequydoonn.Sun520# phát ra yêu kiều quyến rũ, tiểu tính tình cũng bị nuôi càng lúc càng lớn, hoàn toàn chính là càng lúc càng giống nữ hài rồi.

Minh Thừa Huy mừng rỡ cho nên rất cung chiều nàng, mà Hoa Mộ Dao cũng cảm thấy mình làm nữ hài rất tốt. Nhưng, khi nàng biết trong bụng mình thể nhưng đựng một thai nhi, cảm giác này thật sự rất kỳ diệu, ngoại trừ mới bắt đầu vui mừng, nhưng sau đó nàng cảm thấy lo lắng hơn, lo lắng mình làm một mẫu thân không được tốt.

Tâm trạng này vẫn bao phủ nàng, khiến cho nàng có vẻ không vui, mặc dù Minh Thừa Huy cảm thấy rất vui mừng khi hài tử này đến đây không dễ, nhưng hẳn cũng rất nhanh chú ý tới mẫu thân của hài tử hình như có chút có cái gì đó không đúng.

Đợi đến sau khi hiểu được nguyên nhân làm cho cảm xúc Hoa Mộ Dao sa sút, Minh Thừa Huy biết được hoá ra là nàng đang lo lắng những thứ này: "Nàng chưa làm qua mẫu thân, ta cũng chưa làm qua phụ thân, không sao, chúng ta có thể từng chút từng chút, từ từ học tập làm sao để làm phụ mẫu tốt, hơn nữa còn có Thái hậu đưa nma ma đến đây, nàng chớ suy nghĩ lung tung, đến lúc đó hài nhi sinh ra sẽ học nàng cau mày cũng không tốt."

Nghe lời nói của Minh Thừa Huy, tâm tình Hoa Mộ Dao mới chậm rãi chuyển biến tốt, mà Minh Thừa Huy lại đặc biệt đi hỏi thăm thái y am hiểu phụ khoa, tất cả những gì xảy ra trong lúc mang thai, phải nhớ kỹ từng chuyện, mà trong đó quan trọng nhất chính là phải bảo đảm tâm trạng của phụ nữ phải vui vẻ trong lúc mang thai.

Vì vậy, mỗi lần hạ triều Minh Thừa Huy có hơn một nhiệm vụ, đó chính là cầm một quyển sách truyện cười không biết tìm được ở đâu, đọc từng chuyện từng chuyện cho Hoa Mộ Dao nghe.

Nhưng với dáng vẻ phớt tình kia, thật sự khiến người ta cảm thấy không buồn cười chút nào, lúc mới đầu, vì tăng bốc hấn nhiều, Hoa Mộ Dao còn miễn cưỡng ngoắc ngoắc khoe miệng, ai biết hẳn càng ngày càng hăng say, thể nhưng thật sự rất giầy vò, sau này, chỉ cần vừa nhìn thấy hấn cảm quyền sách tới đây, lập tức Hoa Mộ Dao nằm xuống giả bộ ngủ, từ đó làm cho Minh Thừa Huy bắt lấy mấy thái y hỏi nàng ngủ như vậy có sao hay không, may mắn là thái y nói phụ nữ có thai thích ngủ là rất bình thường, hẳn lúc này mới yên tâm.

Tháng tám năm Quang Hi thứ 30, Hoa Mộ Dao mang thai gần bốn tháng, mà thân thể Hoàng thượng cũng càng ngày càng kém, tiếng ho khan đều không ngừng vang bên tai khi lâm triều, tất cả mọi người đang chờ Hoàng thượng lúc nào sẽ lập Duệ Vương làm Thái tử, nhưng cũng không có động tĩnh gì cả.

Tháng 9 Quang Hi thứ 30, Minh Thừa Huy đang đàm luận cùng với thủ hạ ở thư phòng thì đột nhiên bất tỉnh, sau khi Hoàng Thượng và Thái hậu nghe nói, cũng rất là vội vàng, phải tất cả ngự y trong cung đến đây, trải qua nhiều người chẩn đoán bệnh tham thảo, Ddienddanlequydoonn.Sun520# cuối cùng được có kết luận.

Vội vàng hồi cung hồi báo cho Hoàng thượng biết.

"Khởi bẩm hoàng thượng, lúc trước Duệ vương có trúng kịch độc, mặc dù lúc ấy bởi vì trí Viên Đại Sư dâng lên thuốc giải, giải trừ phần lớn độc tính, hơn nữa Vương Gia luôn tập võ, thân thể từ từ tráng kiện, gần như là áp lại phần độc tính kia, nhưng thời gian gần nhất, không biết vì sao phần độc tính sao còn sót lại bắt đầu từ từ lan rộng."

Hoàng thượng sắc mặt âm trầm nói: "Ý của ngươi là nói vì vậy mà Duệ vương té xỉu, cũng là bởi vì độc tính còn lại lúc trước đang tác quái trong cơ thể hấn sao?"

Thái y gật đầu một cái: "Độc này cực kỳ bá đạo, năm đó bọn thần vô lực tìm được thuốc giải, hôm nay mặc dù độc tính cởi ra hơn phân nửa, nhưng cũng không thể khinh thường, nếu trong thời gian ngắn không cách nào áp chế độc tính, sợ là....."

Nghe được lời ấy, một bên Thục phi đã không nhịn được khóc: "Huy nhi số khổ của ta, đều là mẫu phi không có bản lĩnh, không che chở được con, làm hại con còn nhỏ đã bị tội lớn như vậy rồi, thật vất vả vừa được lớn như vậy, mắt thấy hài nhi sẽ phải sanh ra rồi, làm sao con không chịu nổi đây?"

Bị Thục phi vừa khóc vừa la, Hoàng thượng phiền hơn, vốn nghĩ khiển trách một chút, ai có thể nghĩ vừa mới vỗ bàn, cả người đã ngã xuống rồi.

Một bên cung nhân luống cuống tay chân đỡ người đến trên Long Sàng, một đám ngự y vừa vội vội vàng vàng trở về từ Duệ Vương Phủ, thật sự một lòng sẽ không rơi xuống, Duệ Vương xảy ra chuyện, tình hình đặc biệt nguy hiểm, nếu lúc này Hoàng thượng lại ra chuyện gì, sợ là Đại Lương sẽ loạn thật rồi.

Trải qua khản cấp chẩn đoán bệnh, Hoàng thượng là bởi vì tâm tình chấp chèn quá lớn, trong khoảng thời gian ngắn tức giận công tâm, mới ngất đi, nhưng dù sao cũng đã lớn tuổi, lại đột nhiên gặp chuyện như vậy, ngự y không nói ra sự thật, cho dù sau khi Hoàng thượng tỉnh lại, tinh thần chỉ sợ cũng không còn được bình thường, về phần có thể chống đỡ được bao lâu, cũng khó mà nói được.

Tầng mây đen vừa biến mất trong Đại Lương Quốc không lâu, lại xuất hiện lần nữa, tình hình càng ngày càng nghiêm trọng hơn nữa, cụ thể biểu hiện là sau khi truyền đi tin tức Hoàng thượng bệnh nặng Duệ vương hôn mê, về mờ ám của Đoan Vương Minh Thừa Húc cùng Ung vương Minh Thừa Lộ càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng không chút kiêng kỵ.

Hoa Mộ Dao nhìn Minh Thừa Huy an tĩnh nằm ở trên giường, trong lòng đau đớn, còn nhớ rõ hôm qua nhìn hấn cầm sách tới đây, nếu biết hôm nay sẽ biến thành bộ dáng này, nàng tình nguyện mỗi ngày đều nghe những cái được gọi là chuyện cười, chỉ cầu hấn có thể tỉnh lại.

Thành thị nhìn dáng vẻ Hoa Mộ Dao yên lặng rơi lệ, càng thêm hối hận không thôi, sớm biết vị Duệ vương này lại xảy ra loại chuyện như vậy, ban đầu nói gì cũng sẽ không khiến Đào nhi gả cho hấn, chẳng lẽ ngày sau sẽ phải thủ tiết sao?

"Bây giờ con có mang, cũng không thể khóc như vậy, thái y nhất định sẽ nghĩ cách, bây giờ con quan trọng nhất chính là chăm sóc tốt cho mình và hài nhi trong bụng, con tổng không muốn chờ Duệ vương sau khi tỉnh lại, lại làm cho mình cho một mối, coi như không vì mình, cũng vì hài tử trong bụng mà suy

nghĩ một chút. Ngộ nhớ..... Ngộ nhớ thật đã xảy ra chuyện gì, con cũng phải cấp cho hân con cháu nói dối chứ." Thành thị không giống những người khác chỉ nói chuyện nhặt dễ nghe, bằng không nếu Duệ Vương chân chính không tỉnh lại, đến lúc đó Đào nhi khẳng định lập tức không chịu nổi đã kích lớn như vậy.

Hoa Mộ Dao cúi đầu nhìn nhìn bụng mình đã lòi ra, trên mặt không khỏi dẫn theo mấy phần nụ cười, đây là hài tử, hài tử của bọn họ, nàng nhất định sẽ chăm sóc tốt hân: "Huy ca ca, chàng tỉnh lại có được hay không, bảo bảo muốn nghe chuyện cười, chúng ta chờ chàng tỉnh lại, kể tiếp cho hân."

Thành thị nhìn nữ nhi trưởng thành hơn trong một đêm, trong lòng chua xót không thôi, nếu như có thể mà nói, thật tình nguyện nàng mãi mãi đều không trưởng thành, cũng không hi vọng nàng lớn lên trên đường phải bỏ ra giá cao thâm thương như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thị Chiêu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Qua Đồi

Tháng mười một năm Quang Hi thứ 30, Duệ vương Minh Thừa Huy đã hôn mê hai tháng, ngự y liên tiếp lặc đầu, thật sự là không tìm được cách để cho hân thức tỉnh.

Hoàng thượng cố gắng tinh táo, tuyên trí Viên Đại Sur vào cung, hai người mặt đàm ở ngự thư phòng toàn bộ hai Diendanlequydoon.Sun520# canh giờ, không ai biết được nội dung nói chuyện.

Sức khoẻ Hoàng thượng không tốt, ngay cả mỗi ngày lâm triều cũng có vẻ cực kỳ lực bất tòng tâm, nhiều người bắt đầu có suy nghĩ sinh động hẳn lên, mắt nhìn Hoàng thượng ngày càng tồi tệ, Duệ vương vốn được coi trọng nhất cũng đã bị trúng độc bất tỉnh, dưới mắt cũng chỉ có Đoan Vương và Ung vương là người mới có khả năng nhất, làm thế nào đứng theo thứ tự đây?

Hoa Mộ Dao kéo thân thể được bảy tháng, mỗi ngày đều canh giữ ở bên cạnh Minh Thừa Huy, thân thể từ từ gầy gò, Thành thị thật sự là nhìn không chịu nổi, nhưng cho dù khuyên nàng thế nào, nàng cũng không chịu đi nghỉ ngơi, cứ vuốt bụng, nói một câu một câu với Minh Thừa Huy.

Thành thị thấy thế, chỉ có thể than một tiếng, đều là làm vậy, rõ ràng tất cả đều tốt, Duệ vương làm sao sẽ làm xảy ra chuyện thế này.

Yến hội năm Quang Hi thứ 38, cực kỳ tiêu điều, vừa ngậm vừa có ý gọn sóng, Hoàng thượng bởi vì thân thể, chỉ ngồi một lát rồi đi trở về nghỉ ngơi, Minh Thừa Huy thì hôn mê bất tỉnh, Hoa Mộ Dao tự nhiên cũng không có phần tâm tư này, Minh Thừa Cảnh cũng đã là một người chết ở trong mắt người đời, cho nên nói, bữa cơm này chỉ có Đoan Vương và Ung vương ăn được vui vẻ mà thôi.

"Biểu ca, huynh nói thân thể Phụ hoàng càng ngày càng tệ, không nói được ngày nào sẽ tỉnh lại, Minh Thừa Huy vẫn trúng độc bất tỉnh, Phụ hoàng còn không nhanh lập Thái tử, nếu như chờ hân đi, chẳng phải còn có một trận đánh dài ác liệt sao?" Minh Thừa Húc rất nể trọng biểu ca Ngụy Văn Bản, rất vui vẻ thảo luận nhiều chuyện với hân.

Trong lòng Ngụy Văn Bản đã có dự tính: "Vương Gia yên tâm, dáng vẻ này của Duệ vương, là tuyệt đối hết duyên với vị trí kia, mặc dù Tử hoàng tử có tranh năng lực một lúc, nhưng trước không đề cập tới thể lực Nhạc gia không sánh bằng Vương Gia, Vương Gia cũng đừng quên, lúc đầu Hoàng thượng đã từng hung hăng khiển trách, ngay cả Hiền Chiêu Nghi cũng bị cách chức vị phân, Vương Gia có cái gì tốt để lo lắng đây."

Minh Thừa Húc nghe xong lời này, quả thật là đạo lý này, trên mặt lộ ra mấy phần vui vẻ, nhưng cũng có mấy phần đáng tiếc nói: "Huynh nói hân thật vất vả cưới Chiêu Nguyệt Huyện Chủ đó, vốn cho là vấn đề đã đồng thuận với vị trí kia rồi, nhưng ai có thể nghĩ tới hân lại không có phúc phận đó, thật sự đáng tiếc cho Chiêu Nguyệt Huyện Chủ, huynh nói..... Phụ hoàng sẽ hạ ý chỉ gì đó cho nàng không?" Diendanlequydoon.Sun520#

Ngụy Văn Bản khẽ cúi đầu, khóe miệng xuất hiện một ý lạnh: "Thánh ý tất nhiên không dám vọng đoán, bất quá có phủ Đại Trường công chúa và Hoa phủ ở đây, nàng cũng không chịu nổi uất ức gì."

Minh Thừa Húc gật đầu một cái, trên mặt xuất hiện một tia □□: "Phải nói Chiêu Nguyệt Huyện Chủ này thật sự là một mỹ nhân hiếm thấy, tuy Đại ca ta đoán mệnh, nhưng trước khi chết có thể hưởng thụ được tuyệt sắc này, cũng không uổng cuộc đời này rồi."

Trong mắt Ngụy Văn Bản nhanh chóng thoáng qua một ý giễu cợt lạnh lẽo, người này, cho dù gửi hồn sống ở trong người Đế Vương Chi Gia, cũng không phải là người làm đại sự, nếu hân có thể sinh ra trong hoàng gia, cái vị trí kia.....

Tháng hai năm Quang Hi thứ 39, Hoa Mộ Dao cảm thấy bụng đau đớn kịch liệt, cuối cùng đã tới ngày sinh, mọi người luống cuống tay chân đưa người vào trong phòng sanh đã sớm chuẩn bị xong, Thành thị cũng thật sớm đang ở Duệ Vương Phủ chờ cái ngày này.

Trong cung sau khi nhận được tin tức, phái tất cả ngự y tinh thông phụ khoa đến Duệ Vương Phủ, là Hoàng tôn đầu tiên của Hoàng thất, tất cả mọi người xem trọng.

Trong khi tất cả mọi người thấp thỏm chờ đợi kết quả sinh của Duệ vương phi, trong cung lại đột nhiên nổ oanh, bởi vì, trong lúc bắt chợt Hoàng thượng tế xui.

Lần này, sau khi tại tất cả ngự y hội chẩn, về mặt đều nặng nề, liền tiếp lác đầu.

Thái hậu đột nhiên ngắt xù, vừa luống cuống tay chân, ngự y nói chẳng qua là nhất thời bị kích thích, nếu không tất cả mọi chuyện cũng chen chúc ở cùng nơi, thật sự là muốn ra nhiều loạn lớn rồi.

"Cần phải nghĩ cách tốt, nếu Hoàng thượng không tốt lên, đến lúc đó các người sẽ chờ chôn theo đi!" Hoàng hậu lạnh lùng nói.

Phía dưới thân thể các ngự y chấn động, sắc mặt có thể nói là không được tốt, mấy năm trước thân thể Hoàng thượng đã bắt đầu xuất hiện suy yếu, lại một mực không chú trọng dưỡng sinh, đến bây giờ thân thể đã yếu, tinh thần cũng đã bị vét sạch, bọn họ cũng không phải là cái gì Đại La Thần Tiên, làm sao có thể cứu lại được đây.

Hoa Mộ Dao đau cả ngày, cuối cùng sanh ra một nữ nhi hơi có vẻ gầy yếu, sau khi người trong cung nhận được tin tức, tự nhiên là có người vui mừng có người mất mát.

Diendanlequydoon.Sun520#

Nhưng lúc nữ hài được sinh ra, Hoàng thượng tỉnh lại như kỳ tích, ngự y đều không khỏi cảm thán sự kỳ diệu, thậm chí có người nói nữ hài này chính là phúc tinh của Hoàng thượng.

Hoàng thượng không biết có tin cách nói này không, nhưng sau khi chính mình tỉnh lại không bao lâu, phái Lý Tân Tuyên đi Duệ Vương Phủ hạ chỉ, tứ phong nữ hài mới vừa sinh ra làm Thăm Viện Quận chúa.

Cũng chính bởi vì được Hoàng thượng ân sủng, cho dù là nữ nhi, trước mắt cũng là nữ hài hoàng tôn duy nhất, dù là trụ cột Duệ Vương Phủ Minh Thừa Huy vẫn còn đang hôn mê, nhưng lễ tắm ba ngày vẫn làm rất lớn.

Nhìn nữ nhi gầy yếu, nghe Thành thị oán giận nàng trong lúc mang thai sầu tư quá nhiều, mới làm hại Tiểu quận chúa nhỏ gầy như vậy, dĩ nhiên trong lòng Hoa Mộ Dao tràn đầy đau lòng, nên cũng giảm bớt rất nhiều thời gian lo lắng cho Minh Thừa Huy đang hôn mê, mỗi ngày vui vẻ nhất thích nhất chính là ôm tiểu nữ nhi, cho dù là lặng lẽ ngắm nhìn đôi mắt buồn ngủ của nàng.

Tiệc đầy tháng của Tiểu quận chúa, ngày đó Hoa Mộ Dao có thể đi ra ngoài gặp mọi người, lúc tắm ba ngày, bởi vì nàng còn ở cữ, khách nữ đều là do Thành thị dẫn hai con dâu chiêu đãi, khách nam là do hai ca ca của nàng tiếp đón. Bây giờ nàng ra khỏi viện, dù sao Duệ Vương Phủ cũng phải có một chủ tử nghiêm chỉnh ra mặt.

Vóc người Hoa Mộ Dao khôi phục lại đặc biệt tốt, hơn nữa trên người còn nhiều thêm một chút ánh sáng làm mẫu thân, cả người tản mát ra một phong cách dịu dàng điển nhã, coi ra mấy phần mềm mại của nữ nhi gia, và tăng thêm mấy phần khí thế Vương phi.

Phía trước chúc Đoan Vương, nhìn lên thấy đã không dòi mắt được rồi, cả người cũng hận không được dính vào trên người của Hoa Mộ Dao, khiến sắc mặt Ngụy Văn Bản càng thêm lạnh lẽo mấy phần, bần nhảo có cổ cũng không đáp nổi thành tường, nhưng, nếu hấn không phải là người như thế, mình làm sao có thể thực hiện tham vọng được.

Hoa Mộ Dao rất bất mãn với ánh mắt của Minh Thừa Húc, cho nên nàng ôm nữ nhi rời đi bên kia rất nhanh.

Minh Thừa Húc nhìn chằm chằm bóng lưng của nàng, lưu luyến: "Huynh nói chờ sau khi Diendanlequydoon.Sun520# Bôn vương làm Hoàng thượng, nhận nàng vào hậu cung như thế nào? Nếu đại ca nửa chết nửa sống của ta bảo vệ nữ nhân xinh đẹp như vậy, chẳng phải là đáng tiếc sao."

"Mặc dù đến lúc đó Hoàng thượng không có ở đây, còn có Thái hậu, Đại Trường công chúa cùng Hoa phủ, Vương Gia cảm thấy bọn họ sẽ mặc cho Duệ vương phi chịu đại nhục này sao?" Trong lòng Ngụy Văn Bản trầm lắng ngu xuẩn, nhất định chính là tình trùng lên óc rồi.

Minh Thừa Húc không khỏi tiếc nuối lác đầu một cái: "Đáng tiếc đáng tiếc, chỉ là mỹ nhân tuyệt sắc như vậy, người của Hoa phủ cam lòng để cho nửa đời sau của nàng làm quả phụ sao?"

"Dù Duệ vương hôn mê bất tỉnh, vẫn coi như còn sống, chỉ cần hấn còn sống một ngày, thân phận Duệ vương phi của nàng sẽ không thay đổi, trừ phi Duệ vương..... Không có ở đây, cho dù Hoa phủ thương yêu nàng, không nói được sẽ không tìm nhà khác." Ngụy Văn Bản hướng dẫn mang theo ý vị nói.

Minh Thừa Húc nghe xong lời này, mắt quả thật lạnh, sờ sờ cằm của mình, không có ở đây sao? Dù sao bây giờ cũng chính là một người vô dụng, ngay cả ngự y cũng bó tay hết cách, cho dù trong lúc bất chợt chết, cũng không phải xảy ra chuyện lớn gì.

Ngụy Văn Bản nhìn thấy hấn nổi lên ý đồ, khẽ hơi cong môi một cái.

Tháng năm năm Quang Hi 39, qua trăm ngày tiệc của Thăm viện Quận chúa, Hoa Mộ Dao ôm nữ nhi đi đến phòng của Minh Thừa Huy, muốn trò chuyện với hấn, ai có thể nghĩ lại nhìn thấy một bóng đen ở trong hành lang, vừa vịn từ trong phòng Minh Thừa Huy ra ngoài.

"Ai!" Hoa Mộ Dao hét to.

Bóng đen kia thấy bị người phát hiện, vội vàng chạy trốn, Hoa Mộ Dao vừa phái người đi lục soát trong phủ, mình thì nhanh chạy bộ vào trong phòng của Minh Thừa Huy, xem xét cẩn thận bốn phía, không có phát hiện dị thường gì, lúc này mới từ từ thở phào nhẹ nhõm, đi tới bên giường.

"Huy ca ca, hôm nay là trăm ngày của Thảm viện, chàng đều ngủ lâu như vậy, nên đã tỉnh lại, bằng không đến lúc đó Thảm Viện cũng không nhớ người phụ thân này rồi." Hoa Mộ Dao nhìn nữ nhi khéo léo trong ngực, trên mặt không khỏi hiện ra một nụ cười.

Nhưng, khi nàng nhìn thấy rõ tình hình của Minh Thừa Huy thì nụ cười trên mặt lại lập tức biến mất, đột nhiên miệng mũi tai của Minh Thừa Huy cũng chảy ra máu.

"Mau! Người mau tới đây!" Hoa Mộ Dao nóng nảy hét lên.

Song Huy trong coi ngoài cửa vội vàng đi vào: "Có chuyện gì vậy, Vương phi?"

"Nhanh đi tuyên ngự y, tuyên ngự y!" Hoa Mộ Dao luôn miệng thúc giục.

Song Huy giương mắt nhìn tình trạng Minh Thừa Huy trên giường, sắc mặt đại biến, cuống quýt chạy ra ngoài.

Cũng may mà Hoàng thượng lo lắng về tình trạng của Duệ vương, cho nên trong phủ có hai ngự y thường trú, ở cách vách trong sân, nhưng chờ hai ngự y này chạy tới, sau khi kiểm tra xong tình trạng của Minh Thừa Huy, cũng không có cách nào lắc đầu.

Hoa Mộ Dao cảm thấy thân thể mình mềm nhũn, nếu không phải Song Huy đỡ một bên, nàng sợ là đã té liệt ngã xuống trên mặt đất rồi.

"Vương phi nén bi thương thôi." Ngự y nặng nề nói.

Về mặt Hoa Mộ Dao không tin, vẫn lắc đầu kháng cự: "Không, không thể nào, ban ngày ta còn thấy chàng mà, chàng còn khỏe, làm sao biết chứ? Chàng còn chưa thấy Thảm Viện, tại sao chàng có thể ác tâm bỏ hai mẫu tử chúng ta đây?" Nói xong roi nước mắt, Thảm viện Quận chúa vẫn yên tĩnh trong ngực, không biết có phải là cũng cảm thấy phụ thân mình rời đi hay không, nhất thời cũng lớn tiếng khóc rống lên.

Cho dù Hoa Mộ Dao không tin, nhưng chuyện đã thành định cục, Duệ vương Minh Thừa Huy khi còn sống, rốt cuộc vào giờ khắc này hóa lên một dấu chấm.

Chuyện trọng đại như vậy, ngự y cũng không dám gạt, cho dù đã là buổi tối, vẫn là cả đêm tẩu đến nơi của Hoàng thượng, hơn nữa nói rõ ràng những gì mà bọn họ thấy.

Hoàng thượng nghe xong lời này, trực tiếp xụi lơ ở Long Y, vậy mà nhi tử của mình lại đi trước mình một bước, người đầu bạc tiễn người đầu xanh.

"Theo thần thấy, Duệ vương là bởi vì lại trúng những thứ độc khác, đưa đến hai loại độc tố tác động lẫn nhau, tài sử cho hãn quá độ thân thể yếu đuối không chịu nổi." Ngự y nói phát hiện của mình với Hoàng thượng.

Như thế rất tốt, cái chết của nhi tử rất kỳ hoặc, bỗng nhiên Hoàng thượng không đề cập đến nó nữa, lại ngất đi.

Đội Hoàng thượng tỉnh lại, đã là buổi trưa ngày hôm sau, vừa nghĩ tới nhi tử của mình đã chết, hãn không lý do phải bi từ trong lòng lên, khó khăn nhất cắt thật giống như trí Viên Đại Sư nói, nắm chắc nhất định phải có điều mất, mà hãn mất chính là một nhi tử khác.

Sau khi Hoàng thượng tỉnh lại, chuyện thứ nhất chính là điều tra kỹ nguyên nhân thật sự cái chết của Duệ vương, nhất định phải tìm được hung thủ sau màn, đồng thời khiến Lễ bộ bắt tay vào làm tang lễ cho Duệ vương, lấy thái tử Chi Lễ táng ở Hoàng Lăng.

Mặc dù ý chỉ đưa tới một số người bất mãn, nhưng dù sao người đã chết, thái tử cũng không có gì là quá đáng.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thị Chiêu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Thay Đổi Triều Đại

Ngày chôn cất Duệ vương, Hoa Mộ Dao khóc giống như mưa, ôm nữ nhi trong ngực vừa qua trăm ngày, ngay cả Minh Thừa Huy cũng chưa từng thấy qua nữ nhi. Hãn nhấn tâm như thế, cứ như vậy bỏ lại cô nhi quả mẫu của mình.

Duệ vương mất, Duệ Vương Phủ hoàn toàn yên tĩnh lại, mỗi ngày Hoa Mộ Dao đều ôm nữ nhi, ngồi xuống chính là cả ngày, ngay cả ăn cơm đều là Song Huy các nàng nhắc nhở, cũng giống như cái xác không hồn ăn tùy ý mấy miếng coi như xong.

Thành thị nhìn thấy dáng vẻ này của nàng, làm sao có thể không đau lòng cho được, làm sao có thể yên tâm để cho nàng sống ở nơi đau lòng này được, cần phải làm cho nàng trở về Hoa phủ mới được.

Nhưng, mỗi khi muốn đi ra khỏi Duệ Vương Phủ, Hoa Mộ Dao cũng sẽ không nhận được roi nước mắt, nàng không nói câu nào, chính là yên lặng roi nước mắt, mắt nhìn chăm chăm vào hoành phi Duệ Vương Phủ, dáng vẻ này, làm cho người ta thế nào cũng không đành lòng đưa nàng đi, luôn cảm thấy

nàng sẽ biến mất khi ra khỏi nơi này.

Hoa Mộ Dao cứ như vậy vô tri vô giác qua thời gian một tháng, cho đến đêm hôm đó, Hoa Mộ Dao vừa mới dỗ Thẩm Viện ngủ, chợt nghe tiếng chuông của Hoàng cung vang lên.

"Bang —— bang ——"

Mặt vang lên mười cái, mới ngừng lại.

Mặt Hoa Mộ Dao biến sắc, vang lên mười tiếng chuông, là Hoàng thượng băng hà.

Vị minh quân này cai trị Đại Lương Quốc 30 năm, sau cái chết của trưởng tử hần một tháng, vĩnh biệt cõi đời, Đại Lương Quốc lại nghênh đón một vị chủ nhân mới.

Bỗng nhiên, Hoàng thượng mất hiển nhiên khiến không ít người rối loạn tay chân, dù sao theo lời của ngự y mà nói, Hoàng thượng ít nhất còn có thể chống đỡ hai tháng nữa, thế nhưng ai có thể nghĩ đến lại đột ngột như vậy.

Sau khi tiếng chuông vang lên, Ung vương Minh Thừa Hiển lập tức phân phó thủ hạ đi tìm tướng lĩnh dưới quyền đã bị hấn thu nạp đến tay, mình thì dẫn mấy thị vệ vội vàng chạy tới trong cung.

Đoan Vương vốn cũng nóng nảy muốn vào cung, nhưng lại bị Ngụy Văn Bản cản lại.

"Vương Gia không cần phải vội vã, tất cả đều nằm ở trong lòng bàn tay, Ung vương này tuyệt đối không thể trở thành họa lớn được." Dáng vẻ Ngụy Văn Bản như đã có dự tính trước, bọn hấn chờ đợi ngày này đã quá lâu rồi.

Mặc dù từ trước đến giờ Đoan Vương rất tin tưởng không hề nghi ngờ lời nói Ngụy Văn Bản, nhưng thời khắc quan trọng như vậy, để cho hấn chờ đợi ở ngoài cung thế này, hấn làm sao có thể yên tâm đây.

"Biểu ca, nếu chúng ta không động thủ, trong cung kia đã có thể bị lão Tứ nắm chắc rồi." Minh Thừa Húc có chút vội vàng nói.

Cảm thấy dáng vẻ Ngụy Văn Bản đã sớm nắm giữ tất cả: "Vương Gia yên tâm, ta chưa bao giờ đánh trận chiến mà không nắm chắc."

Minh Thừa Húc nhìn dáng vẻ hấn bình tĩnh như vậy, không thể làm gì khác hơn là đành phải chờ đợi, nhưng cảm giác đứng ngồi không yên.

Mà sau khi Minh Thừa Hiển đi tới hoàng cung, chạy thẳng đến tẩm cung của Hoàng thượng, lúc này, nơi này đã tụ tập tất cả phi tần trong hậu cung, cùng với Hoàng tử công chúa nhỏ tuổi.

Thái hậu bởi vì quá bi thương nên ngắt xiêu ở Thọ Khang cung, đầu tiên là không có hai tôn tử, tiếp đó lại là không có nhi tử, đối với lão nhân gần đất xa trời mà nói, thật sự là đã kích một lần lại một lần, người đầu bạc khổ sở tiền người đầu xanh, ai có Diendanlequydon.Sun520# thể hiểu được đây?

Hoàng hậu cố nén đau thương trong lòng, cũng không biết phải an ủi phi tần bên ngoài như thế nào, còn phải nghĩ nói như thế nào với mấy đại thần tiền triều kia, nghĩ tới nước không thể một ngày không có vua, đột nhiên Hoàng thượng băng hà, sau này vua của Đại Lương Quốc nên là ai đây?

"Nhi thần gặp qua mẫu hậu." Lúc này, Minh Thừa Hiển muốn làm ra hành động tốt, bởi vì hấn bây giờ còn không rõ ràng trước khi Hoàng thượng băng hà có gặp qua ai hay chưa, nói lời gì, để lại hay không để lại các đồ vật, cho nên nhất định phải cẩn thận trước một chút.

Đồng Hoàng hậu gật đầu một cái, vẻ mặt cũng không che giấu vẻ mệt mỏi.

"Mẫu hậu phải chú ý thân thể của mình, Phụ hoàng người..... Ngự y không phải nói còn có thể chống đỡ hai tháng sao?" Vẻ mặt Minh Thừa Lộ không che giấu đau thương chút nào.

"Đó là bởi vì Hoàng thượng tra được chân tướng qua đời của Duệ vương!" Vừa lúc đó, từ bên trong mấy vị Nội Các đại thần đi ra, dẫn đầu Nội Các thủ phụ sắc mặt có chút ảm đạm nhìn Minh Thừa Hiển.

Minh Thừa Hiển nhú mày, vẻ mặt không thay đổi: "Hả? Chân tướng Đại hoàng huynh qua đời?"

"Ung vương cần gì giả bộ tiếp nữa chứ, kẻ hạ độc Duệ Vương không phải là người phải qua!" Phía sau, một Nội Các đại thần tức giận nói.

Đột nhiên sắc mặt Minh Thừa Hiển trầm xuống, nói đến lúc này, hấn đâu còn có thể không nghe rõ, rõ ràng là hấn không biết ai sắp xếp bẫy cho hấn, lại vu oan tội danh lớn đến trên người hấn như vậy, hơn nữa quan trọng là những tin tức này khiến cho Phụ Hoàng không chịu nổi kích thích mà qua đời, nếu hấn thừa nhận, đừng nói đến vô duyên với ngôi vị hoàng đế, sợ là cả đời đều mang tội danh giết huynh và tức chết phụ thân trên lưng rồi.

"Mao đại nhân cẩn thận lời nói, cái gì gọi là Bôn vương phải qua? Bôn vương làm sao sẽ làm chuyện này, nhất định chính là một bên nói bậy nói bạ, rõ ràng là có người hãm hại Bôn vương!"

"Vương Gia đừng làm chuyện vô vị không cần thiết, bây giờ đã có nhân chứng, nếu không Hoàng thượng cũng sẽ không tức giận đến vậy."

Diendanlequydon.Sun520#

Trong lòng Minh Thừa Hiến cuống cuống, nắng Minh Thừa Húc thật nhiều lần, hạ độc Duệ vương còn hăm hại hần, làm như vậy đắc lợi cũng chỉ có tên gia hoả Minh Thừa Húc kia.

"Không phải là ta, là Minh Thừa Húc, nhất định là Minh Thừa Húc làm, là hần hăm hại ta!" Minh Thừa Hiến lớn tiếng gào thét.

Đang lúc này, đột nhiên có một tiểu thái giám lão đảo nghiêng ngã từ bên ngoài chạy tới, vừa chạy vừa la lớn: "Không xong, bên ngoài có quân đội sát tiến đến."

Về mặt Thủ phụ cầm đầu biến sắc: "Là ai?"

"Dạ, là....." Tiểu thái giám nhìn Minh Thừa Hiến hai lần, nom nớp lo sợ nói: "Người đó tuyên bố là thủ hạ của Ung vương, không, nói là thủ hạ của Tân hoàng."

Thủ phụ vừa nghe, sắc mặt đột biến: "Thật là to gan, Hoàng thượng mới vừa băng hà, lại dám tự xưng là Tân hoàng, Ung vương điện hạ, xem ra người sớm không có lòng thần phục, e sợ cho Duệ vương tỉnh lại, Hoàng thượng sẽ truyền vị trí này cho hần, thật không ngờ ác độc hạ độc giết huynh, người quả thật là lòng dạ độc ác, trời đất khó tha."

Minh Thừa Hiến nhìn biểu hiện của những người này, biết tất cả đều xong rồi, tất cả tất cả cũng xong rồi, hần phí sức tâm cơ, lại không nghĩ rằng bộ ngựa bắt ve, chim sẽ rình sau, cái tên Minh Thừa Húc kia mới chân chính tính toán tốt.

Ngự Lâm quân xông vào theo chung quanh, cách nhau một bức tường bên ngoài sân truyền tới âm thanh binh khí tương giao, Minh Thừa Hiến rút cuộc biết mình thua hoàn toàn.

Tháng sáu Quang Hi thứ 35, Hoàng thượng qua đời, Ung vương Minh Thừa Hiến bị tội danh thí sát Thân huynh trực xuất phong hào Vương gia, cách chức làm thứ nhân, nhốt vào Tông Nhân phủ.

Tháng bảy năm Quang Hi thứ 36, Tân hoàng Đoan Vương Minh Thừa Húc lên ngôi, thay đổi niên hiệu làm Đoan Thuận, danh hiệu Đoan Thuận năm thứ nhất.

Cùng ngày, Thái giám đặc lực Lý Tân Tuyền bên cạnh Tiên hoàng mang theo câu nói cuối cùng của Tiên hoàng khi hấp hối, đi tới Duệ Vương Phủ tuyên đọc ý chỉ bằng miệng.

"Tiên hoàng có lệnh, ngoại trừ Thái hậu và Trẫm, Duệ vương phi Hoa thị gặp Tân hoàng phi tần không cần đại lễ hành chi, ban Thiết cuốn đơn thư, cho dù đã phạm tội gì, đều miễn trừ từ hình."

Hoa Mộ Dao có chút kinh ngạc, nàng thật sự không ngờ trước khi Tiên hoàng lâm chung thế nhưng lại phân phó một chuyện như vậy, từ trong đáy lòng mà nói, nàng không có cảm giác gì tốt đối với Tiên hoàng, hần để cho mình một vị trí tuyệt vời, nhưng cuối cùng lại ngoan độc quảng ngã mình, hơn nữa nếu như không phải là hần, Huy ca ca cũng sẽ không trúng độc, nên cũng không có thể rời khỏi nàng.

Nhưng, vào lúc này, nhận được ý chỉ này, nàng lại có chút mê mang. Gặp Hoàng phi tần không cần hành lễ, hơn nữa còn có cả đời được Kim Bài Miễn Tử bảo vệ, một vinh hạnh đặc biệt lớn như vậy, đủ để che giấu qua căn bản không có nhận được chiếu thư kể vị nhưng bởi vì tuổi thích hợp mà lên ngôi làm Tân hoàng rồi.

Mà sự thật cũng thật là như thế, lúc hấp hối Hoàng thượng nghĩ tới không phải sắc lập thái tử, mà là đi trấn an một quả phụ, chẳng lẽ nói cho dù Duệ vương chết rồi, mạng của nàng vẫn là như thế? Nhưng lời nói như vậy, hần không nên lưu lại ý chỉ khiến Tân hoàng đón nàng vào hậu cung sao?

Mặc dù đã là tàn hoa bại liễu, nhưng dựa vào dung mạo này, không làm được Hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, nhưng cũng làm một được quý phi được sủng ái, vậy là đủ rồi.

Thấy trong mắt Minh Thừa Húc lóe lên một ánh sáng dâm dăng, trên mặt Ngụy Văn Bản nở một nụ cười lạnh lùng, để cho hần mơ mộng đẹp mấy ngày đi, chờ hần thu thập xong những chuyện này, đến lúc đó người chân chính nói chuyện Đại Lương Quốc là ai, thì khó mà nói được.

Tân hoàng lên ngôi, đại thần phía dưới cũng có chút hoảng sợ, dù sao cũng là triều thần của Thiên Tử triều đại đầu tiên, những cự thần như bọn họ còn có thể được trọng dụng hay không thì không nói được.

Nhưng, cũng có nhiều người không thêm quan tâm, chủ yếu chính là lấy người cầm đầu của Hoa gia, kể từ khi biết tin Duệ vương là bị Ung vương hạ độc hại chết, không khí Hoa phủ trở nên ảm đạm.

Hoa Mộ Dao coi giữ Duệ Vương Phủ, một người dẫn hải tử, nói gì cũng không chịu rời đi, Thành thị vốn là muốn theo nàng đi Duệ Vương Phủ, nhưng ngẫu nhiên Lý Mộng Nhiên lại mang bầu, hải tử gia Hoa Mộ Diễm còn nhỏ, Thành thị thật sự là có chút không phân thân ra được, chỉ có thể vẫn nhớ mong, thỉnh thoảng phái người qua phủ nhìn một chút.

Tháng mười năm Đoan Thuận thứ nhất, Thái Hoàng thái hậu bệnh lâu tại giường nên qua đời, Đại Lương Quốc ngăn ngăn mấy tháng, trước sau đã trải qua ba quốc tang, Diendanlequydon.Sun520# bầu trời kinh thành cũng tràn ngập một đám mây đen.

Tháng mười một năm Đoan Thuận thứ nhất, Hoắc nước phái người tiến về phía Bắc Khang quốc đàm phán, Đại Lương Quốc không chút nào phát hiện tình hình của hai nước, bí mật liên minh.

Yên hội năm Đoan Thuận thứ nhất, có mặt cũng chỉ có mấy Hoàng tử công chúa còn nhỏ tuổi, huyết mạch Hoàng gia có vẻ bộc phát thừa thớt.

Đoan Thuận năm thứ hai, Ngụy Văn Bản vụng trộm từ dân gian của Đại Lương chọn lựa tất cả nữ tử xinh đẹp đưa cho Minh Thừa Húc, từ đó về sau, lúc hấn thật sự vượt qua một ngày quá ngắn trên một đêm xuân là quá cao, từ nay cuộc sống quân vương là chẳng muốn lâm triều.

Mà cùng lúc đó, trên triều đình tất cả chính vụ đều do một tay Ngụy Văn Bản khống chế, nhưng đến buổi tối, vị này hình như cũng dính vào chuyện kì lạ với Duệ vương Minh Thừa Huy.

So với việc hơn nửa đêm đi gõ cửa sổ nhà người ta, vị này chính là tương đối uyển chuyển hơn, một mình ngồi cả đêm trên nóc nhà người khác.

Tất cả vốn là có thể bình tĩnh tiếp tục kéo dài như vậy, nhưng nếu nói che dấu dưới sự yên lặng chính là một con sóng ngầm thật lớn, thì chỉ cần một cơ hội sẽ quay cuồng không ngừng, mà cơ hội đang xuất hiện tháng năm Đoan Thuận năm thứ ba.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thị Chiêu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Xuất Chinh

Edit: Sun520 – Diễn Đàn

Tháng năm năm Đoan Thuận thứ ba, Hoàng thái hậu Đồng thị đón Thẩm Viện Quận chúa tiến vào cung ở mấy ngày, ai có thể nghĩ nữ nhi của Triệu Thục phi Mộ Dung Nghiên công chúa mới vừa hai tuổi lỡ tay đẩy người vào trong hồ nước, may mà có cung nhân bên cạnh kịp thời cứu người từ bên trong ra, nhưng dù sao tuổi cũng còn nhỏ, đêm đó đã phát sốt, lăn qua lộn lại giằng co chừng mấy ngày mới từ từ tốt lên, nhưng người gầy đi rất nhiều.

Cả người Hoa Mộ Dao cũng lo lắng đề phòng rất nhiều ngày, nàng chỉ có một nữ nhi bảo bối như vậy, là kỉ niệm duy nhất mà Huy ca để lại cho nàng, nếu xảy ra chuyện gì, nàng cũng theo hai phụ tử bọn họ đi tốt lắm.

Cho dù Minh Thừa Húc như thế nào cũng phải cho một lời giải thích, dù sao bây giờ thân phận Hoa Mộ Dao cũng không tầm thường, nhưng dù sao bên này cũng là nữ nhi của mình, hơn nữa lại là hài tử dưới gối duy nhất đầu tiên, cũng khó tránh khỏi có chút bất công.

Cho nên, quyết định giáng Triệu Thục phi xuống hai bậc và giam lại, ngoài Hoa Mộ Dao và Hoa phủ không hài lòng ra thì còn có một vị.

Tháng bảy năm Đoan Thuận thứ ba, Đại Lý Tự khanh Triệu đại nhân, cũng chính là phụ thân của Triệu Thục phi, bởi vì tra án không rõ, khiến cho người vô tội bị xử tử hình, bị giáng chức quan xuống ba bậc.

Tháng chín năm Đoan Thuận thứ ba, hậu cung truyền tin vui, một nữ nhân tuyển từ dân gian, đã mang thai ba tháng.

Tháng mười năm Đoan thuận thứ ba, Hoắc quốc đóng quân ở biên giới Đại Lương Quốc, ẩn giấu xu thế tiến công.

Tháng mười hai năm Đoan thuận thứ ba, lúc gần tới lễ mừng năm mới, cuối cùng thì đại quân Hoắc quốc đã có hành động kì lạ, thành trì Vạn Môn quan là giao lộ của Đại Lương Quốc và Hoắc quốc nay đã bị thất thủ.

Tin tức lớn đều đã truyền đến Lương Quốc, dẫn tới một cuộc tranh luận sôi nổi.

Có người nói Hoắc quốc quả thật khinh người quá đáng, khiêu khích nước ta lặp đi lặp lại nhiều lần, lần này nếu không phải cho bọn hấn một số màu sắc để xem một chút, còn tưởng rằng Đại Lương Quốc chúng ta là dễ bắt nạt.

Những người còn lại là tuân theo hòa bình mới phải đạo lý cứng rắn nên trước tiên kiên trì phái người đi đàm phán, yêu cầu quân tử động khẩu không động thủ, lên một tầm cao là nên động miệng tới tuyệt không động thủ.

DiễnDànLêQuýĐôn.Sun520#

Âm ỉ được mấy ngày, cũng không có đưa ra quyết định cuối cùng, Minh Thừa Húc nghe được đau cả đầu, có công phu phí miệng lưỡi cùng bọn lão già, còn không bằng đến hậu cung của hấn vui đùa với mỹ nhân một chút, mấy ngày trước biểu ca lại đưa mấy mỹ nhân đến cho hấn, nghe nói là mỹ nhân nước khác, nói không chừng có một hương vị đặc biệt đấy.

Mà bên này, Ngụy Văn Bản nhìn thủ hạ truyền về tin tức từ biên cương, sắc mặt trở nên nặng nề.

Không ngờ Lão Hoàng đế chết mà còn sắp xếp một cái bẫy, trong mắt người đời vị Tam hoàng tử Việt vương Minh Thừa Cảnh kia đã chết rồi, tại sao lại xuất hiện ở trong đại quân Hoắc quốc, hơn nữa lần này Hoắc quốc mang binh xuất chiến vị tướng quân kia còn đối có thêm lễ ngộ với hấn?

Nếu không biết ban đầu những cái được gọi là tư thông với địch phản quốc, chứng cứ đắc tội đều là Duệ vương Minh Thừa Huy gây nên, hấn sợ là thật

sự muốn hoài nghi vị Việt vương này cùng Hoắc quốc thật sự có thù đoạn làm người không nhận ra.

Nhưng rõ ràng được cho là đã chết, thậm chí ngay cả thi thể đều có, bây giờ lại thoải mái xuất hiện ở nơi hai nước giao chiến, vị Việt vương này sợ là toan tính không nhỏ, chẳng lẽ còn nghĩ đến vị trí kia? Lão Hoàng đế kia sợ là đã sớm biết tất cả rồi, chẳng lẽ trong lòng hắn người chân chính thật sự là hắn?

Cho dù Ngụy Văn Bản nơi này nghĩ như thế nào, lúc này bên trong Vạn Môn quan Minh Thừa Cảnh vẫn đứng ở trên tường thành, nhìn thẳng về phía Đại Lương Quốc.

Lúc Phụ hoàng băng hà, hắn không thể đi tiễn đưa, lúc Hoàng tử mẫu qua đời, hắn vẫn chỉ có thể một người yên lặng đau thương. Từ Đại Lương đến Hoắc quốc, nhiều năm như vậy, hắn bị bao nhiêu ăn khổ bao nhiêu cay đắng, mới đạt được sự tin tưởng của Quốc vương Hoắc quốc, mới chậm rãi nắm trong tay binh quyền triều chính Hoắc quốc, đợi đến ngày hôm nay, đánh về Đại Lương, đoạt lại tất cả những thứ thuộc về hắn.

Minh Thừa Huy đã chết, nghe nói một mình nàng mang theo hài tử ở trong Duệ Vương Phủ, sẽ phải rất vất vả đi, tại sao không trở về Hoa phủ chứ, chẳng lẽ trong lòng vẫn là nhớ thương hắn ta? Không sao, cũng chỉ là một người chết thôi, lúc trước hắn không tranh với Minh Thừa Huy, chẳng lẽ bây giờ hắn còn tranh không lại Minh Thừa Huy đã chết hay sao? Huống chi đợi đến lúc hắn trở lại Đại Lương Quốc, toàn bộ thiên hạ cũng sẽ là của hắn, cho dù nàng không đồng ý, hắn cũng sẽ nhốt nàng ở bên người.

Tháng hai năm Đoan Thuận thứ tư, mới vừa qua hết năm, Ngụy Văn Bản xin ý chỉ xuất chinh, tuyên bố nhất định phải đuổi tiểu tặc Hoắc quốc ra khỏi Đại Lương, hơn nữa muốn cho Hoắc quốc trả giá thê thảm vì đã tấn công Đại Lương.

Minh Thừa Húc tự nhiên là có chút không bỏ được, biểu ca đi rồi thì định kì ai bấy mỹ nhân dân gian vào cung cho hắn đây, nhưng ngại vì hắn mãnh liệt yêu cầu cùng với cam kết những công việc này sẽ có thù hạp làm thay hắn, lúc này Minh Thừa Húc mới nửa đồng ý.

Ngày mai sẽ phải mang binh đi chiến trường, tối hôm đó Ngụy Văn Bản suy nghĩ một lúc lâu, hắn vẫn đi tới Duệ Vương Phủ một lần.

Vốn chỉ là muốn tiếp tục ngồi ở trên nóc nhà một đêm, nghe giọng nói của hai mẫu tử phía dưới là đủ rồi, tuy nhiên nó để cho hắn phát hiện thậm chí có người len lén ẩn vào Duệ Vương Phủ.

Theo dõi người nọ, kết quả lại phát hiện hắn thế nhưng đến Việt Vương phủ đã bỏ phé, thân phận của đối phương đã bật thốt lên, không ngờ dù là chạy tới Hoắc quốc, vị Việt vương này vẫn đánh cái chủ ý kia như lúc trước, nếu nói như vậy, hắn còn có cái gì phải do dự đây?

Ngụy Văn Bản lập tức quay trở lại Duệ Vương Phủ, hít sâu một hơi, hắn trực tiếp đẩy cửa phòng Hoa Mộ Dao ra.

Lúc đó Hoa Mộ Dao đang chơi đùa với Thẩm Viện, mấy người Song Huy cũng mỉm cười nhìn bên cạnh, trong lúc bất chợt nghe cửa bị đẩy ra từ bên ngoài, xoay người nhìn thấy người tới, trên mặt đều không khỏi lộ ra vẻ mặt kinh hoảng.

"Ngụy..... Ngụy đại nhân?"

Hoa Mộ Dao cũng mang theo mấy phần cảnh giác nhìn hắn, mặc dù mấy năm này nàng xem tựa như một lòng ở nhà nuôi nữ nhi, không ra khỏi cửa tham gia tiệc tùng gì, nhưng trên thực tế cũng không phải thật sự không để ý đến chuyện bên ngoài, thường cách một thời gian Thành thị cũng sẽ tới đây nhìn nàng một chút, lúc đó, nàng sẽ nghe được một số tin tức mới nhất trong triều đình.

Từ nơi này mấy năm quan sát cùng tin tức nhìn, Hoàng thượng Đại Lương Quốc sợ chỉ là con rối, chân chính có thể đương gia làm chủ trên thực tế là vị Ngụy đại nhân này, nhưng dù sao bây giờ giang sơn này vẫn là họ Minh, hơn nữa vị Ngụy đại nhân này làm việc DiễnDànLêQuýĐôn.Sun520# vẫn còn coi như là có mấy phần bản lãnh, cho nên dòng họ mới mất nhắm mắt mở cho qua rồi, nếu lúc này hắn thật sự là người cướp đoạt chính quyền, nhóm dòng họ Hoàng gia sợ sớm đã không đồng ý, thật sự cho rằng bọn họ là người mù sao, cho là bọn họ không có can đảm âm ỉ lên sao?

"Các người đều đi ra ngoài!" Ánh mắt Ngụy Văn Bản vẫn rơi vào trên người Hoa Mộ Dao, thậm chí còn không nhìn những người bên cạnh.

Song Huy căng thẳng trong lòng, đang chuẩn bị mở miệng nói chuyện, lại nhìn thấy Hoa Mộ Dao lắc đầu với nàng: "Lúc này cũng không còn sớm, các người mang Thẩm Viện đi xuống nghỉ ngơi trước đi."

"Mẫu thân ——" Thẩm Viện ôm cổ của nàng, luyến tiếc buông tay.

Hoa Mộ Dao hơi cong môi một cái, dịu dàng an ủi: "Thẩm Viện ngoan, đợi lát nữa mẫu thân sẽ đi qua với con, Thẩm Viện chúng ta không phải mới vừa nói mình là một đại cô nương nha, dù thế nào cũng sẽ không phải sợ một người ngủ đi?"

Thẩm Viện lập tức bày ra dáng vẻ ta đây rất dũng cảm, ngược đầu nhỏ: "Thẩm Viện không sợ hãi, Thẩm Viện dũng cảm nhất rồi."

"Đúng đúng, Thẩm Viện dũng cảm nhất rồi, vậy thì ngoan ngoãn đi xuống ngủ."

Trong lúc đó Ngụy Văn Bản nhìn hành động của hai mẫu tử bọn họ, đột nhiên trong lòng âm ập, nếu như, nếu như đây là nữ nhi của mình, đây là nhà của mình, thì tốt biết bao!

Đợi đến khi trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, sắc mặt Hoa Mộ Dao âm ảm: "Không biết Ngụy đại nhân đêm khuya viếng thăm vì chuyện gì?"

Ngụy Văn Bản mở miệng, một bụng lời nói rồi lại không biết nên bắt đầu nói từ đâu, nên nói như thế nào: "Ta..... Ta ngày mai sẽ phải đi rồi."

Chuyện Ngụy Văn Bản muốn dẫn binh xuất chinh, Hoa Mộ Dao sớm có nghe thấy, chỉ là đối với chuyện hán trước khi xuất chinh lại đi dò thám Duệ Vương Phủ, nhưng có chút không hiểu: "Vậy thì cung chúc Ngụy đại nhân thắng ngay trong trận đầu, mã đao công thành rồi."

Ngụy Văn Bản nhìn dáng vẻ nàng mặt mày lạnh nhạt, hình như cũng không nhìn thấy mấy năm trước cái đó mặt mày nữ tử trương dương điểm lệ vô song, khẽ thở dài một cái: "Người...người làm thật sự nguyện ý thủ tiết cả đời vì Duệ vương sao?"

Hoa Mộ Dao nghe xong lời này, sắc mặt đại biến: "Ngụy đại nhân cần thận lời nói!"

Ngụy Văn Bản cũng không do dự, trực tiếp nói ra: "Minh Thừa Huy đã chết, tại sao nàng còn phải thủ tiết vì hán? Nàng còn trẻ, nàng nên luôn là được người cung chiều thương yêu, mà không phải mỗi đêm một người yên lặng khóc thút thít. Đào nhi, ta không muốn nhìn thấy nàng mỗi đêm rơi nước mắt nhưng cái gì cũng không thể làm, ta muốn cho nàng một bờ vai có thể dựa vào....."

"Đủ rồi! Đừng nói nữa!" Trên mặt Hoa Mộ Dao đã có mơ hồ vẻ ám ức: "Nếu như người tối nay tới đây chính là nói bậy bạ như thế, mời người rời đi!"

Ngụy Văn Bản không chút nào không có lui bước, trực tiếp tiến vào chánh đề: "Đào nhi, nếu như, nếu như lần này ta có thể còn sống từ chiến trường trở lại, ta nhất định sẽ thủ nàng!"

Bỏ lại một câu nói này, cũng không nhìn đến sắc mặt mất sắc của Hoa Mộ Dao, Ngụy Văn Bản chỉ để lại một bóng lưng tiêu sái.

Hoa Mộ Dao tức giận tới mức cắn răng, mặc dù nói đúng cho bản thân đã là một mẫu thân của hải tử nhưng sức quyến rũ không giảm, đây là thật sự đáng giá phải vui vẻ, chỉ là mình đã quyết định chủ ý nên vì Huy ca ca thủ tiết cả đời, nuôi Thẩm Viện thật tốt cho tới lớn khôn, nhìn nàng gã người sinh con là đủ rồi.

Mặc dù vị Ngụy đại nhân này nghiêng về triều đình và dân chúng, chỉ là thân phận của nàng cũng không thể khinh thường, chỉ cần mình không đồng ý, nếu hán dám đến cố chấp, Hoa phủ cùng Đại Trường công chúa phủ nhất định sẽ không đồng ý.

Nhưng, hán nói nếu như có thể còn sống từ chiến trường trở lại, thấy vậy lần này là đỡ nhiều lành ít, chẳng lẽ đại quân Hoắc quốc thật sự lợi hại như thế sao? Vậy hán tại sao còn muốn chủ động xin đi giết giặc đây?

Hoa Mộ Dao lắc đầu, không thêm nghĩ nữa những thứ này có hay không đều được, dù sao nàng cũng không có cảm giác gì với nam nhân kia, cho dù hán thật chết trận ở sa trường, cũng không tính là một đại anh hùng của Đại Lương Quốc thôi, mình vẫn là chạy nhanh đi cùng với Thẩm Viện, hải tử này không nói được lại muốn làm âm ỉ.

Có lẽ là bởi vì thương tiếc nàng từ nhỏ không có phụ thân, cung chiều nàng quá mức, nếu lúc ngủ không có mình ở cùng thì hải tử sẽ huyền não, nhất định là sẽ không phối hợp tốt, cho dù đi trong cung ở mấy ngày đó, cũng phải khiến nàng đồng ý cắt đứt tiền bồi thường mới được.

Ngày hôm sau, Ngụy Văn Bản suất lĩnh lấy binh sĩ Đại Lương Quốc xuất chinh, Minh Thừa Húc tự mình mang theo văn võ bá quan đưa tiễn, mà Hoa Mộ Dao vẫn là trong phủ mang hải tử như cũ, cho dù nghe có người nói bên ngoài cảnh đại quân xuất chinh có nhiều hùng vĩ thế nào, Hoàng thượng có nhiều coi trọng thế nào, nàng đều chỉ cười nhạt, nhìn như không thêm để ý chút nào.

Nhưng, ai cũng không nghĩ đến, trận đánh này thế nhưng một cuộc chính là ba năm, mà ba năm sau, cảnh còn người mất.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thị Chiêu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Hoắc Nước Đối Xử

Tháng bảy năm Đoan Thuận thứ sáu, trận chiến tranh này kéo dài hơn ba năm, rốt cuộc chấm dứt, chính là kết thúc chiến tranh, truyền về Đại Lương Quốc cũng là đại quân chiến bại, tin Ngụy Văn Bản chết trận sa trường.

Vua và dân của Đại Lương Quốc khiếp sợ, Ngụy Văn Bản chết trận sa trường, lần nữa Hoắc quốc đoạt lại ba toà thành trì Đại Lương, đẩy mạnh lòng quân, mạnh như vũ bão.

Minh Thừa Húc cũng lập tức luống cuống, Ngụy Văn Bản chính là người tâm phúc của hán, trước mắt người tâm phúc này đột nhiên biến mất, sau này hán nên làm cái gì bây giờ?

Ngày đưa thi thể Ngụy Văn Bản về Đại Lương Quốc, hộ tống là Hộ quốc tướng quân của Hoắc quốc cùng thừa tướng đương triều, đủ thấy Hoắc quốc coi trọng lần đàm phán này.

Một ngày này, Hoa Mộ Dao luôn ngẩn ngơ trong phủ.

Bọn họ chân chính trên ý nghĩa cũng chỉ gặp mặt nhau, nhưng ba năm, người nam nhân kia lại cố chấp dùng phong thư tới bổ sung thêm vào cuộc sống

của nàng, mỗi ngày một phong thư, cũng không biết hán truyền đến từ địa phương xa như vậy như thế nào.

Ngay lúc nàng dường như đã cảm thấy quen với phong thư xuất hiện mỗi ngày này, nam nhân kia đã trở lại, nhưng nằm trở về, hán không có làm được như lời hán nói trước khi đi, hán không còn sống trở về.

Đại Lương quốc đang ở trong sự ngột ngạt, sự xuất hiện của Tướng quân Hoắc Quốc cùng Thừa tướng, không thể nghĩ ngờ khiến trận chiến thất bại này càng lộ vẻ thê lương, trăm năm cơ nghiệp Đại Lương quốc, chẳng lẽ sẽ phải mất như thế này hay sao?

Đội đến vị tướng quân này cùng Thừa Tướng nghỉ ngơi ở trạm dịch, Đại Lương phái người đến chăm sóc bọn họ đều bị đuổi đi hết, vị Tướng quân nguyên gốc thắng cúi đầu đứng sau lưng Phó tướng từ từ ngẩng đầu lên, lộ ra khuôn mặt kia bắt ngờ chính là Minh Thừa Cảnh.

"Minh tiên sinh, ta thấy Đại Lương Quốc này chỉ sợ sẽ không dễ dàng đồng ý điều kiện của chúng ta, nếu ta nói, theo chân bọn họ có chuyện gì đáng nói đâu, trực tiếp đánh là được, mấy người Đại Lương ham sống sợ chết, chúng ta không bao lâu là có thể bắt hán lại." Đáng về thô lỗ của Hộ Quốc Tướng Quân nếu như ai không phục ta ta sẽ đánh.

Đáng về Thừa Tướng không đồng ý: "Tướng quân lời ấy sai rồi, mặc dù nói lần này là chúng ta thắng, nhưng ba năm, chúng ta cũng hao phí không ít nhân lực vật lực tài lực, nếu đánh tiếp nữa, chúng ta cũng không chống đỡ được bao lâu, còn không bằng nhân cơ hội này đòi Đại Lương trả lại chỗ tốt, chờ điều dưỡng tốt, chúng ta tiếp tục nữa."

Minh Thừa Cảnh hé mắt, nghe hai người này tùy tiện thảo luận chuyện tình của Đại Lương Quốc, hiểu rõ tại sao lúc trước Hoắc quốc luôn không phải đối thủ của Đại Lương Quốc, một đám ngu xuẩn như vậy, chẳng lẽ không biết bốn chữ tai vách mạch rừng viết như thế nào sao, ở người trên địa bàn của người ta mà không có tính cảnh giác, xứng đáng bị diệt quốc.

Không sai, đúng là đáng đời bị diệt nước, cho dù bây giờ Minh Thừa Cảnh dựa vào Hoắc quốc tấn công Đại Lương, nhưng trong lòng hán vẫn là người Đại Lương quốc, hán là Vương Gia Đại Lương, gốc rễ của hán ở chỗ này, mẫu phi hán ở chỗ này, Phụ hoàng cùng Hoàng tổ mẫu của hán cũng an táng ở chỗ này, quan trọng hơn là, nơi này còn có một người mà hán quyến luyến không quên nhiều năm như vậy.

Đội đến hán mượn thế Đại Lương buộc Minh Thừa Húc rời khỏi vị trí này, đội đến hán thành công ngồi lên rồi cái vị trí kia, đến lúc đó, dĩ nhiên Hoắc quốc cũng phải nhập vào Đại Lương rồi, không chỉ là Hoắc quốc, ngay cả Bắc Khang quốc, cũng không chạy được, đến lúc đó hán chân chính đứng đầu thiên hạ rồi.

Nghĩ tới đây, Minh Thừa Cảnh không khỏi lộ ra ý cười, nhưng dưới mắt còn có phải giải quyết việc quan trọng hơn, trước mắt tốt nhất là không nên bại lộ thân phận của hán, nhưng, nếu đã rất vất vả đi tới Đại Lương Quốc, dĩ nhiên là muốn gặp một số người, muốn đi làm một chuyện.

Dặn dò tốt hai người kia, Minh Thừa Cảnh thừa dịp ban đêm gió lớn, lên vào Duệ Vương Phủ, không thể không nói, những người này đều có tiềm chất làm hái hoa tặc, đều lựa chọn lúc này leo tường mà vào, cũng may mà Hoa Mộ Dao có kinh nghiệm gặp gỡ với Minh Thừa Huy lúc nửa đêm, nếu không thỉnh thoảng tới một lần này, vẫn không thể dọa người xảy ra chuyện gì đó.

Nhưng, khi Hoa Mộ Dao nhìn người đến thì kinh ngạc không thôi, chủ yếu là bởi vì người vốn chết nhiều năm trước, đột nhiên xuất hiện ở trước mặt của mình, ai mà không kinh ngạc không sợ hãi đây.

"Việt Vương?" Hoa Mộ Dao cảnh giác quan sát hán, trong mắt đều là hoài nghi.

Trông Minh Thừa Cảnh như mơ nhìn thấy người trong lòng rồi cuộc đứng ở trước mặt mình, không cần nói cũng biết sự kích động trong lòng thế nào, không nhịn được muốn đưa tay ra chạm vào nàng, lại bị nàng lắc thân tránh thoát.

"Mặc dù nói không biết Việt vương Điện hạ như nào vẫn còn sống, chỉ là Vương Gia khuya khoắt xuất hiện ở Duệ Vương Phủ, chẳng lẽ cũng không lo lắng bị người phát hiện sao?"

Minh Thừa Cảnh cúi đầu cười yếu ớt: "Đào nhi, nàng đang quan tâm ta sao?"

Hoa Mộ Dao nhíu mày một cái, sao người này nghe lời mà bắt không nắm được trọng điểm chứ? Đây là chuyện quan tâm hay không quan tâm thôi, trong mắt người ngoài hán là người đã qua đời nhiều năm đột nhiên xuất hiện ở nơi này, nếu như bị người nhìn thấy, Duệ Vương Phủ cũng khó thoát khỏi tội được. "Việt Vương xin tự trọng!"

Trên mặt Minh Thừa Cảnh lộ ra một nụ cười khổ, tiếp theo hóa thành kiên định: "Lúc trước ta quá tự trọng rồi, hàng đêm Minh Thừa Huy hán dò xét khuê phòng nàng, nàng vì sao không để cho hán từ trọng đây? Nếu sớm biết kết quả này, Đào nhi, ban đầu ta sẽ không nên nghĩ đến sẽ từ từ. Thương hại Minh Thừa Huy hán dù lấy được lại có thể thế nào, Đào nhi, nàng cuối cùng sẽ là của ta thôi."

Hoa Mộ Dao nhìn nụ cười rục rờ trên mặt Minh Thừa Cảnh, trái tim không khỏi nảy lên thấy lạnh cả người: "Người muốn làm gì? Ta cho người biết, ta là Duệ vương phi, ta có Thiết cuốn đan thư của Tiên hoàng, nếu như người dám làm cái gì, ngay cả Đại Trường công chúa phủ cùng Hoa phủ cũng sẽ không bỏ qua cho người."

Trên mặt Minh Thừa Cảnh lộ ra biểu cảm hoang mang: "Đào nhi tại sao nói như vậy chứ, nàng cảm thấy ta sẽ làm tổn thương nàng sao? Làm sao có thể, ta làm sao có thể làm như vậy được, ngay cả lúc đại hôn của nàng và Minh Thừa Huy, trong lòng ta nghĩ cũng chỉ muốn bắt hán róc xương lóc thịt, ta sẽ không để cho nàng bị thương tổn. Đào nhi yên tâm, ta sẽ đối tốt với nàng, thiên hạ này sẽ không có người đối tốt với nàng hơn ta, chờ ta."

Nhìn bóng lưng Minh Thừa Cảnh rời đi, Hoa Mộ Dao lập tức xụi lơ xuống, tại sao những người này đều tới trêu chọc nàng lập đi lập lại nhiều lần như

vậy, nàng chỉ muốn nuôi dưỡng nữ nhi cho tới lớn khôn, rõ ràng nói tính không ra số mệnh này, bây giờ người ngồi ở trên vị trí kia không phải là chứng minh tốt nhất sao, tại sao bọn họ còn không chịu buông tha nàng?

Vừa nghĩ tới Việt Vương đã chết mà sống lại, Hoa Mộ Dao cũng cảm thấy cả người nổi da gà, người chết qua một lần quả nhiên là sẽ thay đổi nhiều như vậy hay sao? Tại sao năm xưa Vương Gia kiêu ngạo mà hôm nay lại trở nên âm trầm dọa người như vậy?

Đúng, nàng phải lập tức cáo tố việc này cho phụ thân, nói cho ngoại tổ mẫu, Việt Vương không có chết, nhưng lúc này hắn xuất hiện tại quốc đô là cái gì ý tứ đây?

Người chờ canh giữ ở bên ngoài Duệ Vương Phủ thì thấy một gã sai vặt hết nhìn đông tới nhìn tây thận trọng từ trong cửa hồng Duệ Vương Phủ ra ngoài, đi về phía Hoa phủ, lập tức đi đến đánh bất tỉnh người đó, từ trong ngực của hắn tìm ra lá thư, vung ống tay áo lên, để lại người trên đường lớn rồi biến mất.

Đợi đến buổi sáng ngày hôm sau thì hán vội vã lẫn lo lắng trở về Duệ Vương Phủ nói chuyện này, Hoa Mộ Dao cũng biết hắn là có chuẩn bị mà đến, tin tức của mình sợ là thế nào cũng đưa không qua được rồi.

Tạm thời không nói đến chuyện này, sau khi Minh Thừa Cảnh rời đi Duệ Vương Phủ, mục tiêu kế tiếp chính là hoàng cung, Ninh Thái Quý Phi vẫn còn ở đó.

Nhớ năm đó, sau khi hắn bị nhốt vào Thiên Lao, tất cả mọi người buông tha hắn, duy chỉ có mẫu phi luôn tìm cách cứu hắn, dù vào lúc cuối cùng, cho dù mạo hiểm lớn không tuân cướp Thiên Lao, cũng hi vọng hắn có thể thật tốt, đáng tiếc hắn nhiều năm như vậy trừ mấy phong thư, cuối cùng mẫu tử khó gặp mặt một lần.

Mẫu tử gặp nhau, tự nhiên lại là không giống với trường hợp, Ninh Thái Quý Phi khóc đến cả người cũng không có phong phạm chút nào, nhi tử chưa từng gặp nhiều năm như vậy, vốn chỉ muốn hắn chỉ có thể còn sống, có thể thật tốt là được, cho dù đời này hai mẫu tử cũng đã không thể gặp nhau, nhưng không ngờ ông trời vẫn chiếu cố bọn họ.

Minh Thừa Cảnh tự nhiên sẽ không nói sự thật nhiều năm qua trong lần gặp gỡ này, chỉ nói ra mấy chuyện hời hợt, hơn nữa cũng không có nói cho nàng biết thân phận của mình bây giờ, không phải sợ nàng sẽ ngăn cản sẽ tiết lộ cái gì, bởi vì hắn cũng biết, trên cái thế giới này người chân chân chính chính quan tâm hắn đến yêu hắn, cũng chỉ có người ở trước mắt này thôi.

Nhưng nghĩ sau khi nàng biết chuyện này nhất định sẽ lo lắng, mặc dù hắn đã có sáu bảy phần nắm chắc, ai có thể cũng nói không cho phép đến lúc đó đến tốt cùng là tình huống thế nào, thay vì để cho nàng đi theo lo lắng hải hùng, chẳng bằng đợi sau khi chuyện thành công, trực tiếp để cho nàng làm Thái hậu hoạt bát là được.

Sau khi thăm hỏi Ninh Thái Quý Phi, chợt Minh Thừa Cảnh có ý nghĩ, muốn nhìn trộm Nhị ca mình sau khi ngồi lên vị trí kia thế nào, tình hình sẽ như thế nào.

Chờ khi hắn tìm được người ở trong cung điện, Minh Thừa Húc đang cùng ái phi của mình đang quan hệ mật thiết, mặt không che giấu chút nào □□ khiến Minh Thừa Cảnh không khỏi cau đầu, khó trách Ngụy Văn Bản hao tổn tâm cơ muốn đẩy hắn lên ngôi vị hoàng đế, người như thế, quả nhiên là hắn (NVB) dễ dàng trở thành kẻ nắm quyền Đại Lương Quốc sau lưng hắn (MTH), nhưng hắn quá mức khinh địch, cuối cùng lại rơi vào tình trạng cá da ngựa bọc thây.

Hắn cho tới bây giờ đều không chú trọng quá trình thủ đoạn, hắn coi trọng kết quả cuối cùng, Minh Thừa Huy cũng được, Minh Thừa Húc cũng tốt, Ngụy Văn Bản cũng tốt, bọn họ cũng nhất định chỉ là Đại Lương Quốc, nhưng trước mắt Hoa Mộ Dao chỉ là khách qua đường, đến cuối cùng, người thắng thật sự, chỉ có thể là hắn.

Nửa đêm canh ba, lần nữa đến chốn cũ, từ biệt mấy năm, quả nhiên là trong lòng đã sớm thay đổi, nhìn cung điện nguy nga, nhìn long ý từ xa, năm đó hắn không biết những thứ này có bao nhiêu quan trọng, vậy mà hôm nay hắn đã trải qua nhiều như vậy, mới chính thức hiểu ý nghĩa quyền thế đối với người là gì.

Ý nghĩa hắn có thể đi làm bất kỳ việc gì mà hắn muốn, ý nghĩa hắn có thể không tốn sức lấy được điều hắn mong muốn.

Mà lúc này, biên giới Bắc Cương xa xôi, một vị lão giả nhìn Mãn Thiên Tinh không, không khỏi thở dài: "Adi đà phật, rốt cuộc thì cũng không ngăn được."

Bên cạnh là Trí Thông đại sư mang trên mặt sự ưu thương: "A di đà Phật, sinh linh đồ thân thực không phải là lão nạp mong muốn."

Lão giả quay đầu lại cười nhạo nói: "Thông tiểu tử, ngươi chỉ có thấy được một mặt sinh linh đồ thân, lại chưa từng phát hiện thế cục nhất thống thiên hạ sau lưng của hắn, Phân Cửu Tất Hợp, thống nhất thế lực chính là ý trời, không thể trái, mấy năm sau, thiên hạ này nhất định một quang cảnh khác."

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thị Chiêu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Diệt Quốc Khó Khăn

Sau một cuộc tranh luận, cuối cùng Hoắc quốc và Đại Lương Quốc đã đạt được một thỏa thuận, Đại Lương Quốc lấy tất cả trân bảo và cắt nhường hai tòa thành trì lớn, đổi lấy Hoắc quốc lui binh, tạm thời hai nước hòa bình.

Mà Minh Thừa Cảnh vẫn chưa bao giờ xuất hiện, vẫn ở lại ở bên trong trạm dịch, nhưng cũng không phải không có chuyện gì làm, mà là vội vàng liên lạc với thủ hạ trung thành của mình trước đây, dù sao muốn chiến thắng được Đại Lương Quốc, nếu chỉ dựa vào thế lực Hoắc quốc, nếu muốn đoạt lấy Đại Lương quốc sợ không chỉ là vấn đề mất quá nhiều nhân lực vật lực tài lực, quan trọng hơn là thời gian, bọn hắn không thể chờ đợi quá lâu, cho nên nói chỉ có trong ứng ngoại hợp, trong thời gian ngắn nhất dùng cái giá thấp nhất mới có thể đoạt lấy Đại Lương.

Theo người Hoắc quốc thắng lợi trở về, đám mây đen trên đầu Đại Lương Quốc mới chậm rãi tản đi, về phần Ngụy Văn Bản vì nước quên thân, đã dần dần bị người quên lãng, thậm chí còn có rất nhiều người oán giận hắn ở trong tối, nhất định đi đánh giặc, kết quả thì sao, chỉ mỗi bản thân mình chết thì thôi đi, lại còn mất nhiều thành trì như vậy, cuối cùng làm hại không thể không cắt đất cầu hòa.

Mỗi ngày của Minh Thừa Húc vẫn trải qua cuộc sống mơ mơ màng màng, nhưng không có Ngụy Văn Bản chống đỡ sau lưng, rất nhiều đại sự cũng không có người đi lựa chọn, hoạt động của quốc gia đều trở thành hỗn loạn.

Sau khi Hoa Tường Minh trở lại Hoa phủ với vẻ mặt hậm hực: "Hôm nay Đại Lương càng ngày càng tệ rồi, vốn còn có một Ngụy Văn Bản chống đỡ ở phía sau, bây giờ chỉ còn một mình Hoàng thượng, thật sự là một mớ hỗn loạn mà."

Hoa Tường Ngọc cũng thở dài: "Hoàng thượng là ngày càng phát ra không còn hình dáng, nếu không phải bởi vì chỉ còn lại một người là hắn có tư cách thừa kế ngôi vị hoàng đế, cũng không trở thành như vậy, vốn trước kia nhìn có vẻ tốt, ai có thể nghĩ tới sau khi lên ngôi sẽ như thế này."

Về mặt Hoa Hòa Khôn ủ dột: "Nếu Đại Lương cứ tiếp tục mãi như vậy, cũng không cần làm phiền Hoắc quốc, mình trước hết đánh bại tổ tông cơ nghiệp xong cho rồi."

- Diễn.Đàn.Lê.Quý.Đôn.Sun520#"Phụ thân, nhóm dòng họ không thể ngồi yên không để ý tới." Dáng vẻ Hoa Tường Minh rất đau lòng.

Trên mặt Hoa Hòa Khôn lộ ra sự thất vọng: "Nếu phế hãn, trên lưng Ung vương vác lên tội danh giết huynh, là tuyệt đối không có khả năng, như vậy thì chỉ có thể giúp Âu Chủ* (người chủ nhỏ tuổi) lên ngôi, so tình hình bây giờ có tốt hơn chỗ nào sao?"

Một bên Hoa Tường Ngọc há miệng, trên mặt lộ ra mấy phần rối rắm, Hoa Hòa Khôn chú ý tới sự khác thường của hắn: "Lão Nhị có lời gì cứ việc nói thẳng đi."

Hoa Tường Ngọc suy nghĩ một chút, mở miệng nói: "Nếu như còn có người thích hợp có tư cách thừa kế ngôi vị hoàng đế thì sao?"

Mặt Hoa Hòa Khôn biến sắc: "Lời này của con là có ý gì?"

Hoa Tường Ngọc do dự một chút nói: "Đào nhi phái người tới đây truyền tin nói là trước đó mấy ngày lúc người Hoắc quốc đến, Việt Vương đã từng xuất hiện ở Duệ Vương Phủ lúc nửa đêm."

Sắc mặt Hoa Hòa Khôn và Hoa Tường Minh đại biến.

"Con nói cái gì? Việt Vương? Việt Vương không phải là đã?" Về mặt Hoa Tường Minh không dám tin.

Hoa Hòa Khôn cũng nghĩ đến khá xa, ban đầu lúc Việt Vương chết hắn đã từng hoài nghi, rõ ràng chính là bị oan uổng, Việt Vương tại sao phải tự sát chứ, hơn nữa cho dù là phạm sai lầm, dù sao cũng là nhi tử của mình, hơn nữa thân phận của nhi tử vẫn cao quý như vậy, lại chết như vậy, Hoàng thượng thậm chí ngay cả tra cũng không tra hỏi cũng không hỏi đã chôn người rồi, quan trọng hơn là trong cung Ninh quý phi, thế nhưng ngoại trừ đóng cửa không ra không thăm hỏi chuyện ở ngoài, không có gì phản ứng quá kích động, này cũng không giống như là mẫu thân biết chuyện mình mất đi một hài tử, thậm chí cũng không có đi cầu cứu Gia Như đích Đại Trường công chúa.

Bây giờ thì đã hiểu rõ, hoá ra chuyện là như thế này, nếu nói như vậy, lúc ấy Tiên hoàng nhất định cũng ngầm cho phép, có thể hắn biết Việt Vương là bị oan uổng, nhưng không biết từ nguyên nhân gì, cho nên thuận nước đẩy thuyền làm chuyện như thế. - Diễn.Đàn.Lê.Quý.Đôn.Sun520#

Chẳng qua là, chuyện bây giờ đã rõ ràng quá rồi, năm đó vị Việt vương kia là già chết thoát thân, dụng ý của Tiên hoàng đáng giá được nghiên cứu kỹ.

"Con nói là lúc người của Hoắc quốc đến, hắn mới xuất hiện?" Hoa Hòa Khôn đột nhiên nghĩ đến.

Hoa Tường Ngọc nghe được lời nói như thế, cũng nghĩ đến cái gì, sắc mặt nghiêm túc gật đầu một cái.

"Hắn còn có nói chuyện gì?" Hoa Hòa Khôn ý thức được điều đó rất nghiêm trọng, nếu như quả nhiên là năm đó Tiên hoàng bày ra thế cục, vậy coi như thật sự là mưu đồ không nhỏ, chỉ sợ vị Việt vương này mới thật sự là người được xem trọng.

Hoa Tường Ngọc lắc đầu một cái: "Đào nhi không nói những thứ khác, chỉ là phu nhân nói sắc mặt nàng có chút không thật tốt."

Hoa Hòa Khôn thở dài: "Tiên hoàng đến tột cùng là có ý gì, bây giờ ta cũng nhìn không thấu, rõ ràng lên ngôi là Đoan Vương, cho dù ngày sau biến thành Việt Vương, Đào nhi đều cùng đã là Duệ Vương phi không có bất kỳ quan hệ gì, nhưng trước khi lâm chung Hoàng thượng cố tình để lại cho nàng

một ý chỉ như vậy, ngược lại thật sự là làm cho người ta đoán không ra rồi."

"Phụ thân, vậy bây giờ chúng ta phải làm sao đây?" Hoa Tường Minh sắc mặt như cũ có chút u sầu nói.

Hoa Hòa Khôn hơi cong môi một cái: "Nếu Tiên hoàng đã sớm suy nghĩ kỹ tất cả, vậy chúng ta cũng chỉ trông nom nhìn là được."

Không có Ngụy Văn Bân, Minh Thừa Húc càng phát không còn hình dáng, vì vậy nhóm dòng họ tự phát kêu gọi mấy cự thần, mỗi ngày trợ giúp Hoàng thượng phê duyệt tấu chương, xử lý chính vụ.

Nói tóm lại, tình hình Đại Lương Quốc hoạt động ở đây coi như là tương đối ổn định.

Tháng ba năm Đoan Thuận thứ 9, ngưng chiến gần hai năm Hoắc nước ngóc đầu trở lại, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai công chiếm ba tòa thành trì của Đại Lương Quốc, hơn nữa tinh thần càng ngày càng cao, theo tư thế này, không quá mấy tháng là có thể tấn công đến Đại Lương Quốc rồi.

Lập tức người người ở Đại Lương Quốc cảm thấy lo lắng, trong triều đình người một lời ta một câu, Minh Thừa Húc nghe được đau cả đầu, cuối cùng dứt khoát vung tay lên, để cho bọn họ thảo luận khá lắm điều lệ nữa trình lên, trực tiếp trở về hậu cung, liên tiếp mấy ngày cũng không lên triều.

Đại thần có chút tự khoe là Trung Quân Ái Quốc lại tìm Hoa Hòa Khôn, thân là Thái Sư, đã từng dạy qua Tiên hoàng, vừa là cữu cữu của Tiên hoàng, lại có người thân là Đại Trưởng công chúa, cho dù trong đầu đại thần chỉ có một hi vọng nhỏ, hi vọng hắn có thể đi khuyên nhủ Hoàng thượng, hoặc là giúp đỡ cầm một chủ ý.

Vậy mà Hoa Hòa Khôn chỉ cười đầy ý vị sâu xa, cũng không nói nhiều, hắn đã sớm ngờ tới sẽ có một ngày như thế, chỉ là, cho dù bây giờ Hoắc quốc liệu lĩnh đến cỡ nào, sớm muộn cũng có một ngày nó sẽ nhập vào Đại Lương Quốc.

Triều đình Đại Lương Quốc tranh luận không nghỉ, Hoắc quốc hát vang tấn công mạnh mẽ một đường, ngăn ngừa mấy tháng, lại chiếm được bốn tòa thành trì, chẳng qua cách Đại Lương Quốc cũng chỉ có ba bốn tòa thành trì. - Diển.Đàn.Lê.Quý.Đôn.Sun520#

Tất cả mọi người rối loạn lên, thậm chí còn có người la hét muốn dời đô, nói gì núi xanh còn đó, sợ gì không có củi đốt.

Dĩ nhiên, tuyệt đại đa số vẫn muốn cầu xin chống cự ngoại địch, phái binh xuất chiến, nhưng không biết sao, những Tướng quân có thể mang binh đánh giặc, từng người một áp ứng, tìm lý do từ chối không thể ra trận.

Tháng mười năm Đoan Thuận thứ 7, quân đội Hoắc quốc đến gần Đại Lương Quốc, Minh Thừa Húc rút cuộc mới ý thức tới chuyện nguy cấp, vội vã lẫn lo lắng khiến các đại thần nghĩ cách quyết định.

Nhưng bây giờ tất cả mọi người đều tập trung tinh thần nghĩ đến việc chạy trốn, còn sống là chờ sau khi quân đội Hoắc quốc tấn công vào đến, có muốn đầu hàng bày tỏ sự trung thành của mình hay không, thuận tiện tạo cho mình một thân phận mới ở triều đại mới, vào lúc cuối cùng có rất ít người thật sự suy nghĩ tới để cứu quốc gia, hơn nữa hầu hết những người cũ chỉ biết nói giả dối mà thôi.

Hai quân đội giằng co không xong, mà một đêm Duệ Vương Phủ nghênh đón một vị khách không mời mà đến lần nữa.

Nhìn Minh Thừa Cảnh mấy năm không gặp, Hoa Mộ Dao không thể không than thở một tiếng, quả thật là càng ngày càng hấp dẫn hơn rồi, cũng không nhìn thấy Tam hoàng tử luôn kiêu ngạo rồi.

"Người đã đến rồi." Dáng vẻ Hoa Mộ Dao chào hỏi như bạn cũ, hắn có vẻ như không ngoài ý muốn.

Minh Thừa Cảnh nhìn thấy dáng vẻ nàng bình tĩnh như vậy, cũng mỉm cười: "Đào nhi chờ ta ở đây sao?"

Trong lòng Hoa Mộ Dao muốn phẫn nộ, mới vừa rồi nàng còn cảm thấy nam nhân này càng ngày càng thành thực cần hấp dẫn, sao lập tức đã phá vỡ rồi, vậy mà hắn cũng nói ra được.

"Lần này Việt Vương đã sẵn sàng làm tốt điều đó sao?"

Dáng vẻ Minh Thừa Cảnh làm như trong lòng đã có dự tính, như ở nhà của mình vậy, rất thoải mái ngồi xuống: "Dĩ nhiên rồi, ta sớm chuẩn bị tốt rồi, Đào nhi thì sao, nàng đã chuẩn bị tốt rồi hả?"

Sắc mặt Hoa Mộ Dao trầm xuống: "Ta có cái gì tốt mà chuẩn bị."

"Chuẩn bị làm hoàng hậu của ta." Minh Thừa Cảnh trực tiếp nói.

"Nhất định chính là nói xằng nói bậy!" Hoa Mộ Dao nghiêm giọng trách cứ: "Ta là đại tẩu của ngươi, sau này ngươi chớ để cho ta nghe thấy lời nói trái lẽ thường này nữa."

Minh Thừa Cảnh giận quá hóa cười: "Vậy thì thế nào? Nàng cho rằng ta sẽ bận tâm những lời này, còn nữa nàng vốn là của ta, nếu không phải Phụ hoàng chơi một trò lớn lớn như vậy, nàng đã sớm là của ta rồi."

Sắc mặt Hoa Mộ Dao không thay đổi: "Việt Vương nói đùa, ta là Duệ vương phi, trước kia và bây giờ hay là về sau, cũng sẽ như thế."

"Không sai, nàng là Duệ vương phi, nhưng đó là trước kia, sau này, nàng chính là hoàng hậu của ta." Minh Thừa Cảnh đứng lên đi về phía bên người nàng: "Trước khi Phụ hoàng lâm chung đã để lại cho ta một thánh chỉ, nàng muốn biết là cái gì hay không?"

Bỗng nhiên, trong lòng Hoa Mộ Dao đã tuôn ra một linh cảm không ổn, mặc dù đột nhiên Tiên hoàng băng hà, nhưng hẳn dường như trước khi chết đã sắp xếp tất cả mọi chuyện xong xuôi, giống như hạ một ý chỉ cho nàng, mà bây giờ lại toát ra một phần thánh chỉ nữa, điều này làm cho nàng có chút cảm thấy được một điều gì đó.

"Đào nhi, đừng trốn tránh ta, nàng trốn không thoát đâu, ta không muốn thương tổn hại nàng, nhưng nàng cũng đừng buộc ta." Minh Thừa Cảnh mang theo sự uy hiếp cùng cảm dỗ nói nhỏ bên tai Hoa Mộ Dao.

Hoa Mộ Dao cảm thấy cả người căng thẳng, nổi lên một tầng da gà, chân mày không khỏi nhíu chặt.

Minh Thừa Cảnh được voi lại đòi tiên, đưa tay phải ra từ từ chạm vào gò má của Hoa Mộ Dao, Hoa Mộ Dao cố gắng tránh sang bên cạnh, nhưng bị hắn ngăn lại.

"Nàng có biết mỗi ngày ta đều ở ảo tưởng có thể nhìn nàng chạm vào nàng như thế nào hay không, nhiều năm nay mỗi ngày ta đều dựa vào những ý nghĩa này, mà ý nghĩ này sẽ lập tức có thể biến thành thực tế." Minh Thừa Cảnh nhỏ giọng lầm bầm.

Cả người Hoa Mộ Dao căng thẳng, trong đầu đều tràn đầy cảm giác chán ghét, nhưng không có cách nào đi phản kháng.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thị Chiêu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Hoàng Hậu

Tháng mười hai năm Đoan Thuận thứ bảy, giằng co gần hai tháng, cuối cùng thì Đại Lương Quốc cũng bị đánh chiếm, trong tất cả những người diệt quốc đột nhiên từ trong quân đội Hoắc quốc đi ra một người, chính là Tam hoàng tử Việt Vương Minh Thừa Cảnh người mà ai cũng nghĩ đã chết thật lâu trước đây.

Minh Thừa Cảnh lấy ra một di chiếu nói Tiên hoàng để lại, bút tích phía trên chính là chữ viết chính tự tay Tiên Hoàng viết, ngay sau đó là thuận nước đẩy thuyền phế truất Minh Thừa Húc, Minh Thừa Cảnh chính thức kế vị, đưa Hoắc quốc vào bản đồ Đại Lương Quốc, biến nó trở thành nước phụ thuộc Đại Lương quốc, đổi niên hiệu thành Cảnh Diệu năm thứ nhất.

Mà cùng lúc đó, di chiếu thứ hai cũng theo đó ra ánh sáng, Tiên hoàng thế nhưng lại khiến Duệ vương phi Hoa Mộ Dao đã thủ tiết gả cho Việt Vương, không, bây giờ chính là Hoàng thượng.

Di chiếu này vừa ban ra, thật sự làm cả nước xôn xao, ngay cả người của Hoa phủ đều có chút không dám tin, Tiên hoàng thật sự quá tùy hứng, cho dù nói thế nào Hoa Mộ Dao cũng được coi là đại tẩu của Minh Thừa Cảnh, đường đường là Đại Lương Quốc, thế nhưng lại xảy ra chuyện huynh chết đệ kế, quả thực là làm trò cười cho người trong thiên hạ.

Dĩ nhiên nhất phái trong triều đình lên tiếng phản đối, nhưng dân chúng bên ngoài triều đình lại không quan tâm những chuyện này, bọn họ không có hứng thú đối với ai làm Hoàng đế ai làm Hoàng hậu, bọn họ chỉ quan tâm đến cuộc sống của mình có thể bị ảnh hưởng hay không mà thôi, chỉ cần đề cho bọn họ không lo áo cơm không cần cả ngày đánh giặc là đủ rồi.

Nhưng có di chiếu của Tiên hoàng ở đây, Minh Thừa Cảnh lại một lòng cầu hòa, nhiều âm thanh phản đối hơn nữa cũng không ngăn cản được quyết định của chuyện này.

Dĩ nhiên vấn đề chính là bản thân Hoa Mộ Dao, từ khi Hoa Mộ Dao vừa mới bắt đầu nghe di chiếu kia, phản đối ngay trong đáy lòng, nhất là Thẩm Viện nữ nhi của nàng cũng đã bảy tám tuổi rồi, nếu nàng tái giá lần này, không biết sau lưng sẽ có bao nhiêu người nghị luận, nàng thì không sao, nhưng sau này Thẩm Viện ra cửa gặp người thế nào đây?

Nói cái gì Hoa Mộ Dao cũng không đồng ý, nàng cũng nhìn ra được mấy ngày nay Thẩm Viện có chút không đúng lắm, nghĩ tới chắc cũng là do bên ngoài nói bóng nói gió làm cho nàng bị ảnh hưởng.

Trước mắt chẳng qua chỉ là lời đồn đãi, làm cho nàng chịu áp lực lớn như vậy, nếu nàng thật sự trở thành Hoàng hậu, chỉ sợ Thẩm Viện thật sự sẽ chịu không nổi được.

Vì vậy, Hoa Mộ Dao từ chối một lần lại một lần, cho dù là Ninh thái hậu triệu kiến, cũng từ chối, kiên quyết không chịu vào cung.

Cho đến một ngày sau đó mấy ngày, đột nhiên Thẩm Viện nói muốn trò chuyện với nàng, dĩ nhiên Hoa Mộ Dao rất vui lòng, nàng vẫn luôn muốn nói chuyện với Thẩm Viện, nhưng nàng ngại không biết nên nói những lời này thế nào, thật sự làm rõ lời nói chỉ sợ làm cho chuyện trở nên phiền toái hơn, nàng (TV) có thể chủ động nói chuyện với bản thân mình (HMD), là không thể tốt hơn rồi.

Nhưng ai ngờ đứa nhỏ này thế nhưng mở miệng nói với nàng, đồng ý để cho nàng gả cho Hoàng thượng, đây quả thực là làm cho nàng khó mà tin rồi.

"Thẩm Viện ——" Sun520 – Diễn.Đàn.Lê.Quý.Đôn

Thẩm Viện cười cười: "Mẫu thân, mấy năm nay con biết rõ mẫu thân làm rất nhiều vì Thẩm Viện, phụ thân không có ở đây, mẫu thân thân một người nuôi dưỡng Thẩm Viện cho tới lớn khôn, Thẩm Viện thật sự đặc biệt cảm tạ mẫu thân, Thẩm Viện muốn cho mẫu thân cũng cùng với con cả đời, nhưng, Thẩm Viện không thể ích kỷ như vậy, mẫu thân, con biết rõ người cũng muốn có người có thể dựa vào, con cũng không muốn một mình mẫu thân chống đỡ tất cả chuyện tình, Hoàng thượng rất tốt."

Hoa Mộ Dao nhìn nữ nhi như trưởng thành trong một đêm, bên miệng có nhiều lời muốn nói, nhưng không biết nên nói cái gì, chỉ biết nói: "Thẩm Viện ——"

Thánh chỉ đã xuống, mặc dù Hoa Mộ Dao không muốn đi nữa, cho dù trong tay nàng có Thiết cuốn đan thư Tiên hoàng ban thưởng, nhưng nàng lại không thể không bận tâm đến người nhà.

Tháng chín năm Cảnh Diệu thứ nhất, chính thức cử hành lễ phong hậu, trước đó Duệ Vương phi Hoa Mộ Dao, lấy thân phận một quả phụ trở thành tân Hoàng hậu, hơn nữa quan trọng hơn là tông thất vị tân hoàng này không thấy một bóng người trong hậu cung.

Trước đó Vương phi cùng tất cả động phòng thiếp thất trong Việt Vương phủ đã được Hoàng thượng nghĩ cách xử lý xong sau khi truyền ra tin Việt Vương đã chết.

Mặc dù Hoa Mộ Dao vào cung, tuy nhiên nó cũng không có nghĩa nàng lại thật sự phải làm một chuyện mà Hoàng hậu nên làm, cuộc hôn nhân này là nàng bị ép buộc, lựa chọn im lặng, mỗi ngày tinh thần sa sút lười biếng, cũng không đi quản lý chuyện hậu cung, cũng không đi hầu hạ Minh Thừa Cảnh, ngay cả Thẩm Viện cũng được phong làm công chúa, có cung điện của mình, nàng hoàn toàn trở lại cuộc sống cô nương của mình.

Minh Thừa Cảnh cũng không có ý định ép buộc ý nghĩ của nàng, nhưng mỗi ngày sau khi hạ triều sẽ đến nơi của nàng ngồi một lát, sau khi ăn cơm trưa rồi đi trở về, trong khoảng thời gian ngắn hai người chung đụng rất là hài hòa.

Nhưng hai người hài hoà, nhưng mấy đại thần tiền triều lại không có việc gì làm ảm ỉ lên.

Tháng ba năm Cảnh Diệu thứ hai, xuân về hoa nở mùa, Lễ Bộ Thượng Thư thượng tấu thỉnh cầu Hoàng thượng tuyển tú để cho hậu cung phong phú nhưng bị từ chối.

Sau liên tiếp mấy ngày, mỗi lần vào triều vị Thượng Thư Đại Nhân này sẽ phải nói lên một lần, sau này, không chỉ có hắn, ngay tiếp theo tiền triều là một số cự thần cũng bắt đầu cựa gãi lên mặt.

Hoàng hậu đại hôn nửa năm vẫn chưa truyền ra tin vui, dĩ nhiên bọn họ không biết xưa nay hai người Hoàng thượng và Hoàng hậu là phần ai nấy ngủ, dĩ nhiên sẽ không truyền đến tin vui gì.

Nhưng, cái gọi là Hoàng tự chuyện mới là trọng yếu nhất, nếu Hoàng hậu không có cách nào kéo dài huyết mạch Hoàng gia, chắc chắn sẽ tuyển tú nữ, vì Hoàng gia khai chi tán diệp.

Minh Thừa Cảnh từ chối một lần lại một lần, sau khi trở lại hậu cung sắc mặt cũng có chút ảm đạm, ngay cả Hoa Mộ Dao cũng cảm thấy cảm xúc của hắn hai ngày này có chút không đúng lắm, đoán rằng có lẽ là bởi vì chuyện gì đó trên triều đình mà thôi, từ trước đến giờ không quan tâm đến mấy chuyện này, cho nên Sun520 – Diễn.Đàn.Lê.Quý.Đôn# nói cũng không có cố ý đi hỏi thăm chuyện gì xảy ra.

Ninh thái hậu đối với quan hệ của hai người bọn họ cũng là hữu tâm vô lực, nói thật, trước kia nàng(NTH) coi trọng Hoa Mộ Dao, một mặt là bởi vì nàng(HMD) là muội muội mình sinh ra, mặt khác cũng là bởi vì mạng cách của nàng(HMD). Hôm nay nhi tử của mình đã lên ngôi xưng đế, có một số việc dường như có lẽ đã thay đổi rong lúc vô rồi, nhưng từ từ rồi sẽ trở lại giống như khuôn khổ thời.

Nàng(NTH) không biết số mệnh trên người Hoa Mộ Dao đến tột cùng còn có tồn tại hay không, nhưng nếu Tiên hoàng để lại một ý chỉ như vậy, cho dù là thật hay giả nàng đều không dám đi mạo hiểm, chỉ có thể mặc cho hai người ảm ỉ, nhưng nàng vẫn rất xem trọng tôn tử, cho dù vợ chồng son ảm ỉ thế nào, nhưng nàng không dùng được ý nghĩ muốn bồi tông tử được.

Nàng vốn là muốn để cho ma ma bên cạnh đi truyền Hoa Mộ Dao đến, hai bà tức nói chuyện một chút, nhưng ai có thể nghĩ bên này ma ma mới ra của cung điện, đầu kia Hoàng thượng nghe tin vội vã căn người trở lại, tuyên bố đây là chuyện của hai phu thê bọn họ, khiến Ninh thái hậu không được nhúng tay vào.

Ninh thái hậu tức giận không thôi, nàng là vì tốt cho hắn, nhưng làm cho người ta không cảm kích, cũng được, theo hai người bọn họ ảm ỉ đi, nàng cũng không thêm đề ý chuyện này nữa rồi.

Trong triều đình âm thanh yêu cầu tuyển tú càng lúc càng lớn, càng ngày càng mãnh liệt, thậm chí có mấy cự thần lại quỳ thẳng bên ngoài ngự thư phòng, tuyên bố nếu Hoàng thượng không đồng ý tuyển tú, hắn sẽ quỳ hoài không dậy.

Ngay cả dân chúng bên ngoài cung đều biết chuyện này, còn có sòng bạc mở mâm cược, đoán xem Hoàng thượng đến tột cùng có đồng ý tuyển tú hay không.

Có nói sẽ không, tình cảm Hoàng thượng đối với Hoàng hậu rất thâm tình, cho dù là một quả phụ cũng nhất định thú, còn nói Hoàng hậu nương nương

xinh đẹp như vậy, Hoàng thượng làm sao sẽ coi trọng những người khác được đây.

Có nói sẽ, dù sao Hoàng gia lấy con nối dòng làm trọng. Hoàng hậu nương nương đại hôn đã được nửa năm cũng không có truyền đến tin vui gì, dĩ nhiên là muốn tuyển tú làm cho hậu cung thêm phong phú, vì Hoàng gia khai chi tán diệp rồi.

Ngay cả Hoa Mộ Dao cũng đã nghe đến tin tức, nhưng chỉ cười một tiếng, tuyển tú cũng được không tuyển cũng tốt, đều không có liên quan gì đến nàng.

Nàng bình tĩnh như vậy, có người lại không nhìn nổi, không nhìn nổi chính là Bàng công công phục vụ bên cạnh Minh Thừa Cảnh từ nhỏ.

Từ nhỏ Bàng công công đã phục vụ Minh Thừa Cảnh, ngay cả năm đó sau khi hắc giả chết để thoát thân, Bàng công công được sự cho phép của Ninh thái hậu, ngàn dặm xa xôi tiến về phía Hoắc quốc đi hầu hạ chủ tử, nhiều năm thấy Minh Thừa đắc tội ăn khổ nhiều như vậy, hắc nhìn thấy rõ ràng hơn ai hết, hắc không muốn để cho hải tử này tiếp tục chịu khổ nữa.

Bàng công công chủ động tìm tới Hoa Mộ Dao thì thấy nàng đang nhàm chán đùa nghịch hoa trong cung điện.

Nhìn dáng vẻ nàng nhàn nhã, ngấm lại những ngày qua Minh Thừa Cảnh bị phiền phải ăn không vô không ngủ ngon, trái tim Bàng công công hoàn toàn lệch đến chân trời đi.

"Hoàng hậu nương nương thật vui vẻ, chẳng lẽ trong cung không có cung nữ chăm sóc hoa cỏ ư, thế nhưng để cho người tự mình xử lý những thứ này?"

Nghe được lời nói hắc âm dương quái khí, Hoa Mộ Dao không khỏi nhú mày một cái, nàng không có cảm tình với Minh Thừa Cảnh, cho nên nàng cũng không có cảm tình với người bên cạnh của hắc.

Buồng cây kéo trong tay, nhận lấy khăn tay cung nữ đưa tới rồi lau tay, đi tới ngồi xuống một bên: "Bàng công công có chuyện gì không?"

Bàng công công hít sâu một hơi, hôm nay bản thân đến khuyên giải chứ không phải đến tìm phiền toái, mà là nghĩ cách khiến hai tiểu tử này có thể trôi qua thật tốt: "Lão nô thật sự có chuyện muốn nói, không biết nương nương có thể để cho người khác đi xuống trước hay không?"

Hoa Mộ Dao nhú mày, nhìn dáng vẻ hắc nghiêm túc, nhìn cung nhân bên cạnh gật đầu một cái. Sun520 – Diễn.Đàn.Lê.Quý.Đôn

"Nói đi."

"Lão nô cả gan hỏi một câu, nương nương thật sự không có một chút cảm giác đối với Hoàng thượng sao?" Bàng công công vừa mở miệng đã trực tiếp đi vào chủ đề.

Hoa Mộ Dao hơi có không vui nhú mày một cái, khiển trách: "Cần rõ! Lời nói như thế cũng mà một người như ngươi có thể hỏi sao."

"Lão nô phục vụ Hoàng thượng nửa đời người, ngay cả ban đầu khi ở Hoắc quốc, cũng là lão nô hầu hạ ở bên cạnh Hoàng thượng, Nương nương có biết Hoàng thượng ngậm bao nhiêu đắng bị bao nhiêu tội trong nhiều năm qua hay không, nghĩ hết đủ mọi cách lấy được sự tin tưởng của Quốc vương Hoắc quốc, chịu nhục như thế nào để lôi kéo một đám trọng thần của Hoắc quốc."

Hoa Mộ Dao không chút khách khí ngắt lời hắc: "Đây tất cả có liên quan gì đến ta hả?"

Bàng công công không thể tin trọn to hai mắt: "Lời này của Nương nương là có ý gì? Chẳng lẽ người không phải biết ban đầu Hoàng thượng nói tội tư thông với địch phản quốc là do Duệ vương hãm hại sao? Hắc (MTHuy) chính là vì lo lắng Hoàng thượng có thể thù Nương nương mới có ý mà thôi, Tiên hoàng cũng biết rõ chuyện này, lại thuận nước đẩy thuyền đưa Hoàng thượng (MTC) đến Hoắc quốc, vì chính là có thể nhất cử trong ứng ngoài hợp đoạt lấy Hoắc quốc."

Lần đầu tiên Hoa Mộ Dao biết chuyện này, trên mặt không khỏi lộ ra kinh ngạc.

Bàng công công lại tiếp tục nói: "Nương nương có biết năm đó khi biết được đại hôn của người và Duệ Vương, Hoàng thượng thật sự học ra máu, một đêm uống đến say mềm, một người ở trong phòng đợi hai ngày, ai cũng không gặp, ngay cả lúc Tiên hoàng và Thái hậu qua đời, Hoàng thượng cũng không có khó chịu như vậy. Biết người lo lắng Thẩm Viện công chúa, Hoàng thượng cố ý âm thầm gặp nàng (TV), bảo đảm nhất định sẽ đợi ngài, hậu cung tuyệt đối sẽ không xuất hiện bất kỳ phi tần nào, đối đãi Thẩm Viện công chúa giống như là nữ nhi ruột thịt của mình, cho dù sau này các người, sau này đều sẽ không còn có hải tử, Hoàng thượng cũng sẽ không nạp phi."

Sắc mặt Hoa Mộ Dao đã không đơn thuần là kinh ngạc, nàng thật sự không ngờ hắc thế nhưng lại nói ra những lời này, nhất là nói với Thẩm Viện, khó trách ngày đó đột nhiên Thẩm Viện nói với nàng như vậy.

"Những ngày qua những đại thần kia luân phiên thỉnh cầu Hoàng thượng tuyển tú, Nương nương có biết trên lưng Hoàng thượng có biết bao nhiêu áp lực, ăn ngủ không yên, rồi lại không muốn để cho nương nương biết. Năm đó Hoàng thượng ở trong thiên lao thân thể bị đả thương, thái y dặn dò không thể mệt nhọc, Nương nương, dù ngài thật sự không thích Hoàng thượng chút nào, van cầu người nhìn người (MTC) chịu tội nhiều năm như vậy mà đi gặp người khuyên người một chút, để cho người vì bản thân, nghỉ ngơi một chút đi."

Bàng công công nói dứt lời, thở dài một hơi: "Lão nô nói đến thế thôi, nếu Nương nương thật sự không có một chút ý nghĩ, coi như lão nô chưa từng tới chuyện này."

Sau một lúc lâu, Hoa Mộ Dao mới phục hồi tinh thần lại, trong đầu quanh quẩn lời nói của Bàng công công, trên mặt là vẻ mê mang, nàng nên đi nơi nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thị Chiêu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Kết Cục

Edit: Sun520 – Diễn.Đàn.Lê.Quý.Đôn

Do dự mấy ngày, cuối cùng Hoa Mộ Dao để cho cung nhân chuẩn bị một chút thức ăn, xách theo tiền về phía Ngự Thư Phòng.

Minh Thừa Cảnh đang phiền não xem tấu chương trên án thư, một đám chỉ biết cạy già lên mặt, hẳn tuyền phi hay không có liên quan gì đến bọn họ chứ, việc nhà của trẫm, tại sao một đám các ngươì vội vã quan tâm?

Lại nghe được bên ngoài thông truyền, Hoàng hậu nương nương đến, đang phê duyệt tấu chương bút đỏ lập tức rơi từ trong tay xuống, không che giấu vẻ được mặt kích động trên mặt kích động: "Nàng, nàng vì sao lại đến đây?"

Trong lòng Bàng công công mừng thầm, xem ra Hoàng hậu nương nương cũng không phải là hoàn toàn không có cảm giác với Hoàng thượng nha, hẳn đã nói chủ từ nhà mình là một người tốt như vậy, mắt Hoàng hậu nương nương cũng không phải là có vấn đề, làm sao sẽ nhìn gai mắt đây.

"Ta...ta đáng vẻ này như thế nào? Y phục có thích hợp hay không? Mấy ngày nay ta đều không nghỉ ngơi tốt, sắc mặt có phải đặc biệt xấu hay không?" Minh Thừa Cảnh lập tức hốt hoảng, chỉ sợ Hoa Mộ Dao thật vất vả mới đến một lần, kết quả hình tượng bản thân không tốt, để lại cá ấn tượng xấu cho nàng.

Bàng công công nhìn đáng vẻ chủ từ nhà mình, khắp khuôn mặt là nụ cười: "Hoàng thượng rất tốt, không quan trọng, nếu Nương nương đến gặp Hoàng thượng, đã chứng minh là quan tâm Hoàng thượng, Hoàng thượng nên thừa cơ hội này, bày tỏ một chút vất vả của mình, nói không chừng vừa đúng có thể để cho Nương nương đau lòng nha."

Đáng vẻ Hoàng thượng như chợt hiểu ra: "Đúng đúng, ngươì nói đúng, trẫm nên tỏ ra một đáng vẻ rất mệt nhọc."

Nói xong, lập tức dời đến một đồng hồ xem qua trên bàn đến trước mặt mình, cầm lên bút đỏ với bộ dáng như múa bút thành văn.

Hoa Mộ Dao đi đến nhìn thấy chính là Minh Thừa Cảnh đang nghiêm túc phê duyệt tấu chương, có câu nói nam nhân nghiêm túc là đẹp trai nhất, những lời này thật sự có nhất định đạo lý, lúc này có vẻ như là Hoa Mộ Dao cảm thấy Minh Thừa Cảnh đặc biệt hấp dẫn, chỉ tiếc cảm giác này chỉ là trong nháy mắt, từ lúc hắn vừa mở miệng, đã biến mất.

"Đào nhi đến đây ——"

Mặt Hoa Mộ Dao không biểu cảm gật đầu một cái, mắt sắc Bàng công công nhìn thấy cung nữ xách theo một hộp đựng thức ăn phía sau nàng, lập tức cười híp mắt nói: "Nương nương là đến đưa thức ăn cho Hoàng thượng, Hoàng thượng còn chưa có dùng bữa tối đây, lão nô khuyên như thế nào cũng đều vô dụng."

Minh Thừa Cảnh có ý giận tái mặt: "Nói lung tung gì đó!"

Hoa Mộ Dao đặt hộp đựng thức ăn trên ngự án, lạnh lùng mở miệng: "Quốc sự xử lý như thế nào cũng xử lý không xong, Hoàng thượng vẫn nên lấy thân thể của mình làm trọng, bảo trọng long thể."

Minh Thừa Cảnh nghe xong lời này, vui mừng không thôi, lập tức mở hộp đựng thức ăn ra: "Đào nhi đưa cho trẫm, dĩ nhiên là trẫm muốn ăn nha, nàng đừng nghe lão nô kia nói lung tung."

"Nếu Bàng công công nói lung tung, vậy coi như nô tì đi một chuyến vô ích, Hoàng thượng lại vội vàng, nô tì cáo lui trước." Hoa Mộ Dao nói qua xoay người rời đi.

Minh Thừa Cảnh vội vàng kéo người lại, vội vã lẫn lo lắng nói: "Sao thế, sao mới vừa tới đã đi rồi, bồi trẫm ngồi một lát đi mà."

Hoa Mộ Dao ngẩng đầu nhìn đầy mắt quảng thâm của Minh Thừa Cảnh, đột nhiên đáy lòng hiện ra mấy phần không đành lòng, mấy ngày nay áp lực chọn phi sợ rằng khiến hắn dễ rất khó chịu.

"Thật ra thì, hậu cung thật sự quá lạnh lẽo buồn tẻ chút, nếu có tỷ muội thì cũng tốt." Hoa Mộ Dao không biết nghĩ thế nào, thế nhưng lại bật thốt lên lời này.

Sắc mặt Minh Thừa Cảnh đột nhiên thay đổi: "Nàng nói cái gì!"

Đột nhiên, Hoa Mộ Dao có chút không dám nhìn vào mắt của hắn, cúi thấp đầu im lặng.

Bảng công công ý thức được tình hình có cái gì đó không đúng, vội vàng dẫn tất cả cung nhân trong điện đi xuống, trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, không khí càng thêm có vẻ đè nén.

"Hoa Mộ Dao, có phải nàng ý vào ta thích nàng, mà có thể không chút kiêng kỵ chà đạp cảm tình của ta hay không?"

Những lời này Minh Thừa Cảnh khiến Hoa Mộ Dao càng cảm thấy không biết nên làm thế nào cho phải, càng thêm có vẻ có chút hoảng loạn.

Minh Thừa Cảnh lại đi đến mấy bước, hần mạt đến cảm giác bị áp bức cho Hoa Mộ Dao.

"Đào nhi, nàng thật sự không có thích ta một chút nào sao? Chỉ cần nàng nói là, ta, không, dù là, ta cũng sẽ không thả nàng đi, ta chờ nhiều năm như vậy mong nhiều năm như vậy, ta có thể bỏ qua ngôi vị hoàng đế để xuống giang sơn này, nhưng Đào nhi, duy chỉ có nàng, ta vĩnh viễn sẽ không sẽ buông tay." Minh Thừa Cảnh lâm lâm ở bên tai nàng.

Lúc này, Hoa Mộ Dao dường như cảm thấy tim mình đập nhanh hơn, trên mặt cũng không khỏi nổi lên đỏ ửng: "Ta...ta....."

Tay Minh Thừa Cảnh từ từ đặt lên eo của nàng, đôi môi vừa rời khỏi bên tai của nàng, rất lâu rồi Hoa Mộ Dao chưa từng hưởng qua cảm giác này, nên nàng cảm thấy thân thể mình mềm nhũn ngay lập tức.

Cảm thấy nữ nhân xui xẻo trong ngực, Sun520 – Diễn.Đàn.Lê.Quý.Đôn rút cuộc trên mặt Minh Thừa xuất hiện nụ cười như ý, để cho hắn nạp phi không phải là lỗi hắn vô hậu diêm này ư, chỉ cần chờ người trong ngực có bầu, nhìn đám lão gia kia còn nói được cái gì, cho nên nói, việc cấp bách chính là trước tiên chính là làm tròn bốn phận vợ chồng cái đã.

Ngự Thư Phòng vốn là nghiêm túc trang trọng, tối nay lại xuất hiện vẻ dâm mỹ, ngoài điện Bảng công công nghe bên trong thỉnh thoảng truyền ra âm thanh, nét mặt già nua vui mừng đến nở hoa, Hoàng thượng mình quả thật lợi hại, cho hắn một cơ hội là có thể nắm chắc, chỉ cần viên phòng, hoàng tử công chúa không phải là muốn mấy được mấy sao.

Hôm sau trời vừa sáng tỉnh lại, Hoa Mộ Dao cảm thấy cả người mình chưa xót đau đớn, nhớ lại tối hôm qua càn rỡ, cả người cũng không tốt, chẳng lẽ nàng đã quên Huy ca ca ư, tại sao sẽ xảy ra chuyện như vậy?

Ngay tại lúc về mặt nàng rồi rầm cùng mê mang, trong lúc bất chợt một thân thể ôm nàng từ phía sau lưng, trong âm thanh còn mang theo mấy phần mới vừa thức tỉnh: "Sao thế?"

Thân thể Hoa Mộ Dao cứng đờ: "Chàng ... chàng tại sao không có lên triều?"

Minh Thừa Cảnh hơi cong môi một cái: "Dù sao mấy ngày nay vào triều cũng không có gì chuyện, đều là những lão gia hỏa kia đòi muốn tuyển tú, có thời gian, còn không bằng bồi Đào nhi, còn nói, ta cũng lo lắng nàng hôm nay không thoải mái, như thế nào?"

Hoa Mộ Dao nghe xong lời này, nhất thời mặt đỏ lên: "Chàng ... chàng nói lung tung gì đấy."

Minh Thừa Huy trầm thấp nở nụ cười, Hoa Mộ Dao cũng có thể cảm thấy lồng ngực chấn động sau lưng, lúc này nàng thật sự cảm thấy lồng ngực của nam nhân sau lưng đáng giá nàng dựa vào, người nam nhân kia là thật sự cảm thấy vui sướng vì nàng.

"Nàng đã không có gì không thoải mái, vậy, chúng ta cứ tiếp tục thôi."

Hoa Mộ Dao còn chưa phản ứng kịp, cả người đã cảm thấy trời đất quay cuồng bị bỏ vào trên giường, trên người lập tức đặt lên một thân thể.

Bảng công công mới vừa đi tới thì nghe âm thanh phát ra từ chiếc giường, trên khuôn mặt già nua lộ ra mấy phần nụ cười thỏa mãn, lập tức rón rén lui xuống, quay đầu lại phải an bài Ngự Thiện Phòng bên kia làm có chút gì bổ, nói không chừng bây giờ đã có tiểu hoàng tử tiểu công chúa rồi đấy.

Sau ngày đó, mối quan hệ của Minh Thừa Cảnh và Hoa Mộ Dao đã có một bước nhảy vọt, khi hai người chung đụng hầu như là quanh quẩn một chút ấm áp.

Tháng ba năm Cảnh Diệu thứ ba, trong Hoàng cung rốt cuộc truyền đến một tin tức tốt, Hoàng hậu nương nương có tin vui.

Đây quả thực là Đại Hỷ Sự khắp chốn mừng vui, những đại thần kia cũng không la hét chuyện tuyển phi nữa, Hoàng hậu nương nương thật vất vả có bầu, nói không chừng trong bụng này chính là tiểu thái tử đấy, nếu lúc này tuyển một đám nữ nhân vào hậu cung, người nào đó không cẩn thận hại Tiểu thái tử thì sao.

Đĩ nhiên, Hoa Mộ Dao mang thai người vui mừng nhất dĩ nhiên là Minh Thừa Cảnh, hắn đã tuổi gần 30 rồi, đây chính là đứa bé đầu tiên của hắn, hơn nữa lại là nữ nhân hắn thích nhất sở sinh, hắn mong hải từ nhiều năm như vậy, hắn luôn ước mình có thể mang những điều tốt nhất trên thế giới đến trước mắt của con mình.

Vì vậy, bụng của Hoa Mộ Dao lớn lên trong ánh mắt nồng nhiệt của mọi người.

Dù sao, nàng từng có kinh nghiệm khi mang thai Thẩm Viện, chẳng qua là lúc đó Duệ vương hôn mê bất tỉnh, nàng một lòng cũng thấp thòm, cho nên lúc

Thẩm Viện mới vừa sanh ra thân thể đặc biệt yếu, cho nên nàng muốn lần này nhất định phải làm cho tâm tình luôn vui vẻ.

Nhưng, lần này nhờ vào những người chung quanh cẩn thận, vẫn luôn nâng nàg, khiến cho nàng sinh ra tính tình nhỏ nhen, hơn nữa bản thân phụ nữ có thai thì cảm xúc có nhiều thay đổi, cho nên nói thời gian này thật sự là tra tấn Minh Thừa Cảnh, nhưng mà hấn rất thích, bởi vì lúc này hấn mới thật sự cảm thấy gia đình ấm áp.

Yến tiệc ngày đó, năm Cảnh Diệu thứ ba, Hoàng hậu nương nương Hoa Mộ Dao sinh con, quả nhiên là mừng vui gấp bội, Minh Thừa Cảnh trực tiếp vung tay lên, đại xá thiên hạ, thuế khoá lao dịch giảm phân nửa, cầu phúc cho Tiểu hoàng tử.

Tháng ba năm Cảnh Diệu thứ tư, ngày Tiểu hoàng tử được trăm ngày, Minh Thừa Cảnh trực tiếp tuyên bố lập Tiểu hoàng tử làm Thái tử trước mặt mọi người, trong triều đình không người nào phản đối, dĩ nhiên chủ yếu là bởi vì trước mắt Tiểu hoàng tử là nhị tử duy nhất của Hoàng thượng, hơn nữa nhìn ý tứ vị kia, sợ là thật không có ý định lập phi, lúc Hoàng hậu chưa có bầu còn không có, huống chi dưới mắt lại có Tiểu hoàng tử, thì càng không thể nào.

Lúc Hoa Mộ Dao ở hậu cung nghe nói như vậy, chỉ thở dài, nhưng trên mặt lại không tự chủ lộ ra mấy phần nụ cười hạnh phúc, có tử có nữ có phu, thình thoảg nhớ tới Minh Thừa Huy, hình như cảm thấy phần trí nhớ kia đã xa xôi, lại vĩnh viễn lưu lại ở đáy lòng của nàng.

Năm Cảnh Diệu thứ năm, Minh Thừa Cảnh phái người xuất binh Bắc Khang quốc, trận chiến này lớn hai năm, rốt cuộc năm Cảnh Diệu thứ bảy, rốt cuộc cũng thành công đánh bại quân đội Bắc Khang quốc, đến đây thống nhất thiên hạ.

Năm Cảnh Diệu thứ ba mươi, Minh Thừa Cảnh thoái vị, thái tử Minh Vũ Trạch chính thức lên ngôi xưng đế.

Sau khi Minh Thừa Cảnh thoái vị, cùng Hoa Mộ Dao bắt đầu chu du các nơi, nghe nói thình thoảg có dân chúng nhìn thấy một đôi nắm tay cùng đi ở đường phố hoặc là chèo thuyền du ngoạn ở ven hồ.

Đối với vị trải qua ba triều đại này, hai lần lập gia đình, sách sử Đại Lương có ghi lại một câu nói về vị Hoàng Hậu Truyền Kỳ này như thế này: Hoàng hậu Hoa thị năm Cảnh Diệu của Đại Lương, trước đó là Duệ vương phi, tiếp đó là đại tần của vua, sau đó lại được Đề cung chiếu, hậu cung không phi, vinh dự lực cung. Xoa đi tất cả lời đồn đãi có liên quan đến số mệnh của nàng.

Chính vì điều này, nàng trở thành Hoàng Hậu Truyền Kỳ của Đại Lương, đời sau phi tần hâm mộ đối tượng, trên Đại Lương duy nhất chỉ có vị Hoàng hậu này được hợp tán cùng Hoàng thượng, lấy được Quân Vương độc nhất vô nhị sủng ái Hoàng hậu nhất, vị này xuất thân cao quý, trải qua ba triều đại, sau đó làm Truyền Kỳ nữ tính, trở thành tấm gương cho nhiều quý nữ thế hệ đời sau học tập.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thị Chiêu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.